𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌓𑌮𑍍 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌪𑌂𑌚𑌦𑌶𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃.

𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌭𑌾𑌷𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃.

𑌕𑌯𑌂 𑌕𑍋𑌯𑌂𑌬𑌤𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑌭𑌾𑌯𑌾𑌂

𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨

𑌵𑌿𑌲𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂𑌬𑌲𑍍 - 𑌕𑍁𑌪𑍍𑌪𑍁𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌃,

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍋𑌧𑌿𑌤𑌃.

𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌪𑌟𑍍𑌟𑌣𑍇

𑌵𑍀. 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌰𑌥𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌕𑌲𑌾𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌕𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯

𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌾𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃

𑌵𑌿𑌜𑌯𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌂.

பஞ்சதசோபநிஷத்.

மூலமும் அதின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும்.

இஃது

கோயமுத்தூர் டிஸ்ட்ரிக்ட்கோர்ட்டு வக்கீலும்,

ஸ்ரீபகவத்கீதார்த்ததீபிகை, வாசுதேவமனனம்

மூலத்துடன் மொழிபெயர்ப்பு

இவைகளுக்கு கருத்தாவுமான

வில்லவரம்பல்

குப்புசாமி அய்யர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

சென்னபட்டணம்

வீ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு கம்பெனியாரவர்களது

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கல்லியப்தம் ௪௯௯௮. ஹேவிளம்பி௵ வைகாசி௴.

ओं परब्रह्मणे नमः.

श्री रामानुजाय नमः.

अवतारिका

पञ्चविंशतिः उपनिषदः प्राचीनाचार्यकृतभाष्यव्याख्या व्याचिकीर्षुः॥

इदानीं मोक्षेच्छूनां अस्मिन् काले प्रायोऽक्षरेण श्रुतिमेव पठनपरत्वात् उपनिषदामर्थबोधने अशक्तत्वात् व्याख्यानस्य च तेनैव प्रतिपादितं वदन्ते - केचित्तु भवन्ते - उपनिषदर्थसङ्ग्रहाय दशैवोपनिषदः प्रामाणिकाः अन्याः अप्रामाणिका इति केचिज्जल्पन्ति - अन्ये प्रामाणिका इति वदन्ति - सन्देहात् सर्वेषां पदार्थानां निर्णयार्थं - किञ्च - श्रीवेदान्तार्यभगवत्पादाः - कैवल्य - नृसिंहतापिनी - रामतापिनी - अथर्वशिखा - पञ्चमुखब्रह्मविद्या उपनिषदां - श्रीवेदान्तदेशिकैः शतदूषण्यां उपनिषदामर्थमपि व्याचख्युः. भगवद्भाष्ये तत्र तत्र प्रामाणिकत्वेन भाष्यकारैरेव सङ्गृहीताः॥

ननु अनन्ताः वेदशाखाः बहवोंऽशाः - लोके प्रसिद्धसं हितायां इतिहासे पञ्चमवेदे पुराणेषु - स्मृतिषु वासिष्ठे श्रीभगवत्पादकृत विवेकचूडामणौ च तत्र तत्र योगविषया योगशास्त्रे च पुराणोक्ता श्रुतिवाक्यानि सांख्यादि ह्यवधूत उपनिषत्सु न तु तासां पारमार्थिकत्वं - स्मृति पुराणादीनां उपनिषदां प्रामाण्यं - अनन्ता वेदा इति श्रुत्या - इतरासां उपनिषदां परिगणनं वक्तव्यं. नवश्लोकरूपाश्च एता उपनिषद इति वा वाच्यं दशसु उपनिषत्सु कासाञ्चित् श्लोकरूपतया दृष्ट्वाच॥

கிஞ்சவதா உபநிஷத்ஃ - தஶோபநிஷத்ஸு ஜீவோபாயிநோபாய்யா ஸந்தர்ப திஷ்டயந்தி - ஸங்க்ரஹேணோக்தாநம்ஶாந் விவ்ருத்ய தர்ஶயந்தி। பகவதா ஸ்வப்ராமாணிகா இதி வக்தும் ப்ரகாஶயதி.

ஶ்லோகா.

யேஷாம் விதாஸ்திகா நஜ்ஜா விதஜ்ஞாபாஜிநோ ஜநாஃ। ஜதாநு ப்ரஜ்ஞஷ ஜ்ஞாஸ்ஸாஜிதோ நிஸ்ஸம்ஶயம்॥

கிஞ்ச.

யேஷாம் விதாஸ்திகா ஶாஸ்த்ரவிஜாபோ நிரதாஸஜா। தாநுப்ர ஜ்ஞ வைஷயோ தாஸ்த்ரே நவிஜே பாராஜதம்.

வி. ஶ.

ஓம் பரப்பிர்ம்மணேநமஃ

ஸ்ரீ குரவேநமஃ

முகவுரை.

அஷ்டோத்தரசத (நூற்றியெட்டு) உபநிஷத்துக்களில் பதினைந்துபநிஷத்துக்களை*ப்பொருக்கி ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழ் பாஷையிலவைகள் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவ்வைகளில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத் ஒன்றுக்குமட்டும் ஸ்ரீமத் இராமதீர்த்தரென்கிற யதீசுவரர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். அந்த வியாக்கியானத்தை அனுசரித்தே நாமும் அர்த்தத்தை கிரகித்தோம். (ஷை வியாக்கியானத்தை அனுசரித்தே ஷை உபநிஷத்திற்கு இ. பி. கௌவேல். யம். எ. என்பவரும் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அந்த மொழிபெயர்ப்பும் சிலாகிக்கத்தக்கதே) இந்த ஒரு உபநிஷத்தைத்தவிர மற்றவைகளுக்கு பாஷிய வியாக்கியானங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவைகளில் கைவல்லியம் முதலிய சில உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸ்ரீமத் பகவத் பாதாசாரியரான சங்கராசாரிய சுவாமிகளால் பாஷியமும் அற்றெட்டுபநிஷத்துக்களுக்கும் பரமஹம்ஸரான ஸ்ரீமத் வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளால் வியாக்கியானமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாக தெரியவருகிறது. அவைகள் எங்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட மற்ற பதினான்கு உபநிஷத்துக்கள் பாஷியம் அல்லது வியாக்கியானமில்லாமலே சுலபமாய் அர்த்தமாகிறபடியால் நாமே மொழிபெயர்க்கலாமென்று வித்வான்களாகிற என் சிநேகிதர்கள் சொல்லி அவ்விதமாய் சகாயித்தபடியால் அப்படிச்செய்யத் துணிந்தேன். இந்த உபநிஷத்துக்களும் இவைபோலொத்த மற்றும் சில உபநிஷத்

---

* ௧. கைவல்லியோபநிஷத் (௧௨)	௯. நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத் (௪௩)
௨. நாராயணோபநிஷத் (௧௮)	௧௦. ஸ்கந்தோபநிஷத். (௫௧)
௩. அமிருதபிந்தூபநிஷத். (௨௦)	௧௧. பைங்களோபநிஷத். (௫௬)
௪. மைத்திராயண்ணியுபநிஷத். (௨௪)	௧௨. சாரீரகோபநிஷத். (௬௨)
௫. மைத்திரேயோபநிஷத். (௨௯)	௧௩. வராகோபநிஷத். (௬௮)
௬. சர்வசாரோபநிஷத். (௩௩)	௧௪. கலிஸந்தாரணோபநிஷத். (௧௦௩)
௭. நிராலம்போபநிஷத். (௩௪)	௧௫. முக்திகோபநிஷத். (௧௦௮)
௮. ஆத்மபோதோபநிஷத். (௪௨)	

துக்களும் சுலபமாய் அர்த்தமாகக் கூடியதாயிருக்கிறதினுலேயே அவைகளுக்கு ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளால் பாஷியம் செய்யாமல் விடப்பட்டதாக நினைக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது.

௨. உபநிஷத்துக்க ளின்னதென்பதும் அவைகளின் மகிமையும் பிரயோஜனமு மிப்படிப்பட்டதென்பதும் பலருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் தெரியாத சிலர்பொருட்டு அவைகளின் சுவரூபம் சுருக்கமாய் இவ்விடத்தில் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. உபநிஷத்தும் வேதமே. இந்தவேதம் யாரால் எப்போது என்னத்திற்காக உண்டாக்கப்பட்ட தென்றுலோ, ஈசுவரன் உலகத்தை சிருஷ்டிக்க இச்சித்து செய்யும் பிரதி சிருஷ்டியிலும் முதலிலுண்டாக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு (ஆரியர்கள் இந்த புருஷனை விராட் என்றும் பிர்ம்மாவென்றும் ஹிரண்ணியகருப்ப னென்றும் பின்னும் பலபெயர்களா லழைக்கிறுர்கள்) உபதேசம் செய்தார். பிறகு அந்த ஆதிபுருஷன் தனக்குப்பிந்தி சிருஷ்டியானவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் சிஷியர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்கள். ஆதிபுருஷனும் அவருக்கு அடுத்து பிந்தியுண்டான சிலரும் தவிர மற்றவர்கள் வேதம் முழுவதையும் அத்தியயனம்செய்ய சக்தியற்றவர்களாய் சிலசில பாகத்தை சிலர் சிலர் அத்தியயனம் செய்தார்கள். அவ்வேதம் ஈசுவரனுல் வெளியிடப்பட்டதென்று சொன்னதினுல் வேதம் "அநாதி" என்ற வாக்கியத்திற்கு விரோதமல்லவோ என்றுல், அப்படியல்ல. அநாதி என்றதின் தாத்பரிய மென்னவெனில், பிரதி மகாப்பிரளயத்திற்குப் பிறகு சிருஷ்டிகாலம்தோறும் உபதேசிக்கப் படுகிறதேயன்றி இன்னகாலத்தில் முதலில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தென்பது தெரியாததினுலே அநாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. வேதத்திற்கு கருத்தாவே இல்லையென்று சிலரும் வேதம் வெகுகாலத்திற்கு முந்தியிருந்த மகரிஷிகளால் வெளியிடப்பட்டதென்று சிலரும் சொல்லுகிறுர்களே என்றுலோ, கருத்தா இல்லையென்பதின் தாத்பரியமானது சிருஷ்டிக்குள்பட்டவர்களால் வெளியிடப்பட்டதல்ல வென்பதே. மகரிஷிகளால் வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லுவது பொறுமைகொண்ட சிலவேதத் துவேஷிகள் சொலலும் வார்த்தையே யன்றி விவேகிகள் அப்படிச்சொல்லுகிறதில்லை. ஈசுவரனே ஒருவனில்லையென்று வாதிக்கிற சார்வாகிகள் வேதத்தைப் பற்றி எதைத்தான் சொல்லத் துணியார்கள். அவர்களை வேதத்தை

நம்பும்படி நாம்சொல்லுகிறதில்லை. "ஈசுவரன் ஒருவனுண்டு, அவன் சர்வக்ஞன், சர்வசக்தன், எங்கும் பரவியவன், சர்வாந்தரியாமி, இவ்வுலகத்தை சிருஷ்டித்து காத்து அழிப்பவன் அவனொருவனே அவனுக்கு மேலானவனும் சமானமானவனுமில்லை," என்று எவர்கள் நம்புகிறார்களோ அவர்கள் வேதத்தையும் நம்பவேண்டியவர்கள்தான். மேல்கண்ட அநேகமகிமையுள்ள ஈசுவரனை, அற்பஞானம், அற்பசக்தி, நிலையற்றமனம், துற்பலம் பிறப்பிறப்பு மூப்பு முதலிய துன்பங்கள், இவைகளுக் குள்ளாயிருக்கிற மனிதன் அறியவும் அவருடைய மகிமையை விவரித்துச் சொல்லவும் எழுதவும் அப்படி சொன்னதை அல்லது எழுதினதை அவனைப்போலொத்த மற்ற மனிதர்கள் நம்பி அனுஷ்டிப்பதும் முற்றிலும் ஒவ்வாதவிஷயம். ஒரு சாதாரண அரசன் தன் தேசத்திற் குள்பட்ட பிராணிகளை ஆளும்விஷயத்தில் தன் ஆக்ஞையை ஜனங்கள் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு சட்டங்கள் செய்யவேண்யது அத்தியாவசியமாயிருக்கிறது. அப்படியிருக்க சகல உலகத்திற்கு அரசனும் அவனிப்படிப்பட்டவனென்று ஜனங்கள் சாதாரணமாய்த் தெரிந்துகொள்ள கூடாதவனுமான ஈசுவரன், தன்னால் ஆளப்படும்ஜனங்கள் தன் ஆக்ஞையை அறிந்து நடந்துகொள்ள ஒருசட்டம் செய்திருப்பானென்பது நிச்சந்தேகமான விஷயம். ஆகையால் வேதத்திற்கு சர்வகருத்தாவான ஈசுவரனைத்தவிர வேறெ கருத்தா இல்லை சுருதி ஸ்மிருதி முதலியன ஈசுவரனுடைய மூச்சுக் காற்றென்று உபநிஷத்துக்களிலும் * சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கூ. வேதங்கள் ஈசுவரனாலேயே வெளியிடப்பட்டிருக்குமானால் அவராலேயே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சகல தேசத்திலும்

---

* "𑌸 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌽𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌧𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌧𑍂𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 = அக்கினியிலிருந்து புகை எழும்புவதுபோல், ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம், இதிஹாஸம், புராணம், வித்தை, உபநிஷத்துக்கள், சுலோகங்கள், சூத்திரங்கள், அநுவியாக்கியானங்கள் வியாக்கியானங்கள், ஆகிய இவைகள் பிர்ம்மத்தினுடைய சுவாஸங்களே. பிரகதாரண்ணிய கோபநிஷத் - ச - ச - ௰.

சகல மனிதர்களுக்குள்ளும் ஒரேமாதரியாயிராமல் ஆரியர்களுடைய வேதத்திற்கும் கிரிஸ்தவர்களுடைய வேதத்திற்கும் மகம்மதியர்களுடைய வேதத்திற்கும் இன்னும் பலமதஸ்தர்களுடைய வேதத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையில்லாம லிருக்கவேண்டியதென்னவென்றாலோ, முன் சொல்லியிருக்கிறவிதமாய் ஆதி புருஷனிடத்திலிருந்து உபதேசம் பெற்றவர்கள் தாங்கள் எந்தபாகத்தை தம்தம் சிஷியர்களுக்குச் சொன்னார்களோ அந்தந்த சிஷியர்கள் தங்கள் சிஷியர்களுக்கு எதெதை சொன்னார்களோ அப்படியே பரம்பரையாய் அந்தந்த சிஷியர்கள் கற்றறிந்த வேதபாகத்தை தாம் தாம் வசித்த தேசத்தில் அத்தேசத்திய ஜனங்களுடைய குணம், சக்தி, அறிவு முதலியவைகளுக்குத் தக்கதாக எவ்வளவுபாகம் யாரால் எவ்விதமாய் அனுஷ்டிக்க கற்பிக்கப்பட்டதோ அதுதான் முக்கியமான வேதமென்று நம்பி அனுஷ்டித்தார்கள். ஆரியர்கள் தவிர மற்ற தேசத்தார்களுக்கு நாளாவட்டத்தில் சம்ஸ்கிருதபாஷா ஞானம்குன்றி அப்பாஷையிலிருந்து திரிபடைந்த பல பாஷைகளைக்கற்று காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி தாங்கள் நம்பியிருந்த வேதபாகங்களை அந்தந்த பாஷைகளில் எழுதிவைத்தும் அவைகளை காலாகாலங்களில் யுக்தி அனுபவங்களுக்கிணங்க தித்துப்பாடு செய்துகொண்டும் அனுஷ்டானம் செய்துவந்தார்கள். ஆரியர்களோ ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைக் கைநழுவ விடாமலும் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்வதை விடாமலும் வேதங்களில் சொல்லியவிதமாய் ஆத்மஞானத்தை அடைய முயற்சிசெய்தும் வேதத்தில் எதேனும் யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒற்றுமையில்லையென்று காணப்பட்டாலுங் கூட அது "ஈசுவரவாக்கியமானதால் அதில் தோஷம்சொல்ல அற்பஞானமுள்ள மனிதர்கள் தகுந்தவர்களல்ல. நமக்கு பூர்ணஞான மில்லாததினால் வேதத்தினிடத்தில் ஏதோ தோஷம் காணப்படுகிறது அப்படி காணப்பட்டாலும் அது நம்முடையபுத்திக்குறைவினாலுண்டான தோஷமேயன்றி சர்வக்ஞனான ஈசுவரனால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியத்தில் தோஷமிருக்கமாட்டாது" என்று நம்பி அனுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

ச. ஈசுவரனிடத்திலும் வேதத்தினிடத்திலும் உள்ள மகிமைகளை அறிந்தவர்களில் முதல்மையானவர்கள் ஆரியர்களே. அவர்களில் அநேகர்கள் நல்ல யோகிகளாயும் ஞானிகளாயும் வேதத்தை பூர்ணமா யறிந்தவர்களாயு மிருந்தார்கள். அப்படி இருந்தும் கால

கிரமத்தில் வேதாத்தியயனம் குறைவுபட்டுப்போய் வேதமானது கோர்வையன்றி சிதறிப் போனபடியால் அதைச் சீர்ப்படுத்த விஷ்ணு அம்சத்தினுல் அவதாரம்செய்த வேதவியாச மகாமுனியானவர் வேதத்தில் எவ்வளவு பாகம் ஆரியர்க் குள்ளிருந்ததோ அவ்வளவை ருக் எஜுஸ் ஸாமம் அதர்வண மென்பதாக பிரித்து தன் சிஷியர்களுக்குச் சொன்னுர். அந்த சிஷியர்கள் அந்த ஒவ்வொருபாகத்தையும் அநேகபாகமாய்ப் பிரித்தார்கள். அப்படிப் பிரித்தவைகளுக்கு வேதசாகைகளென்று பெயர். ருக்வேதத்தில் உக - சாகைகள், எஜுர்வேதத்தில் க0கூ - சாகைகள், ஸாமவேதத்தில் க000 - சாகைகள், அதர்வணவேதத்தில் ரு0 - சாகைகள், இப்படி ககअ0 - சாகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு சாகையின் முந்தியபாகம் யக்ஞயாகாதி நித்திய நைமித்திக கருமங்களையும் அவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதங்களையும் செய்யத்தக்க அதிகாரியையும் செய்விக்கிறவர்களின் யோக்கியதையையும் ஆராதிக்கவேண்டிய தேவதைகளையும் அந்த தேவதைகளைப்பற்றிய மந்திரங்களையும் அந்தந்த கருமங்களின் பலன்களையும் பின்னும் அக்கருமசம்பந்தமான பல விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது. அதினுல் இதுகருமகாண்டமென்று சொல்லப்படுகின்றது. பிந்திய பாகமானது ஈசுவரனைஉபாசிக்கும் மார்க்கமாகிய சாங்கியயோகம் நிஷ்காம கருமயோகம் தபசு ஸகுண நிர்க்குணப் பிர்ம்மோபாசனுவிதி ஆத்மலக்ஷணம் கருமசந்நியாசம் பக்தி வைராக்கியம் முதலியவைகளையும் அவைகளுக்கு அங்கங்களான பல விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது. இது ஞானகாண்டமென கூறப்படுகின்றது. இப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட விவரங்களை முக்திகோபநிஷத்திலும் விஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்களிலும் காணலாம். மனப்பாடம் செய்யப்பட்டுவந்த கருமகாண்ட ஞானகாண்டங்களாகிய வேதங்கள் கலியுகத்தில் மறைந்துபோகு மென்பதை அறிந்த சில மகரிஷிகள் எழுதிவைத்தார்கள். அவைகளில் அநேகம் இக்காலத்தில் காணப்படவில்லை. மூலைக்கொன்ருய்ச் சிதறிப்போயின. ஆனுல் இப்போது முக்கியமான நூற்றி எட்டு உபநிஷத்துக்கள் மாத்திரம் கண்டுபிடித்து அச்சிடப்பட் டிருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்ந்து அவைகளில் சொல்லிய பல மார்க்கங்களில் எந்த மார்க்கமானது தன்னுடைய சக்திக்கும் பலத்திற்கும் குணமுதலானதற்கும் தகுந்ததென நம்பப்படுகிறதோ அதையே சரியாய் அனுஷ்டிப்பானுகில் அவனவன்

முயற்சிக்குத் தக்கதாக இந்த ஜன்மத்திலேயேயாவது இன்னும் சில ஜன்மங்களுக்குப் பிறகாவது ஞானமடைந்து மோக்ஷமடைவா னென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ரு. வேதமானது ஈசுவரனுடைய வாக்கியமாகவே யிருந்தால் மனிதர்கள் அந்த ஈசுவரனை அறிந்து கடைத்தேருவதற்கு ஒரே மார்க்கத்தை வெளியிடாமல் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமாய் பல மார்க்கங்களை சொல்லுவானேன் என்றாலோ, சர்வகாருண்ணிய முள்ள பகவானால் சொல்லப்பட்டதான அந்த வேதமானது அப் படிதா னிருக்கவேண்டியது. ஏனென்றால், உலகத்திலுள்ள சக லப் பிராணிகளுடைய புத்தி சக்தி குணம் தேகபலம் மனவுறுதி முதலியவைகள் ஒரேவிதமா யிருக்குமாகில் அவர்கள் அறிந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டியதாக வேதமும் ஒரேமார்க்கத்தைச் சொல்லி யிருக்கும். நற்கெதியடைய சாதன மிதுதானென்று வேதம் வற் புறுத்துமானால் அதை அனுஷ்டிக்க எல்லாரும் சக்தர்களாகமாட் டார்கள். எப்படியென்றால், யோகத்தினாலேயே ஈசுவரனையறிந்து சகலப் பிராணிகளும் கடைத்தேற வேண்டுமென்று விதி இருக்கு மானால், ஸநகாதி யோகிகள்போலொத்த சிலர்மட்டும் அந்தப் பிரயோஜனத்தை யடையவும் மற்ற சகலரும் யாதொருவிதமான பிரயோஜனத்தையும் அடையாமல் போகவும் காரணமாகும். தப சினாலேயே நற்கெதி அடையவேண்டுமென்று ஒரேவிதியாய் ஏற் பட்டிருக்குமாகில் விசுவாமித்திரர் முதலிய மகரிஷிகள்போலொ த்த தபசிகள்தவிர மற்றவர்கள் யாதொரு பிரயோசனத்தையும் அடையமாட்டார்கள். ஆகையால் கருணைக்கடலான பகவானானவர் அவனவனுடைய புத்தி, யுக்தி, சக்தி, குணம், காலம், தேசம் முதலியவைகளுக்குத் தக்கதாய், எவனெவனுக்கு எதெதில் பக்தி விசுவாசம் நம்பிக்கை பற்றுதலுண்டாகிறதோ அந்தந்த வகை யை பின்பற்றி அதில் பக்தி விசுவாசமுண்டாய் அதின்பேரில் ஆராய்ச்சிசெய்து இப்படி வெகு ஜன்மங்களில் பகவானிடத்தில் நம்பிக்கைவைத்து அவருடைய ஆக்ஞைக் குள்ப்பட்டு நடந்துவந் தால் கடைசியில் ஞானமடைந்து மோக்ஷமடைய வழிகற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

சு. உலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற அநேக மதங்களில் எது புத்தி யுக்திக்கு ஒத்ததாயும் சுலபமாய் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாய்

மிருக்கிறதோ அதை ஏன் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்றாலோ, ஒருவன் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஆதாரமானவேதம் முதலிய கிரந்தங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து நிர்தோஷமானதாக ஒரு மதத்தைக் கண்டுபிடிப்பானானால் அவன் அந்தமதத்தை அனுஷ்டிக்கலாம். ஒருவன் இப்படிப் பரிசோதிக்க புகுந்தால் சமுத்திரஜலத்தை உழக்கினால் அளக்க புகுந்தவனுக் கொப்பாவான். மதமென்பதி லெல்லாம் புத்திக் கெட்டாதவும் யுக்திக் கொவ்வாதவும் விஷயங்களிருக்கு மென்பதில் சந்தேகமே இல்லை. ஏனென்றால் மதமென்பது மனிதனுடைய அபிப்பிராயத்தின்பேரில் ஏற்படுத்தப் பட்டதுதான். அற்ப ஞானமுள்ள மனிதன் சர்வக்ஞனை பரமாத்துமாவைக் குறித்து சொல்வதில் ஏதேனும் குறைவு காணப்படுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. அப்படிப்பட்ட குறைவு ஒவ்வொரு மதத்திலும்தா னிருக்கிறது. ஆகையினாலே ஒவ்வொருவனும் தன் முன்னோரெல்லாம் அனுஷ்டித்துவந்த மதமெதுவோ அதையே பின்பற்றினால் நற்கெதி அடையலாமேயன்றி வேறே எந்தமதத்தில் புகலாமென்று அலைகிறவன் சகலகுணலக்ஷண சம்பன்னளாயிருக்கிற அக்கினிசாக்ஷியாய் கல்லியாணம் செய்த பெண்சாதியை வயிறெரியவிட்டு வியபசாரம் செய்கிறவனுக் கொப்பாவான். மேலும் அப்படிப்பட்டவன் ஒருநிலையற்ற சுவபாவ முள்ளவனாகையால் அந்த இரண்டு மதத்தார்களாலும் நிந்திக்கப்பட்டவனாகவு மாகிறான்.

எ. ஆரியர்களைப்போல மத விஷயத்தில் பாடுபட்டவர்கள் எந்தேசத்திலுமில்லை என்பது உலகப்பிரசித்தம். மற்றதேசத்தாரைவிட ஆரியர்கள் யோகசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவர்கள். யோகாப்பியாச மார்க்கமே மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்ததில்லை. அப்படி யோகத்தில் நிபுணர்களான மேன்மைபொருந்திய மகரிஷிகள் ஆரியர்களுக்குள் வெகுபெய ரிருந்தார்கள். அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டே அநேக கிரந்தங்களை வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மகாத்துமாக்களுடைய மார்க்கத்தையே நாமும் பின்பற்றி நற்கெதி அடைவோமென்று உறுதியுடன் முயன்றால் அதற்குப்பயன் சர்வக்ஞனை ஈசுவரன் அளிப்பானென்பதில் அற்பங்கூட சந்தேகமில்லை.

அ. இந்த உபநிஷத்துக்களை மொழிபெயர்க்கும் விஷயத்திலும் அச்சிட்ட புருப்களைப்பார்த்து திருத்தும் விஷயத்திலும் விவேகிகளும் வேதாந்தவிசாரணை செய்துகொண்டிருக்கிறவர்களும் லோகோபகாரமாய் பாடுபடுகிறவர்களும் என்னுடைய சிநேகிதர்களுமான ஆச்சரிய தர்ப்பணமென்னும் கிரந்தத்திற்கு கருத்தாவாகிய பென்ஷன் சிரஸ்தேதார் பிர்ம்மஸ்ரீ பொன்முடி வெங்கட்டரமணய்யர் அவர்களும் பென்ஷன் டிப்ட்டி கலெக்ட்டரான வெங்கடேசய்யர் அவர்களும் பூரணமான மனதுடனும் விடாமுயற்சியுடனும் ஊக்கத்துடனும் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசையினால் இந்த மொழி பெயர்ப்பு முடிவாய் அச்சிடப்பட்டது.

நான் அவர்கள் கைதுரும்புபோல அவர்கள் சொன்னதை எழுதினேனேயன்றி நான் சுவயமாய் மொழிபெயர்க்கத்தக்க சாமர்த்தியமுள்ளவனல்லவென்பதை ஸ்ரீபகவத் கீதார்த்ததீபிகையின் முகவுரையிலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட பரோபகார சிந்தையுள்ள மகான்களுக்கு அந்த பரமாத்துமாவானவர் நித்திய சுகத்தை அளிக்கவேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இந்த உபநிஷத்துக்களில் சுலபமாய் தாத்பரிய மறியக்கூடாத சில விஷயங்களுமுண்டு. அப்படிப்பட்டவைகளுக்கு புத்திக்கு தோன்றியவரையில் அர்த்த மெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளின் விசேஷார்த்தம் தெரிந்திருக்கிற பெரியோர்கள் இதில் எழுதியிருக்கும் அர்த்தம் பிசகாயிருந்தால் அதைப்பற்றி ஆயாசப்படாமல் மன்னிப்பார்களென்று பிரார்த்திக்கிறேன்

ஸர்வஜித்ஹு
வையாசிமீ } வி. கு.

ஓம் பரபிர்ம்மணேநமஃ

ஸ்ரீகுரவேநமஃ

இரண்டாவதுபதிப்பின்

முகவுரை.

இந்த உபநிஷத்துக்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட பிறகு சிலர் ஸம்ஸ்கிருதமும் சேர்த்து அச்சிடவேண்டுமென்றும் மற்றும்சிலர் இவ்வுபநிஷத்துக்கள் கிரந்தாக்ஷரத்தில் இல்லாமையால் மூலத்தை கிரந்தாக்ஷரத்தில் பதிப்பிக்கவேண்டுமென்றும் அபேக்ஷித்தபடியால் அவ்விதமாகவே ஒருபக்கத்தில் ஸம்ஸ்கிருதமூலமும் அதன் அடுத்தபக்கத்தில் சரியான தமிழ்மொழிபெயர்ப்புமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

நூற்றெட்டுபநிஷத்துக்களில் ஈசோபநிஷத் முதலுள்ள பத்துபநிஷத்துக்கள் தவிர மற்ற உபநிஷத்துக்கள் பிரமாணமல்லவென்று சிலர்குதர்க்கம் செய்கிறார்கள். ஆனால் அதற்குச்சரியான காரணம் சொல்லவில்லை. ஸ்ரீமத்சங்கர பகவத் பாதாசாரியரவர்கள் கைவல்லியம் நரசிம்மதாபநீ, ராமதாபநீ கௌஷீதகீ பஞ்சருத்திரங்கள் முதலிய உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷியமும் ஸ்ரீமத்வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் நூற்றெட் டுபநிஷத்துகளுக்கும் பாஷியமும் செய்திருக்கிறதாக பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. பிரமாண மல்லாத உபநிஷத்துக்களுக்கு அவர்கள் பாஷியம் செய்திருப்பார்களென்பது சம்பாவிதமல்ல. மேலும் இந்த உபநிஷத்துக்களி லடங்கிய விஷயங்களும் வாக்கியங்களும் ஸ்காந்தபுராணத்தில் சேர்ந்த ஸூதஸம்ஹிதை, மற்றபுராணங்கள், இதிஹாஸங்கள், ஸ்மிருதிகள், வாஸிஷ்டம் இவைகளிலும் யோகசாஸ்திரவிஷயங்கள் யோகசாஸ்திரத்திலும் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியாரவர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிற விவேகசூடாமணி, ஆத்மபோதம் முதலிய கிரந்தங்களிலும் காணலாம். மேல்கண்ட புராணாதிகளிலிருந்து இந்த உபநிஷத்துக்களை கற்பிக்கப்பட்டதென்று சொன்னால் அதுவும் அசம்பாவிதமே. உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தை ஸ்மிருதி புராணாதி

கள் தெளிவாய்ச் சொல்லுகின்றனவாகையாலும் வேதம் கணக்கற்றன வாகையாலும் இந்த நூற்றெட்டுப நிஷத்துக்களைவிட இன்னமனேக வுபநிஷத்துக்கள் வெளிப்படாம லிருக்கின்றனவென்று எண்ணவேண்டியதா யிருக்கிறது.

பின்னும் முதலிலுள்ள பத்துபநிஷத்துக்கள் தவிர மற்றவைகள் சுலோகங்களாயும் வசனங்களாயு மிருக்கிறதினாலே இவைகள் பிரமாண மல்லவென்று வாதித்தார்கள். அதுவும் சரியல்ல. ஏனென்றால் முதலிலுள்ள பத்துபநிஷத்துக்களிலும் சுலோகங்களும் வசனங்களு மிருக்கின்றனவென்பது அவைகளைப் பார்த்திருக்கிறவர்கள் அறிவார்கள், மேலும் இந்த வுபநிஷத்துக்களிலடங்கிய விஷயங்கள் மேற்படி பத்துபநிஷத்துக்களி லடங்கிய விஷயங்களுக்கு விரோதிக்கவில்லை. ஆனாலோ, பத்துபநிஷத்துக்களில் சுருக்கமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களை மற்ற வுபநிஷத்துக்கள் விவரித்துரைப்பதாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் இவைகள் அப்பிரமாணமென்று நினைக்க அற்பமேனும் முகாந்திரமில்லை.

யாரானால் நாஸ்திகவாதிகளோ அவர்களின் பொருட்டு இவைகள் உபயோகப்படாவிட்டாலும் ஆஸ்திகர்களான அனேக சத்புருஷர்களுக்கு இந்த உநிஷத்துக்கள் சிரேயஸ்ஸை உண்டாக்கும் என்று பூர்ணநம்பிக்கையோடு நான் இதை மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிட்டேன்.

ஹேமலம்ப ஹூ வைகாசிமீ } வி. கு.

அட்டவணை.

இதின்முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிற உபநிஷத்துக்களின் பெயர் பூரணமாயும் அந்தந்த உபநிஷத்துக்கள் எந்த வேதத்திற்கு சேர்ந்தனவோ அந்த வேதத்தின் முதல் அக்ஷரத்தையும் அந்தந்த உபநிஷத்துக்களுக்குள்ள சாந்திகளின் முதல் அக்ஷரத்தையும் இதின் அடியில்காண்க.

உபநிஷத்துக்கள்.

		வேதம்.	சாந்தி.
க.	ஈசாவாஸியோபநிஷத்	சு-ய	பூர்.
உ.	தலவகாரோபநிஷத் (கேநோபநிஷத்)	ஸா	ஆ.
௩.	கடோபநிஷத்	ய	ஸ.
ச.	பிரசிநோபநிஷத்	அ	ப.
ரு.	முண்டகோபநிஷத்	அ	ப.
சா.	மாண்டூக்கியோபநிஷத்	அ	ப.
எ.	தைத்திரீயோபநிஷத்	ய	ஸ.
அ.	ஐதரே யோபநிஷத்	ரு	வாங்.
கூ.	சாந்தோக்கியோபநிஷத்	ஸா	ஆ.
க0.	பிரஹதாரண்ணியகோபநிஷத் ...	சு-ய	பூர்.
கக.	பிரம்மோபநிஷத்	ய	ஸ.
கஉ.	கைவல்லியோபநிஷத்	ய	ஸ.
க௩.	ஜாபாலோபநிஷத்	சு-ய	பூர்.
கச.	சுவேதாசுவதரோபநிஷத் ...	ய	ஸ.
கரு.	ஹம்ஸோபநிஷத்	சு-ய	பூர்.
கசா.	ஆருணிகோபநிஷத்	ஸா	ஆ.
கஎ.	கருப்போபநிஷத்	ய	ஸ.
கஅ.	நாராயணோபநிஷத்	ய	ஸ.
ககூ.	பரமஹம்ஸோபநிஷத்	சு-ய	பூர்.
உ0.	அமிருதபிந்தூபநிஷத்	ய	ஸ.
உக.	அமிருதநாதோபநிஷத்	ய	ஸ.
உஉ.	அதர்வசிரோபநிஷத்	அ	ப.

மேல்கண்ட சங்கேதாக்ஷரங்களின் விவரம்.

ரு. ருக்வேதம்.
ய. யஜுர்வேதம்.
சு-ய. சுக்கிலயஜுர்வேதம்.
ஸா. ஸாமவேதம்.
அ. அதர்வணவேதம்.
பூர். பூர்ணமத என்றசாந்தி.
ஆ. ஆப்பியாயந்து, என்றசாந்தி.
ஸ. ஸஹநாவவது, என்றசாந்தி.
ப. பத்திரம்கரணேபி, என்றசாந்தி.
வாங். வாங்மேமனஸி என்றசாந்தி.

அட்டவணை முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

விஷயஸூசிகா.

அட்டவணை.

உபநிஷத்தட்டவணை

முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

ஶாந்திப்ரகரணம்.

உபநிஷத்ஸம்ப்ரதாயே ஆதாவவஸானே ச ஶாந்திபாட: ப்ரஸித்தத்வாச் சாந்தயேऽத்ர ப்ரதர்ஶ்யந்தே.

ஓம். பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் | பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே |
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய | பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே ||

ஓம். ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: | ஹரி: ஓம்.

ஓம். ஆப்யாயந்து மமாங்காநி | வாக் ப்ராணஶ்சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரமதோ |
பலமிந்த்ரியாணி ச ஸர்வாணி | ஸர்வம் ப்ரஹ்மௌபநிஷதம் |
மாஹம் ப்ரஹ்ம நிராகுர்யாம் | மா மா ப்ரஹ்ம நிராகரோத் |
அநிராகரணமஸ்த்வநிராகரணம் மேऽஸ்து | ததாத்மநி நிரதே |
ய உபநிஷத்ஸு தர்மாஸ்தே மயி ஸந்து தே மயி ஸந்து ||

ஓம். ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: | ஹரி: ஓம்.

ஓம். ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புநக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து | மா வித்விஷாவஹை || ஓம். ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: | ஹரி: ஓம்.

ஓம். பத்ரம் கர்ணேபி: ஶ்ருணுயாம தேவா: | பத்ரம் பஶ்யேமாக்ஷபிர்யஜத்ரா: | ஸ்திரைரங்கைஸ்துஷ்டுவாꣳஸஸ்தநூபி: வ்யஶேம தேவஹிதம் யதாயு: | ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வ்ருத்தஶ்ரவா: | ஸ்வஸ்தி ந: பூஷா விஶ்வவேதா: | ஸ்வஸ்தி நஸ்தார்க்ஷ்யோ அரிஷ்டநேமி: | ஸ்வஸ்தி நோ ப்ருஹஸ்பதிர்ததாது || ஓம். ஶாந்தி:ஶாந்தி:ஶாந்தி:, ஹரி: ஓம்.

ஓம். வாங்மே மநஸி ப்ரதிஷ்டிதா | மநோ மே வாசி ப்ரதிஷ்டிதம் | ஆவிராவீர்ம ஏதி | வேதஸ்ய ம ஆணீஸ்த: | ஶ்ருதம் மே மா ப்ரஹாஸீ: | அநேநாதீதேநாஹோராத்ராந் ஸந்ததாமி | ருதம் வதிஷ்யாமி | ஸத்யம் வதிஷ்யாமி | தந்மாமவது | தத்வக்தாரமவது | அவது மாம் | அவது வக்தாரம் | அவது வக்தாரம் ||

ஓம். ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி:, ஹரி: ஓம்.

ஓம் தத்ஸத்.

हरिः ॐ.

परब्रह्मणे नमः.

श्रीहयग्रीवाय नमः.

अथ याजुषी कैवल्योपनिषत्.

सह नाववत्विति शान्तिः.

हरिः ॐ ॥ अथाश्वलायनो भगवन्तं परमेष्ठिनं परिस-
मेत्योवाच - अधीहि भगवन् ब्रह्मविद्यां वरिष्ठां सदा सद्भि-
स्सेव्यमानां निगूढाम् - ययाऽचिरात्सर्वपापं व्यपोह्य
परात्परं पुरुषं याति विद्वान् - तस्मै स होवाच
पितामहश्च श्रद्धाभक्तिध्यानयोगादवेहि - न कर्मणा न प्रज-
या धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः - परेण नाकं
निहितं गुहायां विभ्राजदेतद्यतयो विशन्ति । वेदान्त-
विज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।
ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति
सर्वे ॥

ஹரிஃ ஓம்.

பரப்பிர்ம்மணே நமஃ

ஸ்ரீகுரவேநமஃ

யஜுர்வேதத்தில்

கைவல்லியோபநிஷத்.

(ஸஹநாவவது சாந்திஃ)

ஹரிஃ ஓம்; பிறகு (சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியை யடைந்த பிறகு) ஆசுவலாயனர் என்பவர், பகவானாகிய பிரும்மாவிடம் சென்று, ஓ! பகவானே! சிரேஷ்டமானதாயும் எப்போதும் சத்துக்களாலே உபாசிக்கத்தக்கதாயும் இரஹசியமானதாயும் எதினாலே ஞானியானவன் சீக்கிரமாக சகலபாபத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு சிரேஷ்டத்திற்கும் சிரேஷ்டமான புருஷனை யடைவனோ அப்படிப்பட்டதாயு மிருக்கிற பிர்ம்மவித்தையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டார். அவர்பொருட்டு பிரும்மா சொல்லுகிறார். சிரத்தை பக்தித்தியானம் யோகம் இவைகளால் அறி. கருமத்தினாலேயாவது புத்திரன் முதலான சந்ததிகளினாலேயாவது பொருளினாலேயாவது மோக்ஷ மடைகிறதில்லை. சந்நியாசமொன்றினாலேயே அமிருதத்துவத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைந்தார்கள். சுவர்க்கத்திற்கு மேலானதாயும் ஹிருதயகுகையி லிருக்கிறதாயும் எது விளங்கிறதோ அதை (அந்தப் பிர்ம்மத்தை) வேதாந்த விக்ஞானத்தினால் செவ்வையாய் நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிற அர்த்தத்தை யுடையவர்களாயும், * சந்நியாச யோகத்தினாலே பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற யதிகள் பிரவேசிக்கிறார்கள் (அமிருதத்துவத்தை அடைகிறார்கள்). அந்த யதிகளெல்லோரும் சரமஜன்ம (கடைசிஜன்ம) த்தின் முடிவில் பிரும்மலோகங்களில் பரமாத்துமாவை யடைந்து (பிரும்மாவினுடைய சத்தியலோகத்திலாவது விஷ்ணுவினுடைய வைகுண்டலோகத்திலாவது ருத்திரனுடைய கைலாசத்திலாவது சிரேஷ்டமான ஆத்மோபாசனையையடைந்து) செவ்வையாய் விடுபடுகிறார்கள் (மோக்ஷமடைகிறார்கள்).

---

* சந்நியாசம், யோகம், இவைகளினாலே அல்லது சகலத்திலும் விரக்தி யடைந்து யோகம் செய்வதினாலே.

𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌚 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌶𑌿𑌰𑌃𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍁𑌰𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 । 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌂 । 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑍍 । 𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌉𑌮𑌾𑌸𑌹𑌾𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂 𑌨𑍀𑌲𑌕𑌣𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌟𑍍 । 𑌸 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸 𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 । 𑌸𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌰𑌣𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑌣𑌿𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌥𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌶𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌭𑍋𑌗𑍈𑌃 𑌸 𑌏𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥

ஜனங்களில்லாதவிடத்தில் சுகமான ஆசனத்தி லிருந்துகொண்டு பரிசுத்தமான மனதையுடையவனும், கழுத்து சிரசு தேகம் இவைகளைச் சமமாய் (ஒழுங்காய்) வைத்துக்கொண்டு, வருணாசிரமதருமங்களை விட்டவனுய், சகல இந்திரியங்களையும் அடக்கி பக்தியோடு தன்குருவை வணங்கி, ஹிருதய புண்டரீகத்தை இரஜோகுணமற்றதாயும் சுத்தமானதாயும் பாவித்து, அதின் மத்தியில் பரிசுத்தராயும் துக்கமற்றவராயும், சிந்திக்கக்கூடாதவராயும், காணக்கூடாதவராயும், முடிவற்றரூபங்களை யுடையவராயும், மங்கள சுவரூபராயும், மிகவும் சாந்தராயும், மோக்ஷசுவரூபராயும், மாயைக்கு உற்பத்தி காரணராயும், ஆதிமத்தியாந்த மில்லாதவராயும், ஒருவராயும், எங்கும் பரவினவராயும், ஞானனந்த சுவரூபியாயும், ரூபமற்றவராயும், ஆச்சரியகரராயும், பிரபுவாயும், முக்கண்ணுடையவராயும், நீலகண்டராயும், சாந்தமுடையவராயும், உமை (பார்வதி) யுடன் கூடியிருக்கிறவராயு மிருக்கிற பரமேசுவரனைத் தியானஞ்செய்து, முனியானவன், சகலத்திற்கும் சாக்ஷியாயும், அக்ஞானத்திற்குப் புறம்பானதாயும், பூதங்களுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாயு மிருக்கிற பரமாத்துமாவை யடைகிருன். அவரே பிர்ம்மா. அவரே சிவன். அவரே இந்திரன். அவரே நாசமில்லாதவர். அவரே உத்தமர். அவரே தானுய் விளங்குகிறவர். அவரே விஷ்ணு. அவரே பிராணன். அவரே காலன். அவரே அக்கினி. அவரே சந்திரன். உண்டாயிருக்கிறதும் இனி யுண்டாகப்போகிறதுமாகிய எல்லாம் அவரே. சாசுவதமாயுள்ளவரும் அவரே. அவரை அறிந்து மிருத்துவை தாண்டுகிருன். முக்திக்கு வேறுவழியில்லை, சர்வபூதங்களிலும் தன்னையும் தன்னிடத்தில் சகலபூதங்களையும் செவ்வையாய்ப் பார்க்கிறவன் பரப்பிர்ம்மத்தை யடைகிருன். மற்ற ஏதுவினலல்ல. தன் தேகத்தை அரணி (யாகத்தில் எதிலிருந்து கடைந்து அக்கினி எடுக்கப்படுகிறதோ அந்த அடிமரக்கட்டை) யாகவும் பிரணவ (ஓங்கார) த்தை மத்தாகவும் செய்துகொண்டு கடைதலாகியத்தியான அப்பியாசத்தினுல் பண்டிதனுனவன் (வித்வானுனவன்) அக்ஞானத்தை எரித்துவிடுகிருன். அவனே (அந்தப் பரமாத்துமாவே) மாயையினுலே மோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடையவனுய் சரீரத்தையடைந்து சகலத்தையும் செய்கிருன். அவனே ஜாக்கிரதவஸ்தையில் ஸ்திரீ அந்நபாநாதிவிசித்திர போகங்களினுல் திருப்தியடைகிருன்.

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇 । 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑌕𑌲𑍇 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑍇 𑌤𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿
𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾
𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 । 𑌪𑍁𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑌿 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌜𑍀𑌵
𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌆𑌧𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌬𑍋
𑌧𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌲𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂𑌚 । 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌣𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 । 𑌖𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 । 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍 ।
𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍 । 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵
𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌾𑌮𑌸𑍁 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋
𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋
𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌮𑌯𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌲𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑌹
𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌪𑍁
𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌹𑌮𑍀𑌶𑍋 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌅𑌪𑌾𑌣𑌿
𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌹𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃॥

சுவப்னத்தில் ஜீவனானவன் தன்னுடைய மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்ட சகலமான லோகத்திலேயும் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறவ னாகிறான். சுஷுப்திகாலத்தில் சகலமும் லயமடைந்திருக்கையில் அக்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டவனாய் சுக சுவரூபத்தை யடைகிறான். மறுபடி ஜன்மாந்திர கருமத்தின் சம்பந்தத்தினால் அந்த ஜீவனே (தூக்கத்தில் அல்லது அக்ஞானத்திலிருந்து) விழித்துக்கொண்டு மறுபடியும் சுஷுப்தியை யடைகிறான். (ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணங்களாகிற) மூன்று தேகத்திலும் கிரீடித்து (விளையாடி) க்கொண்டிருக்கிற ஜீவ னெவனோ அவனிடத்திலிருந்து விசித்திரமான சகலமு முண்டாகிறது. சகலத்திற்கும் ஆதாரமாயும், ஆநந்தமாயும், அகண்ட ஞானமாயுமிருக்கிற அவனிடத்தில் மூன்றுதேகங்களும் லயத்தை யடைகின்றன. இவனிடத்திலிருந்து பிராணன், மனது, சகலமான இந்திரியங்கள், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம் சகலத்தையும் தாங்குகிற பூமி இவைக ளுண்டாகின்றன. சர்வசுவரூபியாயும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும் சூக்ஷ்மத்திலும் அதி சூக்ஷ்மமாயும், நித்தியமாயுமிருக்கிற பரப்பிர்ம்ம மெதுவோ அது நீ. நீயே அது. ஜாக்கிரத்சுவப்ந சுஷுப்தி முதலியவைகளில் எந்தப்பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிர்ம்மமே. அது "நானே" என்றறிந்தால் சகல பெந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான். (இப்படி பெந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதுதான் மோக்ஷமென்று சொல்லப்படுகிறது). மூன்று ஸ்தானங்களிலேயும் (ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரண தேகங்களிலேயும்) புஜிக்கத்தக்கது புஜிக்கிறவன் போகமென்பதெதெதுண்டோ அதைக்காட்டிலும் அந்நியனாயும் சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் "நான்"தான். என்னிடத்திலிருந்தே சகலமு முண்டாகிறது. என்னிடத்திலேயே சகலமு மிருக்கிறது. என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடைகிறது. அந்த அத்துவயமான பிர்ம்மம் நானே. அணுவைக்காட்டிலும் அணுவாயிருக்கிறேன். அப்படியே (மகத்தைக்காட்டிலும்) மகானாயு மிருக்கிறேன். விசித்திரமான இந்தப் பிரபஞ்சமும் நானே. பழமையானவன் நான்தான். புருஷனும் நான்தான். ஈசனும் நானே. நான் ஜோதிசுவரூபியாயும் மங்கள சுவரூபியாயு மிருக்கிறேன். நான் கைகா லில்லாதவன் (அப்படி யிருந்தாலும்) சிந்திக்கக்கூடாத சக்தியை யுடையவன்.

பஶ்யாம்யசக்ஷு: ஸ ஶ்ருணோம்யகர்ண: | அஹம் விஜாநாமி விவிக்த
ரூபோ ந சாஸ்தி வேத்தா மம சித்ஸதாஹம் | வேதைரநேகைரஹ
மேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவ சாஹம் | ந புண்யபாபே
மம நாஸ்தி நாஶோ ந ஜந்ம தேஹேந்த்ரியபுத்திரஸ்தி | ந பூமிராபோ
ந ச வஹ்நிரஸ்தி ந சாநிலோ மேஸ்தி ந சாம்பரஞ்ச | ஏவம் விதித்வா பரமா
த்மரூபம் குஹாஶயம் நிஷ்கலமத்விதீயம் | ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் ஸதஸத்வி
ஹீநம் ப்ரயாதி ஶுத்தம் பரமாத்மரூபம் | ய: ஶதருத்ரியமதீதே
ஸோக்நிபூதோ பவதி, வாயுபூதோ பவதி | ஆத்மபூதோ பவதி
ஸுராபாநாத்பூதோ பவதி, ப்ரஹ்மஹத்யாத்பூதோ பவதி, க்ருத்யாக்ருத்யாத்பூதோ பவதி, தஸ்மாதவிமுக்
தமாஶ்ரிதோ பவதி, அத்யாஶ்ரமீ ஸர்வதா ஸக்ருத்வா ஜபேத் | அநேந ஜ்ஞா
நமாப்நோதி ஸம்ஸாரார்ணவ * நாஶநம் | தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம்
கைவல்யம் பதமஶ்நுதே | கைவல்யம் பதமஶ்நுத இதி ||

கைவல்யோபநிஷத்ஸமாப்தா.

ஸஹநாவவத்விதி ஶாந்தி:.

ஓம் தத் ஸத்.

---

* தாரகம் என்றும் பாடமுண்டு.

கண்ணில்லாமல் பார்க்கிறேன். காதில்லாமல் கேட்கிறேன். நான் சகலத்தையு மறிவேன். ஓரேவிதமான ரூபமுள்ளவன். என்னை (பூர்ணமாக) அறிகிறவ னில்லை. நான் எப்போதும் சித்சுவரூபி. வேதங்களினு லெல்லா மறியத்தகுந்தவன் நானே. வேதாந்த சம்பரதாயத்தைச்செய்த குருவும் நானே. வேதாந்தார்த்தங்களை அறிந்தவனும் நானே. எனக்குப் புண்ணிய பாபமுமில்லை. நாசமுமில்லை. ஜன்மதேகேந்திரிய புத்திகளுமில்லை. எனக்கு பூமி ஜல அக்கினியு மில்லை. வாயுவுமில்லை. ஆகாசமுமில்லை. ஹிருதயகுகையி லிருக்கிறவும் உருவற்றவும் இரண்டாவதற்றவும் சகலத்திற்கும் சாக்ஷியானவும் சத் அசத்தல்லாதவும் சுத்தமுமான பரமாத்தும ரூபத்தை அறிந்து பரமாத்தும ரூபத்தை யடைகிறுன்.

எவன் சதருத்திரீயத்தை (யஜுர்வேதத்தில் சேர்ந்த இந்த உபநிஷத்தை) அத்தியயனம் செய்கிறுனே, அவன் அக்கினியைப் போல் பரிசுத்தனுகிறுன். அவன் வாயுவைப்போல் பரிசுத்தனுகிறுன். சுவர்ணத்தைத் திருடின தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனுகிறுன். மத்திய பானம்செய்த தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனுகிறுன். பிரும்மஹத்தி தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனுகிறுன். செய்யக் கூடாததைச் செய்த, செய்யவேண்டியதை செய்யாமல்விட்ட தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனுகிறுன். ஆகையால் பிர்ம்மத்தை ஆசிரயித்தவனுகிறுன். வருணுசிர தருமங்களைக் கடந்தவன் எப்போதுமாவது அல்லது ஒருதடவையாவது (இந்த உபநிஷத்தை) ஜபம் செய்வதினுலே சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்தை நசிக்கச்செய்கிறதாகிய ஞானத்தை யடைகிறுன். ஆகையால் இவனை (இந்த ஆத்மாவை) அறிந்து கைவல்லியபதத்தை யடைகிறுன். கைவல்லியபதத்தை யடைகிறுன்.

கைவல்லியோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஒழ் தத் ஸத்.

ஹரி: ஓம்.

ஶ்ரீ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஶ்ரீ குருப்யோ நம:

அத யாஜுஷீ நாராயணோபநிஷத்.

ஸஹ நாவவத்விதி ஶாந்தி:.

ஓம் அத புருஷோ ஹ வை நாராயணோऽகாமயத - ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி - நாராயணாத் ப்ராணோ ஜாயதே - மந: ஸர்வேந்த்ரியாணி ச - கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ விஶ்வஸ்ய தாரிணீ - நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே - நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே - நாராயணாதிந்த்ரோ ஜாயதே, நாராயணாத் ப்ரஜாபதய: ப்ரஜாயந்தே - நாராயணாத் த்வாதஶாதித்யா ருத்ரா வஸவ: ஸர்வாணி சந்தாம்ஸி - நாராயணாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே - நாராயணாத் ப்ரவர்தந்தே - நாராயணே ப்ரலீயந்தே - ஏதத்ருக்வேதஶிரோऽதீதே - அத நித்யோ நாராயண: - ப்ரஹ்மா நாராயண: - ஶிவஶ்ச நாராயண: - ஶக்ரஶ்ச நாராயண: - காலஶ்ச நாராயண: - திஶஶ்ச நாராயண: - விதிஶஶ்ச நாராயண: - ஊர்த்வம் ச நாராயண: - அதஶ்ச நாராயண: - அந்தர்பஹிஶ்ச நாராயண: - நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச பவ்யம் - நிஷ்கலோ நிரஞ்ஜநோ நிர்விகல்போ நிராக்யாத: ஶுத்தோ தேவ ஏகோ நாராயண: - ந த்விதீயோऽஸ்தி கஶ்சித் - ய ஏவம் வேத ஸ விஷ்ணுரேவ பவதி ஸ விஷ்ணுரேவ பவதி - ஏதத்யஜுர்வேதஶிரோऽதீதே - ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் - நம இதி பஶ்சாத் - நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத் - ஓமித்யேகாக்ஷரம் - நம இதி த்வே அக்ஷரே - நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி॥

ஹரி: ஓம்.

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

யஜுர்வேதத்தில்

நாராயணோபநிஷத்.

(ஸஹநாவவது சாந்தி:)

ஓம். பிறகு (விராட்சிருஷ்டிக்குப்பிறகு) பிரஜைகளை சிருஷ்டிப்போமென்று பரமபுருஷனாகிய நாராயண னிச்சித்தார். நாராயண னிடத்திலிருந்து பிராணன், மனது, சகலமான இந்திரியங்கள், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், எல்லாவற்றையும் தாங்குகிற பூமி இவைகளுண்டாகின்றன. நாராயணனிடத்திலிருந்து பிரும்மாவுண்டாகிறார். நாராயணனிடத்திலிருந்து ருத்திர ருண்டாகிறார். நாராயணனிடத்திலிருந்து இந்திரனுண்டாகிறார். நாராயணனிடத்திலிருந்து * பிரஜாபதி யுண்டாகிறார். நாராயணனிடத்திலிருந்து பன்னிரண்டு சூரியர்களும், ருத்திரர்களும், வஸுக்களும், சகலச் சந்தஸ் (வேதங்கள்) களும் நாராயணனிடத்திலிருந்தே யுண்டாகின்றன. நாராயணனிடத்திலிருந்தே (உண்டானவைகள்) விருத்தியடைகின்றன. நாராயணனிடத்தில் லயமடைகின்றன. இதை (இப்படிப்பட்டதென்பதை) ருக்வேத உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

நாராயணன் நித்தியன், பிரும்மா நாராயணன், சிவனும் நாராயணன், இந்திரனும் நாராயணன், காலமும் நாராயணன், திக்குக்களும் நாராயணன், உபதிக்குகளும் நாராயணன், மேலும் நாராயணன், கீழும் நாராயணன், உள்ளும் வெளியும் நாராயணன், உண்டாயிருக்கிறவும் உண்டாகப் போகிறவுமான இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுதும் நாராயணனே. களங்கமற்றவனாயும், தோஷமற்றவனாயும், விகற்பமற்றவனாயும், பெயரற்றவனாயும், சுத்தனாயும், தேவனாயுமிருக்கிறவன் நாராயணன் ஒருவன்தான். இரண்டாவதனொருவனுமில்லை. இப்படி எவன் அறிகிறானோ அவன் விஷ்ணுவேயாகிறான். அவன் விஷ்ணுவேயாகிறான். இதை (இப்படிப்பட்டதென்பதை) யஜுர்வேதோபநிஷத் சொல்லுகிறது.

முதலில் ஓம் என்று உச்சரிக்கவேண்டும். பிறகு நம: என்று உச்சரிக்கவேண்டும். அதற்குமேல் நாராயணாய என்று உச்சரிக்கவேண்டும். ஓம் என்பது ஒரு அக்ஷரம். நம: என்பது இரண்டக்ஷரங்கள். நாராயணாய என்பது ஐந்தக்ஷரங்கள்.

---

* நவப்பிரஜாபதிகளென்று கொள்ளத்தக்கது.

ய ஏதமேவ நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் வேத³ம் - யோ ஹ வை நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் வேத³யேத் - அநபப்³ருவம் ஸர்வமாயுரேதி - விந்த³தே ப்ராஜாபத்யம் - ராயஸ்போஷம் கௌ³பத்யம் - ததோ(அ)ம்ருதத்வமஶ்நுதே ததோ(அ)ம்ருதத்வமஶ்நுத இதி - ய ஏதத்ஸாமவேத³ஶிரோ(அ)தீ⁴தே - ப்ரத்யகா³நந்த³ம் ப்³ரஹ்மபுருஷம் ப்ரணவஸ்வரூபம் - அகார உகாரோ மகார இதி - தாநேகதா⁴ ஸமப⁴வத்ததே³தத்³ ஓமிதி - யமுக்த்வா முச்யதே யோகீ³ ஜந்மஸம்ஸார ப³ந்த⁴நாத் - ஓம் நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரோபாஸக: - வைகுண்ட²பு⁴வநம் க³மிஷ்யதி - ததி³த³ம் புண்ட³ரீகம் விஜ்ஞாநக⁴நம் தஸ்மாத் தடி³தா³ப⁴மாத்ரம் - ப்³ரஹ்மண்யோ தே³வகீபுத்ரோ ப்³ரஹ்மண்யோ மது⁴ஸூத³ந இதி - ஸர்வபூ⁴தஸ்த²மேகம் வை நாராயணம் காரணபுருஷமகாரணம் பரம்ப்³ரஹ்மோம் - ஏதத³த²ர்வஶிரோ யோ(அ)தீ⁴தே - ப்ராதரதீ⁴யாநோ ராத்ரிக்ருதம் பாபம் நாஶயதி - ஸாயமதீ⁴யாநோ தி³வஸக்ருதம் பாபம் நாஶயதி - தத்ஸாயம் ப்ராதரதீ⁴யாந: பாபோ(அ)பாபோ ப⁴வதி - மாத்⁴யந்தி³நமாதி³த்யாபி⁴முகோ²(அ)தீ⁴யாந: பஞ்சமஹாபாதகோபபாதகாத் ப்ரமுச்யதே - ஸர்வவேத³பாராயண புண்யம் லப⁴தே - நாராயணஸாயுஜ்யமவாப்நோதி - ஸ்ரீமந்நாராயணஸாயுஜ்யமவாப்நோதீதி - ய ஏவம் வேத³ - இத்யுபநிஷத் ॥

நாராயணோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஸஹ நாவவது இதி ஶாந்தி:.

ஓம் தத்ஸத்.

இதுதான் நாராயணாஷ்டாக்ஷரமாகிய வாக்கியம். இந்த நாராயணாஷ்டாக்ஷரத்தை எவன் அத்தியயனம் செய்து அதை எப்போதும் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அவன் பூர்ணாயுசை யடைகிறான். பிரஜைகளுக்கு எஜமானனாகிறான். இராஜசுகத்தை யனுபவிக்கிறான். பசுக்களுக் கெஜமானனாகிறான். பிறகு மோக்ஷமடைகிறான், பிறகு மோக்ஷமடைகிறான், என்று சாமவேதோபநிஷத் சொல்லுகிறது.

பூர்ணாநந்தனாயும் பிர்ம்மபுருஷனாயும் அகார உகார மகாரங்களொன்றான ஓங்காரமாகிய பிரணவ சுவரூபனாயு மிருக்கிறவனை உச்சரித்து யோகியானவன் ஜனனமாகிற சமுசாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஓம் நமோநாராயணாயவென்கிற மந்திரத்தை யுபாசிக்கிறவன் (உச்சரிக்கிறவன்) வைகுண்டலோகத்தையடைகிறான். அது இந்த ஹிருதயகமலம். ஞானசுவரூபம். மின்னல்போல் காந்தியுடையது. * தேவகீபுத்திரன் பிரம்மண்ணியன். † மதுசூதனன் பிரம்மண்ணியன். எல்லாபூதங்களி லிருக்கிறவனாயும் ஓரோ ஒருவனாயும் காரணபுருஷனாயும் (தனக்கு) காரணமற்றவனாயு மிருக்கிற நாராயணனைப் பரபிர்ம்மமென்று அதர்வண உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

இதை (இந்த உபநிஷத்தை)க் காலமே அத்தியயனம் செய்தவன் இராத்திரிசெய்த பாபத்தை நசிக்கச்செய்கிறான். சாயங்காலம் அத்தியயனம் செய்தவன் பகலில்செய்த பாபத்தை நசிக்கச்செய்கிறான். இதைக் காலைமாலையில் அத்தியயனம் செய்கிறவன் பாபியா யிருந்தாலும் பாபமற்றவனாகிறான். மத்தியானகாலத்தில் சூரியனுக்கெதிராக அத்தியயனம் செய்கிறவன் பஞ்ச மகா பாபம் உபபாபம் இவைகளிலிருந்து விடுபடுகிறான். சகலவேத பாராயணங்களின் புண்ணியத்தை யடைகிறான்.

இப்படித் தெரிகிறவன் நாராயண சாயுஜ்ஜியத்தை யடைகிறான். ஸ்ரீமந் நாராயண சாயுஜ்ஜியத்தை யடைகிறான், என்று உபநிஷத்.

ஓம் தத்ஸத்.

நாராயணோபநிஷத் முற்றிற்று.

---

*. †. பிரம்மண்ணிய னென்றால்—விஷ்ணுவின்பெயர். தபஸ்வேதம் ஸத்தியம் ஞானம் இவைகளுக்கு ஹிதனாயிருக்கிறவ னெவனோ அந்தப் பிர்ம்மமே பிரம்மண்ணியன் என்று மற்றொரு அர்த்தம்.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐.

𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃

𑌅𑌥 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌬𑌿𑌂𑌦𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌸𑌹𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌂𑌤𑌿𑌃.

𑍐, 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 । 𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌬𑌂𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌃। 𑌬𑌂𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 । 𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 । 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑌂𑌗𑌂 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌿 । 𑌯𑌦𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 । 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌿 𑌗𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 । 𑌏𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃। 𑌨𑍈𑌵 𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌚𑌾𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌧𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 । 𑌅𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌂𑌜𑌨𑌂 । 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂॥

ஹரி: ஓம்.

பரப்பிர்ம்மணே நம:

யஜுர் வேதத்தில்

அமிருதபிந்தூபநிஷத்.

(ஸஹநாவவது சாந்தி:)

ஓம். மனதானது சுத்தம் அசுத்தம் என இரண்டுவிதமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காம சங்கற்பமுடையது (விருப்பமுடைய மனது) அசுத்தம். காமமற்றிருக்கிறது சுத்தம். மனிதர்களுக்குப் பெந்த மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் மனதுதான். விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ள மனதானது பெந்தத்தின் பொருட்டாகிறது. விஷயமற்ற மனதானது மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகிறது. எந்தக் காரணத்தினல் விஷயப் பற்றுதலற்ற மனதுக்கு மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தக் காரணத்தினலே, முமுக்ஷுவினலெ எப்போதும் மனதானது விஷயமற்றதாகச் செய்யப்பட வேண்டியது. விஷயப்பற்றை தள்ளினதும் ஹிருதயத்தில் தடுக்கப்பட்டதுமான மனதானது எப்போது ஆத்ம சுவரூபத்தையடைந்த தாகிறதோ அப்போது அது உத்தமமான ஸ்தானம். ஹிருதயத்தி லிருக்கிற ஸங்கற்பமானது எப்போது க்ஷயமாகிறதோ அதுவரையில் (மனது) தடுக்கப்பட வேண்டியது. இதுதான் ஞானம். இதுதான் தியானம். மற்ற நியாயங்கள் (சொல்) விஸ்தாரம்தான். அது (அந்தப்பிர்ம்மமானது) சிந்திக்கத் தக்கதேயன்று. சிந்திக்கத் தகாததுமன்று. சிந்திக்கத் தக்கதல்ல. (ஆனலும்) சிந்திக்கத்தக்கதே. அப்போது (இப்படிப்பட்ட ஞானமுடையவனபோது) பக்ஷபாத மில்லாததாகிய பிர்ம்மமாகிருன். யோகத்தை ஸ்வர (நாத) த்தோடு சேர்க்கவேண்டும். பிர்ம்மத்தை ஸ்வரம் (நாதம்) அற்றதாக பாவிக்கவேண்டும். ஸ்வரமற்றதாக பாவனை பண்ணுகிறதினலெ இருக்கிறதற்கு (அந்த பிர்ம்மத்திற்கு) இல்லாமையில்லை. இப்படிப்பட்ட அந்தப் பிர்ம்மம் நிஷ்களமாயும் நிர்விகற்பமாயும் நிரஞ்சனம் (சாந்தமானது அல்லது மனோவியாபாரமற்றது) ஆயுமிருக்கிறது. அந்தப் பிர்ம்மமே, "நான்" என்று அறிந்தால் பிர்ம்மமே யாகிருன். நிச்சயம்.

நிவிஷ்டஸ்ய ஜநந்தம் தஂவேஹ தத் த்ருஷ்டாம் தவஜிஷ்தம் । ஸூர்யேயஜ நாபிம் வயஸ் ஜாக்ஷாஜவ்யேதவயஃ । நநிரோயோ நவோ த்வத்திநஷ பஞ்சாநவஷாயகஃ । நஜஜக்ஷ நஷ்வேவ க்ஷஜேத்ருஷாவாஜா யஷ் தாவணகணவா தாஜம் தவேஜாஜா ருஷ்வஷ்ஷஷஷ்திஷ । ஷ்வா ந த்ருயவ்தீ தவெவநஜஷ்ந நவிதேத । வணகணவஹிஹ ருதா த்ஜா ஹருதேஹருதேவ்ஷ்லிதஃ । வணகயாவஹயாவெவ த்ருஶ்ய தே ஜஷவம் த்ருவஸ । வடவஸவ்ய தஜகாஶம் நீயஜோந வடேயயாவ டோநீயெதநாகாஶ ஸ்தஜ்ஜீவோ நஹோவஜஃ । வடவஷிவியாகாஶம் ஹிதஜநம்வநஃவநஃ । தஜ்ஜேவ நஜா நாதி ஷஜா நாதிவ நித்ருஶஃ । ஶ்ஷஜயாவ்யதாநேநவ தஜவோயாக்வக்ஷேப । ஹி ந்தஜஷிவேவகக்ஷ ஜகணவா நவஶ்ருதி । ஶ்ஷாக்ஷரம்வரம்ப்ரஹ த்ஜநுகீணயக்ஷரம் । தஜிஜா நக்ஷரம்யாயெ த்ஜிஷ்வ ஷ்ஷாம் திஜா த்ஜநஃ॥

எந்தப் பிர்ம்மமானது நிர்விகற்பமோ, அநந்தமோ, காரணமும் உவமையுமற்றதோ, ஊகிக்கத் தகாததோ, அநாதியோ, அதை ஞானியானவன் அறிந்து (பெந்தத்திலிருந்து) விடுபடுகிறான். நாசமுமில்லை. உற்பத்தியுமில்லை. பெத்தனுமில்லை. உபாசகனுமில்லை. முமுக்ஷுவுமில்லை, முக்தனுமில்லை. இதுதான் வாஸ்தவமானது. மனனம் செய்யத்தக்க ஆத்மா ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்திகளில் ஒருவனே, மூன்றுஸ்தானத்தை (ஜாக்கிரத் சுவப்ந சுஷுப்தி அவஸ்தைகளை) யும் கடந்தவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை. பூதங்களுக்கு ஆத்மாவான ஒருவரே ஒவ்வொரு பூதத்திலுமிருக்கிறார். ஜலத்தில் சந்திரன்போல ஒன்றாயும் பலவாயும் காணப்படுகிறார். குடம்கொண்டு போகப்படுகையில், அதிலிருக்கிற ஆகாசம் கொண்டுபோகப் படுகிறதில்லை. குடம்மட்டும் தான் கொண்டு போகப் படுகிறதுபோல் ஜீவனானவன் ஆகாசத்திற்கு உவமையாயிருக்கிறான். குடத்தைப்போல் (தேகம்) விதம்விதமான ஆகாரத்தை உடையது. மறுபடி மறுபடி நாசத்தையடைகிற அந்த தேகமானது, தன்னுடைய நாசத்தில் அறிவுடையதல்ல. அவன் (ஆத்மா) எப்போதும் அறிகிறான். சப்தாதி பிரபஞ்சமாகிய மாயையினாலே சூழப்பட் டிருக்கிறவன் (அந்த மாயையாகிய) இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வருகிறதேயில்லை (பிரகாசமான பிர்ம்மத்தை அறிகிறதில்லை). அந்த இருட்டு நீங்கினால் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையை ஒருவனாகவே பார்க்கிறான். பரபிர்ம்மமானது * சப்தாக்ஷரமா யிருக்கிறது. அந்த சப்தம் † முடிவானால் எது மிஞ்சுகிறதோ, அந்த அக்ஷரத்தை (நாசமற்ற பிர்ம்மத்தை) ஆத்மாவுக்குச் சாந்தியை (சுகத்தை) க் கோருகிற வித்துவானானவன் தியானிக்க வேண்டியது.

---

* சப்தமாகிய வேதத்தினால், "அக்ஷரம்" நாசமற்றதென்று அறியப்பட் டிருக்கிறது.

† சப்தம் முடிவானாலென்றால், வேதத்தைப் பூர்த்தியாய் ஓதியானால், என்பது தாத்பரியம். வேதத்தினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய பிர்ம்ம சுவரூபத்தைத்தெரிந்துகொண்டால் அறியவேண்டியதாகமிஞ்சியிருப்பது பிர்ம்மமே. அதைத் தான் தியானிக்கவேண்டியது. வேதமானது பிர்ம்ம சுவரூபமென்று சொல்லப்பட் டிருப்பதினாலே வேதத்தையே எப்போதும் ஓதவேண்டுமென்பதல்ல. அதினால் அறிந்தப் பிர்ம்ம சுவரூபத்தையே எப்போதும் தியானிக்க வேண்டு மென்பது கருத்து.

த்வே வித்யே வேதிதவ்யே து ஶப்தப்ரஹ்ம பரம் ச யத் । ஶப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகச்சதி । க்ரந்தமப்யஸ்ய மேதாவீ ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநதத்பர: । பலாலமிவ தாந்யார்தீ த்யஜேத்க்ரந்தமஶேஷத: । கவாமநேகவர்ணாநாம் க்ஷீரஸ்யாப்யேகவர்ணதா । க்ஷீரவத்பஶ்யதே ஜ்ஞாநம் லிங்கிநஸ்து கவாம் யதா । க்ருதமிவ பயஸி நிகூடம் பூதே பூதே ச வஸதி விஜ்ஞாநம் । ஸததம் மந்தயிதவ்யம் மநஸா மந்தாநபூதேந । ஜ்ஞாநநேத்ரம் ஸமாதாய சோத்தரேத்வஹ்நிவத்பரம் । நிஷ்கலம் நிஶ்சலம் ஶாந்தம் தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி ஸ்ம்ருதம் । ஸர்வபூதாதிவாஸம் ச யத்பூதேஷு வஸத்யபி । ஸர்வாநுக்ராஹகத்வேந ததஸ்ம்யஹம் வாஸுதேவஸ்ததஸ்ம்யஹம் வாஸுதேவ இத்யுபநிஷத்॥

அம்ருதபிந்தூபநிஷத்ஸமாப்தா.

ஸஹநாவவத்விதி ஶாந்தி:.

ஓம் தத்ஸத்.

இரண்டு வித்தையானது தெரிந்துக்கொள்ளத் தக்கது. அதாவது, சப்தபிர்ம்மமும் பரபிர்ம்மமும். சப்த பிர்ம்மத்தைச் செவ்வையாய்க் கரைகண்டவன் பரபிர்ம்மத்தை யடைகிறான். புத்திமானவன் கிரந்தத்தை (வேதசாஸ்திராதிகளை) அப்பியாசம்செய்து ஞான விக்ஞானத்தில் (அறிவு, அறிந்தபடி அனுபவம்) விடாமுயற்சியுள்ளவனா யிருக்கவேண்டியது. தான்னியத்தை விரும்புகிறவன் அதின் வைக்கோலை தள்ளிவிடுவதுபோல் கிரந்த முழுவதையும் தள்ளிவிட வேண்டியது. அநேக வருணங்களுள்ள பசுக்களானாலும் அவைகளின் பால் ஒரே வருணமுள்ளது. ஞானமானது பால்போல் காணப்படுகிறது. லிங்கங்களோ (பிரபஞ்சத்திலிருக்கிற பலவிதரூபங்களோ) பசுக்கள்போ லிருக்கின்றன நெய்யானது பாலில் மறைந்திருக்கிறதுபோல், ஒவ்வொருபூதத்திலும் விக்ஞானமானது மறைந்திருக்கிறது. மனதாகிய மத்தினால் ஞானமாகிற கயிற்றைக்கொண்டு எப்போதும் மனதில் கடைந்து, (கட்டையில் கடைந்து) அக்கினியை எடுப்பதுபோல் நிஷ்களமாயும் நிச்சலமாயும் சாந்தமாயு மிருக்கிற பரப்பிர்மத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டியது. அந்தப்பிர்ம்மமே "நான்" என்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகல பூதங்களுக்கும் ஆதாரமா யிருந்துகொண்டும், சகலபூதங்களிலும் வசித்துக்கொண்டும், சகலப்பிராணிகளையும் இரக்ஷித்துக்கொண்டு மிருக்கிற வாசுதேவன் எவனோ, அந்த வாசுதேவனே தான் நான் அந்த வாசுதேவனேதான் நான், என்று உபநிஷத்.

அமிருதபிந்தூப்நிஷத் முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸாமவேதீய மைத்ராயண்யுபநிஷத். *

ஸ்வாத்யாயம்கவி திஶாந்தி:.

ஓம் ப்ரஹ்மயஜ்ஞாவா ஏஷ யத்பூர்வேஷாஞ்சயநம் - தஸ்மாத்ய

ஜாநந்ஸ்விமைத்ராந்ஶ்ரீநாத்ஸாநஹீயாயேத் | ஸர்வாண்யஃ பஶூந்

வர் ஸூர்யாட்ட விக்ஷ: ஸம்வத்ஸரே யஜ்ஞ: | க்ஷ: ஸோமட ஹிரண்யோயாட்டயம்

ய: பூர்ணாஸ்ய: | தஸ்யாவாஸ்யாநம்॥ க॥

---

* கல்கத்தாவில் இதை "மைத்ர்யுபநிஷத்" என்று அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இந்தக் கல்கத்தா பிரதியைக்கொண்டே இந்த உபநிஷத்தையும் இதன் மொழிபெயர்ப்பையும் எழுதப்பட்டன. சென்னையில் தெலுங்கக்ஷரத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற இந்த உபநிஷத்திற்கும் கல்கத்தா புஸ்தகத்திலிருக்கிறதற்கும் சிலசிலவிடங்களில் பாடபேதங்க ளிருக்கின்றன. கல்கத்தா பாடத்தை யனுசரித்து ஸ்ரீமத் இராமதீர்த்தர் என்பவர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறதினாலும் அவர் வியாக்கியானத்தை யனுசரித்தே தமிழில் மொழிபெயர்த்ததினாலும் கல்கத்தா புஸ்தகத்திலிருந்தே இதை கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்டது.

ஶ்ரீ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீகுரவேநம:.

ஸாமவேதத்தில்

மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்.

(ஆப்பியாயந்துசாந்தி)

க-வது. பிரபாடகம்.

ஓம், முன் *சொல்லியிருக்கிற சயநம் முதலான சகலகருமமும் பிர்ம்ம † யக்ஞம்தான். ஆகையினாலே (யக்ஞம்செய்கிற) யஜமானனானவன் அக்கினி காரியங்களை (அக்கினியில் செய்யவேண்டியதாகிய யக்ஞம் முதலிய கருமங்களை) நிறைவேற்றி ஆத்மா ‡ வைத் தியானஞ் செய்யவேண்டியது. (ஆத்மத்தியானத்தினால்) அந்த யக்ஞமானது எல்லா விஷயத்திலும் பூர்த்தியாகிறதல்லவா. அப்படித் தியானிக்கப்படத்தக்கவன் யார்? § பிராணனென்று பெயருடையவனோ அவன்தான். அவனுடைய உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது. (க)

---

* மைத்திராயண்ணியசாகை என்கிற இந்த உபநிஷத்தில் முதல்பாகமானது கருமகாண்டம். அதில் அக்கினிசயநம் என்கிற அக்கினி சம்பந்தமான யக்ஞம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற எல்லா யக்ஞகருமங்களையும் பலாபேக்ஷையன்றி நிறைவேற்றி ஈசுவரார்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. பகவத்கீதை அத்-ரு, சு-கo, பார்க்க.

† மேற்கண்டபடி செய்கிற கருமம் பரமாத்துமாவினுடைய பூஜையாகிறதால் பிர்ம்மயக்ஞமென்று சொல்லப்பட்டது.

‡ பிரத்தியகாத்துமாவான ஜீவனைப் பரமாத்துமாவாகவே த்தியானம் செய்யவேண்டியது.

§ சுவாசம் விடுவதினாலே யிருக்கிறானென்று அறியப்படுகிறவனெவனோ அவன்தான் தேகாதி தத்துவக் கூட்டங்களுக்கு சாக்ஷியாயிருக்கிற ஆத்மா. ய: ப்ராணேந ப்ராணிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: பிரகதாரண்ணியகோபநிஷத் அத்தியாயம்-ரு, பிராமணம்-ச. கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் யதேஷ ஆகாஶ ஆநந்தோ ந ஸ்யாத், தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி எ-வது அநுவாகம் இவைகளைப் பார்க்க.

बृहद्रथो वै नाम राजा विराज्ये पुत्रं निधापयि त्वेदमशाश्वतं मन्यमानः शारीरं वैराग्यमुपेतोऽरण्यं निर्जगाम। स तत्र परमं तप आस्थायादित्यमीक्षमाण ऊर्ध्वबाहुस्तिष्ठति। अन्ते सहस्रस्याह्नस्यान्तिकमाजगामाग्निरिवाधूमकस्तेजसा निर्दहन्निवात्मविद्भगवाञ्छाकायन्यः। उत्तिष्ठोत्तिष्ठ वरं वृणीष्वेति राजानमब्रवीत्। स तस्मै नमस्कृत्योवाच भगवन्नाहमात्मवित्त्वं तत्त्वविच्छुश्रुमो वयं स त्वं नो ब्रूहीति। एतद्वृत्तं पुरस्तादशक्यं मा पृच्छ प्रश्नमैक्ष्वाकान्यान् कामान् वृणीष्वेति शाकायन्यः। शिरसास्याश्चरणावभिमृश्यमानो राजेमां गाथां जगाद॥ २॥

भगवन्नस्थिचर्मस्नायुमज्जामांसशुक्रशोणितश्लेष्माश्रुदूषिकाविण्मूत्रवातपित्तकफसंघाते दुर्गन्धे निःसारेऽस्मिञ्छरीरे किं कामोपभोगैः। कामक्रोधलोभमोहभयविषादेर्ष्येष्टवियोगानिष्टसंप्रयोगक्षुत्पिपासाजरामृत्युरोगशोकाद्यैरभिहतेऽस्मिञ्छरीरे किं कामोपभोगैः॥ ३॥

பிரகத்திரதன் என்னும் பெயரையுடைய அரசன் இச்சரீரமானது அசாசுவதமானதென் றெண்ணி வைராக்கியம் (வெறுப்பு) அடைந்து தன்னுடைய புத்திரனை இராஜியத்தில் வைத்துவிட்டு காட்டுக்குச் சென்றான். அவரவ்விடத்தில் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும் சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டும் சிரேஷ்டமான தபஸை செய்துக்கொண்டிருந்தார். ஆயிரம் நாள்களின் * முடிவில் புகையில்லாத அக்கினிபோலவும் தேஜஸினால் தகிக்கிறவர் போலவு மிருக்கிற ஆத்மவித்தான † பகவான் சாகாயன்னிய முனியானவர் சமீபத்திற்குவந்தார். இராஜாவைப்பார்த்து எழுந்திரு எழுந்திரு வரத்தைக்கேள் என்று சொன்னார். இராஜாவானவர் அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்து ஓ! பகவானே! நான் ஆத்மவித்தல்ல. நீர் (ஆத்ம) தத்துவத்தை யறிந்தவரென்று கேட்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நீர் நமக்குச் சொல்லுமென்றார். நீர் கேட்கிற சங்கதியானது முன்னமே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அந்தை அடைவது ‡ கஷ்டம். ஓ! இக்ஷுவாகுவம்சத்தி லுதித்தவனே! வேறு வரங்களைக் கேளென்று சாகாயன்னியர் சொன்னார். இராஜாவானவர் சாகாயன்னியருடைய பாதத்தில் (தன்) சிரஸை வைத்து வணங்கி இதை (அடியில்வரப்போகிறதை)ச் சொன்னார்.

ஓ! பகவானே! எலும்பு தோல் நரம்பு கொழுப்பு சதை சுக்கிலம் சோணிதம் சிலேஷ்மம் கண்ணீர் மலமூத்திரம் வாத பித்த கப (இவைகளுடைய) கூட்டமா யிருக்கிறவும் துர்கந்தமுள்ளவும் ஸாரமற்றதா யிருக்கிறவும் இந்தச்சரீரத்தில் காமானுபோகத்தினலென்னப் பிரயோஜனம்? காமக் குரோத லோப மோக பயதுகக ஈருஷை இஷ்டமானவஸ்து நஷ்டம் அநிஷ்டப்பிராப்தி பசி தாகம் ஜராமரணம் வியாதி தேகபீடை முதலியவைகளினால் அடிபட்டிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தில் காமானுபோகங்களின லென்ன (பிரயோஜனம்)? (௩)

---

* ஆயிரம் நாள்களென்ற வாக்கியத்திற்கு ஸ்ரீ இராமதீர்த்தரென்கிற வியாக்கியான கருத்தா, ஆயிரம் வருஷமென்று வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

† ஆத்ம வித்தென்றால், ஆத்ம சுவரூபத்தை நன்றாயறிந்தவர் என்பது தாத்பரியம்.

‡ முன்னே இருஷிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லுகிறதும் கேட்கிறதும அசாத்தியம்.

ஸர்வம்வேத்யம்க்ஷ யிஷ்ணுரூபஸ்யாதோ யமயஜ்ஞேம்ஸ ஶ்ஸகாதய ஸத்ராணவந்த்வதயோ ஜூ்ரு்த ப்ரய்வம்ஸிநஃ - அத கிஜமெ தவாஹாவ ரெடநெ்ய் ஶஹாயநயூராஸ்ஷூத்ரவதிநஃ கெவிசு - ஸநடந்ட ஹரு்விஷ்யநெ ஷ்ணம்ஜூதந்ட கடவஷயாஸ்ஷ யளவநாஷ்வப்ரயாஷ்வாஷ்வ திஃ ஶஸவிம்தா ஹாஸிஷ்ரோஷ்வீஷநநத்நவ யாயூரதியுயா தந்நரணெ்யாக்ஷவெநாதயஃ - அத ஶரந்த்ஹரத ப்ரஷ்யதமயா ராஜாநஃ - ஶிஷதா பஃய வமஹஸ்ய ஶஹாதீம் ஶ்ரீயம்தத்ஸ்வாஹா ஞாகாதஶேஞ்மொகம் ப்ரயாதாஜதி - அத கிஜமெ தவாவரெட நெ்ய ஶமயவராஸ்லயக்ஷ ராக்ஷஸஹ்ருதமண விஶாபொஸமத்ர ஹாதீநாம் நிரோயம் பஸ்யாஜஃ - அத கிஜமெ தவாடந்யாநாம் ஸொஷணம் ஶஹாணவாணாம் ஶிவாஸிணாம் ப்ரபதநம்ய்ரவஸ்ய ப்ரவஞநம் வ்ருஷ்ணம்வாதஜஜ்ஞநாம் நிஜ்ஜநம்ப்யஶிவ்யாஃ ஷ்யாநாத பஹாரணம் ஸநாராணாஜிதெ்ய் தஹியெடஷ்ஷிநக்ஷம்ஸாமெ கிம்காமஶா பஹொமைஃ - மெயரொவாஸிதஸ்யா ஸக்ஜிஷாவதநம் ப்ரஸ்ய தா ஜதெ்யசதநஶஹாஸி - அம்யொதவா நஷ்யொஹக ஜவா ஹாஶ ஷிஷ்ணம்வாமெர ஹமவஸ்ஸ்வநம்மெநாமதிஸ்வம்மெநாமதிஃ॥ ௪॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷத்.

ப்ரயமஃ ப்ரபாடகஃ.

ஈ கொசு முதலியவைகளும் திருணம் விருக்ஷங்களும் எப்படி உற்பத்தியாய் நசிக்கின்றனவோ அப்படிப்போல் (தத்துவ) கூட்டரூபமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரமானது நசித்துப்போகிறதென்று நிச்சயிக்கிறோம். இதுகளைவிட சிரேஷ்டமானவர்களாயும் சக்கிரவர்த்திகளாயு மிருந்த மற்றவர்களாகிய சுத்துயும்னன், பூரித்துயும்னன், இந்திரத்துயும்னன், குவலயாசுவன், யௌவனுசுவன், வத்திரியாசுவன், அசுவபதி, சசபிந்து, ஹரிச்சந்திரன், அம்பரீஷன், நநக்தன், * ஸரியாதி, யயாதி, அநரண்ணியன், உக்ஷஸேனன் முதலானவர்களும் பின்னும் இராஜாக்களாயிருந்த மருத்தன் ‡ பரதன் முதலானவர்களும் பந்துவர்க்கங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மகா ஐசுவரியத்தைத் தள்ளிவிட்டு இந்த உலகத்திலிருந்து பரலோகத்திற்குச் சென்றார்கள். பின்னு மிவர்களைவிட சிரேஷ்டர்களாயிருந்த அந்நியர்களான கந்தர்வர்கள் அசுரர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் பூதங்கள் கணங்கள் (அல்லது பூதகணங்கள்) பிசாசுகள் ஸர்ப்பங்கள் கிரகங்கள் § முதலானவர்களும் நசித்துப்போனதைப் பார்க்கிறோம். பின்னு மிவர்களைவிட அந்நியமான மகாசமுத்திரம் வற்றிப்போகிறது. மலைகள் விழுந்துபோகின்றன. துருவன் ஸ்தானத்தைவிட்டு நழுவிப்போகிறான். வாயுவாகிய கயிறுக ¶ ளறுந்துபோகின்றன. பூமி முழுகிப்போகிறது. (பிரும்மாதி) தேவதைகள் ஸ்தானம்விட் டோடிப்போகிறார்கள். இந்த லோகங்கள் எவர்களாலே பூர்ணமா யநுபவிக்கப்படுகிறதோ அவர்கள் அடிக்கடி இந்த லோகத்திற்குத் திரும்பி வருதலைப் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்டதாயிருக்கிற காமபோகங்களினால் என்னப்பிரயோஜனம்? பாழும் கிணற்றிலிருக்கிற தவளையைப்போல் நானிந்த சமுசாரத்திலிருக்கிறேன். நீர் கரையேற்றுவிக்கிறதற்கு அருகராயிருக்கிறீர். ஓ! பகவானே! எனக்கு நீர்தான் கெதி நீர்தான் கெதி என்றார். (ச)

முதலாவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

---

* நநக்தன் என்ற பெயருக்குப்பதிலாய் நருஷன் என்று சில பாடமுண்டு.

‡ மருந்தனென்று சில பாடமுண்டு. ஆனால் மருத்தனென்று சதபதப்பிராம்மணத்திலும் மகாபாரதம் சாந்திபருவத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

§ குழந்தைகளைப் பீடிக்கிறதெதுவோ அது கிரகமென்று சொல்லப்படுகிறது.

¶ சிம்சுமாரசக்கரத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளைச் சேர்த்து பந்தித்திருப்பது வாயுவாகையால் அப்படிப்பட்ட வாயுவாகிற கயிறுக ளறுந்துபோகின்றன.

த்விதீயப்ரபாடꞃ.

அத² ப⁴க³வாஞ்சா²காயந்ய꞉ ஸுப்ரீதஸ்த்வப்³ரவீத்³ராஜாநம் - மஹா

ரத² ப்³ருஹத்³ரதே²க்ஷ்வாகுவம்ஶத்⁴வஜ ஶீக்⁴ரமாத்மஜ்ஞ꞉ க்ருதக்ருத்யஸ்த்வம்

மருந்நாம்நோ விஶ்ருதோ(அ)ஸீதி - அயம் வாவ க²ல்வாத்மா தே - கதம

போ⁴ ப⁴க³வ இதி - தம் ஹோவாசேதி॥ ௧॥

அத² ய ஏஷோச்ச்வாஸாவிஷ்டம்ப⁴நேநோர்த்⁴வமுத்க்ராந்தோ வ்யய

மாநோ(அ)வ்யயமாநஸ்தம꞉ ப்ரணுத³த்யேஷ ஆத்மேத்யாஹ ப⁴க³வாந்

மைத்ரி꞉-இத்யேவம் ஹ்யாஹ॥

உ-வது பிரபாடகம்.

பின்பு பகவானுன சாகாயன்னியரானவர் பிரீதியடைந்து இராஜாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுர். ஓ! மகாராஜாவே! ஓ! இக்ஷுவாகு வம்சத்துவஜனுன பிரகத்திரதனே! நீ உன் கோறிக்கையைச் சீக்கிர *மாயடைந்தாய். நீ ஆத்மஞானி. மருத்தெ †ன்கிற பெயரினுல் பிரசித்தி யடைந்திருக்கிறுய். (நீ தேடுகிற) உன்னுடைய ஆத்மா இவன்தான் சந்தேகமில்லை (என்றுர்). ஓ! பகவானே! அந்த ஆத்மா எவன்? எப்படிப்பட்டவன்? (தேகேந்திரிய மனே புத்தி பிராணன் இவைகளுக்குள்ளே ஒருவனு, அல்லது இவைகளுக்கு விலக்ஷணனு?) என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் (சாகாயன்னியர்) சொல்லுகிறுர். (க)

(முந்தி ஜாக்கிரதவஸ்தையில் ஸ்தூலதேகத்தினிடத்தில் நான், என்னுடையதென்கிற (அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய) கூட்டத்தை அனுபவிக்கிறவனே உன்னுடைய ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்டது. அதினுல் ஆத்மாவானவன் ஸ்தூல சரீரத்திற்கு அந்நியனென்று சொல்லப் பட்டதாகவாயிற்று. இப்போது பிராணன் அந்தக்கரணம் முதலிய கூட்டம் ஆத்மாவோவென்கிற சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்வதினுலே அவைகளுக்கு அந்நியமாயிருக்கிற ஆத்மா உபதேசிக்கப்படுகிறது). பின்பு (ஜாக்கிரதவஸ்தைக்கு பிறகு) பிராணவாயுவினுடைய சஞ்சாரத்திற்கு தடையன்றி மேலே போய் (சுவப்னுவஸ்தையின் பொருட்டு சூக்ஷுமதேகத்தில் பிரவேசித்து) நானுவித அந்தக்கரண விகாரங்களை யனுபவிக்கிறவன் போல் காணப்பட்டாலும் (வாஸ்தவத்தில்) அனுபவிக்காதவனுய் மோகத்தை ஏவிக்கொண்டிருக்கிறவனெவனே அவன்தான் ஆத்மாவென்று பகவானுன மைத்திரேயர் சொன்னுர் என்று (சாகாயன்னியர் இராஜாவுக்குச்) சொல்லுகிறுர்.

---

* ஒருவருஷம் குரு சுசுரூஷை செய்து அடையவேண்டியதை நீ இப்போதே யடைந்தாய் என்பது கருத்து.

† மருத்தென்றுல், வாயுவுக்குப் பெயர். வாயு பிரஷதசுவன் என்கிற பெயரால் கூப்பிடப்படுகிறுன். ஏனென்றுல், பெரிதாகிய குதிரைகள் எவனுடைய இரதத்திற்குக் கட்டப்படுகிறதோ அவன் பிரஷதசுவன். வாயுவின் ரதத்திற்கு பெரியகுதிரைகள் கட்டப்படுகிறபடியால் அவன் பிரஷதசுவன் என்று சொல்லப்பட்டான். பிரகத்ரதன் என்கிறபெயர் பிரஷதசுவன் என்கிற பெயருக்குச் சமமாகையால் இந்தப் பிரகத்ரதன் வாயுவென்று கூப்பிடப்பட்டான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿॥ ௨॥

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌿𑌣𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 - 𑌅𑌥𑌾𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿𑌗𑍍𑌮𑌤𑍇𑌜𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌲𑌖𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌥 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 - 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌶𑌕𑌟𑌮𑌿𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍀𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌮𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌿𑌤𑌂 - 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌿॥ ௩॥

பின்பு (சுவப்னுவஸ்தைக்குப் பிறகு) இந்தச் சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி (சூக்ஷ்மசரீரத்தை விட்டுக்கிளம்பி காரணசரீரத்தில் பிரவேசித்து) பரம்ஜோதியையடைந்து தன் சுவ சுவ ரூபத்தோடிருக்கிறவனெவனோ அவன்தானாத்மா (ஸ்தூல சூக்ஷ்மதேகத்தைச் சேர்ந்த சகலகரணவாசனைகளன்றி உத்தமமான ஜோதியாகியப்பிரகாசத்தில் லயித்து உவமையற்ற தன் சுவ சுவ ரூபத்தோடிருக்கிறவும் ஸம்பிரஸாதமென்கிறவும் சுஷுப்தி யவஸ்தையிலுள்ளவன்தான் ஆத்மா) இதுதான் அமிருதம். இதுதான் பயமற்றது. இதுதான் பிர்ம்மம். (உ)

பின்னும், ஓ இராஜாவே! இந்தப் பிர்ம்மவித்தையும் சர்வோபநிஷத் (ஸாரமாகிய) வித்தையும் பகவானான மைத்திரீயினால் நமக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். சகல பாபங்களையும் நாசம்செய்தவர்களாயும் தீக்ஷணமான தேஜஸை யுடையவர்களாயும் ஊர்த்துவரேதஸ் (தன்னுடைய ரேதஸ் அல்லது பிந்துவை வெளிவிடாமல் மேல்நோக்கச்செய்தவர். என்றால், ஸ்திரீபோக இச்சயை முற்றிலும் விட்டவர்) களாயு மிருக்கிற * வாலகில்லியர்கள் என்று சுருதியில் சொல்லப்படுகிறவர்கள் கிரது என்கிற பிரஜாபதியைக்கேட்டார்கள். ஓ! பகவானே! இச்சரீரம் வண்டியைப்போல் ஜடமானது. இந்திரியங்களுக்குக் காணப்படாதவனாகிய எவனாலே இதானது (சரீரமானது) சேதனத்தைப்போல பிரதிஷ்டாபிதமா யிருக்கிறதோ (நிலை நிறுத்தப்பட்டு அல்லது கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ) அப்படிப்பட்டது எவனுடைய மகிமை? இதை (இந்தச்சரீரத்தை) பிரசோதயிதா (பிரேரேபிக்கிறவன் அல்லது ஏவுகிறவன்) யார்? ஓ பகவானே! (இந்தவிஷயத்தில்) நீர் அறிந்ததை எங்களுக்குச் சொல்லுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் (அந்தப்பிரஜாபதி) சொல்லுகிறார். (ங)

---

* இந்த வாலகில்லியர் என்பவர்கள் கிரதுவுக்கு ஸந்நதி என்கிற பெண்சாதியினிடத்தில் பிறந்த அறுபதினாயிரம் பெயர்கள். அங்குலப்பிரமாண முள்ளவர்கள். பரிசுத்தமானவர்கள். ஞானிகள். சூரியனைப்போல தேஜசுள்ளவர்கள். விஷ்ணுபுராணம் முதல்அம்சம் பத்தாவதத்தியாயம் சுலோகம்-கக-பார்க்க.

யோ ஹ கலு வாவோபரிஷ்டஃ ஶ்ரூயதே குணேஷ்விவோர்த்வரேதஸஃ ஸ வா ஏஷ ஶுத்தஃ பூதஃ ஶூந்யஃ ஶாந்தோ(அ)ப்ராணோ நிராத்மாநந்தோ(அ)க்ஷய்யஃ ஸ்திரஃ ஶாஶ்வதோ(அ)ஜஃ ஸ்வதந்த்ரஃ ஸ்வே மஹிம்நி திஷ்டத்யநேநேதம் ஶரீரம் சேதநவத் ப்ரதிஷ்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா வைஷோ(அ)ப்யஸ்யேதி. தே ஹோசுர்பகவந் கதமநேநேத்ருஶேநாநிஷ்டேநைதத்விதமிதம் சேதநவத் ப்ரதிஷ்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா வைஷோ(அ)ஸ்ய கதமிதி தாந் ஹோவாச ॥ ௫ ॥

ஸ வா ஏஷ ஸூக்ஷ்மோ(அ)க்ராஹ்யோ(அ)த்ருஶ்யஃ புருஷஸம்ஜ்ஞோ(அ)புத்திபூர்வமிஹைவாவர்ததே(அ)ம்ஶேநேதி ஸுப்தஸ்யேவாபுத்திபூர்வம் விபோத ஏவமிதி. அத யோ ஹ கலு வாவைதஸ்யாம்ஶோ(அ)யம் யஶ்சேதாமாத்ரஃ ப்ரதிபுருஷஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞஃ ஸங்கல்பாத்யவஸாயாபிமாநலிங்கஃ ப்ரஜாபதிர்விஶ்வாக்யஶ்சேதநேநேதம் ஶரீரம் சேதநவத் ப்ரதிஷ்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா வைஷோ(அ)ப்யஸ்யேதி ॥

இந்திரிய நிக்கிரகம் * செய்த யோகிகள் (சப்தாதி) விஷயங்களில் சம்பந்தப் படாதிருக்கிறதுபோல எவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக (பிரபஞ்சாதீதனாக) இருக்கிறதாய் சுருதி சொல்லுகிறதோ அவன் சுத்தன் (ஆசை முதலியவை யில்லாதவன்). பரிசுத்தம் செய்கிறவன். சூன்னியன் (தன்னைத்தவிர பிரபஞ்ச முதலியவை யில்லாதவன்). சாந்தன். பிராணுதி வியாபாரமில்லாதவன். மனதில்லாதவன். நாசமில்லாதவன். குறைதலற்றவன். ஸ்திரமாயிருக்கிறவன் (மாறுதலற்றவன்). என்றைக்குமுள்ளவன். பிறப்பற்றவன். சுவதந்திரன் தன் மகிமையிலேயே யிருக்கிறவன். இப்படிப்பட்டவனுலே இந்தச் சரீரமானது சேதனம்போல பிரதிஷ்டாபிதமா யிருக்கிறது. அவன் (தான்) இதைப் (தேகாதிபிரபஞ்சத்தை) பிரேரேபிக்கிறவன்.

அவர்கள் (வாலகில்லியர்கள்) ஓ பகவானே; இப்படிப்பட்ட அநிஷ்டனுலே (தான் தன்னுடையதென்கிற விருப்பமற்றவனுகிய ஆத்மாவினுலே) இந்தச் சரீரமாது சேதனம்போல் எப்படி பிரதிஷ்டாபிதமா யிருக்கிறது இதற்கு இவன் எப்படி பிரேரேபிக்கிறவனுகிருன் என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு அவர் (பிரஜாபதி) சொன்னுர். (ச)

அந்த (ஆத்மாவான) இவன் சூக்ஷ்மமானவன், (கருமேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கப்படாதவன், (ஞானேந்திரியங்களுக்கு) புலப்படாதவன், புருஷனென்கிற பெயரையுடையவன், தூங்கிறவன் தன்புத்திபூர்வமாய் விழித்துக்கொள்ளாததுபோல சங்கற்பமில்லாமலே இத்தேகத்தில் ஒரு அம்சத்தினுலிருக்கிறுன். இப்படி யிருக்கிறதில் இவனுடைய (ஆத்மாவினுடைய) சித் சுவபாவமாயிருக்கிற அம்சமானது பிரதிபுருஷன் (அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபலித்தவன்), க்ஷேத்திரக்ஞன்; சங்கற்பம் நிச்சயம் அபிமானம் இவைகளை அடையாளமாக வுடையவன், பிரஜாபதி, விசுவன், என்கிற பெயர்களை யுடையவனுயிருக்கிறுன். இச் சேதனனுலே (அம்சமாகிய இப்புருஷனுலே) இந்தச் சரீரமானது சேதனத்தைப்போல் பிரதிஷ்டாபிதமா யிருக்கிறது. இதைப் பிரேரேபிக்கிறவனும் அவன்தானென்றுர்.

---

* மூலத்திலிந்தவிடத்தில் ஊர்த்துவரேதஸ்கள் என்கிறபதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வாலகில்லியர்கள் விஷயமாய் விளிச்சொல்லாகவைத்தால் இந்திரியத்தை ஜயித்தவர்களே என்று வாலகில்லியர்களைப்பார்த்து சொன்னதாகவும் அப்படியல்லாவிட்டால் இந்திரியங்களை ஜயித்த யோகிகள் என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதாகவும் அர்த்தம் செய்யலாமென்று வியாக்கியாதா சொல்லியிருக்கிறுர்.

தே ஹோசுர்பகவந் யத்யநேநேத்ருஶேநாநிஷ்டேநை
தத்விதமிதம் சேதநவத்ப்ரதிஷ்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா வைஷோ
ऽஸ்ய கதமிதி தாந்ஹோவாசேதி॥ ௫॥

ப்ரஜாபதிர்வா ஏகோऽக்ரேऽதிஷ்டத்ஸ நாரமதைகஃ ஸோ
ऽத்மாநமபித்யாய பஹ்வீஃ ப்ரஜா அஸ்ருஜத தா அஶ்மேவாப்ர
புத்தா அப்ராணாஃ ஸ்தாணுரிவ திஷ்டமாநா அபஶ்யத் ஸ நாரமத
ஸோऽமந்யதைதாஸாம் ப்ரதிபோதநாயாப்யந்தரம் விஶாநீ-
தி ஸ வாயுரிவாத்மாநம் க்ருத்வாப்யந்தரம் ப்ராவிஶத் ஸ ஏகோ நாஶ
கத் ஸ பஞ்சதாத்மாநம் விபஜ்யோச்யதே யஃ ப்ராணோऽபாநஃ
ஸமாந உதாநோ வ்யாந இதி॥

அவர்கள் (வாலகில்லியர்கள்) ஓ பகவானே! இப்படி அநிஷ்டனுலே இப்படிப்பட்ட சரீரமானது சேதனம்போல் பிரதிஷ்டாபிதமானுல் இதற்கு பிரேரேபகன் இவனெப்படி யாகலாமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் (பிஜராபதி) சொல்லுகிருர். (ரு)

(தன்னுடைய மாயைத்தானே சுவீகரித்து சராசரப் பிரபஞ்சங்களை சிருஷ்டித்து அவைகளில் தான் அநுப்பிரவேசித்தானென்று சகல உபநிஷத்துக்களிலும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறதாகையால் நீங்கள் கேட்டபடிக்கு ஆச்சரிய மல்லவென்பதை மனதில்கொண்டவராய்ப் பிரஜாபதி சம்மந்தமான சரீரசிருஷ்டியைச் சொல்லுகிருர்). சிருஷ்டிக்கு முந்தி பிரஜாபதி ஒருவராகவிருந்தார் (இவர் யாரென்ருல், மாயையை சுவீகரித்த ஸத் சித் ஆநந்த சுவருபியானவ ரிடத்திலிருந் துண்டானவர். இவருக்கு ஹிரண்ணிய கருப்பனென்றும் பெயர்). ஒருவராயிருந்ததி லவருக்குச் சந்தோஷமில்லை. ஆத்துமாவைத் தியானித்து வெகுப்பிரஜைகளை சிருஷ்டித்தார். (சங்கற்பமாத்திரத்திஞலே தேவமனுஷிய மிருகம் முதலான பலரூபமாய்த் தானேயானுர்). அந்தப் பிரஜைகள் கல்லைப்போலவும் புத்தியில்லாமலும் பிராணனில்லாமலும் கட்டைகளைப்போலவு மிருக்கக்கண்டார். அதிலும் சந்தோஷமில்லை. இவைகளுக்குச் சேதனத்தை (அறிவை) யுண்டாக்கிறதற்காக "நான் அவைகளுக்குள் பிரவேசிக்கிறேன்" என்று ஆலோசித்தார். தன்னை வாயுவைப்போல செய்துகொண்டு அவைகளில் பிரவேசித்தார் (அதெப்படி யென்ருல், இரும்பு குண்டில் அக்கினி பிரவேசித்து அதை முழுதும் அக்கினி சுவரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல). தான் ஒருவராக விருந்து தேகாதிகளை அசைப்பிக்க சக்தியில்லை யாகையால் தன்னை ஐந்தாகச் செய்துக்கொண்டு பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்கிற ஐந்துபெயர்களால் சொல்லப்படுகிருர். மேலே போகிற (நாபிமுதல் சிரசுவரை சஞ்சரிக்கிறதும் மூக்கு வாய் இவைகளினுல் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதுமான) வாயுதான் பிராணன். கீழேபோகிற (நாபிக்குக்கீழ் பாயுவரையில் சஞ்சரிக்கிற) வாயுதான் அபானன். இவ்விரண்டுக்கு முதவியாயிருக்கிறவன் வியானன். (இந்தவாயுதேகம் முழுதும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறவன், அப்படி வியாபிக்கிறதினுல் பிராணபானன்களுக்கு உதவிசெய்கிருன்).

𑌅𑌥𑌾𑌯𑌂𑌯𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌵𑌾𑌵𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌥𑌯𑍋𑌯𑌮𑍍 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌸𑌂𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌵𑌾𑌵𑌸𑍋 𑌪𑌾𑌨𑍋𑌥𑌯𑍇𑌨𑍈𑌤𑌾 𑌵𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌥𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌧𑌾𑌤𑍁𑌰𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌯𑌣𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌵𑌾𑌵𑌸𑌸𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑍈𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑍋𑌦𑌾𑌨𑍋𑌥𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍀𑌤𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌿𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌤𑍀𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌵𑌾𑌵𑌸 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃 - 𑌅𑌥𑍋𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌮𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌉𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌂𑌚𑍈𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍁𑌵𑌤𑍍 𑌯𑌦𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂𑌸 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍋𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌘𑍋𑌷𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌯𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 - 𑌸𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 - 𑌸𑌵𑌾 𑌏𑌷𑍋𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿॥

ஆகாரத்தினுடைய ஸ்தூலபாகத்தை * (மலத்தை) அபானத்திலும் ஆகாரத்தினுடைய சூக்ஷ்மபாகத்தைத் (ஸத்தான ரஸபாகத்தை) தேகத்தி னெவ்வொரு அவயவங்களிலும் செவ்வையாய்ச் சேர்ப்பிக்கிறவன் சமானன். சமானனுக்கும் வியானனுக்கும் மத்தியிலிருக்கிறவன் உதானன். இவன் புசித்ததையும் குடித்ததையும் உள்ளுக்குக் கொண்டுபோகிறதும் வெளியில் கொண்டுவருகிறதுமாயிருக்கிறவன். பின்னும் உபாம்சு (பிராணவாயு) அந்தர்யாமத்தை (அபானவாயுவை) ஆசிரயித்திருக்கிறது. அந்தர்யாமம் உபாம்சுவை யாசிரயித்திருக்கிறது. இவைகளுக்கு மத்தியில் உஷ்ணத்தை யுண்டாக்கினர். (என்றால், தானே அக்கினி சுவரூபமாயானென்பது கருத்து) உஷ்ணமென்பது எதுவோ அதுதான் புருஷன் (அக்கினிரூபமான ஜீவனுயிருந்து தேகத்தைத் தரிக்கிறவன்). அவன்தான் வைசுவாநராக்கினி. (இந்த விஷயத்தை குறித்து) வேறிடத்திலும் † சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. "வைசுவா "நராக்கினியானவன் சரீர மத்தியிலிருக்கிறான். எது புஜிக்கப்படு "கிறதோ அந்த ஆகாரத்தை யிவன்தான் பக்குவம் செய்கிறான் "(ஜீர்ணம் செய்கிறான்). ஒருவன் தன் காதுகளை மூடிக்கொண் "டால் எந்தச்சத்தம் கேட்கப்படுகிறதோ அந்தச்சத்த மிவனு "டையதுதான். மரணகாலம் சமீபித்திருக்கையில் அச்சத்தத்தை "யவன்கேட்கிறதில்லை" தன்னை ஐந்தாகபங்கிட்டு ஹிருதய குகையில் ‡ வாசம்பண்ணுகிறான். மனசுவரூபமானவனும் பிராணமே சரீரமாயுடையவனும் பிரகாசமே ரூபமாயுடையவனும் சத்திய சங்கற்பனும், ஆகாசத்தைப்போ லொட்டாதவனு மிருக்கிறான். அவன் (அந்தப்பிரஜாபதி, ஹிரண்ணியகருப்பன், வைசுவாநரன் இந்தப்பெயர்களில் எதையாவது இவ்விடத்தில் சொல்லலாம்) பிரயோஜனத்தை யடையாதவனாய் (இவ்வளவெல்லாஞ் செய்தும் திருப்பதியற்றவனாய்) "விஷயங்களை யனுபவிக்கிறேன்" (சப்தாதிவிஷயங்களில் வியாபிக்கிறேன்) என்று எண்ணினான்.

---

* சாந்தோக்கியோபநிஷத், ௬ - வது அத்தியாயத்தில் புஜிக்கப்பட்ட அந்நமானது மூன்றுவிதமாக வாகிறது. அதில் ஸாரமற்றபாகம் மலம். மத்தியபாகம் மாம்சமாகிறது. சூக்ஷமபாகம் மனதாகிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது.

† பிரகதாரண்ணியகோபநிஷத், ௫ - ௯ - சாந்தோக்கியோநிஷத், ௩ - ௧௩ - பார்க்க.

‡ ஞானம் முதலானவைகளை மறைக்கிறதாகையால் புத்தியை ஹிருதய குகையென்று சொல்லியிருக்கிறது.

அத: வா நிமா நிஹிகோரித: பஞ்சபிர்ரஶ்மிபி: விஷயாநத்தி-இ
தி புத்தீந்த்ரியாணியாநிமாந்யஸ்ய ரஶ்மய: கர்மேந்த்ரியாண்ய
ஸ்ய ஹயா ரத: ஶரீரம் மநோ நியந்தா ப்ரக்ருதிமயோஸ்ய ப்ரதோ
தோநேந கல்வீரிதம் பரிப்ரமதீதம் ஶரீரம் சக்ரமிவ ம்ருத்யேநே ந
சேதம் ஶரீரம் சேதநவத் ப்ரதிஷ்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா வைஷோ
ப்யஸ்யேதி॥ ௬॥

ஸ வா ஏஷ ஆத்மேத்யஶந்தி கவய: ஸிதாஸிதை: கர்மப
லைரநபிபூத இவ ப்ரதிஶரீரேஷு சரத்யவ்யக்தத்வாத் ஸௌ
க்ஷ்ம்யாதத்ருஶ்யத்வாதக்ராஹ்யத்வாந்நிர்மமத்வாச்சாநவஸ்தோகர்தா
கர்தேவாவஸ்தித: ஸ வா ஏஷ ஶுத்த: ஸ்திரோசலஶ்சாலேப்யோ வ்ய
க்ரோ நி:ஸ்ப்ருஹ: ப்ரேக்ஷகவதவஸ்தித: ஸ்வஸ்ய ச்ருதபுக் குணமயே
ந படேநாத்மாநமந்தர்தாயாவஸ்தித இத்யவஸ்தித இதி॥ ௭॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷதி
த்விதீய: ப்ரபாடக:.

த்ருதீய: ப்ரபாடக:.

தே ஹோசுர்பகவந்யத்யேவமஸ்யாத்மநோ மஹிமாநம் ஸூ
சயஸீத்யந்யோ வா பர: கோயமாத்மாக்யோயம் ஸிதாஸி
தை: கர்மபலைரபிபூயமாந: ஸதஸத்யோநிமாபத்யத இ
த்யவாசீம் வோர்த்வாம் வா கதிம் த்வந்த்வைரபிபூயமாந: பரிப்ரமதீதி॥ ௧॥

பின்பு இந்த இந்திரியங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் கிளம்பி ஐந்து கடிவாளங்களினாலே (குதிரையை நடத்துவதுபோல) விஷயங்களை நடத்துகிறான் (அனுபவிக்கிறான்). இவனுக்கிந்த ஞானேந்திரியங்கள் கடிவாளங்கள். கருமேந்திரியங்கள் குதிரைகள். சரீரம் ரதம் (தேர்). மனது சாரதி. பிரகிருதி கொறடா. இந்த (மாயையாகிய) க் கொறடாவினால் நடத்தப்பட்ட இந்தச் சரீரமானது கொயவனால் சுத்தப்படும் திருகைபோல் சுத்துகிறது. இவ்விதமா யிந்தச் சரீரமானது சேதனத்தைப்போல் பிரதிஷ்டாபிதமா யிருக்கிறது. பிரோரேபிக்கிறவனும் அவன்தான். (௬)

ஞானிகள் விரும்புகிற ஆத்மா இவன்தான். இவன் கருமத்தினுடைய சுகதுக்கபலன்களில் சம்பந்தமற்றவன். சகல சரீரங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறவன். அப்படியிருந்தாலும் ஒன்றிலும் பற்றற்றவன். ஏனென்றால், ரூபமற்றவனானதாலும் சூக்ஷ்மனானதாலும் (ஞானேந்திரியங்களால்) அறியத்தகாதவனானதாலும் (கருமேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கத் தகாதவனானதாலும் மமகார மற்றவனானதாலும் தான். வாஸ்தவத்தில் அவஸ்தை (ஜாக்கிரத் சுவப்ந சுஷுப்தி யவஸ்தை அல்லது இன்னவிடத்தி லிருக்கிறனென்று குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய ஸ்திதி) யையுடையவனல்ல, கருத்தாவல்லாவிட்டாலும் அக்ஞான சம்பந்தத்தினால் கருத்தாவைப் போல் காணப்படுகிறவன், சுத்தன், ஸ்திரமாயுள்ளவன், சலனமற்றவன், (ஒன்றிலும்) பற்றற்றவன், (காமக்குரோதாதிகளினால்) கலங்காதவன், விருப்பமற்றவன், சாக்ஷியைப்போ லிருக்கிறவன், தனக்குள்ளேயே யிருக்கிறவன் (தன் மகிமையிலேயே யிருக்கிறவனன்றி வேறொன்றை ஆதாரமா யுடையவனல்ல), சத்யஸங்கல்ப்பன், குண சுவரூபமான துணியினால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு கருமபலனை யனுபவிக்கிறவன்போ லிருக்கிறான், கருமபலனை யனுபவிக்கிறவன்போ லிருக்கிறான். (௭)

இரண்டாவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

௩-வது. பிரபாடகம்.

அவர்கள் (வாலகில்லியர்கள்) கேட்கிறார்கள். ஓ பகவானே! நீர்சொன்னபடி இந்த ஆத்மாவினுடைய மகிமை யிப்படியிருந்தால் சுகதுக்க ரூபங்களான கருமபலன்களை யனுபவிக்கிறவனும் சிரேஷ்ட நிகிருஷ்டப் பிறவியையடைகிறவனும் மேலும் (சுவர்க்காதி லோகங்களுக்கும்), கீழும் (நரகலோகத்திற்கும்), போகிறவனும் இருமையினா லவமதிக்கப் படுகிறவனுமாய்ப் பிரமித்துக் கொண்டிருக்கிற மற்றொரு ஆத்மா (ஜிவன்) யார். (௧)

அஜூலி வஸ்தேந்த்ராவரோஹ ஞதாத்ராவெய்ராயோயம் ஸிதாஸி
மேதஃகஊஹமெெஞ்ரஹிஹஃயஊா நஃ ஸஜஸெஜ்ராநிஊாவஜ்ர் தாஜத்ய
வாஞ்சாஷ்டாவாமதி ஆஹம்மெஊ்ரஹி ஹஃயஊா.நஃ வஸிஹ்ரூஊதீத்ய
ஸெஸ்யாவக்யாவ்யா.நம் - வஞ்சதந்ராத்ராஸ-தஶஸெவெநாவ்யஞெ
அய வஞ்சஊஹா ஹதாநி ஹஃதஶஸெ நாவ்யஞெயெதஷாம்
யதஸூஊஷயம் தஅ ஶரீரஃஜிதயுக்ஊயயோஹ வஊவாவ ஶரீர ஜ
தயுக்தூம்வஸ ஹதாதெத்யுக்ஷம் - அயாத்ஸ்தாஸ்யாத்தா வித்ரஸி
வஷக்ஷா ஜதிஸவா ஷெஷாஉஹிஹதஃ ப்ராக்ஸெதஃ ஶ
மெணஸிதி - அயோஹிஹ-தகூாஅ ஸம்ஊ-ஷகவும் ப்ரயாதஃ ஸம்ஊ
ஷகவாஜா.தூஷ்யம் ப்ர ஹம்ஹஶவ்ம்.தம் காரயிதாரம் நவஶ்யஜ்ஞெள
வெஸரஹ்யஊா நஃ கஊவஷீக்ரு தஸ்யாஷ்ரஸ்யம்வமெஊா ஊவ்யஊா நஃ
ஸஷ்ப்ரஹோவ்ய ஸ்ராஹிஊா நிகவும் ப்ரயாதா ஜத்யஹம் வொாஊமெஜ
ஜிதத்வவ்ஊ நஜ்ஊாநா நிஸஜ்த்யாத்நாத்தா நம் ஜாமெஊ நவ வஸரஃ
க்ருதஸ்யாந ஹமெஊ்ரஹி ஹஃயஊா நஃ ஸஜஸெஜ்ரா நிஊா வஜ்ய்தா
ஜத்யவாஞ்சாஷ்டாவாமதிஅஹம்மெஊ்ரஹிஹஃயஊா நஃவஸிஹ்ரூஊதி ||௨||

(அதற்கு பிரஜாபதி சொல்லுகிறார்) பூதாத்துமாவென்று மற்றொருவ னிருக்கிறான். அவன் சுகதுக்க ரூபமான கரும பலன்களினாலே அவமதிக்கப்பட்டவனாயும் சிரேஷ்ட நிகிருஷ்டப் பிறவியை யடைகிறவனாயும் மேலும் கீழும் போக்குவரத் துள்ளவனாயும் இருமைகளினா லவமதிக்கப்பட்டவனாயும் பிரமித்துக்கொண்டு மிருக்கிறான். இதின் விவரம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் (சூக்ஷ்மபூதங்கள்) பூதசப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. பஞ்சமகா பூதங்களும் (ஸ்தூலபூதங்கள்) பூதசப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளுடைய கூட்டங்கள் சரீரம் (பஞ்சீகிருத பூதங்கள் ஸ்தூலசரீரம். அபஞ்சீகிருத பூதங்களாகிற தன்மாத்திரைகள் பிராணன்கள் இந்திரியங்கள் அந்தக்கரணம் இவைகளுடைய கூட்டம் லிங்கசரீரம் அல்லது சூக்ஷ்மசரீரம்). சரீரத்தை ஆளுகிற தெதுவோ அது பூதாத்துமாவென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஆத்மாவினுடைய அமிருத சுபாவமானது தாமரையிலையின்பேரிலிருக்கிற ஜலத் திவலைப்போல (ஒட்டாமல்) இருக்கிறது. பிரகிருதியினுடைய குணங்களினாலே பாதிக்க (அடக்கிவிட) ப்படுகிறது. இப்படி பாதிக்கப்படுகிறதினாலே மூடத்துவத்தை யடைகிறது. மூடத்துவத்தை யடைகிறதினாலே தனக்குள்ளே யிருக்கிறவனாயும் பிரேரேபிக்கிறவனாயு மிருக்கிற * பகவானாகிய பிரபுவை அறிகிறதில்லை. குணங்களுடைய கூட்டங்களினாலே சுமக்கப்பட்டவனாயும் (பூர்வ கருமவாசனையினால்) கலங்கிப்போனவனாயும் ஸ்திரமில்லாதவனாயும் சஞ்சலமுள்ளவனாயும் யதார்த்த ஞானமில்லாதவனாயும் ஆசைநிறைந்தவனாயும் ஹீநனாயும் (சுகபோகம் க்ஷணங்கூட இல்லாதவன்) அபிமானத்தை யடைகிறான். "நான்" "அவன்" "இதென்னுடையது" என்று நினைத்துக்கொண்டு, பக்ஷியானது வலையினால் கட்டுப்படுகிறதுபோல தன்னைத் தன்னாலேயே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். (எப்படியென்றால், பட்டுப்பூச்சியானது தன்னா லுண்டாக்கப்பட்ட பட்டுநூலினால் தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு பிறகு வெளிப்பட சக்தியற்றிருக்கிறதுபோல்) தன்னுடைய சுவகரும பலன்களி லகப்பட்டுக்கொண்டு சிரேஷ்ட நிகிருஷ்டப் பிறவியை யடைந்தும் பலவித இருமைகளையடைந்தும் மேலும்கீழும் போய்க்கொண்டும் பிரமித்துக்கொண்டு மிருக்கிறான். (உ)

---

* கௌஷீதகீ பிராம்மணோபநிஷத் ௩ - அ - பார்க்க.

கூதஜெஷஜதி தாநு ஹொவாவெதி - ஊயாந்த்ராவ்ருத்தம்

யஃ கூதர்மெஹாயம்மெவ ஹந்தாத்ராகலமெணஃ காருஜதாம் தஃ வ-

ரஷஃ - ஊய யயாஹ்நிநாயஸ்வம்லொவாஹிஹந்தஃ கத்ருஹிஹரந்

ஜாமெநாநாநாகூஜெமைவெத்வம் வாவவவ்மெள ஹந்தாத்ராஷஃ

வரூஷெணாஹி ஹந்தெதாமமெனெ வஹந்ஜாமெநா நாநாகூ

ஜமெவதி - வதஜாவவ தஉஸவியவ தஉசீதியாவர்ண தம்

ஹந்தமணெஜதமெஷெ நாநாகூவஸ் ரூந்வம் - தாநிஹவாவதாநி

மணாநி வரூஷெணெரிதாநி வத்ஜிவஜ்தமெவெநதி॥

இவன் யாரென்று (வாலகில்லியர்கள்) கேட்டதற்கு அவர் சொல்லுகிறார். (இக்கேழ்வின் தாத்பரிய மென்னவென்றால், பூதாத்துமாவுக்கும் சிதாத்துமாவுக்கும் பேதமில்லாவிட்டால் பூதாத்துமா சமுசாரியாயும் சிதாத்துமா அசம்ஸாரியாயு மிருக்கிற தெப்படி என்பதே).

மற்றொருவிடத்திலும் (இந்த அர்த்தம் வேறு உபநிஷத்திலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "எவன் (இந்தச்சரீரத்தில்) கருத்தாவோ அவன்தான் பூதாத்துமா. (தன் சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே ஏவிக்கொண்டு தேகேந்திரிய அந்தக்கரணமுதலிய) கரணங்களினாலே செய்விக்கிறவன் அந்தராத்துமா வாகிய புருஷன் (உள்ளேயிருக்கிற சிதாத்துமா). அக்கிநியினால் வியாபிக்கப்பட்ட (அக்கிநியினால் பழுக்கக்காய்ந்த) இரும்புக்குண்டு கருமானாலடிக்கப்பட்டு (பலவிடங்களில் பொறிரூபமாய்ச் சிதறி) பலரூபத்தையடைவதுபோல இந்தப் பூதாத்துமாவானவன் உள்ளேயிருக்கிற புருஷனால் வியாபிக்கப்பட்டு குணங்களினா லடிபட்டு பலரூபங்களை யடைகிறான். (அவையாவன) நான்கு ஜாதி,* பதினான்கு விதம்,† எண்பத்தினான்கு‡ விதமாகப் பரிணமித்தது,§ பூதக்கூட்டம் பலரூபமாகிறதாகச் சொன்னதிதுதான். இப்படிக் குணிக்கப்பட்ட¶ வைகள் குயவனால் சுத்தப்பட்ட சக்கரம்போல புருஷனாலேவப்பட்டுச் சுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

---

* நான்குஜாதி, என்றால், ஜராயுஜ, அண்டஜ, சுவேதஜ, உத்பிஜ, அதாவது, முறையே கருப்பையிலிருந்துண்டாகிற மனிதன் பசு முதலியன. முட்டையிலிருந்துண்டாகிற கோழிமுதலியன. வேர்வையிலிருந்துண்டாகிற பேன் மூட்டைப்பூச்சி முதலியன. பூமியில் முளைக்கிற மரம் செடிமுதலியன.

† பதினான்குவிதம் என்றால், பதினான்குலோகங்கள். பூலோக, புவர்லோகம் முதலான மேல்லோகங்களேழு. அதல விதலம் முதலான கீழ்லோகங்களேழு.

‡ எண்பத்திநான்கு வகையென்றால், எண்பத்தினான்கு லக்ஷமும் அதற்கதிகமுமான ஜாதிபேதமென்பது தாத்பரியம். இவ்விடத்தில் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

§ பரிணமித்ததென்றால், விகாரத்தையடைந்தது. தங்கம் பல ஆபரணங்களாகப் பரிணமித்ததுபோல.

¶ குணிக்கப்பட்டதென்றால், பெருக்கப்பட்டது. அடிக்கடி திரும்பி திரும்பிவருகிறபடியால் குணமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அத யதாயஸ்பிண்டே நிஹந்யமாநே நாக்நிரபிபூயத்யேவம் நாபிபூயத்யஸௌ புருஷோ(அ)பிபூயத்யயம் பூதாத்மோபஸம்ஶ்லிஷ்டத்வாதிதி॥ ௩॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் ஶரீரமிதம் மைதுநாதேவோத்பூதம் ஸம்வித்யபேதம் நிரய ஏவ மூத்ரத்வாரேண நிஷ்க்ராந்தமஸ்திபிஶ்சிதம் மாம்ஸேநாநுலிப்தம் சர்மணாவநத்தம் விண்மூத்ரபித்தகபமஜ்ஜாமேதோவஸாபிரந்யைஶ்ச மலைர்பஹுபி: பரிபூர்ணம் கோஶ இவ வஸுநா॥ ௪॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் ஸம்மோஹோ பயம் விஷாதோ நித்ரா தந்த்ரீ வ்ரணோ ஜரா ஶோக: க்ஷுத்பிபாஸா கார்பண்யம் க்ரோதோ நாஸ்திக்யமஜ்ஞாநம் மாத்ஸர்யம் நைஷ்காருண்யம் மூடத்வம் நிர்வ்ரீடத்வம் நிராக்ருதித்வமுத்தத்வமஸமத்வமிதி தாமஸாந்விதா: - அந்தஸ்த்ருஷ்ணா ஸ்நேஹோ ராகோ லோபோ ஹிம்ஸா ரதிர்த்வேஷோ வ்யாப்ருதத்வமீர்ஷ்யாகாமமவஸ்திதத்வம் சலத்வம் ஜிஹீர்ஷார்த்தோபார்ஜநம் மித்ராநுக்ரஹணம்

(பூதாத்துமாக்களுடன் சேர்ந்திருந்தாலும் அவைகளுடைய அவஸ்தை சிதாத்துமாவுக்கில்லை யென்பதைத் திருஷ்டாந்தத்தினால் சொல்லுகிறார்) இரும்புக்குண்டை யடித்தால் (அதில் பற்றியிருக்கிற) அக்கினிக்கு யாதொரு துன்பமு மில்லாததுபோல புருஷனாகிய சிதாத்துமாவுக்கு யாதொரு அவஸ்தையு மில்லை. பூதாத்துமாவோ பூதங்களுடைய சேர்க்கையினா லடிபடுகிறான். (௩)

(தேகாபிமானத்தினால் சமுசாரி யாகிறபடியால் தேகாபிமானத்தை விடும்பொருட்டு தேகத்தின் அசங்கியங்கள் இனி சொல்லப் படுகின்றன). வேறொரு விடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "இந்தச்சரீரமானது மைதுனத்தினாலேயே "(ஸ்திரீபுருஷ சம்பந்தத்தினால்) உண்டானது. நரகத்தில் (நரகத் "திற்குச் சமானமானதாயின் உதரத்தில்) விருத்தியடைந்தது. "மூத்திரதுவாரத்தினால் வெளிப்பட்டது. எலும்புகளினால் இணை "க்கப்பட்டது. மாம்சத்தினால் பூசப்பட்டது. தோலினால் மூடப் "பட்டது. மலமூத்திர பித்த கப ஊண் கொழுப்பு வபை இவைக "ளினாலும் பின்னும் வியாதிகளினாலும், பொருளினால் நிறைந்த "பொக்கிஷம்போல நிறைந்திருக்கிறது." (௪)

(முன் ஸ்தூலசரீரத்தைச் சொல்லி சூக்ஷ்மசரீரத்தில் வைராக்கியமுண்டாகும் பொருட்டு சூக்ஷ்மசரீர சுவபாவம் இப்போது சொல்லப்படுகிறது). வேறோரிடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"கலக்கம், பயம், சுணக்கம், நித்திரை, சோம்பல், அஜாக்கிர "தை, ஜரை (ஜரை=கிழத்தனம் ஸ்தூலதேகத்தைச் சேர்ந்ததா "னாலும் ஜரையுண்டானதாக எண்ணுகிறது சூக்ஷ்மதேகத்தைச் "சேர்ந்ததாகையா லிதில் சேர்த்து சொல்லப்பட்டதாக கொள்ள "வேண்டும்), விசனம், பசி, தாகம், கிருபணத்துவம், கோபம், "நாஸ்திக்கியம், அக்ஞானம், மாச்சரியம், கருணையின்மை, மூடத் "தனம், வெட்கமின்மை, உறுதியின்மை, முறட்டுத்தனம், விஷம "புத்தி அல்லது பேடித்தனம், இவைகள்தான் தாமஸகுணத்தின் "காரியங்கள். மன ஆசை, (புத்திரதாராதிகளில்) அபிமானம், "பக்ஷம், பேராசை, பரஹிம்சை, துவேஷம், சிற்றின்ப விருப்பம், "கபடம், அசூயை, வீண்செய்கை, சபலசித்தம், விசாரப்படுதல், "ஜயமடைய இச்சை, பொருளீட்டல், சிநேகிதர்களைச் சேர்க்குதல்,

பரிக்³ரஹாவலம்போ³ நிஷ்டேஷ்விந்த்³ரியார்தே²ஷு த்³விஷ்டிரிஷ்டேஷ்வ
பி⁴ஷங்க³ இத்யேதே ராஜஸாந்விதை: பரி
பூர்ண ஏதைரபி⁴பூ⁴த இத்யயம் பூ⁴தாத்மா தஸ்மா
ந்நாநாரூபாண்யாப்நோதீத்யாப்நோதீதி॥ ௫॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷதி

த்ருதீய: ப்ரபாட²க:.

அத² சதுர்த²: ப்ரபாட²க:.

தே ஹ வா ஊர்த்⁴வரேதஸோ(அ)திவிஸ்மிதா அபி⁴ஸமே
த்யோசுர்ப⁴க³வந்நமஸ்தே(அ)ஸ்து த்வம் ஶாதி⁴ த்வமஸ்மாகம் க³திரந்யா நவித்³ய
தா இதி - அஸ்ய கோ விதி⁴ர்பூ⁴தாத்மநோ யேநேத³ம் ஹித்வாத்மந்யேவ
ஸாயுஜ்யமுபைதி தாந்ஹோவாசேதி॥ ௧॥

அதா² நத்³யாமூர்மய இவ நிவர்தக
மஸ்ய யத்புராக்ருதம் ஸமுத்³ரவேலேவ து³ர்நிவார்யமஸ்ய ம்ருத்யோ
ராக³மநம்

"கிரகஸ்தாசிரமத்தில் விருப்பம், தனக்கிஷ்ட மில்லாத விஷயங் "களில் வெறுப்பு, இஷ்டமுள்ள விஷயங்களில் மிகவும் பிரீதி, "கோட்சொல்லல், கீரித்திக்காக அந்நதானம் செய்தல், இவைக "ளெல்லாம் இராஜஸகாரியங்கள். இவைகளினுலே (சூக்ஷ்ம) சரீ "ரமானது நிரப்பப்பட்டும் வியாபிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. ஆகை "யாலிந்த பூதாத்துமாவானவன் பலரூபங்களை யடைகிறுன். பல "ரூபங்களை யடைகிறுன்." (ரு)

மூன்ருவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

ச - வது. பிரபாடகம்.

(முந்திய அத்தியாயத்தில் ஒருவனுகிய சிதாத்துமா பூதாத்து மாவாகிய உபாதியை பகுத்தறியாததினுலே சமுசாரிபோல் கா ணப்படுகிறுனென்றும் பூதாத்துமாவுக்குள்ள அவஸ்தைக்கு இவ னுமுள்பட்டுப் பலவாகக் காணப்படுகிறு னென்றும் ஆனுல் வாஸ் தவத்தி லிந்த தோஷங்கள் அவனுக்கில்லையென்றும் அவன் சுவ பாவத்தில் நிர்குணன் நித்தியன் சுத்தனென்றும் சொல்லப் பட் டது. இதைக்கேட்ட வாலகில்லியர்கள் சிதாத்துமாவை மறைத் துக்கொண்டிருக்கிற ஜீவாத்தும சுவரூபத்தை நசிக்கச்செய்து சுத் தாத்தும சுவரூபத்தை யடையும்பொருட்டு உபாயத்தைக் கேட் கிறுர்கள்). ஊர்த்துவரேதஸ்களாகிய வாலகில்லியர்கள் மிகவும் ஆச்சரிய மடைந்தவர்களாய் (பிரஜாபதியினுடைய) கிட்டநெரு ங்கி ஓ! பகவானே! உமக்கு நமஸ்காரம். எங்களுக் குபதேசம் செய்யும். எங்களுக்கு நீர்தான் கெதி வேறே கெதியில்லை. இந்தப் பூதாத்துமாவானவன் இந்த ஸ்திதியைவிட்டு (சித்) ஆத்மாவிடத் திலேயே சாயுஜ்ஜியத்தை எந்த (உபாயமாகிய) விதியினுலடை யக்கூடுமோ அதைச் சொல்லுமென்று கேட்டார்கள், அதற்கவர் சொல்லுகிறுர். (க)

வேறிடத்தில் (இதுவிஷயமாய் வேறு சுருதிகளில்) சொல் லப்பட்டிருக்கிறதாவது, பெரிய நதியிலுண்டாகிற அலைகள்போல் (பூதாத்துமாவினுடைய புண்ணியபாப) பூர்வ கருமங்கள் நிவர்த் திசெய்யத் தகாதவை, அவனுடைய மரணமோ சமுத்திரம்பொ ங்கி கரை தாண்டுவதை (தடுக்க அசாத்தியம்) ப்போல் தடுக்கக் கூடாது.

ஸதஸத்பலமயைஃ பாசைஃ பத்தஃ பங்குரிவ பந்த

நஸ்தஸ்யேவாஸ்வாதந்த்ர்யம் யமவிஷயஸ்தஸ்யேவ பஹுபயாவஸ்தம்

மதிராமத்த இவாமதிராமத்தம் பாப்மனா க்ருஹீத இவ ப்ராம்ய

மாணம் மஹோரகதஷ்ட இவ விஷயதஷ்டம் மஹாந்தகாரமிவ ராகாந்த

மிந்த்ரஜாலமிவ மாயாமயம் ஸ்வப்ன இவ மித்யாதர்சனம் கதலீகர்ப இவாஸா

ரம் நட இவ க்ஷணவேஷம் சித்ரபித்திரிவ மித்யாமனோரமமித்யதோக்தம்

சப்தஸ்பர்சாதயோ யேऽர்தா அனர்தா இவ தே ஸ்திதாஃ யேஷ்வாஸக்த

ஸ்து பூதாத்மா ந ஸ்மரேச்ச பரம் பதம்॥ உ॥

அயம் வாவ கல்வஸ்ய ப்ரதிவிதிர் பூதாத்மனோ யத்வேதவி

த்யாதிகமஃ ஸ்வதர்மஸ்யானுசரணம் ஸ்வாச்ரமேஷ்வேவானுக்ரமணம்

ஸ்வதர்ம ஏவ ஸர்வம் தத்தே ஸ்தம்பசாகேவ

ஸதஸத் (பாபபுண்ணிய) பலன்களாகிற கயறுகளினுல், முட வனைப்போல் கட்டப்பட்டதாயும் காவல்கூடத்திற் சிறைபட்டவ னைப்போல சுவதந்திர மற்றதாயும் யமன்முன் நிற்கிறவனைப்போல அதிபய மடைந்ததாயும் மத்தியபானம்செய்து மயங்கி யிருக்கிற வனைப்போல போகமாகிற மத்தியத்தினுல் மயங்கியிருக்கிறதா யும் பாபகிரகங்களால் (பிசாசினுல்) பிடிக்கப்பட்டவனைப்போல அலைகிறதாயும் பெரிய சர்ப்பத்தினுல் கடிபட்டவனைப்போல் விஷ யமாகிற பாம்பினுல் வியாபிக்கப்பட்டதாயும் மகா இருளைப்போல் ஆசையாகிற இருளினுல் மறைக்கப்பட்ட குருடாயும் இந்திரஜா லம்போல் மாயா சுவரூபமாயும் சுவப்நம்போல் பொய்த்தோற்ற மாயும் கதளீகருப்பம்போல் சாரமற்றதாயும் (வாழைக் குருத்துப் போல் உறுதியற்றதாயும்) வேஷக்காரனைப்போல பல பல வேஷ மெடுக்கிறதாயும் சுவற்றிலெழுதிய சித்திரம்போல் பொய்யான மனேக்கியமாயு மிருக்கிறது (எதுவோ அதுதான் பூதாத்தும சுவ ரூபம்), சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்கள் மரணதருமமுடைய (பூதாத் துமாவுக்கு) வனுக்குப் பிரயோஜன மற்றவைகளானுலும் பிர யோஜ முள்ளவைகளைப்போல காணப்படுகின்றன. இவைகளி லபிமான முள்ளவனுயிருக்கிற பூதாத்துமாவானவன் பரமபதத்தை ஸ்மரிக்கிறதில்லை. (உ)

பூதாத்து மத்துவம் (ஜீவபாவம்) விட்டுப்போகிறதற்கு இது (அடியில் சொல்லப்போகிறது) தான் உபாயம். வேதமூலமாய் * ஆத்மதத்துவ வித்தையை அறிகிறதும் சுவதருமானுஷ்டானம் † செய்கிறதும் தன் வருணுசிரமத்திலேயே யிருக்கிறதும் தான் விதி. மற்றவைகளெல்லாம் பில்லுகளைப்போல (அற்பமாகிய துரு ம்பு விசேஷகாரியங்களுக் குபயோக மற்றதுபோல என்பது கருத்து).

---

* வேதத்தில் முந்தியபாகம் கருமகாண்டம். பிந்தியபாகம் ஞானகாண் டம். கருமகாண்டத்தில் சொல்லியிருக்கிற கருமங்களைப் பலனை யிச்சிக்காமல் செய்து ஈசுவரார்ப்பணம் செய்துவந்தால் அதினுல் சித்தசுத்தியும் சித்தசுத்தி மூலமாய் ஞானமு முண்டாகிறது. ஆகையா லது ஞானத்திற்கு சாதனமாகிறது. ஞானகாண்டம் மோக்ஷ சாதனம்.

† சுவதருமானுஷ்டானமானது வேதத்தில் விதித்த தருமத்தை அதில் சொல்லிய விதிப்படி அனுஷ்டானம் செய்வதுதான். ஆனுல் கருமபலனை யிச் யிச்சிக்கக்கூடாது. பலனைக் கொடுக்கக்கூடியதாகிய காமிய கருமங்களைச் செய் யக்கூடாது.

ஸர்வாண்யேநேநாத்வூஹாந் ஸத்யந்யா வாஜிதேஷ
ஷ்யசேராஹிஹ்தோ யோவேதேஷு நஷ்யசேர்திஸ்ரேணாஸ்ரீ
ஸத்யாஸ்ரேஷ்வா நஷ்டஷ்வஷ்வேதம்ரா ஐதேதக
யாந்த்ரம் நா தவக்ஷஸ்யா தஜ்ஞா நேபீமசீக்ஷசேவிஜிவேதேவம் ஹ்யா
ஹதவஸாக்ராவப்யேத ஸர்வம் ஸர்வா ஷம்ப்ராவப்யேத சநீ சந
ஸம் ப்ராவப்யேத ஹ்யாத்மா யதாவ்காந நிவர்ததாஇதி॥ ௫॥

ஸ்வஸ்திப்ரஹ்மேதி ப்ரஹ்மவித்யாவி த்ப்ரவீச ப்ரஹ்மசாரிணி ஜி
தேயேவதஜாஹ யஸ்தவஸாவஹதவாத்ரா ஓம் ப்ரஹ்மணோசஹி
சேதேவேதஜாஹயம் ஸம்யம்க்ஷேத்ராஜஞ்ஞம் விஜயதி தத்ராஜித்
யா தவஸோ விஜயா வோவமஹ்யேதப்ரஹ்ம। ஸப்ரஹ்மணம் வா
ஷதாஹவதயிதேவக்ஷம் தேவேஹ்யேஷ்யக்ஷயம்சேவிதிதசநா
சயம்ஸம்வசேஸ்ரேதஷவம்விசாநநேநதிரகேண ப்ரஹ்மோவாஜே

இதினாலே (ஆத்மவித்தை சுவதருமானுஷ்டானம் வருணாசிரமத்தி லிருத்தல் இவைகளினாலே) பிர்ம்மத்தை யடைகிறான். இந்த மார்க்கத்தைவிட்டு மற்ற மார்க்கங்களிலே நடந்தால் கீழே போகிறான் (நரகாதி தாழ்ந்த ஸ்தானத்தை யடைகிறான். அதாவது, சமுசாரம் அவனுக்கு நிவர்த்தியாகிறதில்லை). வேதத்தில் எது சொல்லப்பட் டிருக்கிறதோ அதுதான் சுவதருமம். சுவதருமத்தை மீறுகிறதினாலே ஆசிரமி யாகமாட்டான். ஆசிரமத்தி லில்லாமல் தபஸியா யிருக்கிறானென்பது அயுக்தம். (வருணாசிரம தருமத்தை விடவும் கூடாது தபசும் செய்யவேண்டிய தென்பது கருத்து. தபசில்லாதவனுக்கு ஆத்மஞானமு முண்டாகிறதில்லை கருமத்தின் பிரயோஜனமு முண்டாகிறதில்லை ஏனென்றால், தபசினாலே சித்தசுத்தியாகிறது. சித்த சுத்தியினாலே மனதுண்டாகிறது அதாவது விவேக ஞானமுண்டாகிறது. மனதினாலே மறுபடி பிறப்பற்ற ஆத்மாவை யடைகிறான், என்றால் ஜீவபாவம்போய் பிர்ம்மமாகிறான்). (௩)

பிர்ம்மஞானத்தை யறிந்த ஒருவன் பிர்ம்மமிருக்கிறதென்று சொன்னான். தபோநுஷ்டானத்தினால் சகல பாபத்தையும் போக்கடித்துக் கொண்டவன் பிர்ம்மபிராப்திக்குத் தபஸ்தான் மார்கமென்று சொன்னான். ஓங்காரத்தை எப்போது மிடைவிடாமல் தியானம் செய்துகொண் டிருக்கப்பட்டவன் அது பிர்ம்மத்தினுடைய மகிமையென்று சொன்னான். ஆகையால் ஞானம் தபஸ் (ஓங்கார) தியானம் இவைகளால் (கிரமமா யிந்த மூன்றுகளால்) பிர்ம்மமடையப்படுகிறது. அவன் (இப்படித் தியானிக்கிற வித்வான்) பிர்ம்மத்திற்கு அப்புறம் போகிறான் (என்றால் ஹிரண்ணியகருப்பனை அல்லது சப்த *பிர்ம்மத்தை அதிக்கிரமித்து பரபிர்ம்மமாகிறான்). தேவதைகளுக்கு மேலான தேவாதி பத்தியத்தை யடைகிறான். எந்த வித்துவானானவன் இந்த மூன்றுகளினாலே பிர்ம்மத்தை உபாசிக்கிறானோ அவன் அக்ஷயமாயும் (நாசமற்றதாயும்) அபரிமிதமாயும் (அளவிடக்கூடாததாயும்) அநாமயமாயும் (வியாதி முதலியவை யில்லாததாயும்) இருக்கிற சுகத்தை யனுபவிக்கிறான்.

---

* சப்தப்பிர்ம்மத்தின் அர்த்தம் இதின் ௬ - வது பிரபாடகம் ௨௨ - வதில் காண்க.

𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌰𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌂 𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑍈𑌤𑍀𑌤𑌿॥ ௪॥

𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿, 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿। 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌲𑍋𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌽𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌕𑌤𑌮𑍋𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌿॥ ௫॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌵𑍈𑌤𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌨𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑍋𑌦𑌤𑍀𑌹 𑌯𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹। 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂।

எந்த (அவித்தியா சம்பந்தமாகிய தேகேந்திரியாதி) வஸ்துக் களினுலே அவமதிக்கப்பட்டும் (எந்த வஸ்துக்களுக்கு) நேராளி யாய்ச் செய்யப்பட்டு மிருந்தானே அந்த வஸ்துக்களால் விடுபட்டு தன் ஆத்மாவிலேயே சாயுஜ்ஜியத்தை யடைகிறுன் (பிர்ம்மமா கிய தன் சுவ சுவரூபத்தை யடைகிறுன்). (ச)

வாலகில்லியர்கள் ஓ! பகவானே! நீர்தான் (கேட்பவர்களுக்கு அனுபவம் வருகிறவனாயில்) சொல்லுகிறவர். நீர்தான் சொல்லு கிறவர். தாங்கள் சொன்னதெல்லாம் மனதில் கிரகித்துக் கொண் டோம். இன்னொரு கேள்விக்கு முத்தரம் சொல்லவேண்டு மென் ருர்கள். (அதாவது) அக்கினி, வாயு, சூரியன், பிராணனுகிய கால ம், அந்நம், பிரும்மா, ருத்திரன், விஷ்ணு இவர்களில் ஒருவனை சிலர் தியானம் செய்கிறுர்கள். சிலர் மற்ருெருவனைத் தியானம் செய்கிறுர்கள். இவர்களுக்குள் (அக்கினி முதலிய தேவதைகளுக் குள்) சிரேஷ்டமானவன் யார்? உமக்கு எவன் சிரேஷ்டனே அவ ன்தான் எங்களுக்கும் சிரேஷ்டன் (என்பதே). அதற்கு அவர் (பிரஜாபதி) சொல்லுகிறுர். (ரு)

சிரேஷ்டமாயும் நாசமற்றதாயும் சரீரமற்றதாயு மிருக்கிற பிர் ம்மத்திற்கு இவர்கள் (மேற்சொன்ன அக்கினிமுதல் விஷ்ணுவரை) முக்கியமான ரூபங்கள். உலகத்தில் எந்தெந்த மனிதனுக்கு எதெ தில் (அக்கினி முதலிய எந்தெந்த தேவதை) பிரியமோ அதில் சந் தோஷமடைகிறுன். இவையெல்லாம் (இந்த தெய்வங்களெல்லாம்) பிர்ம்மம்தான்.

யாவாஸ்யு: க்ஷுத்ராஸ்தநவஸ்தா: க்ஷிஸ்த்ராயேத்வம்யே ந்ஹ்நூயா ஷ்வர்

த்ஸ்தாஹிஃ ஸமேஹமேவாப யச்பமிமோகேஷப வாமத்ர்யஶ க்ருஸ்த்ந

க்ஷய ஸங்கக்ஷமேதி பாமாஷஸ்யபாமாஷஸ்ய॥ ௧௧॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷத்

ஸப்தம: ப்ரபாடக:.

இவைகள் பிர்ம்மத்தினுடைய சிரேஷ்டமான சரீரங்கள். இவைகளைப் பிர்ம்மமென்றே தியானம் செய்யவேண்டியது. ஆராதிக்கவும் வேண்டியது (புஷ்பாதிகளினால் பிரதிமாதிகளில் பூஜிக்கவேண்டியது). மறைக்கவேண்டியது (என்றால், தேவதைகள் என்கிற பாவனையை மறைத்து அதாவது பிர்ம்மத்தைக்காட்டிலும் அந்நியமானதென்கிற பாவனையைதள்ளி பிர்ம்மாகவே எண்ணவேண்டியதென்பது தாத்பரியம்). இப்படி உபாசனைசெய்வதினால் அந்தந்த தேவதைகளில் ஐக்கமாய் மென்மேல் லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். பிறகு பிரபஞ்சம் முழுதும் நசிக்கும்போது ஆத்மாவிலொன்றாய்ப் போகின்றான். (மேல்லோகங்களென்றால் மேலேழு லோகங்களில் சிரேஷ்டமான ஜனோலோக தபோலோக சத்தியலோகங்கள். இந்த அக்கினி முதலான தேவதைகளைப் பிர்ம்மமென்கிற பாவனையன்றி தேவதைகளாகவே யுபாசித்தால் அந்தந்த தேவதாசுவரூபத்தையடைந்து அவர்களுக்குள்ள லோகங்களிலுள்ள சுகங்களை யனுபவித்துக் குறித்தகாலம் முடிந்தவுடன் மறுபடி பூமியில் ஜனிக்கிறான். அந்ததேவதைகளை பிர்ம்மசுவரூபமாக உபாசித்தால் அவரவர்களுபாசனா பலத்திற்குத் தக்கதாக அந்த உபாசிய தேவதையாகி அதிலிருந்து கிரமக்கிரமமாய் மென்மேல் லோகத்தையடைந்து கடைசியில் பிரபஞ்சத்திற் காதியானவனும் சகல தேவதாசுவரூபியாயும் சர்வசிரேஷ்டமான சத்தியலோகத்தில் வாசம் செய்கிறவனுமிருக்கிற ஹிரண்ணிய கருப்பருடைய லோகத்தையடைந்து மகாப் பிரளயகாலத்தில் ஹிரண்ணிய கருப்பருடனேகூட பிர்ம்மத்தி லயிக்கியமாகிறான் * இதுதான் கிரமமுத்தி மார்க்கம் (வராகோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற வாமதேவமார்க்கமென்பதும் இதுதான்.) இப்படிக்கன்றி தான் உபாசிக்கிற தேவதை எதுவோ அதற்குள்ள மாயோபாதியையும் தனக்குள்ள அவித்தியோ பாதியையும் தள்ளி தானே பிர்ம்மமென்று உபாசிப்பானாகில் பிராரப்தமாகிய இத்தேகமிருக்கையிலேயே முக்தனாகிறான். பிராரப்ததேகம் நசித்தால் விதேகமுக்தியாகிற கைவல்லியத்தை யடைகிறான். அதாவது பிர்ம்மமாகிறான்). (இதுதான் வராகோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற சுகமார்க்கம்). (சூ)

நான்காவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

---

* பிரகதாரண்ணிய கோபநிஷத் அத்-உ-கடு, பார்க்க.

பஞ்சம: ப்ரபாடக:

அதயதேதம் கௌத்ஸாயநிஸ்துதி: ॥ த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ச வை விஷ்ணுஸ்த்வம் ருத்ரஸ்த்வம் ப்ரஜாபதி: । த்வமக்நிர்வருணோ வாயுஸ்த்வமிந்த்ரஸ்த்வம் நிஶாகர: । த்வமந்நஸ்த்வம் யமஸ்த்வம் ப்ருதிவீ த்வம் விஶ்வம் த்வமதாச்யுத: । ஸ்வார்தே ஸ்வாபாவிகேऽர்தே ச பஹுதா ஸம்ஸ்திதிஸ்த்வயி । விஶ்வேஶ்வர நமஸ்துப்யம் விஶ்வாத்மா விஶ்வகர்மக்ருத் । விஶ்வபுக் விஶ்வமாயஸ்த்வம் விஶ்வக்ரீடாரதி: ப்ரபு: । நம: ஶாந்தாத்மநே துப்யம் நமோ குஹ்யதமாய ச । அசிந்த்யாயாப்ரமேயாய அநாதிநிதநாய ச ॥ ௧॥

தமோ வா இதமக்ர ஆஸீதேகம் தத்பரே ஸ்யாத்தத்பரேணேரிதம் விஷமத்வம் ப்ரயாத்யேதத்ரூபம் வை ரஜஸ்தத்ரஜ: கல்வீரிதம் விஷமத்வம் ப்ரயாத்யேதத்வை ஸத்த்வஸ்ய ரூபம் தத்ஸத்த்வமேவேரிதம் ரஸ: ஸம்ப்ராஸ்ரவத் ஸோऽம்ஶோऽயம் யஶ்சேதாமாத்ர:

ரு-வது. பிரபாடகம்.

குத்ஸாயனன் செய்தஸ்துதி ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (இதுவரையில் சாதனத்தோடுகூடிய பிர்ம்மவித்தையை உபதேசித்து சகல உபாசனைக்கும் அங்கமாகிய நமஸ்கார மந்திரங்களைச் சொல்லுகிறார். இது குத்ஸாயனன் செய்த ஸ்தோத்திரமாகையால் கௌத்ஸாயநீயென்ற பெயரால் சொல்லப்படுகிறது). நீயே பிரும்மா (ஹிரண்ணியகருப்பன்), நீயேவிஷ்ணு, நீயேருத்திரன், நீயேபிரஜாபதி (விராட்), நீயே அக்கினி, நீயேவருணன், நீயே வாயு, நீயே இந்திரன், நீயே சந்திரன், நீயே * அந்நம், நீயே யமன், நீயேபூமி, நீயேபிரபஞ்சம், நீயே நாசமற்றவன்.

(நான்குவித) புருஷார்த்தவிஷயத்திலும் தன்தன் சுபாவத்திற் கடுத்த விஷயத்திலும் இந்த லோகமானது உன்னையே ஆதாரமா யுடைத்தாயிருக்கிறது. ஓ! சகலத்திற்கு மீசனுயிருக்கிறவனே உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். பிரபஞ்சசுவரூபியா யிருக்கிறாய். பிரபஞ்சசிருஷ்டி காரியத்தைச் செய்தவனாயு மிருக்கிறாய். இந்தப் பிரபஞ்சத்தை புஜிக்கிறவனாயிருக்கிறாய். இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு உயிராயிருக்கிறாய். சகல கிரீடை (வெளிவிஷயங்களிலுள்ள பிரீதி) இரதி (வெளிவிஷயங்களை விரும்பாமல் உள்ளுக்குள்ளே பிரீதி) இவைகளுக்கு யஜமானனாயிருக்கிறாய். சாந்தாத்துமாவா யிருக்கிறாய். உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். மகா ரஹஸியனாயிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். சிந்திக்கத் தகாதவனாயும் அளவிடக்கூடாதவனாயும் ஆதியந்த மற்றவனாயுமிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். (க)

(பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திராதிகளுள்பட) இந்தப் பிரபஞ்சமானது சிருஷ்டிக்கு முந்தி ஓரே இருள்மாத்திரமாக விருந்தது. (தமோகுணத்தைப் பிரதானமாயுடைய மாயாமாத்திரமாக நாமரூபங்களற்றதாக விருந்தது). பிர்ம்மத்தினிடத்திலிருந்தது. பரமாத்துமாவினு லேவப்பட்டதாய் விஷமத்துவத்தை † அடைகிறது. இது ரஜோரூபம். இந்த ரஜஸ் ஏவப்பட்டு விஷமத்துவத்தையடைகிறது. இது சத்துவரூபம். இந்த சத்துவம் ஏவப்பட்டு இரஸம் பெருகிற்று. (சச்சிதாத்ம ஆகாரமே இவ்விதமாக பெருகிற்று) இதுதான் ஆத்மாவினுடைய ஓரம்சம். (கடாகாசம்போல்) இந்த அம்சமானது சேதனமாத்திரமாக விருக்கிறது.

---

* சகல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆஹாரம் பிர்ம்மமே யாகையால் அந்நமெனப்பட்டது. தைத்திரியோபநிஷத், உ-உ-பார்க்க.

† ஜலத்தில் போட்டவிதை விருத்தியடைவதுபோல் விகாரப்பட்டது.

ப்ரதிபுருஷம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ: ஸங்கல்பாத்யவஸாயாபிமானலிங்க:

ப்ரஜாபதிர் விஶ்வேத்யஸ்ய ப்ராணாக்னா ஸதாத்மநஸ்தேஷ யோ ஹ

வை த்ரவாஸ்ய தாஸோஹம் ஸோஹம் ஸ ஸப்ரஹ்மசாரிணோ

யோயம் ருத்ராயோ ஹ வை ருத்ராஸ்ய ராஜஸோஹம் ஸோ

ஹம் ஸப்ரஹ்மசாரிணோ யோயம் ப்ரஹ்மாயோ ஹ வை ப்ர

ஹ்மஸ்ய ஸாத்விகோஹம் ஸோஹம் ஸப்ரஹ்மசாரிணோ யோயம் விஷ்ணு:

ஸர்வாந்தர ஸங்க்ஷிப்யாத்மாநம் ஏகாதஶதா த்வாதஶதா ப

ரிமிதயா ஜ்ஞாத உஜ்ஞாதஶ்சாஸ்மி ஜ்ஞாதம் ஜ்ஞாதேஷ்வஸ்தி

ப்ரவிஷ்ட: ஸஜ்ஞாதா நாஸ்தி பஹிர்ஜ்ஞாதா இத்யஸௌ ஸூத்ராத்

பஹிஷ்டாத்பஹிஷ்ட॥ ௨॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷதி

பஞ்சம: ப்ரபாடக:.

ஒவ்வொரு பிராணியிடத்திலும் (அநேக ஜலபாத்திரத்தில் சூரியன்போல) பிரதிபிம்பமா யிருக்கிறது. அதுதான் க்ஷேத்திரக்ஞன் (பாதம்முதல் சிரசுவரை தேகத்தை தானே என்று அறிகிறவனாகியஜீவன்). சங்கற்பம் நிச்சயம் அபிமானம் இவைகளே யடையாளங்களாக வுடையவன். பிரஜாபதி (சமஷ்டி விராட்சரீராபிமானி) விசுவன் (வியஷ்டி சரீராபிமானி) இவர்களும் முன்சொன்ன மற்றவர்களும் (சத்துவகுணத்தில் பிரதி பலித்தச் சிதாத்துமாவுக்கு) சரீரங்கள் (அதாவது ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் விளங்குகிறவர் சிதாத்துமாவே என்று அறியத்தக்கது).

(ஓ வாலகில்லியர்களாகிய) பிர்ம்மசாரிகளே! இந்த ஆத்மாவினுடைய தாமஸாம்சம் ருத்திரன். ஓ பிர்ம்மசாரிகளே! இவனுடைய ராஜஸாம்சம் பிர்ம்மா. ஓ பிர்ம்மசாரிகளே! இவனுடைய சாத்துவிகாம்சம் விஷ்ணு. இந்த (ஆத்மா) ஒருவனே மூன்றாகவும் * எட்டாகவும் † பதினொன்றாகவும் ‡ பனிரெண்டாகவும் § அநேகமாகவும் ¶ இருக்கிறான். எல்லாவிடத்திலும் பிரகாசித்தவனாயிருக்கிறான். இப்படிப் பிரகாசித்திருக்கிறதினாலே பூதமென்கிற பெயரையுடைய ஆத்மாவாகிறான். சகல பூதங்களிலும் பிரவேசித்தவனாயும் சகல பூதங்களையும் ஏவுகிறவனாயும் வியாபித்திருக்கிறான். இந்தப்படிக்கு உள்ளும் வெளியும் || விளங்குகிறான். உள்ளும் வெளியும் விளங்குகிறான்.

ஐந்தாவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

---

* மூன்று என்றால், பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்கள்.

† எட்டு என்றால், பஞ்சப்பிராணன்-௧. சூரியன்-௧. நக்ஷத்திரங்களுள்பட சந்திரன் - ௧. பூதங்கள் - ௫. ஆக எட்டு.

‡ மனதுள்பட இந்திரியங்கள் - ௧௧.

§ மேற்படி பதினொன்றுடன் புத்தியைச் சேர்த்தால் - ௧௨.

¶ இந்திரிய விருத்திகள் பலவகையாகையால் அநேகமென்று சொல்லப்பட்டது.

|| உள்ளே சாக்ஷியாயும் அறிகிறவனாயும் கருத்தா போக்தா முதலானவனாயும், வெளியே ஈசுவரனாயும் காலமாயும் தேவதைமுதலிய ரூபனாயும் விளங்குகிறான்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌥 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑍇𑌽𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌤𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌮𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌵𑌦𑌾𑌤𑌮𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌆𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌮𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 ।

சு-வது. பிரபாடகம்.

(இதுவரையில் சிதாத்மா ஒருவனே பிரத்தியகாத்தும (ஜீவாத்தும) சுவரூபமாக வறியத்தக்கவனென்றும் அவனே பிர்ம்மா முதலான பலரூபங்களாக விருக்கிறனென்றும் தியானிக்கத்தக்கதென்பதும், முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய சகல பிரயோஜனங்களும், சிதாத்தும ஸாயுஜ்ஜியப் பிராப்த்தியே முக்தி யென்பதும் சொல்லப்பட்டது. இனிமந்தமத்தியம அதிகாரி விஷயமான அநேகவித உபாசனையின்பொருட்டும் அதற்குவேண்டிய சாதகங்களின் பொருட்டும் சிதாத்துமாவினுடைய மகிமை சொல்லப்படுகிறது).

இந்த ஆத்மாவானவன் இரண்டுவிதமான ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறன். அதாவது பிராணன் சூரியன். இவர்கள் இதற்கு (இந்த ஆத்மாவுக்கு) உள்ளும் வெளியுமான விரண்டுமார்க்கமா யிருக்கிறர்கள். இவர்கள் இராப்பகல் சுத்துகிறர்கள். இந்தசூரியன் வெளியிலிருக்கிற ஆத்மா. பிராணன் உள்ளேயிருக்கிற ஆத்மா. வெளியாத்துமாவினுடைய நடையினலே (சஞ்சாரத்தினலே) உள்ளாத்துமாவினுடைய சஞ்சாரம் ஊகிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்துவானும் பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டவனும் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்டவனும் சுத்தமான சித்தமுடையவனும் பிர்ம்மநிஷ்டனும் (வெளி விஷயங்களிலிருந்து) கண்களைத் திருப்பிக்கொண்டவனும் (அந்தர் நோக்கமுள்ளவனும்) இருக்கிறவன் அந்தராத்துமாவினுடைய கெதியினல் வெளியாத்துமாவின் கெதியானது அனுமானிக்கப் படுகிறதென்று சொன்னர். (எப்படி என்றல் ஒரு பகல் ஒரு இரவுசேர்ந்த ஒருநாளில் சூரியன் மகாமேருவை பிரதக்ஷிணம் செய்துக்கொண்டு பிரும்மாண்டத்தைச் சுத்திவருகிறன். அந்த ஒருநாளில் பிராணவாயு - உ௧000-அல்லது சரியாய்ச் சொல்வதானல் உ௧சு00 - சுவாசமாக தேகத்திற்குள் சுத்திவருகிறன். சூரியனுடைய காலஅளவைக்கொண்டு இவ்வளவு சுவாசமாச்சுதென்றும் சுவாசத்தினுடைய அளவைக்கொண்டு சூரியனுடைய (நாழிகை விநாடிமுதலிய) அளவை கணக்கிடலாமென்றும் தாத்பரியம். இதின்பேரில் தான் மனிதனுக்கு நூறுவயது கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வயதிற்கு அதிகமாயிருக்கக் காண்கிறேமே

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌃𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌮𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌤𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰 𑌏𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿॥ ௧॥

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌤𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰 𑌏𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍌𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌮𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑌿 । 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰 𑌉𑌪𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑌲𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌚𑌰𑌤 𑌏𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌣 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌿॥ ௨॥

𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 । 𑌅𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌸 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑍋𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹

யென்றால், சுவாசத்தை யதிகமாய்விடாம லடக்குவதினால் வயது அதிகமாகலாம்). சூரியனிலிருக்கிற ஹிரண்மயமான (தங்கவடிவுள்ள) புருஷன் அந்த சூரியமண்டலத்திலிருந்து இந்தலோகத்தைப் பார்க்கிறான். அவனே (ஜந்துக்களுடைய) ஹிருதயகமலத்திற்குள்ளேயிருந்துகொண்டு அந்நத்தைப் புஜிக்கிறான். (அதாவது அந்நத்தை அல்லது விஷயங்களை புஜிக்கிறானென்பது தாத்பரியம்). (க)

ஹிருதயகமலத்திற்குள் வாசம் செய்துக்கொண்டு எவன் அந்நத்தைப் புஜிக்கிறானோ அந்த அக்கினியே ஆகாசத்தில் சூரியதேஜஸாக விருந்துகொண்டு காலனென்கிற பெயரையடைந்து கண்ணுக்குக் காணப்படாமல் சகலப்பிராணிகளையும் அந்நமாக பக்ஷிக்கிறான் (சம்ஹாரம் செய்கிறான்).

கமலமென்பது எது? அது எதினால் செய்யப்பட்டது? (என்று கேட்ட வாலகில்லியர்களுடைய கேள்விகளுக் குத்தரஞ் சொல்லப்படுகிறது). ஆகாசமெதுவோ அதுதான் கமலம். *இதற்கு நான்கு திக்குகளும் நான்கு உபதிக்குகளும் இதழ்கள். பிராணன் ஆதித்தன் இவ்விருவரும் ஒருவருக் கொருவர் சமீபத்தில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். இவர்களை ஓமென்கிற அக்ஷரத்தி னாலேயும் (ஹ-ஞூஹ-ூவஃ-ஸுவஂ என்கிற) வியாகிருதிகளினாலேயும் சாவித்திரியினாலேயும் (சூரியசம்பந்தமானருக்காகிய காயத்திரியினாலேயும்) உபாசிக்கவேண்டியது. (உ)

பிர்ம்மத்திற்கு மூர்த்தம் அமூர்த்தம் என விரண்டுருபங்களுண்டு. எதுமூர்த்தமோ (உருவமோ) அது அசத்தியமானது. அமூர்த்த மெதுவோ அது சத்தியமானது. இதுதான் பிர்ம்மம். அதேதேஜஸ். எதுதேஜஸோ அது சூரியன். இந்த சூரியன்தான் ஓம்-என்கிற ஆத்மாவானான். அவன் (அந்தசூரியன் பிரணவமாகிய) தன்னை மூன்றுவிதமாய்ச் செய்தான். ஓம் என்றது மூன்று மாத்திரைகள். (அவையாவன ஊ. உ. ம். இவைகள்தான். இந்த மூன்றுமாத்திரைகள்தான் அவயவங்கள்). "இவைகளினாலே இந்த (பிரபஞ்சம்) சகலமும் குருக்கும் நெடுக்குமாய் (குருக்கும் நெடுக்குமாய் நெய்யப்பட்டிருக்கிற துணிபோல) கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நானென்று (சூரியன்) சொன்னான்."

---

* தேவசம்பந்தமான ஆகாசத்திற்கும் ஹிருதய ஆகாசத்திற்கும் பேதமில்லை யாகையா லிரண்டுக்கும் கமலமென்று பெயர்.

ஸ தஸ்மா ஓமித்யேதேநைவம் த்யாயத ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீதேதி॥ ௩॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய:
ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இத்யஸௌ வா ஆதித்ய உத்கீத ஏஷ ப்ரண
வ இத்யேவம் ஹ்யாஹோத்கீதம் ப்ரணவாக்யம் ப்ரணேதாரம்
பாரூபம் விகதநித்ரம் விஜரம் விம்ருத்யும் த்ரிபதம் த்ர்ய
க்ஷரம் புந: பஞ்சதா ஜ்ஞேயம் நிஹிதம் குஹாயாமித்யேவம்
ஹ்யாஹோர்த்வமூலம் த்ரிபாத் ப்ரஹ்ம சாகா ஆகாசவாய்வக்நி

இந்த ஆதித்தனே ஓங்காரமென்று தியானம் செய்யுங்கள் (உங்களுடைய) ஆத்மாவை (சூரியனிடத்தில்) சேருங்கள் (ஆத்மாவை சூரியனிடத்திலும் சூரியனை ஆத்மாவிடத்திலும் சேர்த்து ஏகமாக பாவியுங்கள்). (௩)

வேறிடத்திலும் (இவ்விஷயத்தைக்குறித்து சாந்தோக்கியோபநிஷத் - ௧ - ௫ - லும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "உத்கீதம் "(சாமவேதத்திலுள்ள ஒருகானம். இது ருக்வேதத்திலுள்ள பிர "ணவத்திற்குச் சமமாயிருக்கிறது) எதுவோ அது (ஓங்காரமாகிற) "பிரணவம். பிரணவமெதுவோ அது உத்கீதம். சூரியன்தான் "உத்கீதம். அவன்தான் பிரணவம்" என்று சுருதிசொல்லிற்று. "எது பிரணவமென்று சொல்லப்படுகிறதோ அது உத்கீதம். "அதுதான் கருமங்களைத் துடங்கிறதற்கு முதன்மை. அது ஜோதி "சுவரூபம். தூக்கமற்றது. ஜரையற்றது மரணமற்றது. மூன்று "* பதங்களை யுடையது. மூன்று † அக்ஷரங்களை யுடையது. ஐந்து "விதமாய் ‡ அறியத்தக்கது. (ஹிருதய) குகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று சுருதிசொல்லிற்று.

(சமுசாரமாகிய பிரபஞ்சத்தை அடுத்த நிமிஷத்தில் இருக்கத் தக்கதல்ல வென்கிற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிற அசுவத்தவிருக்ஷ (அரசமர) மாக § வருணிக்கப்படுகிறது). அசுவத்தமாகிய பிரபஞ்ச விருக்ஷத்திற்கு பிர்ம்மமானது ¶ அதின்மூன்று பாதங்களுடன் மேல்நோக்கிய வேராக விருக்கிறது. ஆகாசம் வாயு அக்கினி

---

* பிராணன் விஷயத்தில் ஜாக்கிரத்சுவப்ந சுஷுப்தி அவஸ்தைகள்மூன்று, சூரியன் விஷயத்தில் ஹூ: ஹுவ: ஸுவ: - என்கிற வியாகிருதிகள் மூன்று.

† சு. உ. ழ. — அ-உ-ம் என்ற அக்ஷரங்கள் மூன்று. இவைகள் சேர்ந்து ஓங்கார மாகிறது.

‡ பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமானன் என ஐந்துவாயுக்களாக ஹிருதய குகையிலிருந்துகொண்டு தேகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றனவென்று அறியத்தக்கது.

§ இந்த அசுவத்த விருக்ஷவருணனையை பகவத்கீதை அத்-௧௫-ல் காண்க. கடோபநிஷத்-௬-௧. பார்க்க.

¶ திருபாத் விபூதிஎன்கிற விஷயம், ருக்வேதம் ௫ - ௧௦ - ௯௦ - ௩. சுக்கில யஜுர் வேதம் ௫-௩௧-௩-சாந்தோக்கியோபநிஷத் ௩-௧௨-இவைகளில் பார்க்க.

உதகபூம்யாதய ஏகோஶ்வத்தநாமைதத் ப்ரஹ்மைத
ஸ்யைதத்தேஜோ யதஸாவாதித்ய ஓமித்யேததக்ஷரஸ்ய சை
தத் தஸ்மாதோமித்யநேநைததுபாஸீதாஜஸ்ரமித்யே
கோஸ்ய ஸம்போதயிதேத்யேவம் ஹ்யாஹ। ஏததேவாக்ஷரம்
புண்யமேததேவாக்ஷரம் பரம்। ஏததேவாக்ஷரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதி
ச்சதி தஸ்ய தத்॥ ௪॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் ஸ்வநவத்யேஷாஸ்ய தநூர்யோமிதி
ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகேதி லிங்கவத்யேஷா அதாக்நிர்வாயுரா
தித்ய இதி பாஸ்வத்யேஷா அத ப்ரஹ்மா ருத்ரோ விஷ்ணுரித்யதிப
திவத்யேஷா அத கார்ஹபத்யோ தக்ஷிணாக்நிராஹவநீய இதி
முகவத்யேஷா அத ருக்யஜு: ஸாமேதி விஜ்ஞாநவத்யேஷா பூ
ர்புவ: ஸ்வரிதி லோகவத்யேஷா அத பூதம் பவ்யம் பவிஷ்ய
திதி காலவத்யேஷா அத ப்ராணோக்நி: ஸூர்ய இதி ப்ரதாபவ
த்யேஷா அதாந்நமாபஶ்சந்த்ரமா இத்யாப்யாயநவத்யேஷா அத புத்தி
ர்மநோஹங்கார இதி சேதநவத்யேஷா அத ப்ராணோபாநோ
வ்யாந இதி ப்ராணவத்யேஷேத்யத ஓமித்யுக்தேநைதா: ப்ர
ஸ்துதா அர்சிதா அர்பிதா பவந்தீத்யேவம் ஹ்யாஹைதத்வை
ஸத்யகாம பரம் சாபரம் ச ப்ரஹ்ம யதோமித்யேததக்ஷரமிதி॥ ௫॥

அப்பு பிருதுவி முதலியவைகள் அதற்குக் கிளைகளாக விருக்கின்றன. இது பிர்ம்மம். இந்தப் பிர்ம்மத்தினுடைய தேஜஸானது சூரியன். ஓம் என்கிற அக்ஷரத்திற்கும் தேஜஸ் இந்தசூரியன்தான். ஆகையினுலே ஓம் என்கிற மந்திரத்தினுல் எப்போதும் இதை (பிராணுதித்தனை) உபாசிக்கவேண்டியது. இந்த மகத்துவத்தைச் சொல்லப்பட்ட சுலோகமொன்றிருக்கிறது. (கடோபநிஷத் - உ - கரு - பார்க்க) "இந்த அக்ஷரம்தான் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது. இதேதான் சிரேஷ்டமானது (மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது). இதை (ஓங்காரத்தை) எவனறிகிருனே அவனிச்சிக்கிற தவனுடையதாகவே யிருக்கிறது". (ச)

மற்ருெரு விடத்திலும் (வேறுசுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது) "ஓங்காரமானது இதற்கு (பிராண ஆதித்திய ஆத்மாவுக்கு) சப்தசரீரம் (உதாத்தஅனுதாத்த சுவரிதமாகிற சப்தம்தான்சரீரம்). அவனுக்கு ஆண்பால் பெண்பால் அலிங்கப்பால் இவைகள் லிங்கசரீரம் அவனுக்கு அக்கினி, வாயு, ஆதித்தன் பிரகாச சுவரூபமான சரீரம். அவனுக்குப் பிரும்மா ருத்திரன் விஷ்ணு இவர்கள் ஆதிபத்தியத்தையுடைய (அதிகாரத்தைவகித்த) சரீரம். கார்ஹபத்தியாக்கினி தெக்ஷணுக்கினி ஆகவநியாக்கினி இவைகளை வாயாகவுடைய சரீரம். ருக்யஜுஸ்ஸாமம் இவைகள் (இந்த வேதங்கள்) விக்ஞான சரீரம். பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்கள் லோகசரீரம். இறந்த நிகழ்வரும் காலங்கள் காலரூபமான சரீரம். பிராணன் அக்கினி சூரியன் இவைகள் தேஜஸ் (உஷ்ண) சரீரம். அந்நம் ஜலம் சந்திரன் இவைகள் திருப்திரூபமான சரீரம். புத்தி மனது அகங்காரம் இவைகள் சேதனசரீரம். பிராணன் அபானன் வியானன் இவைகள் பிராணரூபமான சரீரம். * ஆகையால் ஓங்காரத்தினுலே இந்தரூபங்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டதாகவும் ஆராதிக்கப்பட்டதாகவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதாகவும் ஆகிறது. ஓ! சத்தியகாமா! ஓங்காராக்ஷரமானது. பரபிர்ம்ம (நிர்குண)மாயும் அபரபிர்ம்ம (சகுண)மாயுமிருக்கிறது" என்று (பிரசிநோபநிஷத்தில் பிப்பலாதர் சத்தியகாமனுக்கு) சொன்னர். (ரு)

* இவ்விதமாய் மும்மூன்று ரூபகங்களாய் சொல்லிவந்த வைகளிலொவ்வொன்றும் அ-உ-ம்-சுவரூபமா யிருக்கிறதாகையால் இவைகளை பரபிர்ம்மமாகவும் அபரபிர்ம்ம (ஸகுணபிர்ம்ம) மாகவும் தியானிக்கத்தக்கது.

ஸ்யாவ்ருத்தாத்மா ஜாயமாநஃ ஸஸத்யம் ப்ரஜாபதிஃ ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மாந் வ்யாஹரஃ ஸமுஹூர்தம் ஸ்வயமேத்யேஷவாஸ்ய ப்ர ஜாபதேஃ ஸ்வர்விஷ்டா தநுர்யா லோகவதீதி ஸ்வஸ்ய ப்ராஃ ஶி ரோ நாபிர்மூர்தாஃ பாஹூ சக்ஷுஷீ தத்யக்ஷரம் । யக்ஷாணாயத்தா ஹி பதிஷ்யே உபதாதாத்மா யக்ஷேஷாஹ்வயம் தாத்ராஸ்ய ஸ்ஸம்தம் யேயக்ஷண ரக்ஷிணஸ்வஸ்யேதாஹி பமேஷு ஸஹா ஷோடஷு யதேத்தம் தஸ்மாச் ஸமுஹூர்தம் ஸ்வஸ்ய்த்வாஸீதா நேந ஹி ப்ரஜாபதி விஶ்வாத்மா விஶ்வசக்ஷுர்வோபாஸிதோ ஸ வதீத்யேவம் ஹ்யாஹைஷாபயே ப்ரஜாபதே விஶ்வப்ருத்தம் ரோதஸ்யாத்மம் ஸஹஸம் தஸ்மிந் தஸ்மிம்ஸ்த ஸஹஸ்ரி நேஷாஞ் ஹி தேதி தஸ்மிந்நேஷோபாஸீத॥ சா॥

தத்ஸவிதுர்வரேண்யமித்யஸௌ வா ஆதித்யஃ ஸவிதா ஸவா ஏவம் ப்ரவரணீய ஆத்மகாமேநேத்யாஹுர்ப்ரஹ்மவாதிநஃ

(பஞ்சபூத பரிணாமாத்துமகமான) இது (இந்தப் பிரபஞ்சமானது) குறிப்பிட்டுசொல்ல கூடியதல்லாததாக (முன்னமே) இருந்தது. அப்போது (பிரபஞ்ச சத்தாமாத்திரமாய் அல்லது திருலோக சரீரியாயிருந்த) பிரஜாபதியானவர் பூர்வஞானத்தைத் தூண்டுவதாகிய தபஸை (ஆலோசனையை) செய்து பூர்புவஸுவகவென்று உச்சரித்தார். இவைகள் பிரஜாபதியி னுடைய ஸ்தூலசரீரம். இது முன்சொன்ன லோகசரீரம். ஸுவக என்பது தலை, புவகஎன்பது நாபி, பூர்என்பது பாதங்கள். சூரியன்கண். ஆத்மாவினுடைய மகத்தாயிருக்கிற வியாபாரமானது கண்ணினுடைய வசமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால், அவன் கண்ணினாலே சகல விஷயத்தையும் பார்க்கிறான். கண்தான் சத்தியம். ஏனென்றால், புருஷன் கண்ணுக்குள்ளிருந்து சகல வஸ்துக்களையு மறிகிறான். ஆகையால், மனிதன் சூரியனை "பூர்புவஸுவக" என்று உபாசனை செய்யவேண்டியது. இப்படி யுபாசித்தால் பிரபஞ்ச சுவரூபியாயிருக்கிற பிரஜாபதியானவர், பிரபஞ்சத்திற்குக் கண்ணான சூரியனைப்போல, உபாசிக்கப்பட்டவராகிறார். இதுவிஷயத்தில் (சுருதி) சொல்லுகிறதாவது "சூரியனுடைய ரூபமானது பிரஜாபதியி "னுடைய லோகத்தைத் தரிக்கிறரூபமாயிருக்கிறது. இதில் (இந்த "சூரியனில்) இந்த லோகமெல்லாம் * அடங்கியிருக்கிறது. இந்த. "லோகத்தில் அது (சூரியன்) † அடங்கி யிருக்கிறது. ஆகையால் "அதை (அந்தசூரியனை) உபாசிக்கவேண்டியது". (கூ)

"தத்ஸவிதுர்வரேண்ணியம்" இந்த (காயத்திரீ) பதங்களில் சூரியன்தான் சவிதா. தன் ஆத்மசுவரூபம் வெளியாக வேண்டுமென்கிற (விருப்பமுள்ள) வனால் இதினாலே (இந்த காயத்ரீ மந்திரத்தினாலே) பிரார்த்திக்கப்படத்தக்கவன் என்று பிர்ம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

---

* சூரியனில் லோகமடங்கி யிருக்கிறதென்றால், சூரியனுடைய பிரகாசமானது சகல லோகங்களிலும் பரவி பிரகாசிக்கிற தென்பது தாத்பரியம்.

† லோகத்தில் சூரியனடங்கி யிருக்கிறதென்றால், சாமான்னிய ஜனங்கள் கண்முதலிய சகலமும் சூரியனால் பிரகாசிக்கிறதென்று அறிகிறதில்லை யாகையால் அவர்களின்பொருட்டு சூரியன் லோகத்தி லடங்கியிருக்கிறதாக சொல்லப்பட்டது. அல்லது பிராணரூபமாய் சூரியன் லோகத்தில் வியாபித்திருக்கிறதினால் லோகத்தில் சூரியனடங்கி யிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாகவாவது கொள்ளலாம்.

𑌅𑌥 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌧𑍀𑌮𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌯𑍋-
𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌽𑌥𑌧𑌿
𑌯𑍋𑌯𑍋𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍋𑌵𑍈 𑌧𑌿𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃। 𑌅𑌥 𑌭𑌰𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌹𑌵𑌾
𑌅𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌕𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌵𑍈𑌷 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋
𑌭𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌭𑌰𑍍𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌷 𑌭𑌰𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿
𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌽𑌥𑌭𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌸𑌯𑌤𑍀𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌇𑌤𑌿
𑌰𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌗𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰
𑌜𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑌰𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌶𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃𑌸𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍
𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾𑌽𑌽𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌵𑌨𑍋𑌽𑌥𑌾𑌪𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌾
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑍇𑌤𑌾𑌽𑌮𑍃𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌾
𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂
𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹॥

"பர்கோதேவஸ்யதீமஹீ" சவிதாதான் தேவன். ஆகையினாலே அவனுடைய பர்க்கசுவரூபமான ஆத்மாவைத் தியானிக்கிறோமென்று பிர்ம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். தியோயொநப்பிரசோதயாத்—எங்களுடைய புத்திகளை அவன் செவ்வையாய் (உத்தமமான விஷயத்தில் பிரேரேபிக்கட்டுமென்று பிர்ம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். பின்னும் சூரியனிடத்திலிருக்கிற அல்லது கண்ணின் கருவிழியிலிருக்கிறவனெவனோ அவன் பர்கா, அல்லது, ஹாஸி:—கிரணங்களினாலே மதி:—விஷயங்களில் பிரவிருத்தி யுள்ளவனெவனோ அவன் பர்கன். அல்லது பர்ஜயதி—வறுக்கிறது. அதாவது - ஜகத்தை சம்காரம் செய்வதினாலே பர்க்கன். அல்லது ருத்திரன். அல்லது ப—உலகங்களை விளங்கச்செய்கிறவன். ர—சகலப்பிராணிகளையும் ரஞ்சிப்பிக்கிறவன். ம—எல்லாப்பிராணிகளும் (சுஷுப்திப்பிரளயங்களில்)இவனிடத்திலடைகிறது. விழித்தல்—சிருஷ்டிகாலத்தில் இவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறது. ஆகையால், பர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறான். அடிக்கடி சூயமானனானபடியினாலே (பிராதராதிஸவனங்களாகிய யக்கியங்களுக்குக் கருத்தாவானபடியினாலே) சூரியனென்று பெயர்வந்தது. ஸவனனானபடியினாலே (பிராணிகளுக்கு அந்நத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதினாலேயும் பிராணிகளை யுண்டுபண்ணுகிறதினாலேயும்) ஸவிதாவென்று பெயர்வந்தது. ஆதானனானபடியினாலே (பிராணிகளுடைய ஆயிசு, பூமியினுடைய ரஸம் இவைகளை கிரகிக்கிறபடியினாலே) ஆதித்தனென்று பெயர் வந்தது. பவனம் செய்கிறபடியினாலே (பரிசுத்தம் செய்கிறபடியினாலே) பாவனன் (வாயு) என்று பெயர் வந்தது. ஆப்பியாயனாத் = திருப்திசெய்விக்கிற படியினாலே ஆப = ஜலம் என்கிறபெயர் வந்தது. இப்படி (ஆசாரியர்) சொன்னார். அமிருதனென்று பெயருடைய (பிராணரூபமான) ஆத்மாவானவன் சரீரத்தை நடத்துகிறவனாயும் நினைக்கிறவனாயும் அறிகிறவனாயும் நடக்கிறவனாயும் மலஜலம் விடுகிறவனாயும் ஆநந்தப்படுகிறவனாயும் செய்கிறவனாயும் பேசுகிறவனாயும் உருசிபார்க்கிறவனாயும் முகருகிறவனாயும் பார்க்கிறவனாயும் கேட்கிறவனாயும் உணருகிறவனாயும் ஆகிறான், இவன் சரீரத்தில் பிரவேசித்து வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறான், என்று சொன்னார்.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍀𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌰𑌸𑌯𑌤𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍀𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑌮𑌨𑍌𑌪𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍॥ ௭॥

𑌏𑌷 𑌹𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍃𑌕𑍍 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋𑌽𑌰𑍍𑌕𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌰𑍀𑌤𑌿 । 𑌯 𑌏𑌷 𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇𑌨 । 𑌏𑌷 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑍁𑌪𑌲𑌭𑍇𑌤𑍈𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 ।

அறிவானது துவைதமா யிருக்கையில் (பேதபுத்தியுடைய போது) ஆத்மாவானவன் கேட்கிறான், பார்க்கிறான். முகருகிறான், ருசிபார்க்கிறான், உணருகிறான், சகலத்தையும் அறிகிறானென்று சொல்லப்படுகிறது (இவை ஜாக்கிரத் சுவப்ன அவஸ்தைகள்). அந்த அறிவானது அத்துவைதமாயிருக்கையில் ஆத்மாவுக்குக் காரியகரண கருமமில்லை (என்றால், சுஷுப்தி முதலானவைகளில் ஆத்மாவுக்கு விஷயேந்திரியங்களாவது இந்திரிய வியாபாரமாவது இல்லையென்பது கருத்து). அதற்கு (அந்தப்பிர்ம்மத்திற்கு) குறிப்பான பெயரில்லை. உவமையில்லை. அது காணக்கூடியதல்ல. (ஆனால்) அதென்ன? வாக்கினால் சொல்லக்கூடியதல்ல. (இந்திரியங்களுடன் சம்பந்தப்படுகிறபோதுதான் அவனுக்குச் செய்கை. சுத்தனாக விருக்கையில் அவனிடத்தில் யாதொரு செய்கையு மில்லை. சுத்தன். நிர்குணன். நாமரூபம் செய்கைமுதலியன அக்ஞானத்தினால் அவனிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகிறது). (௭)

இந்த ஆத்மாதான் ஈசுவரன், சம்பு, பவன், ருத்திரன் (இந் நான்கும் தமோகுணம்), பிரஜாபதி, சிருஷ்டிகருத்தா, ஹிரண்ணியகருப்பன், சத்தியன், பிராணன், ஹம்ஸன் (இவ்வாறும் இரஜோகுணம்) சாஸ்தா, விஷ்ணு, நாராயணன் (இம்மூன்றும் சத்துவகுணம்) அர்க்கன், ஸவிதா, தாதா, விதாதா, சக்கரவர்த்தியாயிருக்கிற இராஜன், இந்திரன், சந்திரன், (உலகத்திற்கு) உஷ்ணத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சூரியன். இவன் (இந்த ஆத்மா) பெரிய நெருப்பினால் சின்னதீபமானது மறைக்கப் படுகிறதுபோல அநேக துவாரங்களுள்ள ஜோதிமயமான அண்டத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறான். (ஆத்மா பல வல்ல. ஆனால் சத்துவாதிகுணங்களுடைய சம்பந்தத்தினால் பிர்ம்ம விஷ்ணுமுதலிய பல ரூபங்களாகச் சொல்லப்பட்டது. அநேக கிரணங்களுள்ள சூரியப்பிரகாசத்தினால் அந்தச்சூரியனிடத்தில் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற ஆத்மா அக்ஞானிகளுக்குக் காணப்படுகிறதில்லை). அந்த ஆத்மாவை யறிய வேண்டியது. தேடவேண்டியது. சகலப்பிராணிகளுக்கும் பயமில்லா திருக்கும்படியாய் (சகல பற்றுதல்களையும் விட்ட சந்நியாசியாய்) காட்டுக்குப்போய் இந்திரியங்களுடைய விஷயங்களைத் தள்ளி தன்னுடைய சரீரத்திலேயே ஆத்மாவை யறியவேண்டியது.

விஶ்வரூபம் ஹரிணம் ஜாதவேதஸம் பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் த

பந்தம் । ஸஹஸ்ரரஶ்மி꞉ ஶததா வர்தமான꞉ ப்ராண꞉ ப்ரஜாநாமுத

யத்யேஷ ஸூர்ய꞉ ॥ ௮ ॥

தஸ்மாத்³வா ஏஷ உபயாத்மைவம் விதாத்மாநமேவாபித்யாயத்யா

த்மந்யேவ யஜதீதி த்யாநம் ப்ரயோகஸ்தம் மநோ வித்வத்பிஷ்டுதம் ம

நோ(அ)ச்சிஷ்டோபஹதமிதி தத்பாவயேத் । மந்த்ரம்

படதி । உச்சிஷ்டோச்சிஷ்டோபஹதம் யச்ச பாபேந தத்தம் ம்ருதஸூதகா

த்³வா வஸோ꞉ பவித்ரமக்நி꞉ ஸவிதுஶ்ச ரஶ்மய꞉ புநந்த்வந்நம் மம து

ஷ்க்ருதம் ச யதந்யத் । அத்பி꞉ புரஸ்தாத்பரிததாதி ।

* விசுபரூபன் (வெளுப்பு, கறுப்பு, நீலம், சிவப்பு முதலான சகலரூபமும் இவன்தான்). கிரகிக்கிறவன் (பூமியின் சாரத்தை அல்லது பிராணிகளுடைய ஆயுசை கிரகிக்கிறவன்). ஜாதவேதஸன் (எல்லாப்பிராணிகளேயும் அறிகிறவன் அல்லது சகலமானப் பிராணிகளுடைய பிரவிருத்திக்கு ஸாக்ஷயாயிருக்கிறவன்). பாராயணன் (சகலதேவதைகளுக்கும் ஆசிரயன்). ஒரே ஜோதியானவன் (ஜோதி சுவரூபனுயும் அத்துவிதியனுயு மிருக்கிறவன்). சகலத்தையும் தபிப்பிக்கிருன். அபரிமிதமான கிரணங்களே யுடையவன். அநேகவித்மா யிருக்கிருன். பிராணிகளுக் குயிராயிருக்கிருன். அந்த (பரமாத்துமாவாகிற) சூரியன் உதையமாகிருன். † ()

ஆகையால் இந்த (சூரியன் பிராணன்) இரண்டாத்துமாக்களேயும் (தன் னுத்மாவாகவே) அறிந்தவன் தனக்குள்ளேயே, பேதமில்லாமல் தியானம்'செய்கிருன். தனக்குள்ளேயே பூஜிக்கிருன். உபாசனேயில் நிலேபெற்றிருக்கிற மனதினுடைய இந்தத் தியானமானது வித்துவான்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனதிலுள்ள துர்வாசனேயை "உச்சிஷ்டோபஹதம்" என்கிற மந்திரத்தினுல் பரிசுத்தம் செய்யவேண்டியது. அந்த மந்திரமாவது - உண்டமிச்சாந்நம்; உண்ட மிச்சம்கலந்த அந்நம்; பாபியினுல் கொடுக்கப்பட்ட அந்நம்; சாதீட்டுக்காரனுல் கொடுக்கப்பட்ட அல்லது சாதீட்டுக்காரனுல் தொடப்பட்ட அந்நம்; இப்படிப்பட்ட என்னுடைய அந்நத்தை (இப்போது நான் புஜிக்கப்போகிற அந்நமிப்படிப்பட்டதா யிருந்தாலும்) வசு (என்கிற தேவதை)வினுடைய பரிசுத்த சக்தியும் அக்கினியும் சூரியனுடைய கிரணங்களும் பரிசுத்தமாக்குவது மல்லாமல் என்னுடைய பாபங்களேயும் போக்கடிக்கட்டும். முதலில் ஜலத்தினுல் மறைக்கவேண்டியது (பிராணுதித்தர்களாகிய ஆத்மாவை ஆபோசனமாகிற வஸ்திரத்தினுலே மறைத்ததாக எண்ணவேண்டியது ‡).

---

* இந்த அடையாளம் முதல் † இந்த அடையாளம் வரையிலுள்ள வாக்கியங்களே பிரசிேேனுபநிஷத்தில் காண்க.

‡ பிராணன் தனக்கு வஸ்திர மெதுவென்று கேட்டது, ஜலம்தானென்று சொன்னுர். ஆகையால், புஜிக்கத்துடங்குகையிலும், புஜித்தபிறகும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். சாந்தோக்கி யோபநிஷத் ரு-உ.

பிராணாயஸ்வாகா அபானாயஸ்வாகா வியானாயஸ்வாகா சமானாயஸ்வாகா உதானாயஸ்வாகா இந்த ஐந்துகளினாலே ஹோமம் செய்யவேண்டியது. பின்பு மிச்ச (அந்ந)த்தை மௌனமாகவிருந்து புஜிக்கவேண்டியது. பிறகு மறுபடியும் ஜலத்தினால் மறைக்கவேண்டியது (உத்திரா போசனம் வாங்கவேண்டியது). வாயைக் கழுவிக்கொண்டு ஆத்மாவை இரண்டு மந்திரங்களினாலே ஆத்மோபாசகனான அவன் தியானம் செய்யவேண்டியது. (அந்த மந்திரங்களாவன) "ப்ராணோக்நி விஸ்வாஹி = பரமாத்துமாவே பஞ்சவா "யுவாகிய பிராணனாயும் ஜாடராக்கினி (வயிற்றிலிருந்து புஜித்த "வஸ்துக்களைப் பக்குவம் செய்கிறவன்) ஆயுமிருக்கிறான். எல்லா "வற்றையும் சாப்பிடுகிற அல்லது இரக்ஷிக்கிற அவன் (ஆத்மா) "திருப்தியடைந்து எல்லோரையும் திருப்தி செய்யட்டும்." (இதுவரையில் முதல்மந்திரத்தி னர்த்தம்). "சகலமும் நீரோ. வைசுவா "நரன் (சகலத்திலுமிருக்கிற அக்கினி அல்லது சகலப்பிராணிகளுக் "கும் நியந்தாவாயிருக்கிற ஈசுவரன்) நீரோ. உண்டாயிருக்கிற சக "லப்பிரபஞ்சமும் உம்மால் தரிக்கப்படுகிறது, சகல ஆகுதிகளும் "உம்மிடத்தில் பிரவேசிக்கட்டும், எல்லோருக்கும் ஜீவனத்தைக் "கொடுக்கப்பட்ட உம்மிடத்தில் எல்லோரும் ஜீவித்துக்கொண் "டிருக்கிறார்கள்." (இதுவரை இரண்டாவது மந்திரத்தினர்த்தம்). இந்தவிதிப்படி எவன் புஜிக்கிறானோ அவன் மற்றொன்றுக்கு அந்நமாகிறதில்லை. (இவன் யமனுக் கிரையாகிறதில்லை). (௯)

மற்றொன்றும் அறியத்தக்கதாயுண்டு, (அதாவது) இந்த ஆத்மயக்ஞத்திற்கு ஒரு மாறுதல்தான். (அதாவது) அந்நமெது? அந்நத்தைப் புஜிக்கிறவன் யார்? என்பவைதான். அதின் விவரம் சொல்லப்படுகிறது. புருஷன் சேதனன். அவன் மாயைக்குள்ளிருக்கிறான். அவன் போக்தா (புஜிக்கிறவன்). அவன் பிரகிருதி காரியமான அந்நத்தைப் புஜிக்கிறான் (பிரகிருதியையும் அதின் விகாரமாகிய அந்நத்தையும் அனுபவிக்கிறானென்பது கருத்து). இந்தப் பூதாத்துமாவும் இவனுக்கு (ஆத்மாவுக்கு) அந்நமாகிறான். அந்த அந்நத்தை யுண்டாக்கினது பிரகிருதியாகையால் அந்நம் மூன்று * குணமுடையதாயிருக்கிறது. இதை யனுபவிக்கிறவன் தான் உள்ளேயிருக்கிற புருஷன்.

---

* பிரதானம், அதின் காரியம் அல்லது விகாரமாகிய அந்நம், போக்தா, அதாவது புஜிக்கிறவன் அல்லது அனுபவிக்கிறவன் ஆக - ௩.

𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨𑌾𑌶𑍇𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍀𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿। 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌂। 𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌬𑍀𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿। 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂। 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌣𑌾 𑌹𑍋𑌤𑌾

அதற்கு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமிருக்கிறது. பசுமுதலானப் பிராணிகள் காரணத்திலிருந்துண்டாகின்றன. அதுவும் புஜிக்கத்தக்கதாகிறது. ஆகையினலே காரணமாயிருக்கிற பிரகிருதியும் புஜிக்கத்தக்கதுதான். ஆகையினலே புருஷன் அனுபவிக்கிறவன்; பிரகிருதி அனுபவிக்கப்படுகிறது. அந்தப் பிரகிருதிக்குள்ளிருந்துக் கொண்டே புருஷன் அனுபவிக்கிறன். பிரகிருதியினல் செய்யப்பட்ட அந்த அந்நமானது முக்குணங்களுடைய விகாரமாகையால் மகத்தத்துவத்தை ஆதியாகவும் விசேஷங்களை (பஞ்சபூதங்களை) முடிவாகவு முடையது. ஒரு சேதனமுண்டென்பதற்கு இதுவே யடையாளமா யிருக்கிறது. இதினல் பதினன்கு * மார்க்கங்களுடைய சுவபாவம் (பிரகிருதி) சொல்லப்பட்டது. இந்த லோகமானது சந்தோஷம், விசனம், மோகம், என்கிற பெயரையுடைய அந்நமாயிருக்கிறது. உற்பத்தியில்லாம லிருக்கிறவனாயில் காரணத்தினுடைய ருசி † யனுபவிக்கப்படுகிறதில்லை. பூதாத்துமாவானவன் பால்லியம், யௌவனம், ஜரா ஆகிற மூன்று அவஸ்தைகளிலும் அந்நமாகிறன். பூதாத்துமாவினுடைய மாறுதலினல் அந்நத்துவத்தை யடைகிறன். இப்படிப் பிரதானமானது வெளிப்படுகையில் அது அறியப்படுகிறது. நிச்சயம், சங்கற்பம், அபிமானம் இந்த மூன்றுகளாகிற புத்தி முதலியன (புத்தி மனது அகங்காரம்) ருசியை கிரகிக்கிற விஷயத்தில் (காரணப் பிரகிருதியை யறிகிறவிஷயத்தில்) கருவிகளா யிருக்கின்றன. அப்படியே ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுடைய (சப்தாதி) விஷயங்களைக் கிரகிக்கிற விஷயத்தில் ஞானேந்திரியங்கள் கருவிகளாகின்றன. இப்படியே கருமேந்திரியங்களும் பிராணன்களும் (கருமேந்திரியங்களுடைய வசனம் முதலானவைகளாகிய விஷயங்களைக் கிரகிக்கிற விஷயத்தில் கருமேந்திரியங்களும் பிராணன்களுடைய உச்சுவாஸம் நிச்சுவாசம் முதலிய செய்கைகளை கிரகிக்கிற விஷயத்தில் பிராணன்களும் கருவிகளா யிருக்கின்றன). இப்படி வெளிப்படையா யிருக்கிறதும் அந்நம்தான். வெளிப்படையா யில்லாமலிருக்கிறதும் அந்நம்தான் (காரியங்களும் காரணமான அவ்வியக்தமும் அந்நம்தான்). விகாரமற்றவனுகிய ஆத்மா இதைப் புஜிக்கிறன்.

---

* இந்திரியங்கள் பத்து. அந்தக்கரணம் நான்கு ஆக பதினன்கு.

† காரியத்தினல் காரணமாகிற பிரகிருதி அனுமானிக்கத்தக்க தென்பது கருத்து.

ஹோத்ரு ஸ்வாமேவ த ந்ரம் ப்ருவிஷம் தபோ | யயாக்னிரேவ மேவா

ந்ரஷ்டாத: ஸோமேஷா ந்ஷ்க்ரிமே ரவா ந்ஷ்மே த்யம் விஷ மோ ரஷ ஸம்ஜ்ஞா

யம் ஸ்ருதா து|| க்ஷிஸம்ஜ்ஞா வப்யவ்ய ஸ்ஷ பவோஷ தீவந்த்வா பபஷா

ஸுவ்யம் ஸ்ஷ ப்வே நத்ர மண்ணம் ஸ்பதி ஸ்வா ஷ தியாமேஷவம் வெஷல

ந்வ்ராஸியோமிவாத்யாஜ் வெதய்ப யஷ ந்ஷஸ்யிஷ ஸஸ்ந்ராமாமே

க்ஷி ந்ய: ப்ரவிஷ்டா ஷ்ஸந்த்ரி யாபரம் த்ஸதேய ந்வஷ்ஸதி

ப்ரவிஷ்டாந்ய ஸந்ராஸியோமி வாத்யாஜ்வெதி|| ௧௦||

பரம்வா ஸத ஷாத்வெ நா ப்ருவம் யஷந்ஷந்ஷ ஷயோஷ்யம்

ப்ராண:

இப்படிப் புஜிக்கிறானானதால் அவனுடைய சேதனத்துவம் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. தேவதைகளுக்கு மத்தியில் அக்கினியானவன் அந்நத்தைப் புஜிக்கிறவனாகிறான். சோமம் அந்நமாகிறது. (யக்ஞயத்தில் உபயோகமாகிற சோமமென்கிற ஓருவிதகொடி, அல்லது சோமயாகம், அல்லது பயிர் முதலியவைகளைத் தன்கிரணங்களால் விருத்தி செய்கிறதினால் சந்திரன்). இப்படி அறிகிறவன் அந்நத்தை அக்கினி சுவரூபமாயிருந்து புஜிக்கிறவனாகிறான் (என்றால், அக்கினியைப்போல அந்நத்தினாலுண்டாகிற தோஷத்தை யடைகிறதில்லையென்பது கருத்து). பூதாத்துமா வானவன் சோமனாக சொல்லப்படுகிறான். சிதாத்துமா வியாபிக்கிறபோது (ஜீவன் சிதாத்தும சுவரூபத்தை யடைகிறபோது) பிரகிருதியையே வாயா யுடையவனாய் அக்கினி என்று சொல்லப்படுகிறான். (அக்கினி சுவரூபமாயிருந்து ஹவிஸ்முதலியவைகளைப் புஜிக்கிறது போல சிதாத்துமாவாகவிருந்து சகலப் பிரகிருதியையும் அனுபவிக்கிறானென்பது கருத்து) இந்த (சிதாத்துமாவான) புருஷனானவன் அவ்வியக்த (பிரகிருதியாகிற) வாய்னால் திருகுணத்தைப் புஜிக்கிறான் (திருகுணாத்மகமான பிரபஞ்சத்தை யனுபவிக்கிறான்). இப்படி எவனறிகிறானோ அவன்தான் சந்நியாசி, யோகி, ஆத்மயக்ஞம் செய்தவன் (ஆத்மாவைப் பரிசுத்தம் செய்கிறதாகிய யக்ஞத்தைச் செய்தவனாகிறான்). எப்படி என்றால், ஒருவன் ஒரு வீட்டில் தனித்திருக்கையில் அதில் பிரவேசித்த காமிகளான ஸ்திரீகளை இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்த அந்தப்புருஷன் எப்படித் தொடமாட்டானோ அப்படிப்போல இந்திரியங்களுடைய விஷயங்கள் தற்செயலாய் நேரிட்டபோதிலும் அதுகளைத் தொடாமலிருக்கிறவன் சந்நியாசி, யோகி, ஆத்மயக்ஞம் செய்தவன். (கo)

(இந்தப் பத்தனுவாகங்களினால் பிராணன் ஆதித்தன் இந்த உபாதிமூலமாய், கிரமமுக்தியே பலனான சிதாத்து மோபாசனையைச் சொல்லி, இனி சிதாத்துமாவாகிய ஜீவனுக்கு அப்பியுதய பலனை (இஷ்டசித்தியை)க் கொடுக்கிற அநேகவிதமான உபாசனையைச் சொல்லத்தொடங்கி சகலப்பிராணிகளுடைய இருப்பு அந்நத்தின் சுவாதீனமாகையால் அந்த அந்நத்தை பிர்ம்மமாக உபாசனை செய்ய அந்நத்தினுடைய மகிமை சொல்லப்படுகிறது). அந்நமெதுவோ அது பரமாத்துமாவுடைய சிரேஷ்டமான ரூபம். பிராணனானது அந்நமயம் (அந்நத்தையே ஜீவனமாகவுடையது).

நயத்ர்யோத்ரீம்தா ஶ்ரோதா ஸ்ப்ரஷ்டா த்ரஷ்டா ரஸா ஸ்ராதா

ரஸயிதா ஸவதி ப்ராணாம்ஶா த்ஸ்ரஜதீ தேவம் ஹ்யா

ஹாயயதி வருணாதி ப்ராண வஸ்ருஜோ ஸஂஞா ஓம்தா ஸவதி

ஶ்ரோதாஸவதி ஸ்ப்ரஷ்டாஸவதி வக்தாஸவதி ரஸயிதாஸவதி ஜ்ரா

தாஸவதி த்ரஷ்டாஸவதீ தேவம்ஹ்யாஹ - கந்॥ ஜைவப்ர ஜாஂவ்ர

ஜாயதே- யாஂ காஸ்விகவ்ரயிவிஂஶ்ரி தாஂ கஶே தாஉ ஶேநஶேநவஜீவத்தி-

கமைத்தவியந்த்யுஞ் தஂ॥ கக॥

கயா நத்ராவ்ர்யேக்ஂ வஸவஹாணீஹவா ஊஜோநி ஸஂஞதாநி

ஹாஸஹஂ ப்ரவதந்த்ர் நு ஓஹிஜிவ்ர க்ஷஜாணாநி ஸஂஞயேஹா ஶஸ்ஜீஹி

ஸாத்ஷாதிநம்ஶே நாஷள தவதர்ஶேநாஹிஷி த்தாஂவவநீஶேவ்ரா

ணா கஹிவஹா கஶேநஶேநாஜு தந்நகாஶேஶேநஹம் ப்ரகஷ்தம் ப்ரஹு

ணா । கஶதாநஜாஶேத்ததீர்வாஷீஶேத தேவம்ஹ்யாஹா ।

அந்தப்பிராணன் (அந்நத்தை) புஜிக்காவிட்டால், மனதான து மனனம்செய்ய சக்தியற்றதாகிறது, (காது) கேட்கிறதில்லை, (துவக்கு) ஸ்பரிசிக்கிறதில்லை. (கண்) பார்க்கிறதில்லை, (வாய்) பேசுகிறதில்லை, (மூக்கு) வாசனையை யறிகிறதில்லை, (நாக்கு) ருசி பார்க்கிறதில்லை, பிராணனும் போய்விடுகிறது. இந்தப்படிக்கே சுருதியும் (சாந்தோக்கியோபநிஷத் எ - கூ - க) சொல்லுகிறது. "சாப்பிட்டால் அப்போது பிராணன் பலமுடையவனாய், நினைக் "கிறான், கேட்கிறான், ஸ்பரிசிக்கிறான், பேசுகிறான், ருசிபார்க்கி றான், முகருகிறான், பார்க்கிறான்." பின்னும் சுருதி (தைத்திரி யோபநிஷத் உ-உ.) சொல்லுகிறதாவது—பிருதிவியை ஆசிரயித் திருக்கிற பிரஜைகள் அந்நத்தினா லுண்டாகிறார்கள். அந்நத்தினால் ஜீவிக்கிறார்கள். முடிவில் அதையே அடைகிறார்கள் (அந்ந சுவ ரூபமான பூமியிலேயே லயமடைகிறார்கள்). (கக)

வேறிடத்திலும் (வேறுசுருதியிலு மிந்த அந்நத்தினுடைய ஸ்துதி) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"இந்தச் சகலப்பிராணிகளும் பிரதிதினமும் ஆகாரத்தைச் "சம்பாதிக்கிறதற்காக சஞ்சாரம் செய்கிறார்கள். சூரியனும் தன் "கிரணங்களினாலே (பூமியின் ரஸமாகிற) அந்நத்தைக் கிரகிக்கி "றான். அதினாலே உஷ்ணத்தை யுண்டாக்குகிறான். அந்நத்தினா "லிந்தப் பிராணன்கள் திருப்தியடைந்து பக்குவம் செய்கின்றன. "(பிராணன்கள் இந்திரியங்கள் அவைகளின் வியாபாரங்களைச் "செய்கின்றன. அல்லது போக்தாவுக்கு விஷயங்களைச் சேகரித் "துக் கொடுக்கின்றன). அக்கினியும் (நெய் விரகு முதலிய) அந்நத் "தினால் சுவலிக்கிறது. அந்நாபேக்ஷையுள்ள பிர்ம்மாவினாலிது "(இந்த அந்நம்) உண்டாக்கப்பட்டது. ஆகையினால் அந்நத்தை "ஆத்மாவாக * உபாசிக்கவேண்டியது."

---

* அந்நத்தைப் பிர்ம்மமாக உபாசிக்கவேண்டியது. "நானே பிர்ம்மமென்று உபாசிப்பதுபோல நானே அந்நமென்று உபாசிக்கக் கூடாது ஏனென்றால், அந் நம் பிர்ம்மத்தின் விகாரமாகையால் அதைப் பிர்ம்மமாக உபாசிப்பதானல் தானும் அந்த விகாரமென்றே உபாசித்ததாகும். எப்படிப்போலென்றால், அரசனுடைய சேவகனை அரசனென்று ஸ்தோத்திரம்செய்தால் அவன் சந்தோ ஷப்படுவான். அரசனைப்பார்த்து சேவகனென்றால், அது குற்றமாகும். பிர்ம்ம சூத்திரம் ச-க-ச-டு சூத்திரங்களும் அவைகளின் பாஷியமும் பார்க்க.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌚
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௨॥

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌭𑍃𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌷𑌾 𑌤𑌨𑍂𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑌸 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌹 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌨𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌿𑌷𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂॥ ௧௩॥

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌭𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌮𑌰𑍍𑌧𑌮𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌮𑌘𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌂

(தைத்திரீயம் உ - உல் சொல்லுகிறதாவது) “அந்நத்தினுல் பிரஜைகளுண்டாகிருர்கள். பிறந்தவர்களந்நத்தினுல் விருத்தியாகிருர்கள். அந்நமானது புஜிக்கப்படுகிறது. அது பூதங்களை புஜிக்கிறது (பூதங்களை சம்ஹாரம் செய்கிறது). ஆகையால் அந்நமென்று சொல்லப்படுகிறது. (கஉ).

வேறிடத்திலும் (மற்ெருரு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “இந்த அந்நமானது விஷ்ணுவினுடைய, உலகத்தைத் “தரிக்கிற சரீரமாயிருக்கிறது. இந்தப்பிராணனனது அந்நத்தினுடைய ரஸமாயிருக்கிறது. மனதானது பிராணனுடைய ரஸமாயிருக்கிறது. விக்ஞானமானது மனதினுடைய ரஸமாயிருக்கிறது. “ஆனந்தமானது விக்ஞானத்தினுடைய ரஸமாயிருக்கிறது. இப் “படி எவன் அறிகிருனே அவன்தான் அந்நமுடையவன், பிராண “னுடையவன், மனதுடையவன், விக்ஞானமுடையவன், ஆநந்த “முடையவன் ஆகிருன். இப்படி எவனறிகிருனே (பூமியைத்தரி “க்கிற விஷ்ணுவினுடைய சரீரமென்று எவனறிகிருனே) அவன் “எங்கெந்தப் பிராணிகள் இவ்விடத்தில் அந்நத்தைப் புஜிக்கின் “ருர்களோ அந்தச் சகல பூதங்களுக்குள்ளேயும் தான் (பூதாத்மா “வாக) இருந்துகொண்டு (அபிமானமற்றவனுய்) அந்த அந்நத்தை “புஜிக்கிருன்.” அந்நந்தான் (அதைப் புஜிக்கிறவனை) க்ஷீணிக்கச் செய்கிறதில்லை. அந்நம் உபாசிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்நம் சகலப் பிராணிகளுக்கும் பிராணனுயிருக்கிறது. அந்நம் முதன்மையாயுண்டானது, அந்நமே வைத்தியன் (பசியாகிற வியாதியை சுவஸ்தப் படுத்துகிறபடியால் வைத்தியனுகச் சொல்லப்பட்டது). (க௩)

மற்ெருருவிடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “இந்தச் சகலத்திற்கும் அந்நமே காரணம், காலமானது அந்நத்திற்குக்காரணம். காலத்திற்கு சூரியன் காரணம். நிமிஷம் முதலான அங்கங்களாலுண்டான பன்னிரண்டு மாதங்கள் கூடியவருஷம் காலத்திற்கு சுவரூபம். இதில் பாதி அக்கினிக்கு சம்பந்தமானது. மற்ெருருபாதி வருணனுக்கு சம்பந்தமானது. மகாநக்ஷத்திரம்முதல் அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தின் பாதிவரையில் அக்கினிசம்பந்தமான காலம். ஆயில்லியநக்ஷத்திரம் முதல் அவிட்டநக்ஷத்திரத்தின் பின் பாதிவரையில் சந்திரசம்பந்தமான காலம்.

தமெ த்ரமெகக ஊ த்ஓமெ நா நவாஂஶகஂ ஊவாபகவியஂ ஊளக்ஷ்ஓய்கவா

மெ தஜ வ்ர ஊாண ஊமெ நமெமெநவ வ்ர ஜீயமெ தஹி

இந்த நக்ஷத்திரங்களில் ஒன்பது நக்ஷத்திரங்களடங்கிய * ஒவ்வொருவகுப்பு வருஷமாகிற காலத்தினுடைய (மூன்றில்) ஒரு பாகமாயிருக்கிறது. இது சூரியனுடைய கதியினாலுண்டாகிறது. (இந்த அங்வாகத்தில் இதுவரையில் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியங்களின் தாத்பரிய மென்னவெனில் அங்நம் காலத்திற்கு உட்பட்டதாயும் காலம் ஆதித்தனுக்குட்பட்டதாயு மிருக்கிறபடியினாலே அங்நோபாசனைக்குள் காலம் ஆதித்தியன் இவர்களுடைய உபாசனை விதியுமிருக்கிற சங்கதி சொல்லப்படுகிறது. காலாத்துமா இப்போது ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. இந்தச் சகலப்பிராணிகளுடைய உற்பத்திக்கும் அங்நம்தான் காரணம். காலத்தினாலே அங்நமுண்டாகிறது. அதாவது, இன்னகாலத்தில் இன்னதானிய முண்டாகிறதென்பது பிரசித்தமாயிருக்கிற தல்லவா. காலத்திற்கு ஆதித்தன் எப்படிக் காரணமென்றால், சூரியனுடைய உதயாஸ்தமனத்தைக் கொண்டு காலம் கணக்கிடப்படவேண்டு மாகையால் காலத்திற்கு சூரியன் காரணமாச்சுது. காலசுவரூப மின்னதென்பதற்குப் பிரமாணமில்லாததினால் காலம் எப்படி அங்நத்திற்குக் காரண மாகலாமென்றால், அதைத் திருஷ்டாந்தத்தினால் நிரூபிக்கிறார். நிமிஷம் கலைகாஷ்ட இவைமுதலியவைகளைக் கணக்கிட்டால் அதினால் வருஷத்தின் ஒருபாதி தெக்ஷிணாயனம். அதற்கு அக்கினிதேவதை. ஏனென்றால், குளிர்காலமானதால் வெப்பத்திற்காக அக்கினி உபாசனை அவசியம். உத்தராயனம் உஷ்ணகாலமானதால் சந்திரன் தேவதை. ஏனென்றால், உஷ்ணகாலமானதால் குளுமையையுண்டாக்கச் சந்திரோபாசனை யவசியம். மகாநக்ஷத்திரம் முதல் அவிட்டத்தின் முன்னரைவரையில் பதிமூன்றரை நக்ஷத்திரங்களடங்கிய சிம்மம் முதல் மகரம்வரையிலுள்ள ஆறு இராசிகளில் சூரியன் சஞ்சரிக்கும் காலம் தெக்ஷிணாயனம். ஆயில்லியம் முதல் தலைகீழாக நக்ஷத்திரங்களை எண்ணிவந்தால் பதிமூன்றரை நக்ஷத்திரமானது அவிட்டநக்ஷத்திரத்தின் பிந்திய அரையில்முடியும். அந்தப் பதிமூன்றரை நக்ஷத்திரங்களடங்கிய கும்பம்முதல் கடகம் வரையிலுள்ள ஆறு ராசிகளில் சூரியன். சஞ்சரிக்கும் காலம் உத்தராயனம்) காலமிருக்கிறதென்பதற்கு இதுதான் சாக்ஷியாயிருக்கிறது. காலமானது இந்திரியங்களா லறியகூடியதல்ல வானாலும் இதினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

---

* ஒரு இராசிக்கு உவ-நக்ஷத்திரங்கள். ஒன்பது நக்ஷத்திரங்கள்-ச-இராசி அல்லது நாலுமாதங்கள். இப்படி கஉ-இராசிகள் கஉ-மாதங்கள்.

காலோ நஹி நாஸ்ய ஶாஸ்த்ரேண நஸ்ய ப்ரமேயஸ்யோபலப்தி: ப்ரமேயோ(அ)பி
ப்ரமாணதாம் ப்ருதக்த்வாதுபைத்யாத்மஸம்போதநார்தம் ஸம்போதயந்நாத்மாநம் தத்
ஸம்ஸ்ருஜதி | யாவந்தோ காலஸ்யாம்ஶா: காலாத்ஸ்ரவந்தி ...
ஸ ய: காலம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத காலஸ்தஸ்யாதிதூர மு
த்ஸர்பதி | காலாத்ஸ்ரவந்தி பூதாநி காலாத்வ்ருத்திம் ப்ர
யாந்தி ச | காலே சாஸ்தம் நியச்சந்தி காலோ மூர்திரமூர்திமாந் ॥ ௧௪ ॥

த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே காலஶ்சாகாலஶ்சாத ய: ப்ராகா
தித்யாத்ஸோ(அ)காலோ(அ)கலோ(அ)த ய ஆதித்யாத்ய: ஸ காலஸ், ஸகலஸ்
ஸகலஸ்ய வா ஏதத்ரூபம் யத்ஸம்வத்ஸர: ஸம்வத்ஸராத்கல்வே
வேமா: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே ஸம்வத்ஸரேணேஹ வை ஜாதா விவ
ர்தந்தே ஸம்வத்ஸரே ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி தஸ்மாத்ஸம்வத்ஸரோ வை
ப்ரஜாபதி: காலோ(அ)ந்நம் ப்ரஹ்மநீடமாத்மா சேத்யேவம் ஹ்யாஹ | கால:
பசதி பூதாநி ஸர்வாண்யேவ மஹாத்மநி | யஸ்மிம்ஸ்து பச்ய
தே காலோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ॥ ௧௫ ॥

விக்ரஹவாநேஷ கால: ஸிந்துராஜ: ப்ரஜாநாம் | ஏஷ தத்ஸ்த

இந்தச் சாக்ஷியத்தைத்தவிர காலமிருக்கிற தென்பதற்கு அறியும்படியான வேறே சாக்ஷியமில்லை. ஆனால் காலத்தி னுடையவும் அதினுடைய அம்சங்களுடையவும் (கலைகிமிஷம் முதலியவைகளுடையவும்) சுபாவம் தனித்தனியாய்க் காணப்படுகிறபடியால் காலமுண்டென்பதற்கு காலமே சாக்ஷியாயிருக்கிறது. (அதெப்படிப்போ லென்றால், தீபவெளிச்சத்தைக்கொண்டு தீபமிருக்கிறதாக அநுமானிக்கிறதுபோல) இந்த சூரியனானவன் காலத்தினுடைய எல்லா அம்சங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறான். காலத்தை எவன் பிர்ம்மமாக உபாசிக்கிறானோ அவனிடத்திலிருந்து காலமானது தூரத்தில் விலகிப்போகிறதென்று (காலத்திற்குள்பட்டவனாக மறுபடி ஜனிக்கிறதில்லையென்று) சுருதி சொல்லியது. காலத்திலிருந்து எல்லாப்பூதங்க ளுண்டாகின்றன. அவைகள் காலத்தினால் விருத்தியடைகின்றன. காலத்திலேயே லயமடைகின்றன. காலமானது (சூரியசம்பந்தமாய்) மூர்த்தமாயும் (கலைகிமிஷம் முதலான சம்பந்தமாய்) அமூர்த்தமாயு மிருக்கிறதென்று சுருதிசொல்லியது. (கச)

பிர்ம்மத்திற்குக் காலமென்றும் அகாலமென்று மிரண்டு ரூபமுண்டு. சூரியனுக்கு (சூரியனுடைய உற்பத்திக்கு) முந்தி அகாலம். ஏனென்றால், காலம் முதலியவை யில்லாததினாலே அகாலமாக விருந்தது. சூரியனுக்குப்பிந்தி அதுகாலமாயிற்று. ஏனென்றால், கலைமுதலியவைகளுடன் கூடியிருப்பதினால்தான். வருஷமெதுவோ அது கலைமுதலான அம்சங்களுடைய ரூபம். வருஷத்தினால் பிராணிகளுண்டாகிறார்கள். அப்படி யுண்டானவர்கள் வருஷத்தினாலேயே விருத்தியடைகிறார்கள். வருஷத்திலேயே லயமடைகிறார்கள். ஆகையால், வருஷம்தான் பிரஜாபதி. காலம் அந்நமிவைகள் பிர்ம்மமாக உபாசிக்க யோக்கியமானவை. (சகலபூதங்களுக்கும்) ஆத்மாவாயுமிருக்கிறது. காலமானது சகலபூதங்களையும் மகாத்துமா (அகாலசுவரூபியான ஈசுவரன்) இடத்தில் லயிக்கச்செய்கிறது. காலமே எதினிடத்தில் லயித்துப்போகிறதோ, அதை யறிந்தவனெவனோ அவன் வேதத்தையறிந்தவனென்று சுருதி சொல்லுகிறது. (கரு)

மூர்த்திமானாயிருக்கிற காலனானவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சமுத்திரராஜனா யிருக்கிறான் (சமுத்திரம்போல தாண்டக்கூடாதவனாயிருக்கிறான்).

𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑍇𑌮𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥𑍈𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌚𑍍 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌤𑌦𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌅𑌕𑌾𑌲𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌽𑌥 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌹𑍋𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 । 𑌯𑍋𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑍋𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌦𑍀𑌚𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌾𑌙𑍍 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌨𑍂𑌹𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑍋𑌽𑌜𑍋 𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍈𑌷 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌯 𑌏𑌕𑍋 𑌜𑌾𑌗𑌰𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿

சவிதா (சூரியன்) என்று பெயரையுடையவன் காலத்திற்குள் (காலத்திற்குக் காரணமாய்) இருக்கிருன். அவனிடத்திலிருந்தே சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், கிரகங்கள், வருஷம்முதலானவை யுண்டாகின்றன (சூரியனுடைய தேஜஸைப்படைந்து விருத்தியாகின்றன). இவைகளிலிருந்து இதெல்லா முண்டாகின்றன. (எதென்ருல்,) இந்த உலகத்தில் பார்க்கப்படுகிற சுபாசுபங்கள் அவைகளிலிருந்துண்டானவைகள். ஆகையால், சூரியனுடைய ஆத்மா பிர்ம்மமே. காலமென்கிற பெயரையுடைய ஆதித்தனே உபாசிக்கவேண்டியது. சிலர் ஆதித்தனே பிர்ம்மமென்று சொல்லுகிருர்கள். ஹோமம் செய்கிறவன், ஹோமத்தைக் கிரகிக்கிறவன் (அக்கினி), ஹவிஸ் (அந்நம் நெய் முதலியன), மந்திரம், யக்ஞம், விஷ்ணு, பிரஜாபதி, இவர்களெல்லாம் இந்த சூரியமண்டலத்தில் சாக்ஷியாய் விளங்குகிற பிரபு எவனே அவன்தானென்று சுருதி சொல்லியது. (கசூ)

(சிருஷ்டிக்கு) முந்தி பிர்ம்மமே ஜகத்தாக விருந்தது (நாமரூபமற்றதாக இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிர்ம்மத்தைவிட அந்நியமாக விருக்கவில்லை). ஒருவராகவே (பரமாத்துமா) இருந்தார். சம்பூர்ணமாக விருந்தார். கிழக்கே பூர்ணமாயும் தெற்கே பூர்ணமாயும் மேற்கே பூர்ணமாயும் வடக்கே பூர்ணமாயும் மேலும் பூர்ணமாயும் கீழும் பூர்ணமாயும் எங்கும் பூர்ணமாயுமிருந்தார். கிழக்கு முதலான திக்குகளென்பது மில்லை. குருக்குமில்லை. கீழுமில்லை. மேலுமில்லை. இந்தப் பரமாத்துமாவானவர் உலகத்திறு லறியத் தகுந்தவரல்ல. அளவிடக் கூடாதவர். பிறப்பற்றவர். வாதத்திறல் இப்படிப் பட்டவரென்று நிஷ்கரிஷை செய்யத்தகாதவர். சிந்திக்கக் கூடாதவர் * ஆகாசத்தைப்போல் ஒன்றிலு மொட்டாதவர். சகலமும் பிரளயத்தில் லயிக்கையில் இவரொருவர்தான் விழித்திருக்கிருர். ஆகாசத்தை முதன்மையாக வைத்துக்கொண்டு சேதாமாத்திரமா யிருக்கிற இந்தச் சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் எழுப்புகிருர் (சித்தினுடைய ஆபாசமாத்திரத்தினுல் இந்தப்பிரபஞ்சமறியப்படுகிற தென்பது கருத்து). இவராலே (இந்தப் பரமாத்துமாவினுலே) இந்த ஜகத்துத்தியானிக்கப் படுகிறது (என்ருல், இவருடைய தியான மாத்திரத்தில் ஜகத்து சிருஷ்டியாகிறது). அவரிடத்திலேயே லயமடைகிறது. இந்த ஆதித்த னிடத்தில் சுவலிக்கிறதும் புகையில்லாத அக்நியிடத்தில் பல விசித்திரமாயிருக்கிற தேஜஸு அல்லது வயிற்றி லக்கினியாகவிருந்து அந்நத்தை ஜீர்ணிக்கச்செய்கிற பிரகாச சுவரூபமுமெதுவோ அது இவனுடைய (பிர்ம்மத்தினுடைய)து.

---

* பிரகதாரண்ணிய கோபநிஷத் - ச, உ, ச, ௩, கசூ, பார்க்க.

ஸர்வேஷ்வாத்மஸ்வாஸம்ரக்ஷம் ஏவம் யத:ஸாக்ஷிந்நாகாசேஸ்மிந் ஸமேதஸ்மிந்னவா

ய ஏஷோக்னௌ யச்சாயம் ஜ்யோதிஷ்ட்வேன தபதி ஸோக்னிஸ்தஸ்ய ப்ரேரயிதா ய: ஸ ஏஷ ஸர்வஸ்மிந்நிமே ஸர்வ

ஸம்ஹ்ருதே । யச்சைஷோக்னௌ யச்சாயம் ஹ்ருதயே யச்சாஸாவாதி

த்ய ஸ ஏஷ ஏக இத்யேகஸ்ய ஹைகத்வமேதி ய ஏவம் வேத ॥

ததா தத்ப்ரயோககல்ப: ப்ராணாயாம: ப்ரத்யாஹாரோ த்யா

னம் தாரணா தர்க: ஸமாதி: ஷடங்கா இத்யுச்யதே யோக: । அனே

ன யதா பஶ்யன் பஶ்யதி ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம்

ப்ரஹ்மயோனிம் । ததா வித்வான் புண்யபாபே விஹாய

அக்கினியிலும் ஹிருதயத்திலும் ஆதித்தனிலுமிருக்கிற இந்த ஆத்மா ஒருவனே. இப்படி எவன் அறிகிறானோ அவன் ஒன்றான அந்தப் பிர்ம்மத்துடன் ஐக்கிய மடைகிறானென்று வேதம் சொல்லுகிறது.

(முன் தியானிக்கத்தக்க பரமாத்தும ரூபத்தையும் தியான விதியையும் காண்பிவித்து இப்போது தியானிக்கத்தகுந்த வஸ்துவில் சித்தத்தை நிறுத்துகிற லக்ஷணத்தையுடைய தியான சித்தியின்பொருட்டு சித்தம் சுவாதீனமாகு முபாயமாகிய யோகத்தை அதின் அங்கத்துடன் சொல்லுகிறார்.)

(சித்தம்) எப்படி ஓரே நிலையில் நிற்குமோ அதற்குச் சாதனமான அநுஷ்டானவிதி(சொல்லப்படுகிறது). யோகமானது - பிராணாயாமம் * பிரத்தியாகாரம் † தியானம் ‡ தாரணை § தர்க்கம் ¶ சமாதி || என ஆறு + அங்கமுடையது. இந்தத் தியானத்தினால் சுவர்ண (தங்கம்) ச்சாயையா யிருக்கிறவனையும் கருத்தாவாயும் ஈசனையும் புருஷனையும் காரணனையு மிருக்கிற பரமாத்துமாவை எப்போது பார்க்கிறானோ அப்போது (ஆகாமிசஞ்சித) புண்ணிய பாபபலன்களை யொழித்து

---

* பூரக கும்பக ரேசகமென்கிற பேதத்தினால் பிராணவாயுவை சுவாதீனப்படுத்துவது.

† இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புகிறது.

‡ எந்த வஸ்துவைத் தியானம் செய்யவேண்டுமோ அந்த வஸ்துரூபமாய் மனதைச் செய்துக்கொள்வது.

§ அந்த வஸ்துவிலேயே மனதை இடைவிடாமல் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவது.

¶ அந்த வஸ்துவில் மனது நன்றாய்ப் பற்றிற்றா இல்லையாவென்று பரிக்ஷிக்கிறது. அல்லது. தியானதாரணையினால் சித்தியான அற்பமாகிய சித்திகளை யோகத்திற்குத் தடையானதொன்று ஊகிக்கிறது, அல்லது ஸவிகற்பஸமாதி.

|| தியானத்தினால் எந்த வஸ்துவாக மனதாயிற்றோ அந்தவஸ்துவை விட்டு மனது திரும்பாமல் காற்றில்லாதவிடத்திலுள்ள தீபம்போல நிலையாய் நிறுத்துவது.

+ இதில் ஆறு அங்கமென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. வராகோபநிஷத்திலும் யோகசாஸ்திரத்திலும் எட்டு அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரேऽவ்யயே ஸர்வமேகீகரோத்யேவம் ஹ்யாஹ। யதா பர்வதமா
தீப்தம் நாஶ்ரயந்தி ம்ருகத்விஜா: தத்வத் ப்ரஹ்மவிதோ தோஷா நாஶ்ரயந்தி
கதாசன॥ ௧௮॥

அதான்யத்ராப்யுக்தம் யதா வை பஹிர்வித்வான் மனோ நிய
ம்யேந்த்ரியார்தாம்ஶ்ச ப்ராணோ நிவேஶயித்வா நி:ஸங்கல்பஸ்ததஸ்தி
ஷ்டேத் அப்ராணாதிஹ யஸ்மாத் ஸம்பூத: ப்ராணஸம்ஜ்ஞகோ ஜீவஸ்தஸ்மாத்
ப்ராணோ வை துர்யாக்யே தாரயேத் ப்ராணமித்யேவம் ஹ்யா
ஹ। அசித்தம் சித்தமத்யஸ்தமசிந்த்யம் குஹ்யமுத்தமம்। தத்ர சித்தம் நி
தாய தச்ச லிங்கம் நிராஶ்ரயம்॥ ௧௯॥

அதான்யத்ராப்யுக்தம் அத: பராஸ்ய தாரணா தாலுரஸனா
க்ரநிபீடனாத் வாங்மன: ப்ராணநிரோதனாத் ப்ரஹ்ம தர்கேண பஶ்
யதி। யதாத்மனாத்மானமணோரணீயாம்ஸம் த்யோதமானம் மன:க்ஷயாத்
பஶ்யதி ததாத்மனாத்மானம் த்ருஷ்ட்வா நிராத்மா பவதி। நிராத்மகத்வா

நாசமற்ற பரமாத்துமாவில் எல்லாவற்றையு மொன்ருய்ச் செய்கிருன். (என்ருல் - பழுக்கக் காய்ந்திருக்கிற இரும்புக்குண்டில் விழுந்த நீர்த்துளிபோல் லயமடைகிருன் என்று தாத்பரியம்). ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற (அக்கினியினுல் எரிக்கப்பட்டு சுவலித்துக் கொண்டிருக்கிற) பருவதத்தை மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் எப்படி அண்டமாட்டாவோ அப்படி பிர்ம்மத்தை யறிந்தவனை தோஷங்கள் (புண்ணியபாபபலன்கள்) அண்டமாட்டா என்று சுருதி சொல்லுகிறது. (சஅ)

மற்ருெரு விடத்திலும் (வேறே சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது "பிராணனுகிய (பிராணேபாதியை யுடைய ஜீவனுகிய) வித்துவானுனவன் மனதையடக்கி இந்திரியார்த்தங்களாகிய (சப்தாதி) விஷயங்களை எப்போது வெளியில் தள்ளுகிருனே அப்போது சங்கற்பமற்றவனு யிருக்கவேண்டியது.

அப்பிராணனிடத்திலிருந்து (பிராணுதி விசேஷமற்ற சிதாத்துமா விடத்திலிருந்து) பிராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுண்டானபடியால் இவன் தன்னை நான்காவதவஸ்தையில் (துரியாவஸ்தையில் அப்பிராணனுகிய சதாத்மா விடத்தில்) நிறுத்தவேண்டியது" என்று சுருதி சொல்லியது. சித்தமில்லாததாயும் சித்தத்தின் நடுவிலிருக்கிறதாயும் சிந்திக்கத் தகாததாயும் அதிரகசியமாயு முத்தமமாயுமிருக்கிற தெதுவோ அதில் சித்தத்தை வைக்கவேண்டியது. அப்போது அந்த லிங்கமானது (லிங்கசரீரத்தையுடைய ஜீவசுரூபமானது) ஆசிரயமற்றதாகிறது. (என்ருல் - அப்போது அப்பிராணனைவிட வேருக விருக்கிறதில்லை. அல்லது, சித்தம் விஷயமற்றதாக வாகிறது.) (சகூ)

இவனுக்கு (இந்த யோகிக்கு) இதைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமான தாரணை (மனதை ஓரேநிலையில் நிறுத்துதல்) ஒன்றிருக்கிறது. (அதாவது) நாக்கின் நுனியை உள்நாக்கின்மேல் அழுத்தி வாக்கு (சப்தம்) மனது பிராணன் இவைகளைத் தடுத்து தர்க்க (தாரணைக்குப் பிறகுண்டாகிற நிச்சயமாகிய ஞான)த்தினுலே பிர்ம்மத்தைப் பார்க்கிருன். (இது லம்பிகாயோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனுல் உன்மனீ பாவமென்கிற மனேநாச முண்டாகிறது). மனேநாசத்தினுலே அணுவுக் கணுவாயும் சுவப்பிரகாசமுள்ளதாயு மிருக்கிற ஆத்மாவை பரமாத்துமாவாக எப்போது பார்க்கிருனே அப்போது ஜீவ பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிருன்.

த்வாதஸங்க்யோ யோநிஶ்சிந்த்யோ மோக்ஷலக்ஷணமித்யேதத் பரம் ரஹ-

ஸ்யமித்யேவம் ஹ்யாஹ । சித்தஸ்ய ஹி ப்ரஸாதேந ஹந்தி கர்ம ஶுபா-

ஶுபம் । ப்ரஸந்நாத்மாத்மநி ஸ்தித்வா ஸுகமவ்யயமஶ்நுத

இதி ॥ ௨௰॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் ஊர்த்வகா நாடீ ஸுஷும்நாக்யா ப்ரா-

ணஸஞ்சாரிணீ தால்வந்தர்விச்சிந்நா தயா ப்ராணோங்காரமநோயுக்த-

யோர்த்வமுத்க்ரமேத் தால்வக்ரம் பரிவர்த்ய சேந்த்ரியாண்யஸம்-

யோஜ்ய மஹிமா மஹிமாநம் நிரீக்ஷேத ததோ நிராத்மகத்வமேதி நி-

ராத்மகத்வாந்ந ஸுகதுஃகபாக் பவதி கேவலத்வம் லபத இத்யேவம்

ஹ்யாஹ । பரஃ பூர்வம் ப்ரதிஷ்டாப்ய நிக்ருஹீதாநிலம் ததஃ ।

தீர்த்வா பாரமபாரேண பஶ்சாத்யுஞ்ஜீத மூர்த்நி ॥ ௨௧॥

இப்படி ஜீவபாவத்திலிருந்து விடுபட்டதினாலே அகண்டமாக வாகிறான். ஒன்றையும் ஆசிரயிக்காதவனாகவும் ஆத்மா மாத்திரமாகவே யிருக்கிற நிலைமையையடைந்தவனாகவும் ஆகிறான். (இதுதான் உன்மனீபாவம்). அதிரகசியமான மோக்ஷமிதுதான் என்று வேறு இடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சித்தம் தெளிந்ததினால் (விஷயவாசனை யற்றுப்போவதினால்) சுபாசுப கருமத்தை நாசம் செய்கிறான். சித்தம்தெளிந்தவன் ஆத்மாவிலிருந்துகொண்டு (பரமாத்துமாவி லேக்கமாய்) நாசமற்றசுகத்தை யனுபவிக்கிறானென்று (சுருதி) சொல்லியது.(உ0)

ஹிருதயத்திலிருந்து பிர்ம்மரந்திரம் வரையில் மேலேபோகிறதாயும் பிராணன்களைச் சஞ்சாரம் செய்விக்கிறதாயு மிருக்கிற சுஷும்னா என்கிற பெயரையுடைய நாடியானது உள்நாக்கு மத்தியில் தடுக்கப்படுகிறது. (அப்பியாசத்தினால் வசமாயிருக்கிற) பிராணன் ஓங்காரதுவனி, (தியானத்திற்கு விஷயமாகிய பிர்ம்மாகாரமாயிருக்கிற) மனது, இவைகளுடன் கூடிய இந்த (சுஷும்னா) நாடிமூலமாய் மேலே போகவேண்டியது. * (எப்படி யென்றால், ஸ்தநம்போல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற) உள்நாக்கை நாக்கு நுனியால் சுத்தி இந்திரியங்களைப் பிராணன் மனதுகளுடன் ஒன்றாய் † ச்சேர்த்து (தடையை நிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு மேலே போகவேண்டியது). தனித்தனி யிருத்தல் போய்விடுகிறபடியினாலே (ஜீவபாவம்போய் அகண்டாகார மாவதினாலே) மகிமையை (ஜீவன் முக்திநிலையை) அனுபவித்து பின்பு நிராத்துமகத்துவமடைந்து (இந்திரியம் மனது இல்லாதவனாய்) சுகதுக்கத்தை யடைகிறதில்லை. மோக்ஷத்தை யடைகிறான். இவ்விதமாய் வேறிடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் பிராணனை சுவாதீனம் செய்துகொண்டு (சுவாசபந்தனம் செய்து) அதை உள்நாக்கில் நிறுத்தி பரிச்சின்னா வஸ்தையை (பிர்ம்மத்தைக் காட்டிலும் தான்வேறேயா யிருக்கிறேனென்கிற ஜீவபாவத்தை) தாண்டி பிர்ம்மரந்திரத்தில் அகண்டமாகிய பிர்ம்மத்தோடு ஆத்மாவைச் சேர்க்கவேண்டியது" என்று (சுருதி) சொல்லியது. (உக)

---

* மைத்திரியோபநிஷத் க-கூ-க. கடோபநிஷத் கூ-கசு. பிரசிநோபநிஷத்-ங-கூ பார்க்க.

† ஒன்றாய் சேர்க்காமல் என்று ஒரு பாடமுண்டு. அந்தப் பாடப்படிக்கானால் பிராணன் மனதுகளுடன் சேர்ந்திருக்கிற இந்திரியங்களை அவைகளிலிருந்து பிரித்தென்று அர்த்தம்.

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌥 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌷𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌵𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌰𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌶𑌬𑍍𑌦𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌮𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌿𑌣𑍀 𑌕𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌕 𑌭𑍇𑌕𑌵𑌿𑌃𑌕𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌧𑌿𑌕𑌾 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌤𑍇 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌽𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋 𑌽𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑌸𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 । 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿॥ ௨௨॥

வேறொருவிடத்திலும் (வேறு சுருதியினும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது) தியானிக்க வேண்டியதாயுள்ளது சப்தப்பிர்ம்மம் அசப்தபிர்ம்மமென இரண்டு. சப்த பிர்ம்மத்தினால் அசப்தபிர்ம்மம் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஓங்காரம் சப்த பிர்ம்மம். இதினால் (வாச்சிய வாசகரூபமான சகலத்தையும் தாண்டி) மேலே கிளம்புகிறான். (சுஷும்ந நாடிவழியாய் மேலேபோகிறவன்) அசப்தபிர்ம்மத்தில் லயமடைகிறான். இதுதான் முடிவான பலன். இதுதான் அமிருதம். இதுதான் ஸாயுஜ்ஜியம். இதுதான் பிர்ம்மாநந்தம். சிலந்திப்பூச்சியானது தன்னுடைய நூலினாலே மேலே போய் தனக்குத் துன்பமுண்டாகாத விடத்தில் சேர்வதுபோல தியானம்செய்கிற இவன் ஓங்காரமாகிற சாதனத்தினாலே மேலே போய் சுவதந்தரத்தை யடைகிறான் (பிர்ம்மமாகிறான்). சப்த (பிர்ம்ம) வாதிகள் வேறேவிதமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். (எப்படியென்றால்) தங்கள் கட்டை விரல்களினாலே காதுகளை மூடிக்கொண்டு ஹிருதயாகாசத்திலுண்டாகிற சப்தத்தைக் கேட்கிறார்கள். (இதுதான் சப்த பிர்ம்மமென்று நினைக்கிறார்கள்). அதற்கு ஏழுவித உபமானங்களுண்டு. எப்படி என்றால், நதிகள், சலங்கை, வெண்கலபாத்திரம், (வண்டி) சக்கரம், தவளை, மழை, இவைகளிலிருந்துண்டாகிற சப்தம், காற்றில்லாதவிடத்தி லிருக்கிற (குகையல்லது கிணற்றிலிருந்து பேசுகிறவனுடைய) சப்தம் (ஆக ஏழு). இப்படிப் பலவிதமாயிருக்கிற சப்தங்களைக்கடந்து அவ்வியக்தமாயும் அசப்தமாயுமிருக்கிற பிர்ம்மத்தில் லயித்துப்போகிறார்கள். அவ்விடத்தில் வேறென்பதில்லாமல் ஒன்றாய்ப் போகிறார்கள். அவர்களைத் தனிமையாய்ப் பிரித்தறியக் கூடாது. அதெப்படியென்றால், பல புஷ்பங்களுடைய ரஸங்கள் (பகுத்தறியக் கூடாதவிதமாய்) ஒரே தேனாகவாயிருக்கிறதுபோல்தான். (சுருதி) சொல்லுகிற தென்னவெனில், சப்த பிர்ம்மம் பரபிர்ம்மம் மிரண்டையும் அறியவேண்டியது. சப்த பிர்ம்மத்தில் செவ்வையாய் தேர்ந்தவன் (பிரணவமாகிற ஓங்காரத்தைப் பிர்ம்ம சுவரூபமாய்த் தியானித்து அதில் நிலையுற்றவன்) பிர்ம்மத்தையடைகிறான். (உஉ)

அயாந்யத்ராப்யுக்தம் யஃ ஶப்தஸ்தோமித்யேதத்க்ஷரம் யத ஸ்யாக்ரம் தச்சாந்தமஶப்தமபயமஶோகமாநந்தம் த்ருப்தம் ஸ்திரம சலமம்ருதமச்யுதம் த்ருவம் விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞிதம் ஸர்வாபரத்வாய த தேதா உபாஸீதேத்யேவம் ஹ்யாஹ । யோஸௌபராபரோதே வா ஓங்காரோ நாமநாமதஃ । நிஶ்ஶப்தஶ்ஶூந்யபூதஸ்து மூர்த்நி ஸ்தாநே ததோப்யஸேத்॥ ௨௩॥

அயாந்யத்ராப்யுக்தம் யநுஃ ஶரீரமோமித்யேதச்சரஃ ஶி காஸ்ய மநஸ்தமோ லக்ஷணம் பித்வா தமோ தமாவிஷ்டமாகச்சத்யதாவி ஷ்டம் பித்வா ஸாதசக்ரமிவ ஸ்புரந்தமாதித்யவர்ணமூர்ஜஸ்வந்தம் ப்ரஹ்ம தமஸஃ பர்யமபஶ்யத்யதமுஷ்மிந்நாதித்யே ஸோமேக்நௌ வித்யுதி விபாத்யதவேணம் த்ருஷ்ட்வாம்ருதத்வம் கச்சதீத்யேவம் ஹ்யா ஹ । த்யாநமந்தஃ பரே தத்வே லக்ஷ்யேஷு ச நிதீயதே । அதோவி ஶேஷவிஜ்ஞாநம் விஶேஷமுபகச்சதி ।

வேறிடத்திலும் (வேறே சுருதியிலு மிந்த அர்த்தம்) சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. "ஓங்காரமானது சப்தம். அதினுடைய நுனி *(நாதம்முடிகிற இடமாகிய அர்த்தமூாத்திரை) சாந்தமானது, சப்தமற்ற ஸ்தானம், பயமற்றது, துக்கமற்றது, ஆநந்தமானது, திருப்தியுள்ளது, ஸ்திரமானது, சலனமற்றது, மரணமற்றது, அழிவற்றது, சாசுவதமாயுள்ளது, விஷ்ணுவென்கிற பெயரையுடையது, சகலத்திற்கும் சிரேஷ்டமான ஸ்தான (மோக்ஷ) த்தை யடையும்பொருட்டு இவ்விரண்டையும் உபாசிக்கவேண்டியது. ஓமென்கிற பெயரையுடைய பராபரமான இந்த தேவனெவனோ அவன் சப்தமற்றவனும் ரூபமற்றவனுமா யிருக்கிறான். அவனை மூர்த்தநிஸ்தானத்தில் (ஹிருதயம் அல்லது புருவத்தின் மத்தியில்) தியானிக்கவேண்டியது" என்று (சுருதி) சொல்லியது. (உங)

பின்னும், வேறிடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "சரீரம் வில்லு, ஓங்காரம் அம்பு, அதினுடைய (அம்பினுடைய) நுனியாகிற மனதானது அக்ஞானமாகிய தமோலக்ஷணத்தை (அக்ஞானமாகிற இருளை லக்ஷணமாகவுடைய விக்ஷேபத்துடன்கூடிய ஆவரணத்தை) பிளந்து தமஸில்லாததை யடைகிறான் (தேகாந்தக்கரணங்களாகிய கூட்டத்தைவிட்டு விலகி சுத்தனாகிறான்). முந்தி அக்ஞானத்தினால் மூடப்பட்டிருந்ததெதுவோ அதை (அகங்காரத்திற்கு இருப்பிடமாயிருந்ததை) பேதித்து சுத்துகிற பந்தம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்கிறவும் சூரியனைப்போல வர்ணமுள்ளவும் ஆநந்தரஸமா யிருக்கிறவும் தமஸுக்கு அப்புறப்பட்டவும் இந்த சூரியனிலும் சந்திரனிலும் அக்கினியிலும் மின்னலிலும் விளங்குகிறவுமான பிர்ம்மத்தைப் பார்க்கிறான். இப்படிப்பார்த்து அமிருதத்துவத்தை யடைகிறான் (மோக்ஷத்தை யடைகிறான்). முதலில் தேகம் பிரணவம் மனது மனது லயிக்கிறவிடம் இவைகளாகிற லக்ஷியங்களைத் தியானிக்கவேண்டியது. (பிறகு) உள்ளேயிருக்கிற சர்வாந்தரியாமியான பரபிர்ம்மத்தையும் தியானம் செய்யவேண்டியது. இப்படிச் செய்வதினால் பிரகாசிக்காம லிருந்த விக்ஞானமானது பிரகாசமாகிறது.

---

* ஓங்காரத்தை இராமதாபிநி'யுபநிஷத்தில் அகார உகார மகார பிந்து நாதசக்தி சாந்தம் என ஏழுவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்னும் வராகோபநிஷத் முதலிய உபநிஷத்களில் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரை சுவரூபமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது.

𑌟𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌂 । 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂
𑌤𑌂𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌤𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌕𑍍𑌷𑌵𑌸𑌃 ॥ ௨௪ ॥

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌮𑌯𑌾 𑌧𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌬𑌿𑌲𑍇𑌽𑌵𑌿𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍇𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌚 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍇𑌤𑌾 𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌥𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 । 𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑌸𑍋𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ௨௫ ॥

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌶𑌾𑌕𑍁𑌨𑌿𑌕𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌰𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵

மனது லயித்தால் ஆத்ம சாக்ஷியாகிய சுகமெதுவோ அதுதான் பிர்ம்மம். அதுதான் நாசமற்றது. அதுதான் பிரகாசமானது. அதுதான் புருஷார்த்தம். அதுதான் லோகம் (உலகத்திலுள்ள ஜனங்களுடைய சகல சாதனங்களுக்கும் பிரயோஜனம்). (உச)

மற்றொருவிடத்திலும் (வேறொரு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "எவன் சுஷுப்தியிலிருக்கிறவனைப்போல இந்திரியங்கள் லயித்துப்போனவனும் இந்திரியங்களுடைய குகையில் (தேகத்தில்) வாசம் செய்கிறவனானலும் சரீராபிமான மற்றவனும் சுவப்னம் காண்கிறவனைப்போ லிருக்கிறவனுயு மிருந்துகொண்டு சுத்தமான புத்தியினலே, ஓமென்கிற பெயரையுடையவனும் தேஜோரூபனும் தூக்கமற்றவனும் ஜரையற்றவனும் மரணமற்றவனும் துக்கமற்றவனுமிருக்கிற அந்தர்யாமியாகிய ஈசுவரனைப் பார்க்கிருனே அவன்* ஓமென்கிற பெயரை யுடையவனும் தேஜோரூபனும் தூக்கமற்றவனும் ஜரையற்றவனும் மரணமற்றவனும் துக்கமற்றவனுமிருக்கிற அந்தர்யாமியான ஈசுவரனுகிருன்." பிராணன் ஓங்காரம் (இவைகளுடன்) பலவிதமாயிருக்கிற ஜகத்முழுதையும் சேர்க்கிறது அல்லது, ஜகத்தானது சேர்ந்துபோகிறதுதான் யோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. (என்ருல், பிராணனுகிய ஆத்மா ஓங்கார சுவரூபியான ஈசுவரனுயிருக்கிறபடியினலே அவனிடத்தில் ஜகத்தையெல்லாம் லயிக்கச்செய்வது அல்லது, ஜகத்தை மறந்துபோவதினல் ஜகத்தானுகவே லயமானதாகவாகிறது என்பது கருத்து). பிராணன் மனது இந்திரியங்கள் இவைகளை ஒன்ருய்ச்சேர்ப்பதும் பலவென்கிற புத்தியை அல்லது வெளிவிஷயங்களைத் தள்ளிவிட்டிருப்பதும் யோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. (முந்திச்சொல்லிய யோகம் தேருகடையான யோகம். பிந்தியது அப்பியாசகாலம்). என்று (சுருதி) சொல்லியது. ()

வேருரிடத்திலும் (வேறேசுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "செம்படவனுனவன் வலையினல் ஜலத்திலிருக்கிற மீன்களை எடுத்து (வயிற்றுக்குள்ளிருக்கிற) ஜாடராக்கினியில் ஹோமம்செய்வதுபோல,

---

* இவன் யோகி. யோகத்திலிருக்கும் நிலமை சொல்லப்பட்டது.

ப்ராணேந தித்யேநேந ஆத்யாநாதயெந்தூ ஜுஹோத்ய

தஸ்மிந்நோ விருவவோ ஸுயயா தவோத்விரு வஷிரு ஹுத்ரண கா

ஷ்ளுவைஸ்பு ரேநாஜ்வ தீடேத்யம் வாவஷ்வுஷாவ ப்ராணாவ்ய

ப்ராணஸ்பூஷ்டு ரேநாஜ்வ த்யய யத்நஜ்வதேத்ய தஜ ப்ரஹ்மணோ

ரூபம்மேவ தஜிணோவரஸம்வத மேஞுதஜ ரூத்ரஸ்ய ரூத்ர

ஸுமேதத்த உபாஸிதயா வாத்ஹாநம் விஹஜ்ய வரூயதீஸாநு மோகா

நிதேத்யம்ஹ்யாஹ । வஹ்நுஷ்யஉஜவநிஷ்வெஷிம்ஷா: வஸ்ரூயருாந்ந

யருவாஸ்து தமெவதஸ்ய । ப்ராணாதயோமேவ வநரேவ த

ஷூா உஹ்யுஷ்வுரம்தீஹ யயாக்ரேண॥ ௨௯॥

ஸுயாநுத்ராவ்யுக்தம் ப்ரஹ்மணோவாமேவ தத்தஜ: வா

ஷ்யாத்ஸ்யா ஸரீரஸ்ய யஷ்ரீரஸ்யௌஷ்ண்யம்

ஓங்காரத்தினல் பிராணன்களை எடுத்து அநாமயமாகிற * அக்கினியில் ஹோமம் செய்கிருன். ஆனபடியினலே இந்த அக்கினியானது † காயவைக்கப்பட்ட உர்விபோலாகிறது. அந்தக் காயவைக்கப்பட்டிருக்கிற பாத்திரத்திலுள்ள நெய்யானது திருணம் காஷ்டம் இவைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டபோது எப்படி ஜ்வலிக்கிறதோ அப்படி அப்பிராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவாகிற அக்கினியானது பிராணனுடைய சம்பந்தத்தினல் ஜ்வலிக்கிறது. எதுஜ்வலிக்கிறதோ அதுதான் பிரும்மாவினுடைய (ஹிரண்ணிய கருப்பனுடைய) ரூபம். விஷ்ணுவினுடைய சுவரூபமும் ருத்திரனுடைய சுவரூபமும் இது (இந்த ஆத்மா) தான். தன்னைப் பலவிதமாய்ப் பிரித்து இந்த லோகங்களை நிறைத்திருக்கிறது.''

"நெருப்பிலிருந்து பொரிகள்போலவும் சூரியனிலிருந்து கிரணங்கள்போலவும் பிராணன் முதலானவை ஆத்மாவிடத்திலிருந்து (பூர்வசிருஷ்டிப்படி) பின்னும் பின்னு முண்டாகின்றன.'' என்று (சுருதி) சொல்லியது. (உகூ)

வேறிடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சரீரத்திலிருக்கிற சூடானது சிரேஷ்டமாயும் நாசமற்றதாயும் சரீரமற்றதாயுமிருக்கிற பிர்ம்மத்தினுடைய தேஜஸேதான்.

---

* அநாமயம் என்ருல், வியாதிமுதலிய துன்பமற்றதென்று அர்த்தம். சுவேதா சுவதரோபநிஷத் ரு-கo-ல் பிர்ம்மமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் செய்திருக்கிற பாஷியத்தில் அத்தியாத்தும அதிதைவ அதிபூத என்கிற தாபத்திரியமற்றது பிர்ம்மமாகையால் பிர்ம்மமென்றே அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்.

† யக்ஞத்தில் நடத்தப்படுகிற பிரவர்க்கியமென்கிற கிரியையில் உபயோகிக்கப்படுகிற உர்வியென்பது ஒரு பெரிய மண்பாத்திரம். அது அடுப்பில் வைக்கப்பட்டு விறகுமுதலியவைகளால் எரித்து சூடுசெய்யப்படுகிறது. அந்தப்பாத்திரத்தில் பால் நெய் முதலியவை போடப்பட்டு அவைகாய்ந்தபிறகு ஆஹவனீயாக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. அக்கினியினல் சூடடைந்த பாத்திரத்தின் அக்கினியானது அதிலுள்ள நெய்முதலியவைகளை சூடடையச்செய்தாலும் அக்கினி ஜ்வலனம் அதிலிருப்பதாக காணப்படுகிறதில்லை. அதில் பிரகாசமுமில்லை. ஆனல் அந்தநெயிக்கு அடுப்பிலுள்ள விறகிலிருக்கிற தீயினுடைய சம்பந்தமுண்டானல் அப்போது சுவலனம் பிரகாசமாய்த் தெரிகிறது. அப்படிப்போல ஆத்மா சரீரத்திலிருந்தாலும் பிராணன் முதலானவை ஆத்மாவுடன் லயிற்றுப்போகிறவரை ஆத்மா வெளியாகிறதில்லை.

𑌸𑍍𑌯𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌥𑌾𑌵𑌿𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌭𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇
𑌣𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍁𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌸
𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑌚𑌿𑌰𑍇𑌣𑍈𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌵𑌯𑌸𑍍𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂
𑌯𑌥𑌾𑌚𑌿𑌰𑍇𑌣𑍈𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌵𑌦𑌯𑌸𑍍𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌕𑌾
𑌦𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿. 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣 𑌸𑌹𑍇
𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌯𑌂 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌲𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃॥ ௨௭

𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌤
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌚𑍈𑌵𑍇
𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌪𑌾𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌮𑍌
𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧
𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍋𑌭𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌷𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵𑍇𑌷𑍁
𑌣𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿

இந்தச் சரீரமானது அதற்கு (அந்த தேஜஸ்கு) நெய்யாகவிருக்கிறது. (பிரகாசப்படாமல் மறைவாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தினுடைய தேஜஸானது சரீரத்தினுல் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. அதெப்படிப்போலென்றால், நெய் சம்பந்தத்தினுல் அக்கினி பிரகாசிப்பதுபோல) இப்படிப் பிரகாசமான ஜோதிஸானது ஆகாசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹிருதயாகாசத்தை இந்தத் தேஜஸானது பிரகாசிப்பிக்கிறது. அவ்விடத்தில் (ஹிருதயாகாசத்தில்) ஜோதிஸ் பிரகாசிக்கிறது. இதினுலே உபாசகன் சீக்கிறத்தில் அந்த சுவரூபத்தை யடைகிருன். பூமியில் புதைத்துவைத்திருந்த இரும்புகுண்டானது சீக்கிரத்தில் மண்ணுய்ப்போய் மறுபடி நெருப்புக்கும் கருமான் முதலானவர்களுடைய செய்கைக்கும் உபயோகமாகாததுபோல அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பனுன சிதாபாசன் அந்தக்கரணத்துடன் நசித்துப்போகிருன். (ஜீவபாவம்போய் பிறப்பற்றதாகிய பிர்ம்மபாவத்தை யடைகிருன்). ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஆகாசமாகிய இந்தப் பிர்ம்மமானது எல்லா இருப்புக்கும் பொக்கிஷமாக விருக்கிறது. ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயும் முடிவான ஸ்தானமாயு மிருக்கிறது. இதுதான் நம்முடைய வாஸ்தவ சுவரூபமும் புருஷார்த்தமும். இதுதான் அக்கினியிலும் சூரியனிலுமிருக்கிற தேஜஸ் என்று (சுருதி) சொல்லியது. (உஎ)

வேறிடத்திலும் (வேறு சுருதியிலும்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "பூதங்கள் (பூதக்கூட்டங்கள் சேர்ந்த சரீரம்) இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் இவைகளைத்தாண்டி (நான், என்னுடையது, என்கிற அபிமானத்தைவிட்டு) பின்பு சந்நியாசமே நாணுகவும் தைரியமே தண்டமாகவுமிருக்கிற வில்லை எடுத்துக்கொண்டு அபிமானமின்மையாகிய அம்புனுலே பிர்ம்மத் துவாரத்திலிருக்கிற (அகங்காரமாகிற) முந்திய காவற்காரனைக் கொல்லவேண்டியது. (அவனெப்படிப் பட்டவனென்றால்) மித்தியா (பொய்) ஞானமே அவனுக்குத் தலைப்பாகை. ஆசை பொருமை இவைகள் குண்டலம். சோம்பல் நித்திரை பாபம் இவைகள் தண்டம். இவைகளையுடைய அபிமானத்திற்கு எஜமானனுகிய இவன் கோபமே நாணுகவும் பிரலோபமே (காமமே) தண்டமாயுமுள்ள வில்லை கிரகித்துக்கொண்டு இச்சையாகிற அம்புனுலே எல்லாப் பிராணிகளையும் துன்பம் செய்கிருன்.

தம் ஹத்வோங்கார ப்லவேநாந்தர்ஹ்ருதயாகாஶஸ்ய பாரம் தீர்த்வா
விஷ்டே ஶநகைரவட இவாவடக்ருத்தாதுகாம:
ஸம்விஶேத்தேவம் ப்ரஹ்மஶாலாம் விஶேத் ததஶ்சதுர்ஜாலம் ப்ரஹ்ம
கோஶம் ப்ரணுதேத் குர்வாகமேந | அத: ஶுத்த: பூத:
ஶூந்ய: ஶாந்தோ அப்ராணோ நிராத்மாநந்தோ க்ஷய்ய: ஸ்திர:
ஶாஶ்வதோஜ: ஸ்வதந்த்ர: ஸ்வே மஹிம்நி திஷ்டதி | ஸ்வே மஹிம்நி திஷ்ட
மாநம் த்ருஷ்ட்வாவ்ருத்த சக்ரமிவ ஸம்ஸாரசக்ரமாலோகயதீத்யேவம் ஹ்யா
ஹ | ஷட்பிர்மாஸைஸ்து யுக்தஸ்ய நித்யமுக்தஸ்ய தேஹிந: | அந
ந்த: பரமோ குஹ்ய: ஸம்யக்யோக: ப்ரவர்ததே | ரஜஸ்தமோப்யாம்
வித்தஸ்ய ஸுஸமித்தஸ்ய தேஹிந: | புத்ர தார குடும்பேஷு
ஸக்தஸ்ய ந கதாசந || ௨௮ ||

ஏவமுக்த்வாந்தர்ஹ்ருதய: ஶாகாயந்யஸ்தஸ்மை நமஸ்க்ருத்வாநயா
ப்ரஹ்மவித்யயா ராஜந் ப்ரஹ்மண: பந்தாந ஆரூடா: புத்ரா:
ப்ரஜாபதேரிதி ஸந்தோஷம் த்வந்த்வ திதிக்ஷாம் ஶாந்தத்வம் யோ
காப்யாஸாதவாப்நோதி ததிகுஹ்யதமம் நாபுத்ராய நா
ஶிஷ்யாய நாஶாந்தாய கீர்தயேதித்யநந்யபக்தாய ஸர்வகுண
ஸம்பந்நாய தத்யாத் || ௨௯ ||

(இப்படிப்பட்டவனைக் கொன்று) ஓங்காரமாகிற தெப்பத்தினால் ஹிருதயத்திற்குள்ளிருக்கிற ஆகாசத்தினுடைய கரையைத் தாண்டி அதில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற பிர்ம்மமானது பிரகாசமானபோது, சுரங்கத்திலிருக்கிற (தங்கம் முதலிய) தாதுக்களைக் காணவேண்டியவன் அதில் மெதுவாய்ப் பிரவேசிப்பதுபோல, பிர்ம்மசாலையில் பிரவேசிக்கவேண்டியது. பின்பு நான்குவிதமறைவையுடைய பிர்ம்மகோசத்தை குருவினு லுபதேசிக்கப்பட்ட சாஸ்திரத்தினால் பிரவேசிக்கவேண்டியது. (பிர்ம்மகோசமென்பது ஆநந்தமயகோசம். இது காரணசரீரத்தைச் சேர்ந்தது. சத்துவப் பிரதான அக்ஞானமானது. இவ்விடத்திலிருக்கிறது சகுணபிர்ம்மம்). பின்பு பரிசுத்தனுயும் நிர்மலனுயும் சூன்னிய (விகாரமற்றவ)னுயும் சாந்தனுயும் அப்பிராணனுயும் மனதில்லாதவனுயும் முடிவற்றவனுயும் நாசமற்றவனுயும் ஸ்திரமானவனுயும் சாசுவதனுயும் பிறப்பற்றவனுயும் சுவதந்திரனுயுமுள்ள தன்னுடைய மகிமையிலேயே யிருக்கிருன். பிறகு தன்மகிமையிலேயே யிருக்கிற ஆத்மாவைப் பார்த்து சமுசார சக்கரத்தை, சுத்திவருகிற ரதசக்கரத்தைப்போல் பார்க்கிருன்.

ஆறுமாதம் அப்பியாசம் செய்தவனுயும் பெந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனுயு மிருக்கிற தேகத்தை யுடையவனுக்கு அநந்தமாயும் சிரேஷ்டமாயும் இரகசியமாயு மிருக்கிற அந்த பூர்த்தியான யோகமானது சித்திக்கிறது. நன்ருய் ஜ்வலித்துகொண்டிருக்கிறவனுனலும் (வித்தியாவிநய ஆசாரசம்பன்ன னுனலும்) இரஜஸ்தமோ குணங்களினுலே அடிபட்டவனுயும் புத்திரதார குடும்பங்களில் அபிமான முள்ளவனுயு மிருக்கிறவனுக்கு இந்த யோகசித்தியானது ஒருபோது முண்டாகிறதில்லை என்று (சுருதி) சொல்லியது. (உஅ)

அந்தர் ஹிருதயராகிய (ஆத்மநிஷ்டராகிய) சாகாயன்னியர் இவ்விதமாய்ச்சொல்லி அவருக்கு (பிரும்மாவுக்கு அல்லது தன் குருவுக்கு) நமஸ்காரம் செய்து ஓ! இராஜாவே! (பிரகத்ரதனே!) இந்தப் பிர்ம்மவித்தையினுலே பிரஜாபதியினுடைய புத்திரர்கள் (வாலகில்லியர்கள்) பிர்ம்மப் பிராப்திமார்க்கத்தை ஏறினுர்கள், யோகாப்பியாசத்தினுலே சந்தோஷத்தையும் இருமைகளை ஸகிப்பதையும் சாந்தத்தையும் (ஒருவன்) அடைகிருன், இந்தரகஸியத்தை சாந்தனுயிருக்கிற புத்திரன் சிஷியன் இவர்களைத்தவிர மற்றவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாது, சகலகுண சம்பன்னனு யிருக்கிற குருபக்தி யுள்ளவனுக்குச் சொல்லலாம் என்று சொன்னுர். (உக)

ஓம் ஶுசௌ தேஶே ஶுசி: ஸத்த்வஸ்த: ஸததீயான: ஸத்வாதி
ஸத்த்யாயீ ஸத்யாஜீ ஸ்யாதித்யத: ஸத்ப்ரஹ்மணி ஸத்யாபிலாஷிணி
நிர்வ்ருத்தோ'ந்யஸ்தத்பலஶ்சின்னபாஶோ நிராஶ: பரேஷ்வாத்மவத்விக
தபயோ நிஷ்காமோ'க்ஷய்யமபரிமிதம் ஸுகமாக்ரம்ய திஷ்டதி ப
ரமம் வை ஶேவதேரிவ பரஸ்யோத்தரணம் யந்நிஷ்காமத்வம் ஸ ஹி
ஸர்வகாமமய: புருஷோ'த்யவஸாய ஸங்கல்பாபிமான லிங்கோ
பத்தஸ்தத்விபரீதோ முக்த: அத்ரைக ஆஹுர்குண: ப்ர
க்ருதிபேதவஶாதத்யவஸாயாத்மபந்தமுபாகதோ'த்யவஸாய
ஸ்ய தோஷக்ஷயாத்தி மோக்ஷோ மனஸா ஹ்யேவ பஶ்யதி மனஸா ஶ்ரு
ணோதி;

ஓம், சுத்தமானவிடத்திலிருந்துகொண்டு தானும் (உள்ளும் புறம்பும்) சுத்தனய் சத்துவகுணமுள்ளவனய் (பிரசன்னசித்த முடையவனய்) பிர்ம்மவித்தையை யப்பியாசம் செய்கிறவனய் பிர்ம்மத்தைக் குறித்து சம்பாஷணம் செய்கிறவனய் பிரம்மத்தியானமுள்ளவனய் (மனதினல்) பிர்ம்மத்தைப் பூஜிக்கிறவனய் யிருக்கவேண்டியது. இப்படியிருக்கிறவன், சத்தாயிருக்கிறவனே யனுக்கிரகிக்கிற இச்சையுள்ள சத்தான பிர்ம்மத்தினிடத்தில் ஐக்கியமடைகிருன்.

பின்பு தானகவும் அந்நியமானவனகவும் (பிர்ம்மமேதான் என்கிற பாவமுள்ளவனகவும் சம்சாரமாகிற தேகாதிக் கூட்டங்களுக்குத்தான் அந்நியன் என்பதாகவும்) பிர்ம்ம தெரிசனத்தினல் அறுபட்ட பாசங்களை யுடையவனகவும் ஆசையற்றவனகவும் தன்னல் பிறருக்கும் பிறரால் தனக்கும் பயமற்றவனகவும் காமமற்றவனகவு மிருக்கிறவன் (ஜீவன்முக்தன்) அக்ஷயமாயும் அபரிதமாயுமுள்ள சுகத்தை அனுபவிக்கிருன். காமமற்றதாகிய இந்த இருப்பானது சிரேஷ்டமான நிதியில் (பிர்ம்மத்தில்) இருந்துண்டான உயர்ந்தப் பிரயோஜனமா யிருக்கிறது. ஏனென்றல், மனிதனனவன் சகல காமத்தினல் நிரப்பப் பட்டவன யிருக்கிறதினலேயும் நிச்சயம் சங்கற்பம் அபிமானம் இவைகளை அடையாளமாயுடையவன யிருப்பதினலேயும் பெத்தன யிருக்கிருன். இதற்கு விபரீதமானவன் (காமம் முதலியவைகளை ஜயித்தவன்) முக்தனே.

சிலர் குணமானது பிரகிருதி வசத்தினலே அத்தியவஸாய (மனேநிச்சயம்) சுவரூபமான பெந்தத்தை யடைந்ததென்றும் அத்தியவஸாய தோஷம் நசிப்பதினல் மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிருர்கள். (சாங்கிய மதஸ்தர்கள், சிதாத்துமாவுக்குப் பெந்தமில்லை என்றும் பிரகிருதியினிடத்திலிருந்து முதலிலுண்டான புத்தி தத்துவமாகிய மகத்தத்துவத்திற்குக் குணமென்று பெயராகையால் அதற்குத்தான் பூர்வகரும வாசனையினலே அத்தியவஸாயமென்கிற பெந்தமென்றும் அந்தப் பெந்தநிவர்த்தியே மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிருர்கள். ஆனல் உபநிஷத்துக்கள் பெந்தமோக்ஷம் புத்திக்கல்லவென்றும் அது ஒரு 'சாதனமென்றும் சொல்லுகின்றன). ஆனல், மனதினலேதான் பார்க்கிருன். மனதினலேதான் கேட்கிருன்.

காமஃ ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்தாஶ்ரத்தா த்ருதிரத்ருதிர் ஹ்ரீர்தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம் மந ஏவ குணௌகைருஹ்யமாநஃ கலுஷீக்ருதஶ்சாஸ்திரஶ்சஞ்சலோ லுப்யமாநஃ ஸஸ்ப்ருஹோ வ்யக்ரஶ்சாபிமாநித்வம் ப்ரயாத இத்யஹம் ஸோ மமேதமித்யேவம் மந்யமாநோ நிபத்நாத்யாத்மநாத்மாநம் ஜாலேநேவ கசரோ தஃ புருஷோ த்யவஸாய ஸங்கல்பாபிமாநலிங்கோ பத்தஸ்தத்விபரீதோ முக்தஸ்தஸ்மாந்நிரத்யவஸாயோ நிஸ்ஸங்கல்போ நிரபிமாநஸ்திஷ்டேதேதந்மோக்ஷலக்ஷணம் ஏஷாத்ர ப்ரஹ்மபதோ ஏஷோத்ர த்வாரவிவரோ நேநாஸ்ய தமஸஃ பாரம் கமிஷ்யதி அத்ர ஹி ஸர்வே காமாஃ ஸமாஹிதா இத்யத்ரோதாஹரந்தி । யதா பஞ்சாவதிஷ்டந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ । புத்திஶ்ச ந விசேஷ்டேத தாமாஹுஃ பரமாம் கதிம்॥

காமம், சங்கற்பம், சமுசயம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரிபம், அதைரியம், வெட்கம், விவேகம், பயம், இவைகளெல்லாம் மனதே (மனதினுடைய விருத்தியே) யன்றி வேறல்ல. இந்தப் புருஷனானவன் குணசமூகங்களுடைய சுவாதீனமானவனும் கலங்கினவனும் ஸ்திரமற்றவனும் சஞ்சலமுள்ளவனும் ஞானம் மங்கினவனும் ஆசையினால் நிறைந்தவனும் வியாகுலமுள்ளவனுயு மிருந்துகொண்டு அபிமானத்திற் குள்பட்டவ னாகிறான். "நான்" "அவன்" "இதென்னுடையது" என்பது முதலியவைகளை நினைத்துக்கொண்டு பக்ஷி வலையில் (அகப்பட்டுக்கொள்வது) போல் தன்னைத்தானே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் (புத்திமனது அகங்காரம் சித்தம் இவைகளெல்லாத்திற்கும் அந்தக்கரணமென்று பெயர். அந்த அந்தக்கரணமானது அதினுடைய செய்கையைதான் செய்கிறதுபோல் காண்கிற ஆத்மாவுக்கு சாதனமாயிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாகருத்தாவல்ல. அந்தக்கரணத்தையே தானென்று தப்பெண்ணம் கொண்டதினால் செவப்பு புஷ்பத்தினுடைய வர்ணம் ஸ்படிகத்தில் காணும்போது ஸ்படிகம் செவப்பாயிருக்கிறதாக சொல்லுவதுபோல் அந்தக்கரண தருமத்தை ஆத்மா தன்பேரில், நானிச்சிக்கிறே னென்பது முதலியவைகள் மூலமாய் ஆரோபித்துக் கொள்வதினால் பெத்தனாகிறான்). ஆகையால், ஆத்மாவானவன் அத்தியவசாயம், சங்கற்பம், அபிமானம் இவைகளை அடையாளமா யுடைவனாய்க் கட்டுப்படுகிறான் (கட்டுப்பட்டவன்போல் காணப்படுகிறான்). ஆகையால், இதற்கு விரோதமாயிருக்கிறவன் முக்தனாகிறான். ஆகையால் அத்தியவசாயம், சங்கற்பம், அபமானம் இவைகளில்லாதவனா யிருக்கவேண்டியது. இதுதான் மோக்ஷலக்ஷணம். (சிரேயோ மார்க்கங்களுக்குள்ளே சர்வசிரேஷ்டமான) பிர்ம்மபதவி இதுதான். மோக்ஷத்துவாரம் திறத்தல் (சாக்ஷாத்பிர்ம்மத்தை அடையச்செய்வது) இதுதான். இதினாலே அக்ஞானத்தைத் தாண்டுகிறான். இதில் சகல காமங்களு மடங்கியிருக்கின்றன (இவன் இச்சித்தால் கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை யென்பது கருத்து).

ஞானேந்திரியங்களைந்தும் மனதுடனே அசையாமலும் புத்தி சலிக்காமலுமிருக்கிற நிலமை சிரேஷ்டமான கெதி * (பிர்ம்மப்பிராப்தி சாதனம்) என்று (பிர்ம்மவித்துகள்) சொல்லுகிறார்கள்.

---

* கடோபநிஷத் கூ–க0-பார்க்க.

𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾

𑌯𑌾𑌵𑌦𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌹𑍍𑌯

𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌡𑌨𑌾 𑌮𑌤𑍀𑌰𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌂𑌹𑌿

𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌥𑌾 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤

𑌸𑍍𑌯𑌦𑍀𑌪𑌵𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌿 । 𑌸𑌿𑌤𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌦𑍍𑌰𑍁𑌨𑍀𑌲𑌾𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌲𑌾

𑌮𑍃𑌦𑍁𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌭𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂

𑌰𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 । 𑌯𑌦

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌶𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

அந்தர் ஹிருதயராகிய சாகாயன்னியர் இப்படிச்சொல்லி மௌனத்தை யடைந்தார்). மருத்தாகிய பிரகத்திரதன் என்கிற இராஜாவானவன் அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்து கிரமப்படி யுபசரித்து கிருதகிருத்தியனாய் உத்தராயண மார்க்கத்தை*அடைந்தான். வேறே குருக்குவழியில்லை. பிர்ம்மப்பிராப்தி மார்க்க மிதுதான். சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். (உத்தராயணமார்க்க மென்றதினால் அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்று சாதாரணமா யர்த்தமாகலாம். ஆனால் வியாக்கியாதா சகுணப்பிர்ம்மஞானத்தை அடைந்தானென்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். பிர்ம்மப்பிராப்திமார்க்க மிதுதான் என்றதினால் பிர்ம்மத்தை யடைவதற்கு இதுவரை சொல்லிவந்ததைத் தவிர வேறே மார்க்கமில்லை யென்பது தாத்பரியம். கடைசிவாக்கியத்தில் "போகிறார்கள்" என்று பெகுவசனமாய் முடித்திருக்கிறது. இது விஷயத்தில் வியாக்கியாதா சொல்லுகிற தென்னவென்றால், பிரகத்ரதனைப்போல் நிர்குணோபாசனை செய்யாதவர்கள் தேவயானம் அல்லது அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் சூரியனைப் பேதித்துக்கொண்டு கிரமமுக்தி அடைகிறார்கள் என்பது அர்த்தமென்றும் "போனான்" என்று ஒருபாடமுண்டு, அப்படியானால் பிரகத்திரதனே மேல்சொன்னபடி கிரமமுக்திமார்க்கமாய்ப் போனானென்றும் கிரகிக்கத்தக்க தென்பதுதான்). இந்த விஷயத்தில் (வேதவித்துக்கள்) சொல்லுகிறதாவது ஹிருதயத்தில் தீபத்தைப்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய கிரணங்கள் † அநேகங்கள். அவைகள் வெளுப்பு கருப்பு தவிட்டுநிறம் நீலம் மஞ்சள் சுவற்பச்செவப்பு இந்த நிறங்களையுடையன ‡. இவைகளி லொன்று (சுழும்னாநாடி) சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு மேலேபோயிருக்கிறது. (உபாசகர்கள் சுழும்னாநாடி மூலமாய்) பிர்ம்மலோகத்தையடைந்து பரமபதத்தை யடைகிறார்கள். மற்ற § நூறுநாடிகளும் மேலுக்குச் செல்லுகின்றன.

---

* பிரசிஞோபநிஷத் க - கഠ பகவத்கீதை அ - உச பார்க்க.

† ஹிருதயத்திலிருந் துண்டாகிற அநேக நாடிகள் கிரணங்களென்று சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்கியோபநிஷத் அ - கூ பார்க்க.

‡ இந்தநிறங்கள் வாதபித்தசிலேஷ்மங்களுடைய சேர்க்கைக்குத் தக்கபடி வருணங்கள் அதிகமாயும் குறைந்ததாயு மிருக்கும்.

§ கடோபநிஷத் சு - கசு பார்க்க.

தேநைவ நிஶாயா நாம் ஸ்வாத்மநி ப்ரபத்யதே । யேநைந

ரக்ஷாவாஸ்யாயஸ்தா த்ருஶ்யோஸ்யாத்ருஷ்டப்ரஹ்மாம் । உக்தமேதாவதோ

ஹாய மேதம் ஸம்ஸாரதிமோ வஶம் । தஸ்மாத் ஸர்வ ஸர்வாபவர்

மேதத் ஸர்வமவாப்ய ஶாந்தஶாகி தத்ஸத்॥ ௯

கிலாத்துகாநிவா வநதாநீந்த்ரியாணி ப்ரவர்த்தந்தே தா மை

தேஷாம் ஶோகநியந்தா வேதத்ராஸத்யதாஸா தாத்துகா நீத்ய

தாமேஹ்ஷா உத்ஞா நியஞா வாஸ்யவோ ஹாநவீயாஸ்வ உ

வயோ நாஙாய வஞ்சீர த்ரிஹி விஷயாநந்தி । கதஶ்ருதேதி । யே

யம்ஸஞ் வரதஃ ஸந்த்யஃ ஶாஙாஹிக்ஷணாத்ஃ ஸ்வமேகேவி

மைஷ ரவஜ்ஞாஹ்யஃ । தமேஷ்ய தஸ்மிம்ஶ ஶேம்ஶஸ்யாமேந்த்ர யஜுஷ

ஷ்ண்ய ஶாவிஷ்டஞாவாம் டிஃ ஶிவதமோரஸ ஜமேதயேக

அவைகளின் மூலமாய் பலதேவதைகளுடைய ஸ்தானத்தை அடைகிறான் (தான் உபாசித்த தேவதையை அடைகிறான்). அநேக வருணமுள்ளதாயும் கீழே போகிறதாயும் சொற்பப் பிரகாசமுள்ளதாயு மிருக்கிற நாடிகளில் போகிறவன் தன்னுடைய கருமத்தின்பலனை யனுபவிக்க ஏவப்பட்டவனாய் இந்தலோகத்தில் சமுசாரியாகிறான். ஆகையா லிந்த பகவானான சூரியனானவன் சமுசாரத்திற்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஏதுவாயிருக்கிறான். (எப்படி என்றால், இந்த சூரியனை ஆராதிக்காவிட்டால் சமுசாரத்தைக் கொடுக்கிறான். சூரியனைத் தேவதையாக உபாசித்தால் சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறான். பிர்ம்மமாக உபாசித்தால் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான்). (௩௦)

(சாகாயன்னியருக்கும் பிரகத்ரதனுக்கும் நடந்த சம்வாதம் முடிந்தது. இனி சுருதி தானாகவே உத்தரப்பிரத்தி யுத்தரமாக முன்சொல்லாத சங்கதிகளைச் சொல்லுகிறது).

இந்த இந்திரியங்கள் என்னவிதமான சுவரூபங்களாய் விஷயங்களில் பிரவேசிக்கின்றன? அவைகளை ஏவுகிறவன்யார்? அவைகளை யடக்கி ஆளுகிறவன்யார்? அந்த இந்திரியங்கள் ஆத்ம சுவரூபம்தான். அவைகளை ஏவுகிறவனும் அடக்கி யாளுகிறவனும் ஆத்மாதான். அப்ஸரஸ்களும் (விஷயங்களும்) சூரியகிரணங்களும் (சூரியன் முதலிய இந்திரியாபிமானி தேவதைகளும்) கூட ஏவுகிறவர்கள்தான். ஐந்து கிரணங்களினாலே (ஐந்து ஞானேந்திரியங்களினாலே) விஷயங்களை (ஆத்மா) புஜிக்கிறான். ஆத்மா யார்? (தேகேந்திரிய மனோபுத்தி பிராணன்கள் தானென்று வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் அவைகளுக்குள்ளே ஒன்றா? அல்லது வேறையா ஆத்மா?). சுத்தன், நிர்மலன், சூன்னியன் (விகாரமற்றவன்), சாந்தன், முதலான அடையாளங்களினால் நிர்ணயிக்கப்பட் டிருக்கிறவன்தான் ஆத்மா. அவனுடைய சொந்த அடையாளங்களினாலேயே அறியத்தகுந்தவன். அடையாள மில்லாதவனுக்கு இது (இனி சொல்லப்போகிறது) தான் அடையாளம். அக்கினிக்கு அதின் உஷ்ணமும் அதினால் வியாபிக்கப்பட்ட வஸ்துவும்தான் அடையாளம் (காயவைக்கப்பட்ட ஜலத்திலுள்ள உஷ்ணமும் விரகு முதலியவைகளிலுள்ள புகையும் அக்கினியிருக்கிற தென்பதற்கு அடையாளம்போல). ஜலத்திற்குப் பரிசுத்தமான ருசியடையாளம். (இப்படிப்போல ஆத்மாவுக்கு அசேதனமாகிய தேகாதிகளில் சேதனமும் பிராணாதிகளும் அடையாளம்) என்று சிலர் * சொல்லுகிறார்கள்.

* சுவேதாசுவதரோபநிஷத் ௬-௩-பாக்க.

அத வா ஶ்ரோத்ரம் சக்ஷுர் மன: ப்ராண இத்யேகே புத்தி-
ர்த்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ப்ரஜ்ஞாநமித்யேகே । அதைதே வா ஏதஸ்ய
யதைவ ஹ பீஜஸ்யாங்குரா வாத தூமார்சிர்விஸ்புலிங்கா
இவாக்நேஶ்சேத்யத்ராஹ । வஹ்நேர்யதா ஸ்யுர்விஸ்புலிங்கா
ஶா: ஸூர்யாந்மயூகாஶ்ச ததைவ தஸ்ய । ப்ராணாதயோ வை
புநரேவ தஸ்மாதப்யுச்சரந்தீஹ யதாக்ரமேண ॥ ௩௧ ॥

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மநி ஸர்வே ப்ராணா: ஸர்வே லோகா:
ஸர்வே வேதா: ஸர்வே தேவா: ஸர்வாணி ச பூதாந்யுச்சரந்தி
தஸ்யோபநிஷத் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி । அத யதார்த்ரைதாக்
நேரப்யாஹிதஸ்ய ப்ருதக்தூமா நிஶ்சரந்த்யேவம் வா ஏதஸ்ய மஹ
தோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸா
மவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா । உபநிஷ
த: ஶ்லோகா: ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாந்ய
ஸ்யைவைதாநி விஶ்வா பூதாநி ॥ ௩௨ ॥

பின்னும் சிலர் * வாக்கு காது கண் மனது பிராணன் இவைக ளடையாளங்க ளென்று சொல்லுகிறார்கள். பின்னும் சிலர் புத்தி தைரியம் ஸ்மரணை ஞானம் இவைகள் (அடையாளம்) என்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகளெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு அடையாளங்கள்தான். விரையிருப்பதற்கு முளையும் அக்கினி யிருப்பதற்குப் புகை காந்தி பொரிகள் இவைகளும் (அடையாளங்கள்) போல. (ஞானிகள்) சொல்லுகிறதாவது - அக்கினியிலிருந்து பொரிகளும் சூரியனிலிருந்து கிரணங்களும் எப்படியோ அப்படி பிராணிகள் ஆத்மாவிடத்திலிருந்து பின்னும் பின்னுமுண்டாகின்றன. (இந்தப் பிரபாடகத்தில் உசு - வது கடைசிபார்க்க). ()

தனக்குள்ளேயே யிருக்கிற இந்த ஆத்மாவிடத்தி லிருந்து சகலப் பிராணன்களும் சகல லோகங்களும் சகல வேதங்களும் சகல தேவதைகளும் சகல பூதங்களும் உண்டாகிறார்கள். அதினுடைய உபநிஷத் சத்தியத்தினுடைய சத்தியம் (சத்தியத்திலெல்லாம் சத்தியமான இரகஸியமென்பது கருத்து. சாந்தோக்கியோபநிஷத் சு-க-பார்க்க) அக்கினி சம்பந்தமடைந்த பச்சை விரகிலிருந்து புகையுண்டாகிறதுபோல இந்த ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் சாமவேதம் அதர்வாங்கிரஸ் இதிஹாஸம் புராணம் வித்தை (உபாசனாவித்தை) உபநிஷத்துக்கள் சுலோகங்கள் சூத்திரங்கள் அநுவியாக்கியானம் வியாக்கியானங்கள் இவைகளெல்லாம் அவனுடைய மூச்சுக் காற்றுத்தான். சகலபூதங்களும் இவனுடையவைதான். (௩உ)

(முன் பிர்ம்ம வித்தையில் சொல்லவேண்டிய விசேஷத்தைச் சொல்லி இப்போது மறுபடி ஸம்வத்ஸர சுவரூபமாகிய காலத்தின் அவயவங்களை (மாதம்முதலானவை) அக்கினி அவயவங்களாகச் செய்துகொண்டு முன்சொல்லப்படாத உபாசனா விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தி னிந்தபாகம் சிதறிப்போனதாகையால் அதுசரியாய்ப் பொருந்திக்கையாயிராது). மேலும் அக்கினிஹோத்திர அதிகாரிசம்பந்தமான இந்த உபாசனையானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த அக்கினிஹோத்திராதி காரியானவன் அக்கினிஹோத்திர ஹோமகாலத்தில் கார்கபத்தியாதி அக்கினிகளில் கிரமமா யிதைச் சிந்திக்கவேண்டியது).

* கேனோபநிஷத் உ-பார்க்க.

† ஐதரேயோபநிஷத் ௩-உ-பார்க்க.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾 𑌇𑌷𑍍𑌟
𑌕𑌾𑌯𑍋 𑌵𑌸𑌂𑌤𑍋 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌶𑌰𑌦𑍍𑌧𑍇𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀
𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯
𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌪𑍃
𑌷𑍍𑌠𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾
𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌚𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌯𑌚𑍍𑌛𑌦𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍈𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾 𑌇𑌷𑍍𑌟
𑌕𑌾𑌯𑌦𑍃𑌗𑍍𑌯𑌜𑍁𑌃𑌸𑌾𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌸𑌶𑌿
𑌰𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌸𑍈𑌷𑌾
𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌚𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍇
𑌵𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰
𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀𑌮𑍋𑌦𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿॥ ௩௩

ஐந்து செங்கற்களால் சேர்க்கப்படுகிற இந்த (கார்கபத்திய) அக்கி னியானது வருஷம் (வருஷமென்று தியானிக்கப்படவேண்டியது). இதற்கு (இந்தவருஷத்திற்கு) வசந்தகிரீஷ்ம வருஷசரத் ஹேமந் தருதுக்கள் செங்கற்கள். இந்த அக்கினிக்கு இந்த ருதுக்கள் முறையே தலை, (இடப்பக்க வலப்பக்க) சிறகுகள், முதுகு, மத் தியபாகம், இவைகளாயிருக்கின்றன. * புருஷனை (ஆத்மாவை) அறிந்தவனுயிருக்கிற பிரஜாபதிக்கு முதலாவது அக்கினிஸ்தான மிது. (இந்தப்பூமி வருஷரூபமாயிருக்கிறவும் வசந்தா திருதுக்க ளாகிய செங்கல்களால் அடுக்கப்பட்ட சிரசு பக்ஷம் முதுகு புச் சம் பிருஷ்டம் இவைகளையுடையவும் விராட்சுவரூபமா யிருக்கி றவுமான இந்த கார்கபத்திய அக்கினியானவன் "நானே" என்று தியானிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து). இவன் (இந்த அக்கினி யானவன்) தன்கைகளினலே யஜமானனை அந்தரிக்ஷத்திற் தூக்கி வாயுவிடத்தில் ஒப்பிவிக்கிருன். பிராணனே வாயு. பிராணனே அக்கினி (தெக்ஷணுக்கினி) இதற்குப் பிராணன் வியானன் அபா னன் சமானன் உதானன் இவ்வைந்தும் செங்கற்கள். இவை (இந்த அக்கினிக்கு முறையே) தலைசிறகுகள் முதுகு மத்தியபாகங்கள். ஆத்மாவை அறிந்தவராகிய பிரஜாபதிக்கு இந்த இரண்டாவது அக்கினிஸ்தானமான்து அந்தரிக்ஷமாயிருக்கிறது. (இந்த அக்கினி யானவன்) கைகளினலே யஜமானனைத்தூக்கி சுவர்க்கத்தில் இந் திரனுக்குக் கொடுக்கிருன். சூரியன்தானிந்திரன் (பரமேசுவரன்). இவன்தான் (ஆகவநீய) அக்கினி. இவனுக்கு ருக், யஜுஸ், ஸாமம் அதர்வாங்கிரஸ் இதிஹாஸம் புராணம் † இவைகள் செங்கற்கள், இவைகளினல் சிரசு பக்ஷங்கள் முதுகு மத்தியபாகம் இவைகளை யுடையவனுக இந்த அக்கினியாகிருன். ஆத்மவித்தாகிய பிரஜா பதிக்கு இந்த சுவர்க்கமானது மூன்ருவது அக்கினிஸ்தானமா யிரு க்கிறது. (இந்த அக்கினியான இந்திரனுனவன்) கைகளினலே யஜ மானனை எடுத்து ஆத்மவித்தாகிற பிரஜாபதிக்கு ஒப்பிக்கிருன். அந்த ஆத்மவித்தான (பிரஜாபதியான) வர் அவனைத் தூக்கி பிரு ம்மாவுக்குக் (சூத்திராத்துமாவுக்கு) கொடுக்கிருர். அவ்விடத் தில் (சூத்திராத்துமாவிடத்தில் யஜமானனுனவன்) ஆநந்தமுடை யவனுயும் சந்தோஷ மனுபவிக்கிறவனுயும் மாகிருன். (ருடு)

---

* இந்த மத்தியபாகத்தில் ஹேமந்தருதுவோடு சிசிருதுவும் சேர்ந்திருப்ப தாக கிரகிக்கத்தக்கது.

† இதிஹாஸபுராணங்களை ஒன்ருக பாவிக்கவேண்டியது.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑌾𑌹
𑌵𑌨𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨 𑌪𑌾𑌵𑌕 𑌶𑍁𑌚𑌯 𑌆𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 𑌮𑍇𑌤𑍇𑌨𑌾
𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨𑌪𑌾𑌵𑌕𑌶𑍁𑌚𑌿𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌜𑌾𑌠𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌸 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌜𑌮𑌾
𑌨𑍋 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃
𑌶𑌕𑍁𑌨𑍇 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 । 𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍍𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋
𑌵𑍃𑌷𑌃 𑌸𑍋 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌯𑌜𑌾𑌮𑌹𑍇 । 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿
𑌨𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌯𑍋 𑌬𑍁
𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌹 𑌮𑌨𑌃𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑌦𑌮𑌨𑍁𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

பூமிகார்கபத்தியாக்கிநி, அந்தரிக்ஷம் தெக்ஷிணுக்கிநி, சுவர்க்கம் ஆகவநீயாக்கிநி, அவைகளே முறையே பவமானம்* பாவகம்† சுசி‡ என்று சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளினுலே இந்த அக்கிநிகள் யஜிக்கப்படுகின்றன (பவமானம் பாவகம் சுசி, என்கிற மந்திரங்களினுலே இந்த அக்கிநியில் ஹோமம் செய்யப்படுகின்றது). ஜாடராக்கிநியும் பவமான பாவகசுசிகளுடைய சேர்க்கைதான். ஆகையினுலே அக்கிநியானது (ஹவிஸ்களினுல்) யஜிக்கத்தக்கது. (செங்கற்களினுல்) அடுக்கத்தக்கது. (மந்திரங்களினுல்) ஸ்தோத்திரம் செய்யத்தக்கது. (ஆத்மாவாக) தியானிக்கத்தக்கது. யஜமானனுனவன் ஹவிஸையெடுத்துக்கொண்டு தேவதையைத் தியானம் செய்யவேண்டியது. (எப்படி என்ருல்) "சுவர்ணவருணுன பக்ஷிஹிருதயத்திலும் ஆதித்தியனிடத்திலு மிருக்கிருன். அவன் ஜலபக்ஷி, அம்நபக்ஷி, தேஜஸ் கூட்டமுள்ளவன், இந்த அக்கிநியை யஜிக்கிருேம் (சுவர்ணவருணனுயும் கூட்டிலிருக்கிற பக்ஷியானது கூட்டில் சம்பந்தப்படாததுபோல ஹிருதயத்திலும் சூரியனிடத்திலுமிருந்தாலும் அவைகளில் சம்பந்தமற்றிருக்கிறவனுயும் ஜலத்திலிருக்கிற பக்ஷியானது ஜலத்தில் சஞ்சரித்தாலும் ஜலத்திற்குள் மறைந்திருக்கிறதுபோல் மறைந்திருக்கிறவனுயும், அம்நபக்ஷியைப்போல் பரிசுத்தமானவனுயுமிருக்கிற பிரம்மமாகிற அந்தபுருஷனைப் பூஜிக்கிருேமென்பது கருத்து). என்று (மந்திரத்தை யுச்சரித்து) மந்திரார்த்தத்தை விசாரிக்கவேண்டியது. தியானிக்கிறவன் ஹிருதயத்திலிருந்துகொண்டு (ஹிருதயத்தை நிலையாய் வைத்துக்கொண்டு) சூரியனிலிருக்கிற பூஜிக்கத்தக்கதான தேஜஸைத் தியானம்செய்யவேண்டியது. இவ்விடத்தில் பூர்த்தியான மனசாந்தியாகிய பிடிப்பை யடைகிருன்.

ஆத்மாவிலேயே அனுசந்தானம் செய்கிருன். (இவ்விடத்தில் என்ருல், இப்போதே விக்ஷேபத்தை விடுகிறதினுலே அல்லது மாயையைத் தாண்டுகிறதினுலே, சாந்திபதத்தை அடைகிருன் என்ருல், தியானிக்கத்தக்க ரூபத்தைத் தன்னிடத்தில் அநுசந்தானம் செய்கிருன்). இந்த விஷயத்தில் சுலோகங்களிருக்கின்றன.

---

* பவமானம்=பரிசுத்தம்.
† பாவகம்=பரிசுத்தம் செய்கிறவன்.
‡ சுசி=ஒளி அல்லது பிரகாசம்.
{ தைத்திரியப் பிராமணம் க-க-ரு- சாயனருடைய வியாக்கியானம் பார்க்க.

𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌧𑌨𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌤𑌃 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌨𑍁𑌗𑌾𑌃 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑍇 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋 𑌨 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌸𑌂𑌪𑌰𑍍𑌕𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌲𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌮𑍍 । 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍀𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌗𑌤𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌃 । 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍌𑌤𑌮𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

"அக்கினியானது விரகில்லாதபோது தன்னுடைய காரணத் "திலேயே (சூக்ஷ்ம பூதத்திலேயே) எப்படி லயித்துப்போகிற "தோ அப்படிப்போல சித்தமானது பிரவிருத்தியற்றுப் போவதி "ஞலே தன்னுடைய காரணத்தில் (அக்கியானத்தில்) லயிக்கிறது. "இந்திரியார்த்தங்களிலே முழுகியிருந்த சித்தமானது சத்தியகா "மத்திஞலே (பிர்ம்மத்தை அறியும் விருப்பத்திஞலே) தன்னு "டைய காரணத்தில் லயமடைந்தபோது கருமவசமானதாயும் "பொய்யானதாயு மிருந்த பிரவிருத்திகள் மறுபடி யுண்டாகிறதி "ல்லை. சித்தமே சமுசாரம். பிரயத்தினத்திஞலதைச் சோதிக்கவே "ண்டும் சித்தமெந்த சுவரூபமாயிருக்கிறதோ அந்த சுவரூபமாயா "கிருன். இது சாசுவதமான இரஹஸியம். சித்தத்தினுடையப் பிர "சாதத்திஞல் (சமாதான மடைதலிஞல்) சுபாசுப கருமங்களை "நசிக்கச்செய்கிருன். பிரசன்னமான சித்தத்தையுடையவன் தன் "னுடைய சுவ சுவ ரூபத்திலேயே யிருந்துகொண்டு நாசமற்ற "சுகத்தை யடைகிருன். ஜந்துவினுடைய சித்தமானது விஷயங்க "ளில் ஒட்டியிருக்கிறதுபோல அது பிர்ம்த்தினிடத்தில் ஒட்டியிரு "ந்தால் எவன்தான் பெந்தத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான்? மனது "சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்று மிரண்டுவிதமாய்ச் சொல்லப்பட் "டிருக்கிறது. காமத்தினுடைய சேர்க்கையிஞல் அசுத்தமாகிறது. "காமமற்றிருப்பது சுத்தமானது. நித்திரை நினைப்பு இவைகளில் "லாமல் மனதை சலனமற்றதாய்ச் செய்து எப்போது மனதில்லா "மையை (மனேவிருத்தி சூன்னியத்தை) அடைகிருனே அப்போ "து அதேபரமபதம். மனதானது ஹிருதயத்தில் க்ஷயமடைகிற "வரையில் அது தடுக்கப்படவேண்டும். இதுதான் ஞானம். இது "தான் மோக்ஷம். மற்றவையெல்லாம் சாஸ்திரவிஸ்தாரம்தான். "சமாதியிஞலே செவ்வையாய் சுத்தம் செய்யப்பட்டதும் ஆத்மா "விடத்தில் வைக்கப்பட்டதும்ான மனதுக்கு எந்த சுகமுண்டாகி "றதோ அதை வாக்கிஞல் சொல்ல சாத்தியமானதல்ல. அது அனு "பவத்திஞலேயே கிரகிக்கப்படுகிறது.

ஸமாநமேவாத்ர ப்ரஸாதமேவாத்ர ஆநந்தமயே ச । ஸம

ஸத்யமநந்தம் ஆநந்தமஸ்ய ஆநந்தரூபமத । ஆநந்தமாநந்தரூபமாணம் கா

ரணம்வம்யமோக்ஷயோ: । வம்யாயவிஷயாஸங்கி மோக்ஷா நிவி

ஷயம்ஸ்மரதம் இதி । அதோ நிரிஷோத்ய நிர்விகல்பாநந்யாயிநா

ப்ரஹ்மண: வஶமேவாமாநாவ்யரணம் விநாஶம் தஸ்யாஶ்ரீயமுஷவ

ஸேதவ்ய: ஸேதவ்யா அதிய்ரதவ்ய:॥ ௬௪।

நமோ ருயே வ்யாப்தீக்ஷிதே மோக்ஷஸ்த்ரதே மோக்ஷமேஸ்

யஜமாநாயேஹி நமோவாய வேஜுஸிக்ஷ க்ஷிதே மோக்ஷஸ்த்ரதே

மோக்ஷமேஸ் யஜமாநாய யேஹி நம ஸூர்யாய த்விக்ஷிதே மோக

ஸ்த்ரதே மோக்ஷமேஸ் யஜமாநாயேஹி நமோ ப்ரஹ்மணே ஸவ

க்ஷிதே ஸவஸ்த்ரதே ஸவமேஸ் யஜமாநாய யேஹி ।

"ஜலம் ஜலத்துடனும் அக்கிநி அக்கிநியுடனும் ஆகாசம் ஆகாசத்துடனும் லயமடைந்தால் எப்படிப் பகுத்தறியக்கூடாதோ அப்படிப்போல எவனுடைய மனதானது ஆத்மாவில் லயமடைகிறதோ அவன் பெந்தத்திலிருந்து நன்ருய் விடுபடுகிறுன். மனிதர்களுக்குப் பெந்தமோக்ஷத்திற்குக் காரணம் மனதுதான். விஷயங்களில் பற்றுள்ள மனதானது பெந்தத்தின் பொருட்டாகிறது. விஷயமற்றமனதானது மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகிறது." ஆகையால், அக்கிநிஹோத்திரம் செய்யாதவனுக்கும் அக்கிநிசயனம் (செங்கற்களடுக்கி அதில் அக்கிநியையுண்டாக்கிச் செய்யும் ஹோமம் முதலியன) செய்யாதவனுக்கும் அக்ஞானிகளுக்கும் (ஆத்மத்யானம் செய்யாதவனுக்கும் பிர்ம்மபதமாகிற (சித் *) ஆகாசானுசந்தானமானது சாத்தியமல்ல. ஆகையால், அக்கிநியானது (ஹவிஸினுல்) யஜிக்கத்தக்கது. (செங்கற்களினுல்) அடுக்கத்தக்கது. (மந்திரங்களினுல்) ஸ்தோத்திரம் செய்யத்தக்கது. (ஆத்மாவாக) தியானிக்கத்தக்கது. (௩௪)

(முன்சொன்ன அக்கிநி ஹோத்திரத்தையும் அக்கிநி சயனத்தையும்செய்கிற எஜமானன் அந்தக்கிரியைகள் முடிந்தபின் சொல்லவேண்டிய உபஸ்தான (கிரியையை முடித்தபின் கருத்தா வெழுந்திருந்து சொல்லுகிற) மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறுர்).

பூமியில் வாசம்செய்கிறவும் பூலோகத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருக்கிறவுமான அக்கிநியின் பொருட்டு நமஸ்க்காரம்' இந்த எஜமானனுக்கு லோகத்தைக்கொடு (எஜமானனுகிய தனக்கு இந்தப் பிரதிவிலோகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்). அந்தரிக்ஷத்திலிருக்கிறவும் (அந்தரிக்ஷ) லோகத்தை ஸ்மரித்துக்கொண் டிருக்கிறவும் வாயுவின் பொருட்டு நமஸ்க்காரம். இந்த யஜமானனுக்கு (அந்தரிக்ஷ) லோகத்தைக்கொடு. ஆகாசத்திலிருக்கிறவும் (ஸ்வர்க்கத்தை) ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறவும் சூரியனின்பொருட்டு நமஸ்க்காரம். இந்த யஜமானனுக்கு (சுவர்க்க) லோகத்தைக்கொடு. எல்லாவற்றிலிருக்கிறவும் எல்லாவற்றையும் ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறவுமான பிரும்மாவுக்கு நமஸ்காரம். எஜமானனுக்கு சகலத்தையும் கொடு. (முன்சொன்னது' அக்கிநி உபஸ்தானம். அவைகள் முறையே கார்கவத்திய தெக்ஷிண ஆகவநீயாக்கிநிகளுக்கு சம்பந்தப்பட்ட உபஸ்தானங்கள்.

* சிதாகாசமென்பது பிர்ம்மமே. பிரும்மசூத்திரம் க-க-உஉ பார்க்க.

𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 । 𑌤
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 । 𑌯𑍋𑌸𑌾
𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍋𑌸𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍। 𑌏𑌷 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋
𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌮𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌭𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤
𑌰𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋𑌂𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯 𑌇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍 𑌸
𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌭𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋𑌂𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌮𑍃𑌤𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌸𑍋𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌙𑍍𑌕𑍁
𑌰𑌾𑌏𑌤𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌭
𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋𑌂𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯
𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌾𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌰𑌸𑍋𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁
𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍋𑌮𑍍।

நான்காவதாக சொல்லப்பட்ட உபஸ்தான மந்திரத்தை முந்திய மூன்றுஸ் தானத்திற்கும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. (இனி சூரியோபஸ்தானம் சொல்லப்படுகிறது). சுவர்ண வருணமான பாத்திரமாகிய மண்டலத்தினாலே சத்தியத்தினுடைய முகமானது (பிர்ம்மப்பிராப்தி துவாரம்) மறைக்கப்பட் டிருக்கிறது. பூஷனே! (சூரியனே) சத்தியதரும சுவரூபியான விஷ்ணுவின்பொருட்டு அதை நீ விலக்கு (விஷ்ணுவை நானடையும் பொருட்டுள்ள தடையை நீ விலக்கு). சூரியனிலுள்ள புருஷன் நானேதான் (அந்தக்கரணத்திலுள்ள புருஷனுக்கும் ஆதித்தனிலுள்ள புருஷனுக்கும் பேதமில்லை யென்பது கருத்து). அவன்தான் சத்தியதருமம். ஆதித்தனுக்கு ஆதித்தத்துவத்தைக் கொடுக்கப்பட்டவன் அவன்தான். அது (அந்த ஆத்மதேஜஸ்) சுத்தமானது. புருஷாகாரமுள்ளது * லிங்கமற்றது † (புல்லிங்க ஸ்திரீலிங்க நபும்ஸக லிங்கமற்றது, அல்லது ஆண்பால் பெண்பால் அஃறிணைப்பாலற்றது). சூரியமண்டலத்திலும் கண்ணிலும் அக்கினியிலும் எது காணப்படுகிறதோ அது (சித்) ஆகாசத்தில் பரவியிருக்கிற (பிர்ம்ம) தேஜஸின் ஒரு அம்சம். இது (இந்த தேஜஸ்) தான் பிர்ம்மம். இதுதான் அமிருதம். இதுதான் தேஜஸ். இதுதான் சத்தியதருமம். சூரியனுடைய மத்தியில் அமிருதமாய் எது காணப்படுகிறதோ சந்திரனும் பிராணன்களும் எந்த அமிருதத்திற்கு முளையா யிருக்கின்றனவோ அது (சித்) ஆகாசத்தில் பரவியிருக்கிற தேஜஸின் அம்சம் மாத்திரமே. இதுதான் பிர்ம்மம். இதுதான் அமிருதம். இதுதான் தேஜஸ். இதுதான் சத்தியதருமம். ‡ ஓங்காரமாகவும் அப்பாகவும், ஜோதிஸாகவும், திரவமாகவும், அமிருதமாகவும் சூரியனில் பரந்தயஜுஸ் (வணங்கயோக்கியமானதாக எது) விளங்கிறதோ, அது (சித்) ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கிற தேஜஸினோம்சம். பிர்ம்மமானது பூர்ப்புவஸ்வரோமாக யிருக்கிறது (பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்களாகிய இந்த மூன்று சுவரூபமும் ஓங்காரமும் பிர்ம்மமே என்பது தாத்பரியம்).

---

* சாந்தோக்கியோபநிஷத் க-கூ-கூ.

† சுவேதாசுவதரோபநிஷத் ரு-க0.

‡ ஓஊாவொாஜெ்ா திாஷொ ஹதஂஷ்ர ஹூஹூ ஹஃவஸ ொா०

𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 ।

𑌯𑌦𑍋𑌽𑌰𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌨𑌹𑍋

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌂𑌶 𑌇𑌤𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌦𑍍𑌯 𑌉𑌦

𑌸𑌾 𑌇𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑍇𑌤 𑌨𑌿𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍃𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑍇

𑌤𑌸𑍍𑌤𑌪𑌨𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑌤𑌾𑌪𑌨𑌤𑍍𑌵

𑌇𑌾 𑌨𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌤 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌏𑌤𑌸𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌏𑌤𑌸𑍍 𑌹𑌾𑌨

𑌣𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌯𑌜𑍍𑌵 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾

𑌹𑌰𑌂𑌤𑌿 । 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌰𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌣 𑌵𑌾𑌦𑍇𑌤 𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌯

𑌵𑌂𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑍈𑌤 𑌵𑌿

𑌏𑌷𑌕𑌾 𑌏𑌤𑌃𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 । 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌇𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌚

𑌜𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑍋𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑌰𑌮 𑌏𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁 । 𑌤𑍇𑌷

𑌏𑌷𑍇𑌵 𑌯𑌶𑌸 𑌕𑍍𑌰𑌤𑌵𑌸𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾 𑌇𑌵𑌕𑍍𑌰𑍋𑌷𑌵𑍍𑌯𑌨

எட்டுப்பாதங்களை * யுடையவன். † சுசியாயிருக்கிறவன். ‡ றம்ஸனாயிருக்கிறவன். § திருசூத்திரமுடையவன். ¶ அணுவாயி நக்கிறவன். நாசமற்றவன். பாபபுண்ணியங் களற்றவன். பிரகாச மான தேஜஸையுடையவன் இப்படிப்பட்டவனே (சூரியாத்துமா மான ஈசுவரனே) ப்பார்க்கிறவன் சகலத்தையும் பார்க்கிறான் (சர் க்ஞனா யிருக்கிறான்). சூரியனுடைய மத்தியிலுண்டாகிற இரண் கிரணங்களும் (சித்) ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கிற தேஜஸினு டைய அம்சமாயிருக்கின்றன. இது சூரியன், இது சத்தியதருமம், துயஜுஸ், இது தபஸ்இது அக்கினி, இது வாயு, இது ப்பிரா ணன், இது ஜலம், இது சந்திரன், இது சுக்கிரம் (சுத்தம் அல் லது பலம்), இது அமிருதம், இதுப்பிர்ம்மத்தை யடையும் மார்க் கம். ஹாநஸார்ணவம் || தேஜஸ்கூட்டம். அதிலேயே யஜமானன் கள் (அந்த அர்ணவத்திலேயே உபாசகர்கள் சமுத்திரத்தில் உப் பைப்போல்) லயித்துப்போகிறார்கள். இதேதான் பிர்ம்மத்தினு டைய ஐக்கியம் (சகுணப்பிர்ம்ம ஐக்கியம்) சகல இஷ்டங்களும் இதிலிருக்கிறது.

இதுவிஷயமாய் (இருஷிகள்) சொல்லுகிறதாவது - இவன் (உபாசகன்) தேவதைகளுக்குள் பிரவேசித்து மந்தமாருதத்தினால் (இளந்தென்னல் காற்றினால்) அசைக்கப்பட்ட தீபத்தைப்போல் பிரகாசிக்கிறான். இப்படி எவனறிகிறானோ அவ னறிந்தவன். அவன் துவைதத்தை + அறிகிறான். அவன் ஒன்றான ஸ்தானத்தை யடை ந்து அந்த (தேஜஸ்) சுவரூபமாகிறான். காற்றினால் அடிக்கப்பட்ட (ஜல) பிந்துக்கள்போலவு மாகாசத்தில் மேகத்திற்குள் மறைந் திருக்கிற தேஜஸாகிய மின்னல்கள்போலவும் எப்போது முண்டா கப்பட்ட ஜீவாத்துமாக்கள் பிர்ம்மத்தினுடைய தேஜஸின் பிரதி பிம்பமாக விருக்கிறார்கள். அக்கினியிலிருந்துண்டாகிற பொரிகள் போல வெளிப்படுகிறார்கள். (௩௫)

---

* எட்டுத்திக்குகள் பாதங்கள்.

† சுத்தன்.

‡ சஞ்சரிக்கிறதினால் சூரியனுக்கு அம்ஸனென்று பெயர்.

§ ருக் யஜுஸ் சாமங்களினால் குறித்துக்காட்டத் தக்கவன்.

¶ சூக்ஷ்மனானதால் கண்களால் அறியக்கூடாதவன்.

|| ஹாநஸ: = பிரகாசசுவபாவம். அர்ணவ:=ஜலத்தை வகிக்கிறவன், அல் லது சேர்ப்பிக்கிறவன். அல்லது மழையினால் ஜலத்தைக்கொடுக்கிறவன். அல் லது. அர்ணவ: = சமுத்திரம். ருக்வேதம். ௩-௨௨-௨ பார்க்க.

+ துவைதத்தை அறிகிறானென்றால், சகுண நிர்குணப் பிர்ம்மபேதத்தை யறிகிறானென்பது தாத்பரியம்.

𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌵𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍋𑌽𑌂𑌶𑌾 𑌏𑌵 𑌕𑍋𑌶𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌚𑍈𑌕𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌯 𑌤𑍍𑌸𑍂
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌪𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍 𑌅𑌹𑍇𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑍍𑌟𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌮𑍈
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌅𑌪𑌵𑌨𑍀𑌯𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑍋
𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌾𑌯 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌹𑌰𑌂𑌤𑌿। 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜
𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌾𑌦𑌿𑌯𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍋
𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌦𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌸𑍁𑌵𑌪𑍁 𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌿𑌨𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌅𑌤𑌿
𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌦𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌪𑌨𑍇𑌤𑌿
𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌈𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃। 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪 𑌯𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌦 𑌶𑌾𑌪𑍀𑌤𑌯𑌾॥ ௫௧

𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌨𑌤 𑌅𑌪𑌾𑌵𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌧𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇
𑌸𑌂𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌹𑌿𑌹𑌿𑌤𑌦𑍍𑌨𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯
𑌪𑌹𑌪𑌦𑍀𑌤𑌿

பிர்ம்ம தேஜஸுக்கு சாந்தம், ஸமிர்த்தம், என இரண்டு
றுகளுண்டு. சாந்தத்திற்கு இருப்பிடம் ஆகாசம். ஸமிர்த்தத்
திற்கு இருப்பிடம் அந்நம். ஆகையால் மந்திரங்கள், தான்னியம்,
நெய், மாம்சம், மாவுண்டை, ஸ்தாலீபாக அந்நம் முதலானவைகளி
னுலே யக்ஞவேதியில் (ஈசுவரபூஜையாகிய) ஹோமம் செய்யவே
ண்டும். மிச்சமிருக்கிற அந்நபானாதிகளை வாயை ஆகவனீயாக்கினி
யாக நினைத்துக்கொண்டு அதில் ஆகுதி செய்யவேண்டியது (அதா
வது, ஜீவசுவரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தை யஜிக்கிறதாக நினைத்து
யஜிக்கவேண்டிய தென்பது கருத்து). தேஜஸ் விருத்தியின்பொ
ருட்டும் புண்ணியலோகப் பிராப்தியின் பொருட்டும் மோக்ஷத்தி
ன்பொருட்டும் யஜிக்கவேண்டியது. (முந்திய விரண்டும் காம்மி
யம், பிந்தியது நிஷ்காமம்). இது விஷயமாய் (இருஷிகள்) சொல்
லுகிறதாவது, சுவர்க்கத்தை யிச்சிக்கிறவன் அக்கினிஹோத்திரத்
தைச் செய்யவேண்டியது. அக்கினிஷ்டோமத்தினுல் யமலோகத்
தையும் உக்தம் என்கிற யாகத்தினுல் சந்திரலோகத்தையும், ஷோ
டசீ என்கிற யக்ஞத்தினுல் சூரியலோகத்தையும் அதிராத்திர யக்
ஞத்தினுல் இந்திரலோகத்தையும் துவாதசராத்திரம் முதல் ஆயி
ரம்வருஷம் என்கிற பெயரையுடைய யக்ஞயம்வரையில் இடைவி
டாமல் செய்யப்பட்ட யக்ஞங்களினுலே பிரஜாபதி லோகத்தை
யும் ஜயிக்கிறுன். தீபமானது வத்தி, பாத்திரத்திலிருக்கிற எண்
ணெய், இவைகளுடைய சேர்க்கையினுலே யிருப்பதுபோல (வி
யஷ்டி) சரீரம் (ஸம்ஷ்டி) சரீரமாகிய அண்டம் இவைகளுடைய
சேர்க்கையால் ஜீவாத்துமாவும் சூரியனுமிருக்கிறுர்கள். (வத்தி
யும் எண்ணெயு மிருக்கிறவரையில் தீபமிருக்கிறதுபோல தேகவா
சனை லோகவாசனை அதாவது, பூர்வ கருமவாசனை யிருக்கிறவரை
யில் ஜீவனும் ஆதித்தனும் பேதமாய்க் காணப்படுகிறுர்களென்
பது தாத்பரியம்). (நசு)

ஆகையால் ஓமென்கிற மந்திரத்தைச் (துவக்கத்தில்) சொல்
லிக் கொண்டு இதை (மேலாகச் சொன்ன யக்ஞங்களை) உபாசிக்க
வேண்டியது. அதினுடைய தேஜஸானது அளவற்றது. அது
அக்கினி சூரியன் பிராணன் இம்மூன்றிலு மிருக்கிறது. (அக்கினி
ஆகுதிஸ்தானம். சூரியன் யக்ஞதேவதை. பிராணன் யக்ஞத்தினு
லுண்டாகும் பலனை யனுபவிக்கிறவனுகிய யஜமானன்). இந்த
நாடியானது (இந்த மார்க்கமானது அல்லது, அந்த யக்ஞானுஷ்
டானமானது) அந்நத்தை விருத்தியாக்கிறது.

𑌏𑌷𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌹𑍁𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌰𑌸𑌸𑍍𑌸𑍍𑌰𑌵 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌇 𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌰𑍍𑌹𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌤 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇। 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌾𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌭𑌜𑌾𑌲𑌂 𑌭𑌿𑌨𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌜𑌾𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑍋𑌶𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌸𑍌𑌰 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌮𑌚𑌲𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌮 𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

இதானது (இந்த யக்ஞமானது) அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டதை (ஹவிஸ்முதலியதை) சூரியனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறது அவனிடத்திலிருந்து எந்தரஸம் பெருகிறதோ அது ப்தத்தோடு (மழையாக) வருஷிக்கிறது. இந்த வருஷத்தினல் பிராணன்கள் பலத்தை யடைகின்றன. பிராணன்களால் பிரஜைளுண்டாகிருர்கள். இது விஷயத்தில் (இருஷிகள்) சொல்லுகிறதாவது. "எந்த ஹவிஸ் அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஆதித்தனைப்போயடைகிறது. அதை யாதித்தன் கிரகித்து) கிரணங்களினுலே வருஷிக்கிருன். அதினுல் அந்நமுண்டாகிறது. அதினுல் பிராணிகளுண்டாகின்றன." இதுவிஷயத்தில் (சுருதி) சொல்லுகிறதாவது. * அக்கினியில் செய்யப்பட்ட ஆகுதியானது ஆதித்தனைப்போய் சேருகிறது. ஆதித்தனிடத்திலிருந்து மழையுண்டாகிறது. மழையினு லந்நமும் அந்நத்தினுல் பிரஜைகளும் (உண்டாகின்றன). (கஎ)

அக்கினி ஹோத்திரம் செய்கிறவன் ஆசையாகிற வலையை பறுக்கிருன். பின்பு மோகத்தைத்தள்ளி கோபங்களைவிட்டு தனக்கிஷ்டமானதை (மோக்ஷத்தை)த் தியானிக்கிருன். பின்பு (அந்நமயப் பிராணமய மனேமயவிக்ஞானமயங்களாகிய) நான்குகோசங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற பிர்ம்மகோசத்தை (பிர்ம்மத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆநந்தமயகோசத்தை) பேதித்து அதற்குப்பிறகு பரமாகாசத்தைப் பிரவேசிக்கிருன். † அவ்விடத்திலோவென்ருல், சூரிய சந்திர அக்கினி சம்பந்தமான சாத்துவிக மண்டலங்களைப்பேதித்து (சூரியன் முதலிய தேவதைகளையுடைய சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் லயிக்கச்செய்து) பின்பு சுத்தனுய் சத்துவமாயிருக்கிற அந்தக்கரணத்தில் விளங்குகிறவும் சலனமற்றவும் அமிருதமானவும் நழுவிப்போகாதவும் உறுதியுள்ளவும் விஷ்ணுவென்றுபெயருடையவும் சகலத்திற்கும் சிரேஷ்டமானவும் சத்தியகாமத்துவம் சர்வக்ஞத்துவம் இவைகளுடன் கூடியிருக்கிறவும் சுவதந்தரமானவும் தன்னுடைய மகிமையினுலேயே யிருக்கிறவுமாகிய சைதன்னியத்தைப் பார்க்கிருன் (பிர்ம்மப்பிராப்தியாகிய மோக்ஷத்தை யடைகிருன் என்பது தாத்பரியம்).

---

* இந்த வாக்கியங்களை மனுஸ்மிருதி ௩-எசு-ல் காண்க.

† சாந்தோக்கியோபநிஷத் அ-கச பார்க்க.

𑌰𑌵𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌃 । 𑌤𑍇
𑌜𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌪𑍍𑌰
𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍍𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌾𑌂𑌗
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅
𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌹𑌿
𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑍋𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶
𑍐 𑌨𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃॥ ௩௮

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌰𑌥𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌣𑌿 𑌵𑌸𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍁
𑌨𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌰𑍇𑌣𑍇𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿

(இவ்விடத்தில் சத்திய காமத்துவம் சர்வக்ஞத்துவம் முத லியவை சொல்லியிருக்கிறதினாலே நிர்குணபிர்ம்மப்பிராப்தியல்ல. ஆனால் சகுணபிர்ம்மத்தை யடைந்து பிறகு நிர்குணப் பிர்ம்மப் பிராப்தி கிடைக்கிறது. இது கிரமமுக்தி மார்க்கம்). இது விஷ யத்தில் (இருஷிகள்) சொல்லுகிறதாவது' "சூரியன் மத்தியில் சந்திரனிருக்கிறான். சந்திரன் மத்தியில் அக்கினியிருக்கிறான். அக் கினி மத்தியில் சத்துவமிருக்கிறது. சத்துவத்தின் மத்தியில் அச்சு தனிருக்கிறான்."

சரீரத்தில் ஒட்டைச்சாண் அளவுள்ள ஹிருதயத்தில் அங் குஷ்ட மாத்திரமாயிருக்கிற (கமலத்தில்) அணுவுக் கணுவாயிருக் கிறதை (ஆத்மாவை) த்தியானம்செய்து பிர்ம்மத்தை யடைகிறான். இவ்விடத்தில் தான் சகல காமங்களு மடங்கியிருக்கின்றன. இது விஷயத்தில் (இருஷிகள்) சொல்லுகிறதாவது, "சரீரத்தில் ஒட் டைச்சாண் அளவுள்ள ஹிருதயத்தில் அங்குஷ்டமாத்திரமான (கமலத்) தில் இரண்டு மூன்றுப் பிரகாரமாய் (எண்ணெய் வத்தி இவைகளுடைய தாரதம்மியத்தினாலே மந்தமத்தியம உத்தம) தீப சுவாலைபோல் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறவும் எல்லாவிடத் திலும் ஸ்துதிக்கப்படத்தக்கவும் மகாதைவமாகவு மிருக்கிற அந்த பிர்ம்மமானது சகல லோகத்தையும் வியாபித்திருக்கிறது. ஓம் நமோ பிர்ம்மணேநமஃ (கூஅ)

ஆறுவது பிரபாடகம் முற்றிற்று.

எ-வது. பிரபாடகம்.

ஓம், அக்கினி (தேவதை) காயத்திரி (சந்தஸ்) திருவிருத் (ஸ்தோமம்) ரதந்தரம் (ஸாமம்) வஸந்தா (வஸந்தருது) பிராணன் நக்ஷத்திரங்கள் வசுக்கள் இவைகள் சூரியனுக்கு முன்பாக (கிழ க்கே) உதயமாகின்றன. தபிப்பிக்கின்றன. வருஷிக்கின்றன. ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன. மறுபடி உள்ளே (சூரியனுக்குள்ளே) பிரவேசிக்கின்றன. துவாரத்தின் வழியாய் பார்க்கின்றன. (சூரிய னுடைய கிரணங்களின் பிரவிருத்தி மார்க்கத்தினால் அனுபவிக்கப் படவேண்டிய அமிருதத்தை அக்கினி காயத்திரி முதலிய தேவதை கள் அனுபவிக்கிறார்களென்பது கருத்து).

𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌗𑌭𑍀𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌘𑌨𑍋
𑌗𑌹𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍁𑌗𑍍𑌭𑌯𑍋
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌮𑌘𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌜𑍋 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍃𑌕𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵-
𑌭𑍁𑌕𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 ॥ ௧

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨
𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌰𑍇𑌣𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑍋
𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌪𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌨
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌃 ॥ ௨

𑌮𑌰𑍁𑌤𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍀 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑍋 𑌵𑍈𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌅𑌪𑌾𑌨
𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌰𑍇𑌣𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿

(அக்கினி முதலியவர்களுடைய விருத்தாந்தம் தியானிக்கத் க்க தென்பதைத் தெரிய வேண்டியதற்காக முந்தி சொல்லப்பட் டது. இப்போது தியானிக்கத்தக்க ஆதித்தியனுடைய சுவரூபத் தைச் சொல்லுகிறார்). நினைப்புக்கெட்டாதவன் ரூபமில்லாதவன். கபீரன் (கருமேந்திரியங்களா லறியக்கூடாதவன்). குப்தன் (ஞா னேந்திரியங்களுக் கெட்டாதவன்). அநவத்தியன் (பாபபுண்ணி யமற்றவன்). கனன் (பேதிக்கத்தகாதவன்). கெகநன் (தெரிந்து கொள்ளக்கூடாதவன்). நிர்குணன் (ரூபமுதலிய குணமற்றவன்). த்தன் (ஒட்டாதவன்). ஷாவ்ரன் (சகலத்தையும் பிரகாசம்செய் கிற ஜோதி சுவரூபன்). குணபுக் (முக்குண விகாரங்களுக்கு சா க்ஷியாயிருக்கிறவன்). பயங்கரன் (காலசுவரூபி). அநிர்விருத்தி சிருஷ்டிக்கப்படாதவன்). யோகிகளுக் கீசன். சர்வக்ஞன். ஃவநு பூஜ்ஜியன்). அப்பிரமேயன் (அளவிடக் கூடாதவன்). ஆதியந்த மற்றவன். ஸ்ரீமான் (சகலபெருமை பொருந்தியவன்). பிறப்பற்ற வன். தீமான் (விவேகி). குறித்துச் சொல்லத்தகாதவன். சகலத் தையும் உண்டாக்கிறவன். சகலத்திற்கும் ஆதாரமா யிருக்கிறவ ன். சகலத்தையும் அனுபவிக்கிறவன். சகலத்திற்கு மீசன். சகலத் திற்கு முள்ளுக்குள்ளே யிருக்கிறவன் (சகல பூதாந்தரியாமி). ()

இந்திரன் (தேவதை), திருஷ்டுபு (சந்தஸ்), பஞ்சதசம் (ஸ்தோ மம்), பிரகத் (ஸாமம்), கிரீஷ்ம (ருது), வியானன், சோமன், ருத் திரர்கள் இவர்கள் வலப்புறத்தில் (தெற்கே) உதயமாகிறார்கள். தபிப்பிக்கிறார்கள். வருஷிக்கிறார்கள். ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார் கள். மறுபடியுள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள். துவாரத்தின் வழியாய் பார்க்கிறார்கள். (அந்த சூரியனானவன்) ஆதியந்தமற்றவன். அள விடக்கூடாதவன். எல்லையற்றவன். எவனாலும் ஏவப்படாதவன். சுவதந்திரன். (ஆண்பால் பெண்பால் முதலிய) அடையாள மில் லாதவன். மூர்த்தியற்றவன். அநேக சக்தியுள்ளவன் சகலத்தை யும் தரிக்கிறவன். சகலத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறவன். (உ)

மருத்துக்கள் (தேவதை), ஜகதீ (சந்தஸ்), ஸப்ததசம்(ஸ்தோ மம்), வைரூபம் (ஸாமம்), வருஷா (வருஷருது), அபானன், சுக் கிரன், ஆதித்தர்கள் (துவாதசாதித்தர்கள்), இவர்கள் பின்புறத் தில் (மேற்கே) உதயமாகிறார்கள். தபிப்பிக்கிறார்கள். வருஷிக்கி றார்கள். ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். மறுபடி உள்ளே பிரவே சிக்கிறார்கள். துவாரத்தின்வழியாய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

தச்சாந்த மஶப்த மபய மஶோக மாநந்தம் த்ருப்தம் ஸ்திரம் அசல மம்ரு-
தமச்யுதம் த்ருவம் விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞிதம் ஸர்வாபரம்தாம॥ ௩

விஶ்வேதேவா அநுஷ்டுபேகவிம்ஶோ வைராஜஃ ஶரத்ஸம
ாநோ வருணஃ ஸாத்யா உத்தரத உத்யந்தி தபந்தி வர்ஷ
ஸ்துவந்தி புநர்விஶந்த்யந்தர்விவரேணேக்ஷந்த்யந்தஃ ஶுத்தஃ ஶ
தஃ ஶூந்யஃ ஶாந்தோ ப்ராணோ நிராத்மாநந்தஃ॥ ௪

மித்ராவருணௌ பங்க்திஸ்த்ரிணவத்ரயஸ்த்ரிம்ஶௌ ஶாக்வர ரை
வதே ஹேமந்தஶிஶிரா உதாநோ ஙிரஸஶ்சந்த்ரமா ஊர்த்வா உத்யந்தி
தபந்தி வர்ஷந்தி ஸ்துவந்தி புநர்விஶந்த்யந்தர்விவரேணேக்ஷந்
ப்ரணவாக்யம் ப்ரணேதாரம் பாரூபம் விகத நித்ரம் விஜரம் வ
ஶோகம்॥ ௫

ஶநிராஹுகேது ரக்ஷோ யக்ஷ நர விஹக ஶரபே
பாதயோऽதஸ்தாதுத்யந்தி தபந்தி வர்ஷந்தி ஸ்துவந்தி புநர்விஶ
ந்த்யந்தர்விவரேணேக்ஷந்தி யஃ ப்ராஜ்ஞோ விதாரணஃ ஸர்வாந்தரோ
க்ஷரஃ ஶுத்தஃ பூதோ பாந்தஃ க்ஷாந்தஃ ஶாந்தஃ॥ ௬

(இந்த சூரியனானவன்) சாந்தன், அசப்தன், அபயன், அசோ ன், ஆநந்தன், திருப்தன், ஸ்திரன், அசவற்றவன், அமிருதன், அச்சுதன், சாசுவதன், விஷ்ணுவென்னும் பெயரையுடைய சகலத் திற்கும் மேலான ஜோதிஸ். (ங)

விசுவெதேவதைகள் அநுஷ்டுபு (சந்தஸ்), ஏகவிம்சம் (ஸ்தோ மம்), வைராஜ (ஸாமம்), சரத் (ருது), சமானன், வருணன், சாத் யர்கள், இவர்கள் உத்தரபாகத்தில் (வடக்கே) உதயமாகிறார் கள். அவர்கள் தபிப்பிக்கிறார்கள். வருஷிக்கிறார்கள். ஸ்தோத்தி ம் செய்கிறார்கள். மறுபடி உள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள். துவார த்தின் வழியாய் பார்க்கிறார்கள். (இந்த சூரியனானவன்) உள்ளே த்தமானவன். நிர்மலமாயிருக்கிறான். சூன்னியனா யிருக்கிறான். ாந்தனாயிருக்கிறான். பிராண னில்லாதவனா யிருக்கிறான். மன இல்லாதவன். முடிவில்லாதவன். (ச)

மித்திராவருணர்கள் (தேவதைகள்), பங்தி (சந்தஸ்), திரு ணவத்திரயத்திரும்சம் (ஸ்தோமங்கள்), சாக்குவரரைவதே (ஸா ங்கள்), ஹேமந்த சிசிர (ருதுக்கள்), உதானன், அங்கிரஸ், சந் திரன், இவர்கள் மேலேயுதிக்கிறார்கள். தபிப்பிக்கிறார்கள். வருஷி க்கிறார்கள். ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்கள். மறுபடி உள்ளே பிர வேசிக்கிறார்கள். துவாரத்தின்வழியாய் பார்க்கிறார்கள். (இந்த சூரியனானவன்) பிரணவமென்ற பெயரையுடையவன். நடத்து றவன். பிரகாசரூபி. நித்திரை யில்லாதவன். ஜரையற்றவன். மரணமற்றவன். துக்கமற்றவன். (ரு)

சநி, இராகு, கேது, சர்ப்பங்கள், இராக்ஷஸர்கள், யக்ஷர்கள், மனிதர்கள், பக்ஷிகள், * சரபங்கள், யானைகள், கீழே உதயமாகி றார்கள். தபிப்பிக்கிறார்கள். வருஷிக்கிறார்கள். ஸ்தோத்திரஞ் செ ய்கிறார்கள். மறுபடி உள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள். துவாரத்தின் வழியாய்ப் பார்க்கிறார்கள். (இந்த சூரியனானவன்) பிராக்ஞன். தரிக்கிறவன் (வருணாசிரம தருமங்களை நிலைக்கச்செய்கிறவன்). சர்வாந்தரியாமி. நாசமற்றவன். சுத்தன். நிர்மலமானவன். பிரகாச முள்ளவன். பொறுமையுள்ளவன். சாந்தன். (சு)

* சரபம்—ஒருவித மிருகம். எட்டு காலுள்ளது. சிம்மத்தைவிட மகா பலமுள்ளது. ஹிமோத்பருவதத்தி லிருப்பதாக சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் இக் காலத்தில் காணப்படுகிறதில்லை.

𑌏𑌷 𑌹𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵
𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋𑌤𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌏𑌷
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿
𑌤𑍍𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌏
𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌪𑌾𑌲 𑌏𑌷 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌣
𑌏𑌷 𑌹𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌶𑌂𑌭𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿
𑌶𑍍𑌵𑌸𑍃𑌕𑍍 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁
𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌷𑍋𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇
𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌸 𑌏𑌷 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯 𑌸
𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌭𑌸𑌿 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃॥ ௭

𑌅𑌥𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌶𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯
𑌸𑍈𑌵 𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌷𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌪
𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌯𑍋𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹
𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌵𑌨𑌕𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌶𑍀𑌲
𑌪𑌜𑍀𑌵𑌿𑌨𑍋𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹 𑌪𑌾𑌯𑌾𑌵𑌕𑌾 𑌅𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌜𑌕𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂𑌸𑌃

(தியானிக்கவேண்டிய அதிதெய்வசுவரூபம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அத்தியாத்தும சுவரூபம் சொல்லப்படுகிறது). இவன்தான் ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஆத்மா, சூக்ஷ்மன், அக்கினியைப்போல் ஜ்வலிக்கப்பட்டவன். விசுவரூபன். (சகலப் பிராணிகளாலும் புஜிக்கப்படுகிற) இந்த அந்நம் அவனுடையதுதான். அவனிடத்தில் (ஸ்தாவர ஜங்கமமாயுள்ள) இந்தப் பிரஜைகளெல்லாம் கோர்க்கப்பட் டிருக்கின்றார்கள். இவன்தான் ஆத்மா, பாபமற்றவன், ஜரையற்றவன், மரணமற்றவன், துக்கமற்றவன், பசியற்றவன், தாகமற்றவன், சத்தியசங்கற்பன், சத்தியகாமன் இவன்தான் பரமேசுவரன், இவன்தான் பூதாதிபதி, (இவன்தான்) பூதங்களை ரக்ஷிக்கிறவன், இவன்தான் அணை (வரம்புதப்பி நடக்கவொட்டாமல் தடுக்கிறவன்), இவன்தான் விதரணன் (வருணாசிரம தருமங்களை நிலைக்கச்செய்கிறவன்), இவன்தான் ஆத்மா, ஈசுவரன், சம்பு, ஸவன் (பவன்), ருத்திரன், பிரஜாபதி, பிரபஞ்ச சிருஷ்டி கருத்தா, ஹிரண்ணியகர்ப்பன், சத்தியன்; பிராணன், ஹம்ஸன், ஆளுகிறவன், அழிவற்றவன், விஷ்ணு, நாராயணன், அக்கினியிலும் ஹிருதயத்திலும் ஆதித்தனிலு மிருக்கிறவ னிவனொருவன்தான். இப்படிப்பட்ட சர்வரூபியான சிதாகாசத்திலிருக்கிற உன் பொருட்டு நமஸ்காரம். (எ)

ஓ இராஜாவே! ஞானத்திற்கு விகாதங்களாயும் (தடைகளாயும்) மோகவலைக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற திது (அடியில் சொல்லப்படுகிறது) தான். அதானது — சுவர்க்கத்திற்கு அநர்காளாயிருக்கிற (நாஸ்திகர்கள்) வர்களுடன் சுவர்க்கத்திற்கு அருகனாயிருக்கிறவன் சகவாசம் செய்வதுதான். இவர்கள் (இந்த நாஸ்திகர்கள்) எதிரில் விஸ்தாரமான கிளைகளுடனிருக்கிற மரமானது காண்பிவிக்கப் பட்டாலும் அதை அலக்ஷியம் செய்கிறார்கள். (அற்பமாயிருக்கிற புல்லுப்புதரைப் பெரிதாக நினைக்கிறார்கள்) இந்த உலகவிஷய சுகத்திலேயே எப்போதும் சந்தோஷ மடைந்திருக்கிறவர்கள், பிறருடைய வேலைநிமித்தம் எப்போதும் ஏவப்படுகிறவர்கள், எப்போதும் பிச்சை வாங்குகிறவர்கள், எப்போதும் சிற்பவேலையினால் ஜீவனம் செய்கிறவர்கள், பட்டணங்களில் பிச்சையெடுக்கிறவர்கள், யக்ஞம் செய்யத் தகாதவர்களுக்கு யக்ஞம் செய்விக்கிறவர்கள், சூத்திரனுடைய சிஷியர்கள், சாஸ்திர வித்துவானன சூத்திரர்கள்,

𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌹 𑌚𑌾𑌟 𑌜𑌟 𑌨𑌟 𑌭𑌟 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌹 𑌯𑌕𑍍𑌷 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌭𑍂𑌤𑌗𑌣 𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑍋𑌰𑌗 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌶𑌮𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌹 𑌵𑍃𑌥𑌾𑌕𑌷𑌾𑌯𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌨𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌹 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑍁𑌹 𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌾𑌲𑍈𑌃 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁 𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌨 𑌸𑌂𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌕𑌰𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌨𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦 𑌕𑍁𑌹𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍॥ ௮।

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌯𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯𑍇𑌮𑌾 𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌵 𑌮𑌶𑌿𑌵 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑌂𑌤𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑌿𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑌿𑌂𑌸𑌕 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍋𑌨𑍈𑌤 𑌦𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯 𑌮𑌨𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾 𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹।

ச (வ) ாடகர்கள் (மோசக்காரர்கள் அல்லது நம்பிக்கைத் துரோகிகள் அல்லது கோட்சொல்லிகள் அல்லது குரூரமான வர்கள்), ஜடர்கள் (அசங்கியமான பேச்சுகளை வரம்பன்றி பேசுகிறவர்கள்), நடனம் செய்கிறவர்கள், படர்கள் (சிபாய்கள் அல்லது திருடர்கள்), சந்நியாசி வேஷதாரிகள், வேஷம்போட்டு நாடகமாடுகிறவர்கள், இராஜசேவர்கள், பதிதன் முதலானவர்கள், யக்ஷராக்ஷஸ பூதகண பிசாச உரக கிரகங்கள் முதலானவர்களு டைய துன்பத்தை நிவிருத்தி செய்வதாக பணம் வாங்கிக்கொள் ளுகிறவர்கள், பாசாங்காய் காஷாயவஸ்திரம் குண்டலங்கள் கப்ப ரை இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள், வீணை தருக் கம் திருஷ்டாந்தம் மோசம் இந்திரஜாலம் இவைகளினாலே வைதீக மார்க்கத்தில் பற்றுள்ளவர்களை எதிர்க்கிறவர்கள் இப்படிப்பட்ட வர்களில் ஒருவனுடனும் சகவாசம் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் வெளிப்படையான திருடர்கள். அவர்கள் சுவர்க்கத்திற்கு அபாத் திரர்கள். சுருதி சொல்லுகிறதாவது, "பொய்யான திருஷ்டாந் தங்களையும் எதுக்களையுமுடைய கபடமான * நிராத்துமவாதங் களினாலே மோகத்தை யடைந்த ஜனங்கள் வேதத்திற்கும் (சூதடி யான) வித்தைக்கு முள்ளபேதத்தை அறிகிறதில்லை." (அ)

பிரகஸ்பதியானவர் சுக்கிரவேஷம் தரித்து இந்திரனுக்கு க்ஷேமமும் அசுரர்களுக்கு நாசமும் உண்டாகவேண்டியதற்காக இந்த அவித்தையை † உற்பதிசெய்தார். அதினால் (பொய்யான அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரத்தினால் நாஸ்திகர்கள்) மங்களகரமான தை அமங்களமென்றும் அமங்களமானதை மங்களமென்றும் உப தேசிக்கிறார்கள். வேதாதிசாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமான அனுஷ் டானங்களையே செய்யத்தக்கதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகை யா லிதைப் படிக்கக்கூடாது. இது (இந்த சூதடியானசாஸ்திரம்) பொய்யானதாயும் நிஷ்பலமானதாயுமிருக்கிறது. ஜாதிவரம்பைக் கடந்து நடப்பவனுக்கு தாத்காலத்தில் ஒருசுகமிருப்பதாக நினைப் பதுபோல (இந்த துர்சாஸ்திர அனுஷ்டானத்திற்கு) தாத்கால அனுபவம்தான் பலன். இந்த சாஸ்திரத்தைத் துடங்கக்கூடாது.

* சூன்னியவாதிகள் க்ஷணிகவாதிகள் முதலானவர்கள்.

† சர்வதெரிசன சங்கிரகத்தில் சார்வாகமதத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக் கிற இடத்திலுள்ள பிரகஸ்பதிவாக்கியத்தைப் பார்க்க.

தூரமேதே விபரீதே விஷூசீ அவித்யாயா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா

வித்யாபீப்ஸிதம் நசிகேதஸம் மந்யே நத்வா காமா பஹவோலோலு

பந்த । வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ । அவித்ய

யா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே । அவித்யாயாமந்தரே

வேஷ்ட்யமாநா: ஸ்வயம் தீரா: பண்டிதம் மந்யமாநா: । தந்த்ரம்யமாணா:

பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா: ॥ ௯

தேவாஸுரா ஹ வை ய ஆத்மகாமா ப்ரஹ்மணோந்திகம் ப்ரய

தஸ்மை நமஸ்க்ருத்வோசு: பகவந் வயமாத்மகாமா: ஸ

நோ ப்ரூஹீதி ததஶ்சிரம் த்யாத்வா மந்யதாந்யதாத்மநோ வை

தேப்யோ ஸுமஹதுக்தவாம்ஸ்தத்ர துஷ்டா: ததோபஜீவ

த்யவிஷ்டம் மிண்யயாஹி வாதி நோ ந்ய தாவிஶம்ஸிந:

இதுவிஷயத்தில் (சுருதி) சொல்லுகிறதாவது.—“வித்தை * அவித்தை † இவ்விரண்டுக்கும் பரஸ்பர விரோதமிருக்கிறது. ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூரம் பேதமுள்ளது. நசிகேதஸாகிய ‡ உன்னை வித்தியாபேக்ஷையுள்ளவனாக நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் (நான்சொன்ன) அநேககாமவிஷயங்கள் உன்னை அவைகளுக்குள்ப்படுத்தவில்லை” வித்தை அவித்தை இவ்விரண்டையும் § எவன் அறிகிறானோ (இவ்விரண்டையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியவன் ஒருவன்தானென்று எவன் அறிகிறானோ) அவன் அவித்தையினால் மிருத்துவைத்தாண்டி (கருமானுஷ்டானத்தினால் ஞானத்திற்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டு) வித்தையினால் அமிருதத்துவத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான். அவித்தைக்குள் ளிருந்துகொண்டு (கருமங்களையே செய்துகொண்டு) தாங்களே ஞானிகளென்றும் பண்டிதர்களென்றும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மூடர்கள் ¶ குருடனுக்குக்குருடன் வழிகாட்டுவதுபோல் பரபரப்பாய் நானுவிதமான கெதிகளில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள் (திரும்பி திரும்பி பலஜன்மங்களை யடைகிறார்கள்). (கூ)

ஆத்மஞானத்திலிச்சையுள்ள தேவதைகளும் அசுரர்களும் பிரும்மாவிடத்திற்குப் போய் அவரை நமஸ்கரித்து அவர்கள் சொல்லுகிறதாவது, ஒ! பகவானே! நாங்கள் ஆத்மஞானத்தி லிச்சையுள்ளவர்களா யிருக்கிறோம். எங்களுக்கு நீர் அதைச்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். பின்பு பிரும்மாவானவர் சிலகாலம் தியானித்து இந்த அசுரர்கள் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் அந்நியமாயிருக்கிறதை (தேகாதிகளை) ஆத்மாவென்று நினைக்கிறார்களென்று எண்ணி (நிஜத்தைக்காட்டிலும்) அந்நியமானதை அவர்களுக்குச் சொன்னார். இந்தத்தப்பான எண்ணத்தில் பிடிப்புள்ளமூடர்கள் (இக்காலத்திலுள்ளவர்கள்) இப்போது (சத்தியம்போல்) அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். (சமுசாரத்தை) தாண்டுகிறதற்கு சாதனமாயிருக்கிற ஆத்மதத்துவஞானத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். (வேதமார்க்கத்தை தூஷித்து நிக்கிரகிக்கிறார்கள்) பொய் பேசுகிறார்கள்.

* வித்தை = வேதத்தில் ஞானகாண்டம்.
† அவித்தை = வேதத்தில் கருமகாண்டம்.
‡ கடோபநிஷத் உ-ச-பார்க்க.
§ ஈசாவாஹியோபநிஷத் கக-பார்க்க.
¶ கடோபநிஷத் உ-ரு-பார்க்க.

ஸத்யேவாந்நம் பஶ்யந்நிந்த்ரஜாலவத்யேதாயமேவைஷ ஹிஹித

தஸ்ஸத்யம் யமேவைஷ ருக்ஷம் தத்வாம்ஸ உபஜீவம் ஹி ஶஸ்வாஸ ப்ர

ஹணோ நா மேவஹிகஸ்யயீ ஶாயஸ்மய்யோர்வ்யாஹிதி॥ ௧௦

ஸ தஸ்வாவதஸ்த்ரேவம் நஹ்யஸ் மேவஹஸ்ரிதஸ்ய யஸ்த்ர

தேஜஸ்தந்த்ரயாஹிஹி தஸ்ஹா ஶுஹிதேப்ராணஸ தஸ்வாவதஸ்த்ர

வம் நஹ்யஸ் மேவஹஸ்ரித்ஸ்ய யஜோ ஹிதே தக்ஷரம் கவ

ஏநவ தஸ்வஸ்யஸ்ய த்ர்யதஸ்வா ஸத்யஜாஸ்ரம் ப்ரஹ்மீய

ஸம்ஸாரம் வாமேத்ர மேவதஸ்ஸாரணே ப்ரகாஶ ப்ரக்ஷேப கே

ஷண்ணீயமேத ஸ்யஹைவ்யவஹீரணே நஹ்யவி ப்ரஶாவமே

லோகத்ரயீ ஸம்யாக்ஸம்ய ஸதஸ்தாதி

ந்திர ஜாலத்தைப்போல பொய்யை மெய்யாகப் பார்க்கிறார்கள். வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற தெதுவோ அதுதான் சத்தியமான து. வேதத்தில் சொல்லி யிருக்கிறதை வித்துவான்கள் அனுஷ் டிக்கிறார்கள். ஆகையால் பிராம்மணனானவன் வேதசம்பந்த மல் லாததை (சாஸ்திராதிகளை) அப்பியசிக்கக் கூடாது. அப்படி செய்தால் அதினுடைய பலனிதுதான் (* நரகப்பிராப்தி மிரு காதி ஜன்மம் இவைகள்தான்). (கo)

இது தான் அதினுடைய (வேதத்தினுடைய) சுவரூபம் ஹிரு தய குகையிலிருக்கிற ஆகாசத்தினுடைய சிரேஷ்டமான தேஜஸ். அதானது அக்கினி சூரியன் பிராணன் இந்த மூன்று ஸ்தானத்திலு மிருக்கிறது. ஓ மென்கிற அக்ஷரமானது ஹிருதய குகையிலிருக் கிற ஆகாசத்தின் சுவரூப மாயிருக்கிறது. ஓ மென்கிற அக்ஷரத் தினாலே அது (அந்த தேஜஸ்) முளைத்து மென் மேலும் பரவு கிறது. (அந்த பிர்ம்ம தேஜஸானது) ஓங்காரரூபமாய் முளைக்கிறது விதை முளைப்பது போல் வேதரூபமாய் வெளியாகிறது). நாத ரூபமான பிரணவாகாரமாய் மேலே போகிறது (சுவாசத்தைப் போல உச்சாரணஸ்தானத்தை யடைந்து அக்ஷர ரூபமாகவா கிறது). எப்போதும் பிர்ம்மோ பாசனைக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிறது. அது (அந்தப் பிர்ம்ம தேஜஸ்) வயிற்றுக்குள் காற்றுடன் சேர்ந்து ஜாடராக்கினி மறைந்திருக்கிற விடத்தில் கிளம்பி காற்று வீசு கையில் ஆகாசத்தில் புகை பலபிரிவாய் போவது போல் மரத் தைச் சுற்றிலும் கிளைக்குக் கிளை மேலே போகிறது. (மரத்தி னடியி லுண்டான புகையானது மேலே கிளம்பி மரத்தைச் சுற் றி பல கிளைகளுடன் சம்பந்தப் படும்போது அந்தக் கிளைக ளுடைய சுவரூபத்தை யடைவது போல் மூலாதாரத்திற்கு மேலிருக்கிற அக்கினி மண்டலமானது அதிலிருக்கிற அக்கினியினால் உஷ்ணத்தை யடைந்து அதானது சுவாசமாகிற காற்றினா லூதப் பட்டு பிர்ம்மதேஜஸாகிற நாத மாத்திரமான ஓங்காரமானது வி பாக மில்லாத ஓ மென்கிற அக்ஷரமாகப் பிரகாசப் படுகிறது.

* சாந்தோக்கியோபநிஷத் கடைசிபாகம் பார்க்க.

𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌕𑍋 𑌮𑌨𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗

𑌶𑌿𑌵𑌾𑌶𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌸𑍈𑌵 𑌤𑌟𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 𑌹𑌾𑌰𑌙𑍍𑌗

𑌸𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍈𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌗𑌾 𑌕𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤 𑌗𑌾

𑌣𑌵𑌶𑌵𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌗𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌨

𑌕𑌪𑌾𑌲𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌪𑌾𑌪𑌷 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍋 𑌯𑍋

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌐𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯𑌜𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍈𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕

𑌣𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 । 𑌸𑌗𑍌𑌷𑌗𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍇𑌵 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌂𑌤 𑌷𑌿𑌤𑌸𑌪𑌷𑌳

𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌿𑌂𑌡𑌣𑍋𑌦𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯𑍋𑌃 । 𑌹𑍃𑌦𑌯

𑌦𑌾𑌯𑌤𑍀 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌦𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 । 𑌸𑌾𑌰𑌣𑍀 𑌸𑌾𑌤𑌯𑍇

𑌨𑌾𑌡𑍀 𑌅𑌯𑍋𑌽𑌕𑌾 𑌅𑌯𑌾𑌸𑌤𑍀 । 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌾𑌹𑌂𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾

𑌤𑌿𑌗𑌾𑌪𑌤𑌂 । 𑌗𑌾𑌪𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌿𑌹𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌂 । 𑌵𑌜

𑌗𑍍𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑌂

யக்ஷர உற்பத்தி ஸ்தானங்களாகிய கழுத்து தாலு முதலான வி
டங்களில் சம்பந்தப்படும்போது பல அக்ஷர சுவரூபமாகி வே
தத்தினுடைய பல கிளைகளாகிறது). ஜலத்தில்போட்ட உப்பைப்
போலவும் சூடுசெய்யப்பட்ட நெய்யைப்போலவும் (சுத்தசைதன்
னியமானது மாறுதலை யடைகிறதில்லை. எப்படி என்றால், எந்த
ஜலத்தில் உப்புப்போடப்பட்டதோ அந்த ஜலத்தைக் காச்சினால்
மறுபடி உப்பாகும். சூடு செய்யப்பட்ட நெய்யானது சூடு ஆறி
னால் மறுபடி உறைந்துபோகும். அப்படிப்போல பரிசுத்தமாயி
ருக்கிற ஆத்மாவானது உபாதியான சரீரம் அக்கினி பிராணன்
னது முதலியவை நசித்தால் சுவசுவரூபமாகவே யிருக்கிறது).
யபித்தியாதாவினாலே (இந்திரஜாலக் காரனுடைய ஜால வித்தை
யாகிய தியானத்தினாலே மெத்தைவீடு முதலானது) விஸ்தரிப்பது
போல ஈசுவரனுடைய சித்விஸ்தாரமே வேத ரூபமாக பரவி
யிருக்கிறது. இது விஷயத்தில் (ஞானிகள்) சொல்லுகிறதாவது.
இதெப்படி யென்று (சிஷியன் கேட்டான்). ஓமென்று உச்சரித்த
மாத்திரத்தினால் சகல சரீரத்தையும் (பிரபஞ்சமுழுதையும்) பிர
காசிப்பிக்கிற படியினாலே வேதமானது வைத்து தம் (மின்னல்
போல் பிரகாசம்) ஆகையினாலே அபரிமிதமான தேஜஸை (பிர்ம்
மத்தை) ஓங்காரத்தினாலு பாசிக்க வேண்டியது. வலக் கண்ணி
லிருக்கிற புருஷன் இந்திரன். * இடக்கண்ணில் அவன் பாரியை
யிருக்கிறாள். (இது ஜாக்கிரதவஸ்தை). இவர்களுடைய சேர்க்
கையானது ஹிருதயத்திற்குள்ளிருக்கிற துவாரத்திலுண்டாகிறது.
(இதுசுவப்னவஸ்தை). ஹிருதயத்திலிருக்கிற ரக்த பிண்டமானது
இவ்விருவருக்கும் ஆகாரமாயிருக்கிறது. (இது ஸுஷுப்தி அவஸ்
தை). ஹிருதயத்திலிருந்து நாடியானது துவாரம்நீண்டு கண்ணில்
சேருகிறது. இந்த ஒருநாடியானது இரண்டாகப் பிரிந்து இரண்டு
கண்களிலும் போய் ஸ்தாபித்திருக்கிறது. மனமானது தேகத்தி
லிருக்கிற அக்கினியை எழுப்புகிறது. அந்த அக்கினியானது வாயு
வை எழுப்புகிறது. வாயுவானது மார்பில் சஞ்சரித்து மந்தரத்துவ
னியை உண்டாக்கிறது. அக்கினியுள்ள கடைகிற கட்டையானது
ஹிருதயத்தில் அசைவையுண்டாக்கிறது.

---

* பரமேசுவரன்.
† விராட்.

இவ்விஷயத்தைக் குறித்து பிரகதாரண்ணிய கோபநிஷத், ௬-௨-௨-௩ இதற்கு சங்கராசாரி சுவாமியார் பாஷியம்பார்க்க.

ஸோணோஹ்யுஷ்ணஂ ஷிரணஂ கண்டேஸே । ஜிஹ்வாக்ரே

ஸே த்ருணகஂவஷிஷ் விநிக்ருதஂ ஊதுக வேஊஹஂ । நவஸ

ந்ருத்யஂ பஸ்யதி நஸோஸமஂ நோதஜம்வதா । ஸவுஂஹி

ஸ்யு பஸ்யதி ஸவுஊவ்னோதி ஸவுஸ । வாக்ஷஂஷ ஸவந

ரீவ ஸஂஸ்துஷோஸ்தாஷ் வஸ்யம் । ஹூவ்தேஸ்யவக்காஸ

ஹஸ்தயஂ ஊஹ்தாம் । த்ரவேகவாஷ் ரோத்ஸ்ஹ திவாஷ

வோத்ரோ । ஸதயாந்யோதாவ ஹோஸாஸஂரா வைஷீஹாவோ

ஹாத்ந । இதி வைதீஹாவோஊஹாத்நஇதி ॥

இதி மைத்ராயண்யுபநிஷதி

ஸப்தமஂப்ரபாடகஂ ஸமாப்தம்.

அதானது (அந்ததுவனியானது) அணுவாயிருக்கிறது. பிறகு கண்டத்தினிடத்தில்) இரட்டிக்கிறது. நாக்குநுனியில் மும்மடங் ாகிறது. அது (வார்த்தையாக) புறப்படுகையில் (சப்தங்களுக்கு) ற்பத்தி ஸ்தானமாக சொல்லுகிறார்கள். இதையெல்லாம் எவன் யறிகிறானோ அவன் மரணத்தையாவது வியாதியையாவது துன்ப த்தையாவது அடைகிறதில்லை. இப்படி யறிகிறவன் சகலத்தையு றிகிறான். எவ்விடத்திலும் எல்லாவற்றையும் அடைகிறான் (என் றல், சகலத்தையும் பிர்ம்மமாகப்பார்த்து தானும் பிர்ம்மமாகிறா ன்). கண்ணில் எவனிருக்கிறானோ, சுவப்நத்தில் எவன் சஞ்சரிக் கிறானோ, சுஷுப்தியை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவைகளைக் அந்த மூன்று அவஸ்தைகளை) கடந்து (துரியாவஸ்தையில்) எவ னிருககிறானோ அந்த ஆத்மாவுக்கு * இந்நான்கும் அவஸ்தைகள். இந்ததுரியாவஸ்தை சகலத்திலும் சிரேஷ்டமானது. ஒருபாத பிர் ம்மமானது மூன்று அவஸ்தைகளிலும் சஞ்சரிக்கிறது. மூன்றுபாத பிர்ம்மமானது துரியாவஸ்தையில் சஞ்சரிக்கிறது. சத்தியம் அசத் தியம் இவைகளுடைய வியவகாரத்தின்பொருட்டு இந்தத்துவைத பாவமானது பரமாத்துமாவுக்குக் காணப்படுகிறது. இந்தத்துவை த பாவமானது பரமாத்துமாவுக்குக் காணப்படுகிறது. (இதின் கருத்தென்னவெனில் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய இருப்புக்கு காரியகாரணமென இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு. காரியமானது, ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மமென இருவகைப்படும்., ஆத்மாவினுடைய ஜாக் கிரதவஸ்தையானது ஈசுவரன்விஷயத்தில் வைசுவாநரன் என்றும் ஜீவன்விஷயத்தில் விசுவனென்றும் வியவகரிக்கப்படுகிறது. இது ஸ்தூலகாரியம். அப்படியே சுவப்னவஸ்தையில் முறையே ஹிர ண்ணியகருப்பன் என்றும் தைஜஸனென்றும் சுஷுப்திஅவஸ்தை யில் முறையே சூத்திராத்துமாஎன்றும் பிராக்ஞனென்றும் முறை யே சூக்ஷ்ம காரணசரீரங்களில் அடங்கியிருக்கிற ஆத்மாவிஷயத் தில் வியவகரிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பிரபஞ்சமானது காரியத்தி லடங்கியிருந்து பிறகு வியவகாரத்தில் வருகிறது. துரியமானது காரியகாரணங்களுக்கு அப்புறப்பட்டது. ஆகையால் அகண்டமா னது. மாண்டூக்கியோபநிஷத் கௌடபாதகாரிகை க-கக-பார்க்க).

ஏ - வது. பிரபாடகம் முற்றிற்று.

மைத்திராயண்ணியுபநிஷத் முற்றிற்று.

---

* ஜாக்கிரசுவப்ந சுஷுப்தி துரியாவஸ்தைகளிலுள்ள ஆத்மாவுக்கு முறை யே விசுவன் தைஜஸன் பிராக்ஞன் துரியன் என்று பெயர். மாண்டூக்கியோப நிஷத் பார்க்க.

ௐ

பரப்ரஹ்மணே நம:

அத ஸாமவேத - மைத்ராயண்யுபநிஷத்.

ப்ரதமோத்யாய:

க்ஷேப்ராயங்கீர்திஸாந்தி:

ௐ ॥ ப்ருஹத்ரதோ வை நாம ராஜா ராஜ்யே ஜ்யேஷ்டம் புத்ரம் நிதாபயித்வேதமஶாஶ்வதம் மந்யமாந: ஶாரீரம் வைராக்யமுபேதோऽரண்யம் நிர்ஜகாம ஸ தத்ர பரமம் தப ஆஸ்தாயாதித்யமீக்ஷமாண ஊர்த்வபாஹுஸ்திஷ்டத்யந்தே ஸஹஸ்ராஹஸ்ய முநிமந்திகமாஜகாம பகவாஞ்சாகாயந்யோऽக்நிரிவாதூமகஸ்தேஜஸா நிர்தஹந்நிவாத்மவித்பகவாஞ்சாகாயந்ய உத்திஷ்டோத்திஷ்ட வரம் வ்ருணீஷ்வேதி ராஜாநமப்ரவீத் ஸ தஸ்மை நமஸ்க்ருத்யோவாச பகவந்நாஹமாத்மவித்த்வம் தத்த்வவிச்சுஶ்ருமோ வயம் ஸ த்வம் நோ ப்ரூஹீத்யேதத்வ்ருத்தம் புரஸ்தாதஶக்யம் மா ப்ருச்ச ப்ரஶ்நமைக்ஷ்வாகாந்யாந் காமாந் வ்ருணீஷ்வேதி ஶாகாயந்யஸ்ய சரணாவபிம்ருஶமாநோ ராஜேமாம் காதாம் ஜகாத ॥ க

அத கிமேதைர்வாந்யாநாம் ஶோஷணம் மஹார்ணவாநாம் ஶிகரிணாம் ப்ரபதநம் த்ருவஸ்ய ப்ரசலநம் ஸ்தாநம் வா தரூணாம் நிமஜ்ஜநம் ப்ருதிவ்யா: ஸ்தாநாதபஸரணம் ஸுராணாம்

ஓம்

ப்ரஹ்மணே நம:.

ஸாமவேதத்தில்

மைத்திரேயோபநிஷத்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

(ஆப்பியாயந்துசாந்தி:)

பிரஹத்திரதன் என்னும் பெயருடைய அரசன் இச்சரீரமானது அசாசுவதமானதென் றெண்ணி வைராக்கியமடைந்து தன்னுடைய மூத்தகுமாரனை இராஜியத்தில் வைத்துவிட்டு காட்டுக்குச் சென்றான். கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும் சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டும் சிரேஷ்டமான தபஸைச் செய்துகொண்டிருந்தான். ஆயிரம் நாள்களின் முடிவில் புகையில்லாத அக்கினிபோலவும் தேஜஸினால் ஜ்வலிக்கிறவர்போலவுமிருக்கிற ஆத்மவித்தாகிய பகவானான சாகாயந்நியமுனியானவர் சமீபத்திற்கு வந்தார். "எழுந்திரு, எழுந்திரு வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்" என்று இராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னார். இராஜாவானவன் அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்து, ஓ பகவானே! நான் ஆத்மவித்தல்ல, நீர் தத்துவத்தை யறிந்தவர், ஸத்துவத்தைச் (சத்தான பிர்ம்மத்தை) சொல்லும் நான் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னார். ஓ இக்ஷுவாகுவம்சத்தி லுதித்தவனே! "இந்தக் கேழ்வியைக் கேட்காதே. இந்தச்சங்கதி சொல்லுவதற்கு அசாத்தியமானது. அபேக்ஷையுள்ள வேறெதையாவது கேள்" என்றார். இராஜாவானவன் சாகாயந்நியருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு இந்த (அடியில்வரும்) வாக்கியத்தைச் சொன்னார். (க)

இவைகளினாலே (அபேக்ஷையுள்ள மற்றவைகளினாலே) எனக்காவது மற்றவர்களுக்காவது என்ன (பிரயோசனம்)?

சமுத்திரங்கள் வற்றிப்போகின்றன. மலைகள் விழுந்துபோகின்றன. துருவனுடைய ஸ்தானமும் மரங்களுடைய ஸ்தானங்களும் மாறுகின்றன. பூமி முழுகிப்போகிறது. தேவதைகள் ஸ்தானத்தை விட்டோடிப்போகிறார்கள்.

வொஹஜிவெதூ தஜியெஜிம் த்ஷமோஸாவெ கிம் காவோரவஹோவெ

வெரூவாஸ்ரீ தஸ்ரூா வக்ஷஜீவாவதஹ்நம் ஜூஸூத ஜதூ

ஜதசஹஜீவி தூமயாஜஹாநவெஜாஸ்ஹக ஜவாஹஜஸிம் தஸஸ

வெ ஹமவம் ஸம்வெநாமதிஸிதி॥ உ

ஹமவம்ஷு ரீரஜிம் வெஜயநாவெஷவொஹீதம் வலவிஷூ வெ

தம் திரயமவ ஜஜூதா வெண திஷ் ராம் தஜிஹிஸ்ஷுதம் ஜாம்வெஸந

நஷிவூம் வலஜாவஜம் விஜ்ஜீதா வாத விதூ கூ ஜஜாவெஜே

வஸாஹிவெநூஸ்ஷு ஜவெஞவஜஹஹிஃ வவிவஜணஜெதாஜூவெ

ஸரீவெ வதஜாநவூ ஹமவம்ஸம்வெநாமதிஸிதி॥ ந

கூஜஹமவாம்ஷுாகாடநூ ஜூ வீவெதாவு வீ ஜூாஜாநம் ஜஹா

ராஜ வஜஹஜூயெக்ஷாகாவம ஷஜ ஸீஷஜாதஜஃ கூதகூதூஸ

ஜாநா ஜா விஸூவெதாவீதூயம் வஷாதா வெதக தவெஜா ஹமவநு

வண ஜதிதம்வெஹாவாவ। ஸஜூஸவஜாஜயொவயஜா கநயஜா

ஜவவெதஷிதாஃ। யெஷாம்வ கூவ ஜஜிதாதா நஸவெஷ வாம்வ

ஜம்। தவஸாவூாவூவெதஸக்ஷம் வக்ஷாதூம்வூாவூவெத ஜநீ। ஜந

ஸாவூாவூவெதஹூாதா ஹூாதாவதூாதிவதஜவெத।

(மகா மகிமைபொருந்திய வைகளாகவும் வெகு ஸ்திரமான வைகளாகவும் எண்ணப்பட்டிருக்கிற இவைகளின் நிலமையே இப்படியிருக்கையில்) நானோ அவன் (முன்சொல்லியபடி ஆத்ம வித்தல்லாதவன்). காமபோகங்களினால் ஆசிரயிக்கப்பட் டிருக் கிறவனுக்கு இப்படிப்பட்ட சமுசாரத்தில் அடிக்கடி திரும்புதல் (பிறப்பிறப்பு) காணப்படுகிறபடியினாலே இந்தக் காமபோகங்களி னாலென்னப் பிரயோசனம்? நானோ பாழுங் கிணற்றில் விழுந் திருக்கிற தவளைபோல் இந்தச் சமுசாரத்தில் முழுகியிருக்கிறேன். நீர் நமக்குக்கெதி. நீர் உத்தாரம் செய்வதற்குத் தகுந்தவரா பிருக்கிறீர் என்பதே. (உ)

ஓ பகவானே! இந்தத்தேகமானது ஸ்திரீபுருஷ சம்பந்தத்தி னாலுண்டானது. ஞானமில்லாதது. நரகமே. மூத்திரத் துவாரத்தி னால் வெளிப்பட்டது. எலும்புகளின விணைக்கப்பட்டது. மாம் சத்தினால் பூசப்பட்டது. தோலினால் கட்டப்பட்டது. மலமூத்திர வாதபித்த கபக்கொழுப்பு ஊன் (வஸா) வபை இவைகளினாலே யும், பின்னும் அநேகமான மலங்களினாலேயும் நிறைந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்திலிருக்கிற நமக்கு பகவானே! நீர்தான் கெதி என்பதே. (ங)

அதின்பிறகு பகவானான சாகாயந்நியர் பிரீதியடைந்து அர சனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார். இக்ஷுவாகு வம்சமாகிய கொடிக்கு சிரசாக விருக்கிற மகாராஜாவாகிய பிரகத்திரதனே! நீ ஆத்ம ஞானி. செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனா யிருக்கிறாய். மருத்து என்கிற பெயரினால் பிரசித்தியடைந்தவனா யிருக்கிறாய். * (இரா ஜா) பகவானே! இந்த ஆத்மாவானவன் யாரென்பது உம்மால் வருணிக்கத்தக்கதென்று சொன்னான். அதற்கவர் சொன்னதா வது—எவை அர்த்தங்கள்போ லிருக்கின்றனவோ அந்த சப்தஸ் பரிசாதிகள் அநர்த்தங்களாக விருக்கின்றன. அவைகளில் ஆஸக் தி (விருப்பம்) யுள்ள பூதாத்துமாவானவன் பரமபதத்தை நினைக் கிறதில்லை. தபசினாலே சத்துவகுண மடையப்படுகிறது. சத்து வத்தினாலே சுத்தமான மனது அடையப்படுகிறது. மனதினாலே ஆத்மா அடையப்படுகிறான். ஆத்மாவை அடைவதினால் (சமுசா ரத்திலிருந்து) நிவிருத்தி யடைகிறான்.

---

* இதுவரையில் சொல்லிவந்த சங்கதிகள் மைத்திராயண்ணியோப நிஷ த்திலும் காண்க.

𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌧𑌨𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌾𑌵𑍁𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌿𑌨𑌃 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌨𑍁𑌗𑌾𑌃 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑍇 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋 𑌨 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑌵𑌧𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑍇𑌯𑌮𑌨𑍁𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑌿𑌤𑌗𑌮𑍍𑌭𑍀𑌰𑌂 𑌨 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌨 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌭𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌬𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌧𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑍀𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿 ।

விறகில்லாத அக்கினியானது தன் உற்பத்தி காரணத்தில் யமடைவதுபோல விருத்திக்ஷயத்தினுல் (பிரவிருத்திக்கு இடமற்றுபோனல்) சித்தமானது தன்னுடைய உற்பத்திகாரணத்தில் பிரகிருதியில்) லயமடைகிறது. உபசாந்தி (இந்திரிய வியாபாரங்களை யடக்குதல்) யையும் சத்தியத்தையும் அடைந்தவும் இந்திரியார்த்தங்களில் (சப்தாதிவிஷயங்களில்) ஞானமில்லாதவும் மனதிற்குக் கருமவசத்தினுல் சம்பவிக்கப்பட்டவைகள் பொய்யானவைகள். சித்தமே சமுசாரம். அதை முயற்சியினுல் சுத்தம் செய்யவேண்டும். எந்தவிதமான சித்தமுடையவனுக விருக்கிருனே அப்படிப்பட்ட சுவரூபமாகவாகிருன். இது பழமையான ரகசியம். சித்தம் தெளிந்தால் சுபாசுப கருமங்களை நசிக்கச் செய்கிருன். மனத் தெளிவுள்ளவன் தனக்குள்ளேயே யிருந்து நாசமற்றதாகிய சுகத்தை யடைகிருன். ஜந்துவுக்கு எதிர்ப்படுகிற விஷயத்தில் சித்தமானது ஒட்டிப்போகிறதுபோல பிர்ம்மத்தினிடத்தில் ஒட்டினுல் எவன்தான் பெந்தத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான். புத்தியின் நடனத்திற்கு (கூத்தாட்டத்திற்கு) சாக்ஷியாயும் அதி பிரீதிக்கு விஷயராயும் மனோவாக்குக் கெட்டாதவராயும் ஆதியந்தமற்றவராயும் சத்தாமாத்திரப் பிரகாசமே முக்கிய சுவபாவமாயுடையவராயும் தியானத்திற் கெட்டாதவராயும் ஹேயம்=விடத்தகாதவராயும் உபாதேயம்=கிரகிக்கத் தகாதவராயும் சாமான்னிய விசேஷங்கள் (தனக்குச் சமானமான அல்லது மேலானவஸ்து) அற்றவராயும் ஸ்திரமானவராயும் நிலையான பெருந்தன்மை யுடையவராயும் தேஜஸல்லாதவராயும் இருளல்லாதவராயும் எங்கும் பரவினவராயும் மாறுதலற்றவராயும் நிராபாஸராயும் (உபாதியற்றவர்) மோக்ஷசுவரூபமான ஞானமாயு மிருக்கிற பரமேசுவரனை ஹிருதய கமலமத்தியில் தியானம் செய்யவேண்டியது. நித்தியனுயும் சுத்தனுயும் ஞானமுள்ள முக்த சுவபாவனுயும் சத்தியனுயும் சூக்ஷ்மனுயும் எங்கும் பரவினவனுயும் இரண்டாவதற்றவனுயும் ஆநந்த சமுத்திரனுயும் பிரத்தியகாத்துமாவைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டனுயுமிருக்கிற பரமாத்துமாயாரோ அவன்தான் நான், இதில் சந்தேகமில்லை.

[illegible]

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌂 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌤𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌭𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃 । 𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌭𑍇𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌲𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑍍𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 । 𑌵𑌸𑍇𑌦𑍇𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸 𑌏𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍍 । 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌲𑌯𑌾𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ।

என்னுடைய ஹிருதயத்தில் என் சொந்தமான ஆனந்தத்தை
சிரயித்தவனுயும் ஆசைஎன்கிற பிசாசை அவமானம் செய்தவ
யும் ஜகத்தை இந்திரஜாலமாய்ப் பார்க்கிறவனுயும் (ஒன்றிலும்)
ற்றற்றவனுயு மிருக்கிற என்னைப் பெந்த மெப்படித்துடரும்.
ருணுசிரம ஆசாரத்துடன் கூடிய மூடர்கள் கருமானுசாரமாய்ப்
லனே யடைகிறுர்கள். வருணுதி தருமங்களைவிட்ட புருஷர்கள்
வாநந்த திருப்தர்களா யிருக்கிறுர்கள். வருணுசிரம சுவரூபமா
து அவயவத்துடன் கூடினது, ஆதியந்தமுள்ளது, அதிகஷ்ட
னது, ஆகையால் புத்திரன் முதலிய தேகங்களில் அபிமான
ற்றவனுய் முடிவற்றிருக்கிற அதி உத்தமோத்தம சுகத்திலிருக்க
வண்டியது. (சு)

முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ - வது அத்தியாயம்.

மேலும் பகவானுன மைத்திரோயர் கைலாசத்திற்குப் பிறப்
ட்டு அவடம்சென்று ஓ பகவானே! பரமதத்துவ ரகசியத்தைச்
சால்லுமென்று கேட்டார். மகாதேவர் சொன்னதாவது—தேக
னது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலிருக்கிற
வனுனவன் சிவனே. அக்கியானமாகிய நிர்மாலியத்தைத் தள்ளி
ஸோஹம்) "அவன் நான்" என்கிற பாவனையினுலே பூஜிக்க
வண்டியது. அபேதமாய்ப் பார்ப்பதுதான் ஞானம். மனது
ிஷயத்தைவிட்டிருப்பதுதான் தியானம். மனதினுடைய அழுக்
கைப் போக்குவதுதான் ஸ்நானம். இந்திரியங்களை யடக்குவது
ான் சுத்தி. பிர்ம்மா மிருதத்தைப் பானம்செய்யவேண்டியது.
தகசம்ரக்ஷணுர்த்தம் பிக்ஷைவாங்க வேண்டியது. ஒருவருமில்
ாத தனியிடத்தில் இரண்டாவதன்னியில் ஒரேவித முயற்சி
யை யுடையவனுய் வாசம்செய்யவேண்டியது. புத்திமானுனவ
னிப்படி ஆசரிக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்தால் முக்தியடை
கிறுன். (க)

இந்தத் தேகமானது பிறப்பிறப்புள்ளது. தாய்தகப்பனுடைய
மல சுவரூபமானது. சுகதுக்கத்திற் கிடமாகிய அசுத்தமானது.
அதைத்தொட்டால், ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(வாதபித்தசிலேஷ்மம் முதலிய) தாதுக்களால் கட்டப்பட்
து. மகாவியாதியை யுடையது. பாபத்திற் கிருப்பிடமானது.
லையற்றது. விகாரமுள்ள ஆகாரத்தையும் அளவையுமுடையது.
தைத்தொட்டால் ஸ்நாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பது
வாரங்களிலும் எல்லாகாலத்திலும் சுவபாவமாய் மலக்கசிவுள்
து. துர்கந்த முடையது. துர்மலங்களுடன் கூடியது. இதைத்
தாட்டால் ஸ்நாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாதாசூதகத்து
ன் சம்பந்தமானது. சூதகத்தோடேயே பிறக்கிறது. மரண
ூதகத்தோ டுண்டானது. இதைத்தொட்டால் ஸ்நாநம் விதிக்கப்
ட்டிருக்கிறது. "நான் என்னுடையது" என்பதே மலமூத்திரத்
ினல் பூசியகந்தம். அதைக் கழுவிக்கொள்ளுவதுதான் சுத்தசள
ம். ஜலத்தினாலும் மண்ணினாலும் செய்துகொள்ளும் சளசம்
லகவழக்கம். வாசனாத்திரய (சாஸ்திரவாசனை, உலகவாசனை,
ேதகவாசனை) நாசமானது சித்தசுத்திகரமான சளசம். ஞானவை
ாக்கியமாகிற மண் ஜலங்களினாலே செய்துகொள்ளும் சுத்தி
ான் சளசமென்று சொல்லப்படுகிறது. (உ)

அத்துவைத பாவனைதான் (சந்நியாசிதருமமாகிய) பிக்ஷை
யெடுத்துண்ணல். துவைதபாவனை (பிர்ம்மத்தைவிட ஜீவன்வே
றே பிரபஞ்சம் வேறே என்கிற எண்ணம்) புஜிக்கத்தக்கதல்ல
(செய்யக்கூடாதென்பது கருத்து). விக்ஷ்-ட=சந்நியாசி யானவ
னுக்கு பிக்ஷையானது சாஸ்திரத்தினாலேயும் குருவினாலேயும்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வித்து
வானானவன் சந்நியாசம் செய்துகொண்டபிறகு சுவதேசத்தைத்
தானாகவே விட்டுவிட்டு சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையடைந்த
திருடனைப்போல்தூரத்தில்போய் வசிக்கவேண்டியது. அகங்கார
மாகிற பிள்ளையையும் திரவியமாகிற சகோதரனையும் மோகமாகிற
வீட்டையும் ஆசையாகிற பெண்சாதியையும் எப்போதுவிடுகிறு
னோ அப்போது முக்தனென்பதில் சந்தேகமில்லை. மோகசுவரூப
மான தாயார் இறந்துபோனாள். ஞானசுவரூபமாகிற பிள்ளைபிறந்
தான். இப்படி இருவகையான சூதகம் சம்பவித்திருக்கையில்
சந்தியை (காலை மாலையில் செய்யவேண்டிய சந்தியாவந்தனாதி நித்
திய கருமத்தை) எப்படி உபாசிப்போம் பிரகாசித்துக்கொண்
டிருக்கிற ஹிருதயாகாசத்தில் சித்தாகிற (பரமாத்துமாவாகிற)
சூரியன் எப்போதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்.

நாஸ்தீதி நவோசேதி கஸ்மாத்ஸம்ஸ்யாத்யாஸ்மஹே | ஸக

வாஜிதீயம் யஜுர்வேதாவருணசேர் நதிஸ்திதம்| ஸ தசேகாம் தத்வர்த

நமேம் நவ நாந்தரம் | கஸ்மாஸயவதாம்ஶக்தி ஸம்ஸயாவிஷ்டவேதஸா

நமக்தி ஜநத்ஜநாம் தே தஸ்மாஜிஸ்ஸாஸ்ஸாஸ்ரமயாசு | கமேதர்மா நவ

ந்ர்வோ நவேர்தோ ஷா த்யானேண நத | ஸம்யேள ஜீவாத்மேந

மேரைர்ம் ஸந்ர்ஸவேஸிகிதிருதீ| வீநாஷாரவஜ்ஞஸ்ர் ஷா திவ

வெஷணாதிஷ| தஸர்யிகாரஸ்ஸந்ர்வேதர் ந்தேஷாஹீமீநிநீ

யஜாமநஸிலைவிராமர்ம் ஜாதம்ஸவெஷ்வாஸஷ| தமேவவ

ந்ர்வேஜிஜாநநர்யாவதிதோஸ்வேசு| ஜ்ரவர்யாயமேநவஸ்தாய

யீஷ்ரகீஷ்ராயசேவவ | ஸந்ர்வேதஸயஹ்ரஷ ஸமேக்தீம் நாவரீ

ஷக்தி| உத்தமேதஸ்வீம்மேதவ மேர்மேம்ஶாஸவிம்தநம் | கயமேம்

த்ரவிம்தாவ தியஹ்ராம்தர்யமாயமா|கநஹதிம்வி நாமகிஜோவ்ர

யாஷ்ர ஹ்யணேமாஜேதே | வர திஸ்வீம்வீத ஶாவார்ர ஷாஸ்ஸாஜந

மோஜவசு |

அவன் உதயமாகிறதுமில்லை அஸ்தமான மாகிறதுமில்லை. யப்படி யிருக்க எப்படி சந்தியை (காலை மாலைகளின் சந்தியாவந்தனதிகளை) உபாசிப்போம். குருவாக்கியத்தினால் இரண்டாவதில்லாத ஒன்றே யுள்ளதென்று எது நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிறதோ அதுதான் ஏகாந்தமென்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மடமாவது வனாந்தரமாவது ஏகாந்தமல்ல. சம்சயமில்லா தவர்களுக்குத்தான் முக்தியுண்டு. சம்சயமுள்ளவர்களுக்கு ஜன்ம ஜன்மத்தின் முடிவிலும் (எத்தினை ஜன்மங்களானாலும்) முக்தியில்லை. ஆகையால் விசுவாசம் வைக்கவேண்டியது. கருமத்தை விட்டதினாலே யாவது பிரெஷோச்சாரண (சந்நியாசம் வாங்கிகொள்ளுகிறபோது அப்படி வாங்கிகொள்ளுகிறவனால் சொல்லவேண்டிய மந்திரத்தின் பெயர்) த்தினாலேயாவது சந்நியாச மாகமாட்டாது. இரண்டு சந்திகளிலும் ஜீவபரமாத்துமாக்களுடைய சேர்க்கை சந்நியாசமென்று சொல்லப்படுகிறது. சகலமான ஈஷண (புத்திரேஷண வித்தேஷண தாரேஷண) முதலானவைகளில் வாந்திசெய்த அன்னத்தில்போல் எவனுக்கு அருசியுண்டாகிறதோ அந்தத் தேகாபிமான மற்றவனுக்குத்தான் சந்நியாசத்தில் அதிகாரம் (யோக்கியனா யிருக்கிறான்). சகல விஷயங்களிலும் மனசில் வைராக்கிய முண்டானபோதே வித்துவானானவன் சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ளலாம். மற்ற விதத்திலானால் பதிதனாய் விடுவான். (பணம்முதலான) திரவ்வியத்திற்காகவும் அந்நவஸ்திரத்திற் காகவும் கீர்த்திக்காகவும் எவன் சந்நியாசம் செய்து கொள்ளுகிறானோ அவனிரண்டும் கெட்டவன் (சந்நியாசத்தின் பிரயோஜனமாவது இல்லறத்தின் பிரயோஜனமாவது இல்லாதவன்). அவன் முக்தி அடைய பாத்திரனல்ல. தத்துவ (ஆத்ம) சிந்தை உத்தமம். சாஸ்திரசிந்தை மத்தியமம். மந்திரசிந்தை அதமம். தீர்த்தயாத்திரையில் சிந்தை அதமாதமம். (இந்தச்சங்கதி சந்நியாசிக்கு சொன்னதேயன்றி மற்றவர்களுக்கல்ல) மரக்கிளைகளிலிருக்கிற பழங்களுடைய பிரதிபிம்பங்களை தண்ணீரில் கண்டு அதைத்தின்று ருசிபார்த்து சந்தோஷப் படுகிறவனைப்போல அனுபவமில்லாத மூடன் பிர்ம்மத்தினிடத்தில் வீணாய் சந்தோஷப்படுகிறான் (பிர்ம்மசுவரூபம் அனுபவத்தினால் அறியத்தக்கதேயன்றி சாஸ்திராதிகளினால் தெரிவது மட்டும் பிரயோஜனமில்லை என்பதும், கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற எதுவும் பிர்ம்மமல்லவென்பதும் தாத்பரியம்).

ந த்யஜேத்ஸ்வஸ்திதிம் த்யக்த்வா யோகாய ப்ரகல்பிதம் | மே

ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநகல்பநா கஷ்டம் ஜ்ஞாநம் நந்தநம் | யந்நவ்யா வதே

வ்யா வித்யாவ்யாத்யஸ்மைவ | தேவதேஜ்ஞாநவ்யவஸ்ய கிங்கர

ஸ்திஷ்யகிங்கரோ | ஜ்ஞாநாயயோஹி தவ தவோஹஹா ஜ்ஞாநஹாப்ரண

ஹஸ்தவம் தம் | பாம்வித்யுத்ஸ்வாத்பவப்ரணாய ஸ்வம்திகாகா இவஸ

ர்யோபரி | பாஷாணமோஹகேநேந்த்ரியவிக்ரஹேஷு ப்ரஜாப

நஜந நமோ ஹாமகஸ்ஸத்தேக்ஷா: | தஸ்யாத்விஸ்வஸ்வாத்யாதந்மே

க்ஷயந்தா ஸ்வாஹ்யாதந்மயிஹோ த்பந்நஸ்வாய | கந்தஸ்ய

ணோந்தா பஹி:பூர்ணோந்தா: பூர்ணகும்ப இவார்ணவே | அந்

ஶ்ஶூந்யோ பஹிஶ்ஶூந்ய: ஶூந்யகும்ப இவாம்பரே | மா ப

க்ராஹ்யபாவாத்மா க்ராஹகாத்மா ச மா பவ | பாவநாமகிலாம் த்யக்த்வா

யச்சிஷ்டம் தந்மயோ பவ | த்ரஷ்ட்ருதர்ஶநத்ருஶ்யாநி த்யக்த்வா வாஸநயா

ஸஹ | தர்ஶநப்ரதமாபாஸமாத்மாநம் கேவலம் பஜ | ஸம்ஶாந்த ஸ

ர்வஸங்கல்பா யா ஶிலாவதவஸ்திதி: | ஜாக்ரந்நித்ராவிநிர்முக்தா ஸா ஸ்வ

ரூபஸ்திதி: பரேதி ||

இதி த்விதீயோऽத்யாய:

வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணுகிற அந்தரங்கபிக்ஷை (அத்
வைதபாவனே) யையும் சிரத்தையாகிற களத்திரத்தையும் ஞா
மாகிற புத்திரனையும் எந்தயதிகைவிடாமலிருக்கிருனே அவன்
க்தன். பணத்தினுல் பெரியவன் வயதினுல் பெரியவன் வித்தை
னுல் பெரியவன் இவர்கள் ஞானத்தினுல் பெரியவனெவனே
வனுக்கு வேலைக்காரர்களாயும் (அவனுடைய) சிஷியனுக்கு வே
லக்காரர்களாயு மிருக்கிருர்கள். என்னுடைய மாயையினுலே
மாகிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்கள் வித்வான்களா யிருந்தா
லும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய என்னை அடையாமல்,
வெந்துபோனவயிற்றை நிறைக்கிறதற்காக மாத்திரம் காக்கை
போல் அலைகிருர்கள். மோக்ஷயிச்சை யுள்ளவனுக்குப் பாஷா
ணம், உலோகம், மணி, மண், இந்தரூபமான விக்கிரங்களிலே
செய்யும் பூஜையானது புநர் ஜனனத்தையும் போகத்தையும் கொ
டுக்கத்தக்கது. ஆகையால் எதியானவன் மறுபடி ஜனனத்தை
அடையாம லிருக்கும்பொருட்டுத் தன்னுடைய ஹிருதயார்ச்சனே
யையே செய்யவேண்டியது. வெளி அர்ச்சனையைத் தள்ளிவிட
வேண்டியது. (இப்படிப்பட்டவன்) சமுத்திரத்திற்குள் பூர்ணமா
யிருக்கிற குடத்தைப்போல உள்ளும் பூர்ணமாயும் வெளியும்
பூர்ணமாயுமிருக்கிருன். ஆகாசத்தில் சூனியமாயிருக்கிற குடத்
தைப்போல் உள்ளும் சூனியமாயும் வெளியும் சூனியமாயு மிருக்
கிருன். அறிகிறவனுயும் அறியப்படுகிறவனுயு மாகாதே (என்ருல்
ஜீவாத்மாவேறே பரமாத்துமா வேறே என்று நினைக்காதே என்
பது கருத்து). சகலபாவனே (தோற்றம்) யையும் தள்ளி மிச்ச
மான தெதுவோ அந்தப் பிரம்ம சுவரூபமாயாகக் கடவாய். பார்க்
கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படுகிறவஸ்து இவைகளை வாசனே
யுடன் தள்ளிவிட்டு விளங்குகிற சிரேஷ்டமான பிர்ம்மமாகிய,
ஆத்மாவையேபஜி, சாந்தமடைந்திருக்கிற சகல சங்கற்ப முடைய
தாயும் (ஒருவித பிரயத்தினமு மில்லாததாயும்) ஜாகிரத் நித்
திராவஸ்தைக ளற்றதாயும் கல்லைப்போ லிருக்கிறதாயுமுள்ள
நிலமை எதுவோ அதுதான், சிரேஷ்டமான சுவரூபத்தினிருப்பு
என்பதே.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌗𑍁𑌰𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌦𑌾𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌮𑌲𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍋𑌮𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌕𑌲𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌾𑌷𑌾𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌾𑌶𑍋𑌭𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌶𑍁𑌭𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌶𑍋𑌕𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌮𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌸𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍।𑌏𑌕𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑌹𑌂𑌨𑌚 । 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌆𑌧𑌾𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 ।

௩ - வது அத்தியாயம்.

நானுயு மிருக்கிறேன். அந்நியனுயு மிருக்கிறேன். பிர்ம்மமாயு ருக்கிறேன். உற்பத்தி காரணனுயு மிருக்கிறேன். சகலலோக ருவாயு மிருக்கிறேன். சகல லோகமாயு மிருக்கிறேன். அவனு வு மிருக்கிறேன். நானுகவுமிருக்கிறேன். ஸித்தனுயு மிருக்கி றன். சுத்தனுயு மிருக்கிறேன். உத்தமனுயு மிருக்கிறேன். நானி க்கிறேன். எப்போதும் அவனுக விருக்கிறேன். நித்தியனுகவு ருக்கிறேன். நிர்மலனு யிருக்கிறேன். விக்ஞானமா யிருக்கி றன். விசேஷனு யிருக்கிறேன். சந்திரனுயிருக்கிறேன். சகலமு ா யிருக்கிறேன். மானுவ மான்மற்றவனு யிருக்கிறேன். (சத் ுவாதி) குணம்மற்றவனு யிருக்கிறேன். மங்களகரமா யிருக்கி றன், துவைதாத்துவைத மில்லாதவனு யிருக்கிறேன். இருமை யற்றவனுயிருக்கிறேன். அவனுக (பிர்ம்மமாக) இருக்கிறேன். ாவ அபாவம் (இருக்கிறது இல்லாதது) இல்லாதவனுயிருக்கி றேன். பாஷையற்றவனு யிருக்கிறேன். விளங்கிக்கொண் டிருக் றேன். சூனியா சூனிய மகிமையை யுடையவனு யிருக்கி றன். சோபனு சோபனனுயு மிருக்கிறேன். சுபனுயு மிருக்கி றன். துக்கமில்லாதவனு யிருக்கிறேன். சைதன்னியமா (அறி ாய் அல்லது ஆத்மாவாய் அல்லது ஏவப்பட்டவனுய் அல்லது ாக்ஷியாய்) யிருக்கிறேன். சமமா யிருக்கிறேன். இணை யுள்ள னுயும் இணையற்றவனுயு மிருக்கிறேன். நித்தியனுயும் சுத்தனு ும் சதாசிவனுயு மிருக்கிறேன். சருவனுயு மிருக்கிறேன். சரு வமல்லாதவனுயு மிருக்கிறேன். சாத்துவிகனுயு மிருக்கிறேன். ாப்போது மிருக்கிறேன். ஒன்று என்கிற கணக்கற்றவனு யிருக் கிறேன். இரண்டென்கிற கண்க்கற்றவனு யிருக்கிறேன். சத் அசத் என்கிற பேதமற்றவனு யிருக்கிறேன். சங்கற்ப மற்றவனு யிருக்கிறேன். பலவென்கிற பேதமற்றவனு யிருக்கிறேன். அக ண்டானந்த சுவரூபியா யிருக்கிறேன். நானில்லாதவனுயு மிருக் கிறேன். அந்நியனு மல்லாதவனுயு மிருக்கிறேன். தேகாதிக ளற் றவனுயு மிருக்கிறேன். ஆசிரயனுயு மிருக்கிறேன். ஆசிரயமற்ற வனுயு மிருக்கிறேன். ஆதாரமற்றவனுயு மிருக்கிறேன். பெந்த மோக்ஷமற்றவனுயு மிருக்கிறேன். சுத்தமான பிர்ம்மமா யிருக்கி றேன். அவன் நானுகவிருக்கிறேன். சித்தம் முதலியவை யற்றவ னுயிருக்கிறேன். உத்தமனு யிருக்கிறேன். உத்தமோத்தமனுயு மிருக்கிறேன்.

𑌸𑌦𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰 𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋𑌕𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑌕𑌾𑌰𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍃𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑌯𑌹𑍀𑌨𑌰𑌸𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑍇𑌯𑌹𑍀𑌨𑌶𑌿𑌵𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌨𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌪𑌰𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌦𑌪𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌸𑍁𑌲𑌭𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍌𑌨𑌫𑌲𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌦𑌾𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 । 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑌃। 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿

எப்போதும் விசார ரூபனாயு மிருக்கிறேன். விசாரமற்றவ
னாயு மிருக்கிறேன். அவன் நானாக விருக்கிறேன். அகார உகார
ரூபனாயிருக்கிறேன். மகாரரூபனாயு மிருக்கிறேன். (சகலத்திற்
கும்) முந்தினவனா யிருக்கிறேன். தியானிக்கிறவன் தியானம்
இவைகளற்றவனா யிருக்கிறேன். தியானிக்கப்படத் தக்கவனல்லா
தவனா யிருக்கிறேன். அவன் நானாக விருக்கிறேன். சகலத்தி
லும் பூர்ண சுவரூபமா யிருக்கிறேன். சச்சிதானந்த லக்ஷணமு
டையவனா யிருக்கிறேன். சருவதீர்த்த சுவரூபியாயிருக்கிறேன்.
பரமாத்துமாவாயும் சிவனாயுமிருக்கிறேன். இலக்ஷியா லக்ஷிய மற்
றவனா யிருக்கிறேன் (குறிப்பிட்டு சொல்லத் தகுந்தவனுமல்ல,
குறிப்பிட்டு சொல்லத் தகாதவனுமல்ல). நாசமற்ற பிர்ம்மமா
யிருக்கிறேன். அளக்கிறவ னற்றவனாயு மிருக்கிறேன். அளவற்
றவனாயு மிருக்கிறேன். அளக்கப் படுகிறவ னல்லாதவனாயு மிருக்
கிறேன். மங்களகரனா யிருக்கிறேன். நான் ஜகத்தல்ல. சகலத்தை
யும் பார்க்கிறவனா யிருக்கிறேன். கண்முதலியவை யில்லாதவன்
எங்கும் பரவினவனா யிருக்கிறேன் ஞானியாயிருக்கிறேன். பிர
சன்ன (சாந்த, அல்லது அமரிக்கையுள்ள) னாயிருக்கிறேன். (சக
லபாபத்தை) ஹரிக்கிறவன் (போக்கடிக்கிறவன்) ஆயிருக்கிறேன்.
சகல காரியத்தையும் செய்கிறவனாயு மிருக்கிறேன். சகலமான இந்
திரிய மற்றவனாயு மிருக்கிறேன். சகல வேதாந்தத்தினாலே (ஆத்ம
சுவரூபத்தினாலே) திருப்தி யடைந்தவனா யிருக்கிறேன். எப்போ
தும் சுலபனாயிருக்கிறேன். சந்தோஷ முள்ளவனென்றும் சந்
தோஷ மில்லாதவனென்றும் பெயரை யுடையவனா யிருக்கிறேன்.
சகல மௌனத்திற்கு பலனாயிருக்கிறேன். எப்போதும் சின்மாத்
திர சுவரூபனா யிருக்கிறேன். எப்போதும் சத்தாகிற சின்மயமா
யிருக்கிறேன். யாதொன்றல்லாதவனா யிருக்கிறேன். அற்பங்கூட
யில்லாதவ னல்லாதவனா யிருக்கிறேன், (அற்பவஸ்துவிலும் அற்ப
காலத்திலு மில்லாதவ னல்லவென்பது கருத்து). அக்ஞான மில்
லாதவனா யிருக்கிறேன். ஹிருதய கமலத்திலிருக்கிறேன். ஆறு *
விகார மற்றவனா யிருக்கிறேன்.

---

* பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், திரிதல், குறுகுதல், நசித்தல் இவைகள்
ஆறு விகாரங்கள். கருப்போப நிஷத்தும் வராகோப நிஷத் முதலத்தியாய
மும் பார்க்க.

ஷட்கோஶரஹிதோऽஸ்ம்யஹம் । அரிஷட்வர்க்கமுக்தோऽஸ்மி ஸுந்தராத்ஸு
ரோऽஸ்ம்யஹம் । தேஶகாலவிமுக்தோऽஸ்மி திகம்பரஸுகோऽஸ்ம்யஹம் ।
நாஸ்திதேஹவிமுக்தோऽஸ்மி நகாரரஹிதோऽஸ்ம்யஹம் । அகண்டாகா
ஶரூபோऽஸ்மி ஹ்யம்ஶாகாரமஸ்ம்யஹம் । ப்ரபஞ்சமுக்தசித்தோ
ப்ரபஞ்சரஹிதோऽஸ்ம்யஹம் । ஸர்வப்ரகாஶரூபோऽஸ்மி சிந்மா
த்ரஜ்யோதிரஸ்ம்யஹம் । காலத்ரயவிமுக்தோऽஸ்மி காமாதிரஹிதோऽஸ்
ம்யஹம் । காயகாமவிமுக்தோऽஸ்மி நிர்குண: கேவலோऽஸ்ம்யஹம் । மு
க்திஹீநோऽஸ்மிமுக்தோऽஸ்மி மோக்ஷஹீநோऽஸ்ம்யஹம்ஸதா । ஸத்யாஸத்
யாதிஹீநோऽஸ்மி ஸந்மாத்ராந்நாஸ்ம்யஹம் ஸதா । கந்தவ்யதேஶ ஹீநோ
ऽஸ்மி கமநாதிவிவர்ஜித: । ஸர்வதாஸமரூபோऽஸ்மி ஶாந்தோऽஸ்மிபு
ருஷோத்தம: । ஏவம் ஸ்வாநுபவோ யஸ்ய ஸோऽஹமஸ்மி ந ஸம்ஶய:
ய: ஶ்ருணோதி ஸக்ருத்வாபி ப்ரஹ்மைவ பவதி ஸ்வயமித்யுபநிஷத்

இதி த்ருதீயோऽத்யாய:.

இதி மைத்ரேயோபநிஷத் ஸமாப்தா.

* ஆறுகோசங்க ளற்றவனு யிருக்கிறேன். ஆறு † சத்துரு
க ளற்றவனு யிருக்கிறேன். உள்ளுக்குள்ளே யிருக்கிறேன். தே
கால மற்றவனு யிருக்கிறேன். திக்குகளை வஸ்திரமாயுடைய
க சுவரூபி. பெந்தமற்றவனுயும் விடுபட்டவனுயு மிருக்கிறேன்.
ல்லை என்ப தில்லாதவன். அகண்டாகார ரூபமாயிருக்கிறேன்.
கண்டாகாரமா யிருக்கிறேன். பிரபஞ்சத்திலிருந்து விடுபட்ட
த்தமுடையவனு யிருக்கிறேன். பிரபஞ்சமற்றவனு யிருக்கிறேன்.
கலப் பிரகாச ரூபனுயிருக்கிறேன். சின்மாத்திர ஜோதியாயிரு
கிறேன். முக்காலத்திலிருந்து விடுபட்டவனு யிருக்கிறேன்.
ரமாதிக ளற்றவனு யிருக்கிறேன். சரீரமில்லாதவன். சரீரத்
த யுடையவ னல்லாதவன். குணமற்றவன். ஒன்ருனவன். முக்தி
ற்றவன். முக்தனுயிருக்கிறேன். எப்போதும் மோக்ஷமற்றவனு
ருக்கிறேன். சத்தியா சத்தியாதிக ளற்றவனு யிருக்கிறேன்.
ப்போதும் சத்தைக்காட்டிலும் வேறல்லாதவன். போகவேண்
ய தேசமற்றவன். போகுதல் முதலியன வில்லாதவன். எப்
பாதும் ஒரே ரூபமுள்ளவன். சாந்தனு யிருக்கிறேன். புரு
ஷோத்தமனு யிருக்கிறேன். இப்படி எவனுக்கு சுவாநுபோகம்
ந்திருக்கிறதோ அவன்தான் நான் சந்தேகமில்லை. (இதை) ஒரு
டவையாவது எவன் கேட்கிருனே அவன் பிர்ம்மமேயாகிருன்.
வன் பிர்ம்மமே யாகிருன், என்று உபநிஷத்.

மூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மைத்திரேயோபநிஷத் முற்றிற்று.

---

* தோல், உதிரம், மாம்சம், கொழுப்பு, ஊன், எலும்பு இவைகள் ஆறு
கோசங்கள் வராகோபநிஷத் முதலத்தியாயம் பார்க்க.

† காமக்குரோத லோபமோகமத மாச்சரியம் இவைகளாறு சத்துருக்கள்
வராகோபநிஷத் உ-வது அத்தியாயம் பார்க்க.

ஶ்ரீ

[illegible]

அத² யஜுர்வேதீ³ய ஸர்வஸாரோபநிஷத்.

ஸஹ நாவவத்விதி ஶாந்தி:.

ஓம் ॥ கத²ம் ப³ந்த⁴: கத²ம் மோக்ஷ: கா வித்³யா கா(அ)வித்³யேதி ஜாக்³ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்திதுரீயம் ச கத²ம் । அந்நமயப்ராணமயமநோமயவிஜ்ஞாநமயாநந்த³மயகோஶா: கத²ம் । கர்தா ஜீவ: பஞ்சவர்க³: க்ஷேத்ரஜ்ஞ: ஸாக்ஷீ கூடஸ்தோ²(அ)ந்தர்யாமீ கத²ம் । ப்ரத்யகா³த்மா பரமாத்மா கத²ம் கிம் ப்³ரஹ்ம [illegible] கா மாயேதி॥

ஆத்மேஶோ(அ)நாத்மநோ தே³ஹாதீ³நாத்மத்வேநாபி⁴மந்யதே ஸோ(அ)பி⁴மாந ஆத்மநோ ப³ந்த⁴: । தந்நிவ்ருத்திர்மோக்ஷ: । யா தத³பி⁴மாநம் காரயதி ஸா(அ)வித்³யா । ஸோ(அ)பி⁴மாநோ யயா நிவர்ததே ஸா வித்³யா । மந ஆதி³ சதுர்த³ஶகரணை: புஷ்கலைராதி³த்யாத்³யநுக்³ருஹீதை: ஶப்³தா³தீ³ந் விஷயாந் ஸ்தூ²லாந் யதோ³பலப⁴தே ததா³த்மநோ ஜாக³ரணம்

ஓம்

ஸாஸ்திரஸஹிதம் நம:.

ஹரி: ஓம்.

யஜுர்வேதத்தில்

ஸர்வஸாரோபநிஷத்.

(ஸஹநாவவது சாந்தி:)

(இந்த உபநிஷத்தின் துடக்கத்தில் கேள்விகளெல்லாம் துட
து கேட்டுவிட்டபிறகு ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் உத்தரம் சொ
ல்லியிருந்தபோதிலும் இந்த மொழிபெயர்ப்பில் கேள்விக்கடுத்து
தின் உத்தரமும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது).

க. பெந்தம் எப்படிப்பட்டது?

ஆத்மாவானவன் ஆத்மா வல்லாததாகிய தேக முதலியவை
ளைத் தானென் றெண்ணிக்கொண்டு அவைகளை ஆத்மாவென்று
பிமானிக்கிறதினால் அந்த அபிமானம் ஆத்மாவுக்குப் பெந்த
கிறது.

உ. மோக்ஷம் எப்படிப்பட்டது?

அதின் (பெந்தத்தின்) நிவர்த்தியே மோக்ஷமெனப்படுகிறது.

ங. அவித்தை யாது?

(தேகமே ஆத்மாவென்கிற) அபிமானத்தை எது வுண்டுபண்
ணுகிறதோ அதுதான் அவித்தை (அக்ஞானம்).

ச. வித்தை யாது?

அந்த அபிமான மெதினால் நிவர்த்தியாகிறதோ அதுதான்
வித்தை (ஞானம்).

ரு. ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி துரீயமென்பன யாவை?

சூரியன் முதலிய அபிமானி தேவதைகளினால் அநுக்கிரகிக்
ப் பட்டனவும் (குறைவன்றி) பூர்ணமாயுள்ளனவுமாகிய மனது
முதலிய பதினான்கு (காது முதலிய ஞானேந்திரியங்கள்-ரு. வாய்
முதலிய கருமேந்திரியங்கள் - ரு. மனது புத்தி சித்தம் அகங்கா
ரங்கள் - ச.) கரணங்களினாலே ஸ்தூலங்களான சப்தாதி விஷ
யங்களை எப்போது கிரகிக்கிருனே அப்போது ஆத்மாவுக்கு ஜாக
ரணம் (ஜாக்கிருதவஸ்தையென்று சொல்லப்படுகிறது).

𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌕𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾
[illegible] 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯
[illegible] । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌕𑌰𑌣𑍇
[illegible] 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 [illegible] 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 [illegible]
[illegible] ।
[illegible] 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 [illegible]
[illegible] ।
[illegible] । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 [illegible]
𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌵𑌾𑌯𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤
𑌤𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌶𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 [illegible]
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌕𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿 𑌯𑌦𑌾 [illegible]
𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌶𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰
𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 [illegible] 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋 [illegible] 𑌤𑌦𑌾
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 ।

சப்தாதிவிஷயங்க ளில்லாவிட்டாலும் தாத்காலத்தி லுண் ாகப்பட்ட வாசனுமயமான சப்தாதிகளை ஜாக்கிரதவஸ்தையின் ாசனையுடனிருக்கிற பதினான்கு கரணங்களினால் எப்போது கிர க்கிருனோ அப்போது சுவப்னம் (சுவப்னுவஸ்தையென்று சொ லப்படுகிறது.)

பதினான்கு கரணங்களும் பிரவிருத்தியற்றிருப்பதனாலேயும் 'சேஷ அனுபவஞான மில்லாதிருப்பதினாலேயும் சப்தாதி விஷ ங்களை எப்போது அறிகிறதில்லையோ அப்போது ஆத்மாவுக்கு ஷுப்தி (சுஷுப்தியவஸ்தையெனப் படுகிறது).

மேற்கண்ட மூன்று அவஸ்தைகளுடைய பாவாபாவங்க நக்கு (இருப்பு, இல்லாமைக்கு) சாக்ஷியாயும் பாவாபாவங்கள் சுபாவமாய்) தனக்கில்லாமலு மிருக்கிற நிரந்தர (இடைவிடாத அல்லது அகண்ட) சைதந்நியமாத்திரமாக விருக்கும் நிலைமை யதுவோ அது துரீயம் (துரியாவஸ்தை என்று சொல்லப்படு றது). அச்சைதந்நிய மெதுவென்றால், மூன்று அவஸ்தைகளு ன் சம்பந்தப்பட்டதாயும் மூன்றவஸ்தைகளினா லாகிக்கத்தக்க ாயும் மூன்று அவஸ்தைகளற்றதாயும் சுத்தமாயுமிருக்கிற தெது 'வா அதுதான்.

சூ. அந்நமய, பிராணமய, மனோமய, விக்ஞாநமய, ஆநந்த ய கோசங்க ளெவை?

அந்நத்தினாலுண்டாகும் காரியங்களுடைய கூட்டம் அந்ந யகோசம்.

பிராணன் முதலிய பத்து வாயுக்கள் அந்நமயகோசத்தி லெ போது சஞ்சரிக்கின்றனவோ அப்போது பிராணமயகோசம் னப்படுகிறது.

அவ்விரண்டு கோசங்களுடன்கூடிய ஆத்மாவானவன் மனது முதலிய பதினான்கு கரணங்களினாலே சப்தம் முதலிய விஷய சங் கற்பாதி தருமங்களைச் செய்கிறபோது மனோமயகோச மெனப் படுகிறது.

இம்மூன்று கோசங்களுடனேகூடிய அந்தக்கரணத்தில் அவை களிலுள்ள விசேஷத்தைப்பற்றி தியானமனனாதி விருத்தி எப் போ துண்டாகிறதோ அப்போது விக்ஞானமய கோசமெனப்படு கிறது.

𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑍋𑌶 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑍇 𑌪𑌟𑌯𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵𑌂𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤
𑌤𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌹𑌿𑌤 𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁
𑌕𑍋𑌶 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌯𑌾𑌹𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌦𑌾 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿 । 𑌕
𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌶𑌬𑍍𑌦 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶 𑌰𑍂𑌪 𑌰𑌸 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌸
𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦
𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌵 𑌕
𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌜𑍀𑌵𑌃 । 𑌅𑌤𑍋 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌖𑌾𑌦𑌿
𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌃 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌰𑍍𑌗 𑌯𑌶𑍀
𑌹𑌰𑍍𑌷𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍀𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌶𑌂𑌶
𑌬𑍀𑌜𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 𑌸 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 ।

அக்ஞானத்துட னிருக்கிற (மேல்கண்ட) நான்கு கோசங்
ளுடன் கூடியிருக்கையில், ஆலம்விதையில் ஆலமரம் (அடங்கி
ருக்கிறது) போல சுவரூபசுகத்தில் தன்னுடைய காரண ஞான
டங்கி யிருக்கிறபோது ஆநந்தமய கோசமெனப் படுகிறது.

கோசங்களாகிற உபாதியுடன் கூடியிருக்கிற ஆத்மா கோச
மன்று உபசாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிருன்.

எ. கருத்தா, ஜீவன், பஞ்சவர்கங்கள், க்ஷேத்திரக்ஞன்,
க்ஷி, கூடஸ்தன், அந்தர்யாமி, எப்படி?

சுகதுக்கபுத்தியை யனுசரித்து அததினிச்சையினலே தேகா
நக் கிருதிமான் (அதாவது தேகாந்தக் கரணத்தையுடையவன்)
ருத்தா. சுகபுத்தியென்றுல், இஷ்டமென்கிற (மனே) விருத்தி
ான். துக்கபுத்தியென்றுல், அநிஷ்டமென்கிற (மனே) விருத்தி
ான். இந்தச் சுகதுக்கங்களுக்கு ஏதுவெதென்றுல், சப்த ஸ்பரிச
ப ரஸ கந்தங்கள்தான்.

புண்ணியபாப கருமானுசாரமா யடைந்திருக்கிறதேகத்தைத்
ானடையாத தேகம்போல எண்ணிக்கொண் டிருக்கிற பிராணி
ாகிய அத்தியாஸி (தேகமே ஆத்மாவென் றெண்ணுகிறவன்)
ான் ஜீவன்.

மனது முதலியன (மனது புத்தி சித்தம் அகங்காரம்), பிரா
ான் முதலியன (பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமா
ன் என்கிறவாயுக்கள்), சத்துவம் முதலியன (சத்வரஜஸ்தமோ
ணங்கள்), பூதாதிகள் (பிரதிவி அப்பு அக்கினி வாயு ஆகாசம்)
தலியன, புண்ணிய பாபங்கள், இவைகள்தான் பஞ்சவர்கங்க
ளெனப் படுகின்றன.

பஞ்சவர்க தருமியாக ஆயிருக்கிறவும் ஆத்ம ஞானமன்றியில்
சிக்காதவும் ஆத்ம சந்நிதியினலே நித்தியமானதாகக் காணப்படு
றவுமான ஆத்மோபாதியாயிருக்கிற மூலாவித்தை யெதுவோ
துதான் லிங்கசரீர பீஜம். அதுதான் ஹிருதய கிரந்தி என்றும்
சால்லப் படுகிறது. அதில் பிரதிபலித்துப் பிரகாசித்துக்கொண்
ருக்கிற சைதன்னியமானது க்ஷேத்திரக்ஞனெனப்படுகிருன்.

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌦𑌾𑌵𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌭𑌾𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾…
𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌭𑌾𑌵𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌤𑌨 𑌸𑌾…
𑌕𑍍𑌷𑍀 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟…
𑌯𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿…
𑌸 𑌏𑌵 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌃 । 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂-
𑌪𑌮𑌾𑌭𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌕𑌾 𑌕𑌣𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌿𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇…
𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌭𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌰𑌯𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌾…
𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌪𑌾…
𑌧𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌟𑌕𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌘𑌨…
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑌦 𑌵𑌸𑌾…
𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌯𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 । 𑌸𑌤…
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑌰𑌸𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌯𑌿𑌕𑌂 𑌤…
𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤…
𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾…

அறிகிறவன் அறிவு அறியப்படுவது இவை முதலியவைகளி ல ஆவிர்பாவம் (தோன்றல்) திரோபாவங் (மறைதல்) களையறி றவனும் தனக்கு ஆவிர்பாவம் திரோபவங்க ளில்லாதவனும் வப்பிரகாச முள்ளவனுயு மிருக்கிற சேதனனே சாக்ஷி எனப் டுகிறுன்.

பிரும்மாமுதல் எறும்புவரையுள்ள சகலப் பிராணிகளுடைய த்திகளிலே அவிசிஷ்டமாய் (ஏற்றதாழ்த்தியன்றி) காணப்படு றவனும் சகலப் பிராணி புத்தி சாக்ஷிக்கிருப்பிடமான ஆத்மா ாயு மிருந்துகொண்டு விளங்குகிறவன் எவனே அவன்தான் டஸ்தன்.

(தன்னுடன்) கூடியிருக்கிற கூடஸ்தன் முதலியவர்களுடன், பதங்களுடைய சுவரூபத்தை யறிகிற விஷயத்தில் ஏதுவாய் ல்லா க்ஷேத்திர (தேகம்) ங்களிலும் மணிகளில் நூல்போல் டர்ச்சியாய் உள்ளே யிருந்துகொண்டு நியாமகனுக விளங்குகிற ,த்மா எவனே அவன்தான் அந்தர்யாமி எனப்படுகிறுன்.

அ. பிரத்திய காத்மாயார்?

சத்திய ஞானுநந்தாநந்த மயமானது, எவ்வித சரீர உபாதியு ற்றது, கடக மகுடாதி உபாதியில்லாத சுவர்ணக் கட்டிபோ ள்ளது, ஞானக்கட்டி, சித்சுபாவம், ஆத்மசைதன்னியம், பிரம் ம், இப்படியாய் எது விளங்குகிறதோ அது, அவித்தியோபா க் குள்பட்டதும் துவம்பதத்தினுல் சொல்லப்படுவதுமான பிர தியகாத்மா.

கூ. பரமாத்துமாயார்?

சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் ஆநந்தம் சருவக்ஞத்துவம் முத யவைகளுடன் கூடினதாயும் மாயோபாதி யுள்ளதாயும் தத்பதத் னுலே சொல்லப்படுகிறதாயு மிருக்கிறதெதுவோ அதுதான் பர ாத்துமா.

கo. பிர்ம்ம மெப்படிப்பட்டது?

எவ்வித உபாதியுமற்றது. நிர்விசேஷ சின்மாத்திரம், சத்தா து, இரண்டாவதற்றது, ஆநந்தமானது, மாயையற்றது, எது வோ அதுதான் பிர்ம்மம். அதல்லவா உபாதியோடிருக்கிற துவம் தார்த்தத்தைக் காட்டிலும் உபாதி பேதத்தோடிருக்கிற தத்ப

𑌕𑌾𑌸𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾
𑌨𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿। 𑌕𑌿𑌂
𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑌵𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌸𑌜𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌰
𑌹𑌿𑌤𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿। 𑌕𑌿
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌨𑌿𑌰𑌾
𑌵𑌰𑌣𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌅𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿
𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌕𑌿𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤
𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌮𑍃
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌮𑍃𑌦𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑌿𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇
𑌷𑍁 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑌿𑌵 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌂 𑌪𑍂
𑌰𑍍𑌣𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍।

ார்த்தத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும் அபேதமாயும் அதிஷ்டானம்போல் காணப்படுகிறதாயுமிருக்கிற சுத்தம் பாரமார்த்திகம் சத்தாமாத்திரம் அவிநாசி.

(மேலாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற) "சத்தியம்" எதுவென்றலோ, வேதங்களினுல் குறிக்கப்படும் லக்ஷியமான சத்துதான் சத்தியம்.

அசத்தென்று எதைச்சொல்லக் கூடாதோ, அதுதான் சத்தியம்.

முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததெதுவோ அதுசத்தியம்.

முக்காலத்திலும் துடர்ந்தேத்தியாயிருக்கிறது சத்யம்.

எதிருக்கிறதோ அது சத்தியம்.

இரண்டாவதில்லாம லொன்ருகவே யிருக்கிற சத்தியம்.

ஸஜாதியவிஜாதிய பேதமற்றது சத்தியம்.

சகல கற்பனைக்கு அதிஷ்டானமாய் (இருப்பிடமாய்) இருக்கிறதானது சத்தியம்.

(மேலாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற) அவிநாசி எதுவென்ருல், தசகால வஸ்துநிமித்தம் முதலியன நாசமடைந்தாலும் எது நாசமடைகிறதில்லையோ அதுதான்.

(மேலாகச்சொன்ன) ஞானமென்ப தெதுவென்ருல்—

சுவப்பிரகாசம் ஞானம். சகலத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது ஞானம்.

ஆவரணமற்ற சின்மாத்திரம் ஞானம்.

அநாதியாயும் அநந்தமாயும் நிரந்தரமாயும் விருத்தியற்றதாயும் விருத்திக்குச் சாக்ஷியாயு மிருக்கிற சைதன்னியமே ஞானம்.

(மேலாகச்சொன்ன) அநந்தமெதுவென்ருல்—

உற்பத்தி நாசமற்றது அநந்தம். ஷட்பாவ விகாரமற்றது அநந்தம். உபாதியற்றது அநந்தம். மண்விகாரங்களில் மண்போலவும் சுவர்ண விகாரங்களில் சுவர்ணம் போலவும் நூல் விகாரங்களில் நூல் போலவும் அவ்வியக்தம் முதலிய சிருஷ்டி பிரபஞ்சங்களில் வியாபித்து பூர்ணமாயும் நாசமற்றதாயுமிருக்கும் சைதன்னியமே அநந்தம்.

𑌕𑌿𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 । [illegible] 𑌏𑌵 [illegible]

[illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible] । [illegible] 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯 [illegible]

[illegible] । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 [illegible]

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 । [illegible]

[illegible] । [illegible] 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible]

[illegible] । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 [illegible] । [illegible]

𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃॥

(மேலாகச்சொன்ன) ஆநந்தமென்பதெதுவென்றால், ஜலங்களுக்குச் சமுத்திரம்போல சுகரூபமான சேதனங்களுக்கு ஆதாரமாயும் நித்திய சுத்தாகண்டாத்துவைத சிதாநந்த ஏகரஸமாயுமுள்ளதெதுவோ அதுதான் ஆநந்தம்.

கக. பதார்த்தங்கள் எத்தினைவிதம்?

ஸத் அஸத் மித்தைஎன மூவகைப்படும்.

ஸத்எது? பிர்ம்மம்.

அஸத்எது? துச்சம் (இல்லாதது).

மித்தை எது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிர்ம்மத்தில் ஆரோபிப்பது.

(மேலாகச்சொன்ன) அறியத்தகுந்தது எதென்றால், ஆத்மாவாகிய பிர்ம்மமே.

(மேலாகச்சொன்ன) பிர்ம்மஞான மென்பது என்னவென்றால், அநாத்துமாவான தேகாதிகளை மூலத்தோடு நிவர்த்தித்துக்கொண்டு சத்தான பிர்ம்மத்தில் லயமடைவதுதான். (இந்த) அநாத்துமாவென்பதெதென்றால், ஜீவனுள்பட ஆகாசம்முதலிய பிரபஞ்சம்தான்.

கஉ. மாயையென்பது யாது?

அநாத்துமாவுக்கு மூலமான தெதுவோ அதுதான் மாயை. அவளானவள் ஆகாசத்தில் மேகம் முதலியவைபோல் பிர்ம்மத்தினிடத்தில் காணப்படுகிறாள். அந்த மாயையானவள் அநாதி. முடிவை யுடையவள். பிரமாணப் பிரமாணங்களுக்குப் பொதுவானவள். இருக்கிறவளுமல்ல இல்லாதவளுமல்ல. அவ்விரண்டுங்கலந்தவளுமல்ல. வாக்குக்கெட்டாதவள். (பிர்ம்மமாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாதவள். வித்துவான்களினால் வர்ணிக்கப்படுகிற ஏற்றக்குறைச்சலான பேதவியவகாரங்களையுடையவள். எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள் சுவரூபம் அஞ்ஞானம். அதேதான் மூலப்பிரகிருதி. குணசாம்மியம் (சத்துவாதிகுணங்கள் ஒன்றுடனொன்று கலவாமலிருக்கும் நிலமை). அவித்தை. இவைமுதலிய அநேக ஆகாரமுள்ளவள். ஜகதாகாரமாய்ப் பரிணமித்திருக்கிறவள். அந்த மாயையை இவ்விதமாய்ப் பிர்ம்மஞானி அறிந்து அனுபவிக்கிறான்.

இந்தவிஷயத்தில் சுலோகங்களிருக்கின்றன.

நைவம் ஶப்தாத்யஹம் ஜ்ஞேயோ நேந்த்ரியாணீந்த்ரியைஶ்ச தத்|
ந புத்திர்ந மந: ஶாஸ்தா நாஹங்காரஸ்ததைவ ச||

அப்ராணோ ஹ்யமநா: ஶுப்ரோ புத்த்யாதீநாம் ஹி ஸர்வதா|
ஸாக்ஷ்யஹம் ஸர்வதா நித்யஶ்சிந்மாத்ரோஹம் ஸதாஶிவ:||

நாஹம் கர்தா நைவ போக்தா ப்ரக்ருதே: ஸாக்ஷிரூபக:|
ஸாந்நித்யாத்ப்ரவர்தந்தே தேஹாத்யா அஜடா இவ||

ஸ்தாணுர்நித்ய: ஸதாநந்த: ஶுத்தோ ஜ்ஞாநமயோऽமல:|
ஆத்மாஹம் ஸர்வபூதாநாம் விபு: ஸாக்ஷீ நஸம்ஶய:||

ப்ரஹ்மைவாஹம் ஸர்வவேதாந்தவேத்யம்
நாஹம் வேத்யம் வ்யோமவாதாதிரூபம்|
ரூபம் நாஹம் நாம நாஹம் ந கர்ம
ப்ரஹ்மைவாஹம் ஸச்சிதாநந்தரூபம்||

நாஹம் தேஹோ ஜந்மம்ருத்யூ குதோ மே
நாஹம் ப்ராண: க்ஷுத்பிபாஸே குதோ மே|
நாஹம் சித்தம் ஶோகமோஹௌ குதோ மே
நாஹம் கர்தா பந்தமோக்ஷௌ குதோ மே||

இதி ஶ்ருதீநாம் ப்ராமாண்யாச்ச|
ஸத்யமிதி ஶ்ருதீநாம் ப்ராமாண்யாச்ச||
ஸத்யமித்யுபநிஷத்.

ஓம் ஸஹநாவவத்விதி ஶாந்தி:.

இதி ஸர்வஸாரோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஓம் தத்ஸத்.

நான் தேகமு மல்ல. பத்திந்திரியங்களு மல்ல. புத்தி மனசு சேனுமல்ல. அப்படியே அகங்காரமுமல்ல. பிராணனை யுடையவனுமல்ல. மனதையுடையவனு மல்ல. ஒளிபொருந்தியவன். நான் புத்தி முதலியவைகளுக்கு எப்போதும் சாக்ஷியா யிருக்கிறவன். நான் எக்காலத்திலும் நாசமில்லாதவன். சித்தாகவே யிருக்கிறவன். எப்போதும் மங்களகரமானவன். நான் கருத்தாவுமல்ல. போக்தாவுமல்ல. பிரகிருதிக்குச் சாக்ஷி சுவரூபமாகவே யிருக்கிறவன். என் சந்நிதி மாத்திரத்தினலே தேகாதிகள் ஜடமல்லாதவை போல் காரியங்களை நடத்துகின்றன. ஸ்திரமாயும் நித்தியமாயும் எப்போதும் ஆநந்தமாயும் சுத்தமாயும் ஞானசுவரூபியாயும் அழுக்கற்றவனுயு மிருக்கிறவன். நான் சர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மா. எங்கும் பரவியிருக்கிறவன். சாக்ஷியா யிருக்கிறவன். (இவைகளில்) சந்தேகமில்லை. சகல வேதாந்தங்களினுலேயும் அறியத்தகுந்த பிர்ம்மம் நானே. அறியக்கூடிய ஆகாசம் வாயு முதலிய ரூபம் நானல்ல. நான் ரூபமுமல்ல. பெயருமல்ல. கருமமுமல்ல. சச்சிதாநந்த சுவரூபியான பிர்ம்மம் நானே. நான் தேகமல்ல (ஆகையால்) எனக்குப் பிறப்பிறப்பேது? நான் அகங்காரமல்ல (ஆகையால்) எனக்குப் பசி தாகமேது? நான் மனதல்ல (ஆகையால்) எனக்கு துக்க மோகங்களேது? நான் கருத்தாவல்ல (ஆகையால்) எனக்குப் பெந்த மோக்ஷங்களேது? என்று முனிகளுக்கு அதிருசியவாணி சொன்னுள். சத்தியமென்று முனிகளுக்கு அதிருசியவாணி சொன்னுள். இந்த உபநிஷத் சத்தியமே.

ஸர்வஸாரோபநிஷத் முற்றிற்று.

பரப்ரஹ்மணே நம:.

அத ஶுக்லயஜுர்வேதீயா நிராலம்போபநிஷத்.

பூர்ணமத இதிஶாந்தி:.

ஹரி: ஓம்॥ ஈஷாம் அஜ்ஞாநஜந்தூநாம் ஸமஸ்தாரிஷ்டஶாந்தயே। யத்யத்போத்தவ்யமகிலம் ததாஶங்க்ய ப்ரவீம்யஹம்॥ கிம் ப்ரஹ்ம க ஈஶ்வர: கோ ஜீவ: கா ப்ரக்ருதி: க: பரமாத்மா கோ ப்ரஹ்மா கோ விஷ்ணு: கோ ருத்ர: க இந்த்ர: க: ஶமந: க: ஸூர்ய: கஶ்சந்த்ர: கே ஸுரா: கே அஸுரா: கே பிஶாசா: கே மநுஷ்யா: கா: ஸ்த்ரிய: கே பஶ்வாதய: கிம் ஸ்தாவரம் கே ப்ராஹ்மணாதய: கா ஜாதி: கிம் கர்ம கிமகர்ம கிம் ஜ்ஞாநம் கிமஜ்ஞாநம் கிம் ஸுகம் கிம் து:கம் க: ஸ்வர்க: கோ நரக: கோ பந்த: கோ மோக்ஷ: க உபாஸ்ய: க: ஶிஷ்ய: கோ வித்வாந் கோ மூட: கிமாஸுரம் கிம் தப: கிம் பரமம் பதம் கிம் க்ராஹ்யம் கிமக்ராஹ்யம் க: ஸந்ந்யாஸீத்யாஶங்க்யாஹ.

கிம் ப்ரஹ்மேதி ஹோவாச। மஹதஹங்கார ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாய்வாகாஶத்வேந ப்ருஹதாகாரேணாண்டகோஶேந கர்மஜ்ஞாநார்த்தரூபதயா பாஸமாநமத்விதீயமகிலோபாதிவிநிர்முக்தம் தத்ஸகலஶக்த்யுபப்ருஹ்மிதம் அநாத்யந்தம் ஶுத்தம் ஶிவம் ஶாந்தம் நிர்குணமித்யாதிவாச்யமநிர்வாச்யம் சைதந்யம் ப்ரஹ்ம। ஈஶ்வர இதி கிம் தல்லக்ஷணம்। ப்ரஹ்மைவ ஸ்வஶக்திம் ப்ரக்ருத்யபிதேயமாஶ்ரித்ய லோகாந் ஸ்ருஷ்ட்வா ப்ரவிஶ்யாந்தர்யாமித்வேந ப்ரஹ்மாதீநாம் புத்தீந்த்ரியநியந்த்ருத்வாதீஶ்வர:। ஜீவ இதி। ஈஶ்வர ஏவ ப்ரஹ்மவிஷ்ண்வீஶாநேந்த்ராதீநாம் நாமரூபத்வாரா ஸ்தூலோஹமிதி மித்யாத்யாஸவஶாஜ்ஜீவ: — ஸோயமேகோபி தேஹாரம்பகபேதவஶாத் பஹுஜீவ:। ப்ரக்ருதிரிதி। ப்ரஹ்மண: ஸகாஶாந்நாநாவிசித்ரஜகந்நிர்மாணஸாமர்த்ய்யபுத்திரூபா ப்ரஹ்மஶக்திரேவ ப்ரக்ருதி:।

ஹரி: ஓம்.

சுக்கிலயஜுர்வேதத்தில்

நிராலம்போபநிஷத்.

(பூர்ணமத: சாந்தி:)

இந்த அக்ஞான ஜந்துக்களுக்கு சகலமான அரிஷ்ட (பீடை) வர்த்திக்காக எதெது அறியவேண்டுமோ அதை எல்லாம் கே வி உத்தரமாக சொல்லுகிறேன்.

(க.) பிர்ம்மம் யாது?

மகதகங்கார பூமி ஜல அக்கினி வாயு ஆகாசங்களாகிய பூதங் ளடங்கிய பெரிதான ரூபமாகிய அண்டகோசத்தினால் கரும நானர்த்த ரூபங்களாய் விளங்கிறதாயும், இரண்டாவ தற்றதாயும், கலவித உபாதி (வேஷம் அல்லது பொய்க்கோலம்) யற்றதாயும், கல சக்தியுடன் கூடினதாயும், ஆதியந்த மற்றதாயும், சுத்தம் சிவம் சாந்தம் நிர்குணம் இந்தச் சப்தங்களால் சொல்லத்தக்கதா யும், வாக்குக் கெட்டாததாயு மிருக்கிற சைதன்னியமே பிர்ம்மம்.

(உ.) ஈசுவரன் யார்? அவருடைய இலக்ஷணம் யாது?

பிர்ம்மமே தன்னுடைய சக்தியாகிற பிரகிருதியினாலே (ஈசு வரன் என்கிற) பெயரை வகித்து உலகங்களை சிருஷ்டித்து (அதி லே) அந்தர்யாமியாய்ப் பிரவேசித்துப் பிரும்மா முதலானவர்க ளுடைய புத்தி இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனா யிருக்கிறதினாலே ஈசுவர னாகிறான்.

(ங.) ஜீவன் யார்?

ஈசுவரனே பிரும்மா விஷ்ணு ருத்திரன் இந்திரன் முதலான நாமரூப மூலமாய் "நான் ஸ்தூலதேகமா யிருக்கிறேன்" என்று ஆரோபிதம் (தப்பிதமாய்ச் சுமத்திக்கொள்ளுவது) செய்துக்கொ ள்ளுவதினாலே ஜீவனாகிறான். அவனொருவனே யானாலும் தே கோற்பத்திக்குக் காரணமான கருமபேதத்தினால் பல ஜீவர்களா கக் காணப்படுகிறான்.

(ச.) பிரகிருதி யாது?

பிர்ம்ம சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகந்நிர் மாண ஸாமர்த்தியமுடைய புத்தி சுவரூபமாகிய பிர்ம்மத்தினு டைய சக்தியே பிரகிருதி.

𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚- 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌪-
𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾। 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌸 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸 𑌶𑌮𑌨𑌃 𑌸 𑌸𑍂-
𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍁-
𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖-
𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨। 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌨 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋
𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌨𑌃। 𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯-
𑌵𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾। 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚-𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌹-
𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌯𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮 । 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾

(௫.) பரமாத்துமா யார் ?

தேகாதிகளைக் காட்டிலும் அதிசிரேஷ்டமா யிருக்கிறதினு... பிர்ம்மமே பரமாத்துமா.

(.) பிரும்மா யார் ?
(.) விஷ்ணு யார் ?
(.) ருத்திரன் யார் ?
(.) இந்திரன் யார் ?
(௰.) யமன் யார் ?
(க.) சூரியன் யார் ?
(உ.) சந்திரன் யார் ?
(ந.) தேவதைகள் எவர்கள் ?
(ச.) அசுரர்கள் எவர்கள் ?
(௫.) பிசாசுகள் எவர்கள்?
(சூ.) மனிதர்கள் எவர்கள் ?
(எ.) ஸ்திரீகள் எவர்கள் ?
(அ.) பசு முதலியன எவை ?
(கூ.) ஸ்தாவரம் யாது ?
(.௰.) பிராம்மணர் முதலியவர்கள் எவர்கள் ?

அவன் (அந்தப் பிர்ம்மமே) பிர்ம்மா விஷ்ணு ருத்திரன். அவனே இந்திரன். அவனே யமன். அவனே சூரியன். அவனே சந்திரன். அவனே தேவர்கள் அவனே அசுரர்கள். அவனே பிசாசுகள். அவனே மனிதர்கள். அவனே ஸ்திரீகள். அவனே பசு முதலியன. அவனே ஸ்தாவரம். அவனே பிராம்மணர் முதலியவர்கள். சகலமும் பிர்ம்மமே. இவ்விடத்தில் அற்பம்கூட பலவென்பதில்லை (பிர்ம்மத்தைத் தவிர வேறே யாதொரு வஸ்துவு மில்லை என்பது தாத்பரியம்).

(உக.) ஜாதி யாது ?

(ஜாதியானது தேகத்தின்மேலுள்ள) தோலுக்குமில்லை. இரத்தத்திற்கு மில்லை. மாம்ஸத்திற்கு மில்லை. எலும்புக்கு மில்லை. ...த்மாவுக்கு ஜாதி இல்லை. ஜாதியானது வியவகாரத்தின்பொரு...டு கற்பிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

(உஉ.) கருமம் யாது ?

இந்திரியங்களினுலே செய்யப்படுகிற காரியங்களை "நான் ...சய்கிறேன்" என்று ஆத்மாவிடத்தில் சம்பந்தப்படுத்திச் செய்...றகிரியைதான் கருமம்.

(உந.) அகருமம் யாது ?

கருத்திருத்துவ ("நான் செய்கிறேன்" என்று அகங்காரம் ...காள்ளுதல்) போக்த்திருத்துவம். (நான் இதை அநுபவிக்கி...றன்" என்று அகங்காரம் கொள்ளுதல்) முதலிய அகங்காரத்...தாடு கூடியதும்

ஸம்ஸாரஏவ ஜந்மாதிகாரணம் நித்யநைமித்திகயாக வ
தவோ தாநாதிஷ்ட ஃபலா நபிஸந்தாநம் யத்தத்கர்ம । ஜ்ஞாநதி
சேந்த்ரிய நிக்ரஹ ஸச் சமாதிஶ்ரவண மநந
த்யாநவிதேயம் த்ருக்த்ருஶ்ய ஸ்வரூபம் ஸர்வம் தத்வம் ஸ
ஸத்ஸம் படபடாதி பதார்த்தா பிராவிகாரம் விகாரதேஷ்டவைத
விநா கிஞ்சிந்நாஸ்தீதி ஸாக்ஷாத்காரா நுபவஜ்ஞாநம் । ஜ்ஞாநதி
ரஜ்ஜு ஸர்பஸ்யாந்திவ த்விதீய ஸர்வாநு ஸ்யூதே ஸ
தயைவ ஸ்ருஷ்டி தேவ திர்யங் நர ஸ்தாவர ஸ்த்ரீ புருஷ வர்ண
ஶ்ருத ஸம்யகோக்ஷாவாயி நாநாத்வஹேது க்லிப்தம் ஜ்ஞாந தஜ்ஞாந
ஸர்வாத்மம - ஸ்ஹித்யா நந்தா நுபவஸ்வரூபம் ஜ்ஞாக்யா நந்தரூபம
ஸ்திதிரேவ ஸர்வம் । தர்மவர்தம - கர்த ஸம்ஸாரவிஷய ஸங்கல்ப
வாஸநைவம் । ஸ்வர்க இதி - ஸத்ஸம்ஸர்க ஸ்வர்க । நரக இதி - கஸ
ஸார விஷயஜந ஸம்ஸர்க்கஏவ நரகம் ।

பெந்த சுவரூபமாயும் ஜனனம் முதலியவைகளுக்குக் கார
மாயு மிருக்கிற நித்திய, நைமித்திக, யாக, விருத, தபோ தா
திகளிலே பலாபேக்ஷையைவிட்டுச் செய்கிற தெதுவோ அது
ருமம்.

(உச.) ஞானம் யாது?

பார்க்கிற பார்க்கப்படுகிற சுவரூபமாயும், சகலத்திலும் அந்தர்
மியாயும், சகலத்திலும் சமமாயும், கடபடாதிகள்போல விகா
மள்ள தல்லாததாயுமிருக்கிற சைதன்னியத்தைத்தவிர, விகார
ார்த்தங்களிலே வேறே இல்லையென்று தெரிந்து தேகேந்
ியங்களை அடக்குவது, சத்குருசேவை, (வேதாந்த) சிரவணம்,
ானம், நிதித்தியாஸனம், இவைகளினாலே உண்டான சாக்ஷாத்
ர அனுபவம்தான்ஞானம்.

(உரு.) அக்ஞானம் யாது?

இரண்டாவதற்றதாயும், எங்குந் தொடர்ச்சியா யுள்ளதாயும்,
லசுவரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தினிடத்திலே தேவ, மிருக,
, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணாசிரம, பெந்தமோக்ஷ உபாதி
ற்பிதமானவேஷம் அல்லது கற்பிதமானதடை) யாக விருக்கிற
ு தேகபேதங்களினாலே கயிற்றில் பாம்பென்கிற பிரமைபோல்
பிதமாயிருக்கிற ஞானமே அஞ்ஞானம்.

(உகூ.) சுகம் யாது?

சச்சிதாநந்த சுவரூபத்தை அனுபவத்தினால் அறிந்து ஆநந்த
வரூபமாகவே இருத்தலே சுகம்.

(உஎ.) துக்கம் யாது?

சுகத்திற்கு அந்நியாயமான சமுசாரவிஷய சங்கற்பமே
ுககம்.

(உஅ.) சுவர்க்கம்யாது?

சத்சங்கமே சுவர்க்கம். (அதாவது, சத்துக்களாகிய ஜனங்களு
டைய சேர்க்கை, அல்லது சத்தாகிய பிர்மத்தில் தன் ஆத்மாவை
சேர்ப்பதுவே சுவர்க்கம்).

(உகூ.) நரகம் யாது?

அசத்தாகிய சமுசாரவிஷயத்தை உண்டுபண்ணுகிற தெ
துவோ, அதின்சேர்க்கைதான் நரகம்.

பந்த இதி – அநாத்யவித்யாவாஸநயா ஜாதோஹம் இத்ய

ஸங்கல்போ பந்த: – பித்ரு மாத்ரு ஸஹோதர தாராப

த்யக்ருஹாராம க்ஷேத்ராதி மமதா ஸம்ஸாராவரண ஸங்கல்

பந்த: – கர்த்ருத்வாத்யஹங்கார ஸங்கல்போ பந்த: – அணிமா

த்யஷ்டைஶ்வர்யாஶா ஸித்தி ஸங்கல்போ பந்த: – தேவ மநுஷ்

யாத்யுபாஸநா காம ஸங்கல்போ பந்த: – யமாத்யஷ்டாங்க யோ

ப்யாஸாதி ஸங்கல்போ பந்த: – வர்ணாஶ்ரம தர்ம கர்ம ஸங்கல்

பந்த: – ஆஜ்ஞாபய ஸம்ஶயாத்மகுண ஸங்கல்போ பந்த: – யஜ்ஞவ்ர

தபோதாநவிதி விதாநஜ்ஞாநஸங்கல்போ பந்த: – கேவலமோக்ஷ

பேக்ஷா ஸங்கல்போ பந்த: – ஸங்கல்பமாத்ர ஸம்பவோ பந்த: । மோ

க்ஷ இதி – நித்யாநித்ய வஸ்து விசாராத் அநித்ய ஸம்ஸார ஸுகது:க

விஷய ஸமஸ்த க்ஷேத்ர மமதா பந்த க்ஷயோ மோக்ஷ

உபாஸ்ய இதி – ஸர்வஶரீரஸ்த சைதந்ய ப்ரஹ்மப்ராபக

குருருபாஸ்ய: । ஶிஷ்ய இதி – வித்யாத்வஸ்த ப்ரபஞ்சாவகா

ஹித ஜ்ஞாநாவஶிஷ்டம் ப்ரஹ்மைவ ஶிஷ்ய: ।

(௩௦.) பெந்தம் யாது?

அநாதி அக்ஞான வாசனையினுலே, 'நான் பிறந்தேன்'' என்து முதலிய எண்ணம் பெந்தம்.

தகப்பன் தாய் சகோதரன் பெண்சாதி பிள்ளை வீடு தாட்டம் பூமி முதலியவைகளிலே "என்னுடையது" என்கிற ம்சாரமாகிய அக்ஞான விஷயமான மனோவியாபாரம் பெந்தம்.

கருத்திருத்துவாதி அகங்கார சங்கற்பம் பெந்தம்.

அணிமாதி அஷ்டைசுவரியம், சித்திக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை பெந்தம்.

தேவமனுஷியாதிகளை உபாசிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சை ாகிற சங்கற்பமே பெந்தம்.

யமம் முதலான அஷ்டாங்க யோகாப்பியாசம் செய்யவேண்டுமென்கிற சங்கற்பமே பெந்தம்.

வருணுசிரம தரும கரும சங்கற்பமே பெந்தம்.

ஆக்ஞை, பயம், சமுசயம், இவைகள் ஆத்மகுணமென்கிற ங்கற்பம் பெந்தம்.

யக்ஞம், விருதம், தபசு, தானம், இவைகளுடைய விதியை யறிதல் (அவைகளை) நடத்தல் இந்த விஷயமான மனோவியாபாரம் பெந்தம்.

மோக்ஷம் மாத்திரம் வேண்டுமென்கிற சங்கற்பமே பெந்தம். ஸங்கற்பமாத்திரத்திலேயே பெந்தமுண்டாகிறது.

(௩௧.) மோக்ஷ மெது?

நித்தியா நித்தியவஸ்து விசாரத்தினுலே அநித்தியமாகிய ம்முசார சுகதுக்க விஷய சகல க்ஷேத்திராபிமானம் முதலிய சகல மனோவியாபாரமில்லாம லிருக்கிற ஸ்திதியே மோக்ஷம்.

(௩௨.) உபாசிக்கப்படத்தக்கவன் யார்?

எல்லாச்சரீரத்திலிருக்கிற சைதன்னியமாகிற பிர்ம்மத்தை அடைவிப்பிக்கிற குருவே உபாசிக்கதக்கவன்.

(௩௩.) சிஷியன் யார்?

பிர்ம்மஞானத்தினுல் பிரபஞ்சாகார ஞானமற்று மிஞ்சியிருக்கிற பிர்ம்மமே சிஷியன்.

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍। 𑌮𑍂𑌢 𑌇𑌤𑌿 - 𑌦𑍇𑌹 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌰𑍂𑌢𑍋 𑌮𑍂𑌢𑌃। 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑍀𑌶𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌨𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌶𑌨 𑌜𑌪𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌰𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌦𑌮𑍍𑌭𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌪 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌮𑍍। 𑌤𑌪 𑌇𑌤𑌿 - 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌬𑍀𑌜 𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌤𑌪𑌃। 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌂। 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦 𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂। 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂।

(௩௪.) வித்துவான் யார்?

சகலத்திலும் அந்தர்யாமியா யிருக்கிற தன்னுடைய ஞான ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் வித்துவான்.

(௩௫.) மூடன் யார்?

தேக வருணாசிரம கருத்திருத்துவ போக்த்திருத்துவ முத ்ன அகங்கார பாவனையுடையவன் மூடன்.

(௩௬.) ஆசுரமாவ தென்ன?

பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன் முதலியவர்களு டைய ஐசுவரியம் வேண்டுமென்கிற ஆசையினால் உணவைவிட்டு பம் அக்கினிஹோத்திரம் முதலானவைகளினால் உள்ளேயிருக் ம் ஆத்மாவை வருத்தி ஆசரிக்கப்படுகிறதாயும், எப்போதும் நாடிய ஆசைத்துவேஷம் துன்பம் டம்பம் முதலானவைகளுடன் டினதாயு மிருக்கிற தபசு ஆசுரம்.

(௩௭.) தபசாவ தென்ன?

பிர்ம்மம் சத்தியம் ஜகத் பொய் என்கிற அபரோக்ஷஞான கிற அக்கினியினாலே பிரும்மாதிகளுடைய ஐசுவரிய ஆசை றுதிப்பட்டிருக்கிற சங்கற்பமாகிற விதையை வறுக்கிறதுதான் பசு.

(௩௮.) பரமபதம் யாது?

பிராணன், இந்திரியம், அந்தக்கரணம், குணங்கள், இவைக ரக்காட்டிலும் மகாசிரேஷ்டமாயும் சச்சிதானந்த சுவரூபமாயும், வசாக்ஷியாயுமிருக்கிற நித்தியமுக்த பிர்ம்மஸ்தானம்தான் பரம தம்.

(௩௯.) கிரகிக்கத்தக்க தெது?

தேசம் காலம் வஸ்து இவைகளினால் வறையறுக்கப்படாத ன்மாத்திர சுவரூபம்தான் கிரகிக்கத்தக்கது.

(௪௦.) கிரகிக்கத்தகாத தெது?

தன் சுவரூபத்திற்கு அந்நியமாயிருக்கிறவும் மாயாமயமான த்தி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமா யிருக்கிறவுமான ஜகத்தை த்தியமென்கிற நினைப்பு கிரகிக்கத்தகாதது.

𑌸𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌰
𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌮𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾
𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌸𑌮𑌾
𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌸𑌸𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌸𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌯𑍋
𑌗𑍀 𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌸𑍋𑌽𑌵𑌧𑍂𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌤𑌸𑍍𑌸𑍋
𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌸𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍
𑌤𑍇 𑌨𑌸𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌾
𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ॥

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾.

𑍐 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍.

(சக.) ஸந்நியாசி யார்?

சகலதருமங்களையும் (வருணாசிரமதருமம் சத சத்கருமங்கள் தலியவைகளை) விட்டு மமகாரம் அகங்காரங்கள் (நான் என்னு டையது என்கிற பற்றுதல்கள்) அற்றவனாய் பிர்ம்மமொன்றையே ணமடைந்தவனாய், "அது நீயாயிருக்கிறாய், இந்தச் சகலமும் ர்ம்மமே இவ்விடத்தில் பலவென்பது அற்பங்கூடவில்லை" இவை தலிய மகாவாக்கியார்த்த அனுபவ ஞானத்தினாலே "நான்பிர்ம்ம ரகவே யிருக்கிறேன்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு நிர்விகல் சமாதியுடன் சுவதந்திரனாய் சஞ்சரிக்கிற யதி எவனோ அவன் ான்சந்நியாசி. அவன்தான் முக்தன். அவன்தான் பூஜ்ஜியன். (பூஜி கப்படத் தகுந்தவன்). அவன்தான் யோகி. அவன்தான் பரமஹ ஸன். அவன்தான் அவதூதன். அவன்தான் பிர்ம்மஞானி ன்றபடி.

நிராலம்போபநிஷத்தை எவன் அத்தியயனம் செய்கிறானோ வன் குரு அநுக்கிரகத்தினால் அக்கினியைப்போல பரிசுத்த கிறான். வாயுவைப்போல் பரிசுத்தனாகிறான். அவன் மறுபடி ரும்புகிறதில்லை. அவன் மறுபடி திரும்புகிறதில்லை. அவன் மறுபடி றக்கிறதில்லை. அவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை என்று உபநிஷத்.

நிராலம்போபநிஷத் முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

அத ஶ்ரீ ஆத்மபோதோபநிஷத்.

ஓம் வாங்மே மநஸீதி ஶாந்தி:.

ஓம்॥ ப்ரத்யாநந்தம் ப்ரஹ்மபுருஷம் ப்ரணவஸ்வரூபம்
அகார உகாரோ மகார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரணவம்। ததேததோமி
யமுக்த்வா முச்யதே யோகீ ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்। ஓம் நமோ நா
ராயணாய ஶங்கசக்ரகதாதராய। தஸ்மாத் ஓம் நமோ நாராயணாயே
தி மந்த்ரோபாஸகோ வைகுண்டம் புவநம் கமிஷ்யதி। யதிதம்
ப்ரஹ்மபுரம் புண்டரீகம் தஸ்மாத்தடிதாபமாத்ரம் தீபவத் ப்ர
காஶம்। ப்ரஹ்மண்யோ தேவகீபுத்ரோ ப்ரஹ்மண்யோ மதுஸூ
தந:। ப்ரஹ்மண்ய: புண்டரீகாக்ஷோ ப்ரஹ்மண்யோ விஷ்ணுரச்யுத
ஸர்வபூதஸ்தமேகம் நாராயணம் காரணபுருஷமகாரணம் பர
ப்ரஹ்மோம்। ஶோகமோஹவிநிர்முக்தம் விஷ்ணும் த்யாயந் ந ஸீததி
த்வைதாத்வைதமபயம் பவதி। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி
ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி। ஹ்ருத்பத்மமத்யே ஸர்வம் தத் ப்ரஜ்ஞாநே ப்ர

ஹரிஃ ஓம்.

பரப்பிர்ம்மணேநமஃ

ருக்வேதத்தில்

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

(வாங்மேமனஸி-சாந்திஃ)

ஓம். பிரத்தியகாநந்த (ஓரேவிதமான ஆநந்த) மாயும் பிர்ம்ம
நுஷம் (எங்குபரவிய ஆத்மா) ஆயும். அகார உகார மகாரமா
ப மூன்று எழுத்துக்கள் கூடிய ஓங்காரமாகிற பிரணவ சுவரூப
ாயுமிருக்கிற எவனை யுச்சரித்து, யோகியானவன் ஜனனமாகிய
மூசார பெந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிருனே, அப்படிப்பட்ட சங்
சக்கர கெதாதாரியாகிய நாராயணன் பொருட்டு நமஸ்க்காரம்.
ம். ஆகையினுலே "ஓங்நமோ நாராயணுய" என்கிற மந்திர
பாசகன் வைகுண்டலோகத்தை யடைகிருன். அதானது (அந்த
வகுண்டமானது) ஹிருதய கமலமாகிற பிர்ம்மபுரம். மின்னல்
பால் காந்தியுள்ளது. தீபத்தைப்போல பிரகாசமுள்ளது. பிர்ம்
ண்ணியன் (தபசுவேதம் ஸத்தியம் ஞானம் இவை முதலியவை
ளுக்குப் பிரியன் ஆனதால் பரமாத்துமாப் பிரம்மண்ணியன்
ன்று சொல்லப்படுகிருர்) தான் தேவகிபுத்திரன். பிர்ம்மண்ணி
ன்தான் மதுசூதனன். பிர்ம்மண்ணியன்தான் புண்டரீகாக்ஷன்.
ிர்ம்மண்ணியனுன விஷ்ணுதான் அச்சுதன். சகலபூதங்களுக்குள்
ள யிருக்கிறவனுயும் காரணபுருஷனுயும் (தனக்கு) காரணமற்ற
ுயும் ஓங்கார வாச்சியனுன பரபிர்ம்மமாயும் துக்கமோகங்க
ில்லாதவனுயும் சருவவியாபியாயு மிருக்கிற ஓரேநாராயணனைத்
ியானிக்கிறவன் துக்கமடைகிறதில்லை. துவைதத்திலிருந்து பய
ற்றதாகிய அத்துவைத மாகிருன். எவன் இந்தலோகத்தில் பல
ாக (நான் நீ அவன் இவன், என்கிற பேதபுத்தியாக) பார்க்கி
ுனே அவன் மிருத்தியுவிலிருந்தும் மிருத்தியுவை (மரணமடை
த்தக்க பலஜன்மத்தை) அடைகிருன். ஹிருதய கமலமத்தியில்
ர்வ சுவரூபியாயும் பிரக்ஞையே கண்ணு யுடையதாயுமிருக்கிற
ிர்ம்ம மிருக்கிறது.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌰
𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋
𑌕𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌃
𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍। 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌜𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌂
𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌂 𑌧𑍇𑌹𑌿 𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚
𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑍋𑌂 𑌨𑌮𑌃॥ ௧ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌗𑌲𑌿𑌤𑌨𑌿𑌜𑌮𑌾𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑌦𑍃𑌶𑌿𑌰𑌪𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋
𑌽𑌹𑌂। 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌾𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌕𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌲𑌿𑌤 𑌜𑌗𑌦𑍀𑌶 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌹
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌰𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍋𑌽𑌹𑌂।
𑌸𑌮𑌁𑌦𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑌤 𑌸𑍁𑌖𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌚𑌲𑍋
𑌽𑌹𑌂। 𑌅𑌜𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍇𑌦 𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰𑍋
𑌽𑌹𑌂। 𑌅𑌵𑌬𑍋𑌧𑍈𑌕𑌰𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑍇
𑌵𑌾𑌹𑌂। 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍋𑌽𑌹𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌲𑌿𑌤 𑌗𑍁𑌣𑌜𑌾𑌲 𑌕𑍇𑌵𑌲
𑌤𑍍𑌮𑌾𑌹𑌂। 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌦𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌕 𑌲𑍋𑌕 𑌕
𑌲𑌨𑍋𑌽𑌹𑌂। 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌚𑍇𑌤𑌨𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌧𑌾𑌮𑌾𑌹𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋
𑌽𑌹𑌂। 𑌏𑌕𑍋𑌽𑌹𑌮𑌵𑌿𑌕𑌲𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌹
𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑍋𑌽𑌹𑌮𑌜𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑍋𑌽𑌹
𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿𑌨𑌿𑌜𑌬𑍋𑌧𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌤𑌰𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌹𑍇𑌮𑍋
𑌽𑌹𑌂। 𑌵𑌿𑌗𑌲𑌿𑌤𑌮𑌾𑌨𑌵𑌦𑍇𑌹𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿 𑌨𑌿𑌜𑌸𑍁𑌖𑌸𑌾𑌗𑌰𑍋𑌽𑌹

பிரக்ஞானத்திலேயே யிருக்கிறது. பிராணிகளுக்குப் பிரக் ானமேகண். பிரக்ஞைதானிருப்பிடம். பிரக்ஞானமே பிர்ம்மம். ந்த உபாசகனானவன், பிரக்ஞானமாகிய ஆத்மாவினாலேயே ந்த உலகத்தைவிட்டுக் கிளம்பி பரமானசுவர்க்க (உத்தமமான வகுண்ட) லோகத்தில் சகலகாமங்களையும் அடைந்து (பிறகு) ணமற்றவனாக வாகிறான். எந்தலோகத்தில் எப்போதும் ஜோ பானது விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறதோ, எந்த லோகத்தில் ழிக்கப்படுகிறானோ, அப்படிப்பட்ட அமிருதம் பெருகிக்கொண் ருக்கிற குறைவற்ற லோகத்தி லென்னைவை. அமிருதத்தை டைகிறான். ஓங் நமஃ

நான் மாயையற்றவன். நான் உவமையற்றவன். ஞானசுவரூப ன வஸ்துமாத்திரமா யிருக்கிறவன். நான் அகங்காரமற்றவன். ன் ஜகத் ஈசுவர ஜீவ பேதமற்றவன். நான் பிர்ம்மத்தைவிட வறல்லாத உத்தமன். நாசமடைந்த சகலவிதி நிஷேதங்களை டையவன். நன்றாய்த் தள்ளப்பட்டிருக்கிற ஆசிரமத்தையுடை வன். நான் விஸ்தாரமாயிருக்கிற பூர்ண ஞானசுவரூபி. நான் க்ஷியாயும் அபேக்ஷையற்றவனாயு மிருக்கிறவன். என்னுடைய கிமையிலேயே யிருக்கிறவன். அசையாதவன். கிழத்தனமற்ற ன். நாசமற்றவன். தன்னுடையபக்ஷமென்றும் அந்நியனுடைய க்ஷமென்றும் பேதமற்றவன். ஞானத்தையே முக்கிய ரஸமா டையவன். மோக்ஷமாகிற ஆநந்த சமுத்திரமாகமாத்திர மிருக் றேன். சூக்ஷ்மனாயிருக்கிறேன். மாறுதலற்றவனா யிருக்கிறேன். ணக்கூட்டங்களற்ற ஆத்ம சுவரூப மாத்திரமாக விருக்கிறேன். க்குணமற்ற ஸ்தானமா யிருக்கிறேன். வயிற்றிற்குள் ளிருக்கிற நேக லோகங்களுடைய சிருஷ்டியை யுடைத்தானவனாக விருக் றேன். கூடஸ்தனாயிருக்கிற சேதனனா யிருக்கிறேன். யாதொரு சய்கையுமற்ற ஜோதி சுவரூபனா யிருக்கிறேன். நான் ஊகத்தினா றியப்படத் தக்கவனல்ல. நான் ஒருவனே பூரணமாயிருக்கிறேன். ர்மலமான மோக்ஷ சுவரூபியா யிருக்கிறேன். அவயவமற்றவன். றப்பற்றவன். சத்தாமாத்திர ஸாரமா யிருக்கிறேன். எல்லை ற்ற சுவஞானமாத்திரமா யிருக்கிறேன். அதிக மங்களகரமான வரூபியா யிருக்கிறேன். பே[illegible]ப்படுத்தத் தகாதவனா யிருக்கி றன். எங்கும் வியாபித்திருக்கி[illegible]வனாயும் குற்றமற்றவனாயு மிருக் றேன். எல்லையும் முடிவுமற்ற சத்துவமாத்திரமா யிருக்கிறேன்.

வேதேஷ்வாஹ ... ராராஷ்வாஹம் ஸகல ஸு
ஹ்ருதேஷ்வாஹம் । பராநந்த ஸ்வநோஹம் பராநந்தமேக ஸ
ரூபோஹம் । ஶுத்தோஹ ... மயோஹம் ஸஞ்சித ஹாவோஹ
ஶுத்தநித்யோஹம் । ஶீதாம்ஶத்ருதயோஹம் பூர்ணோ ... க்தோஹ
ஜ்ஞாதாத்மாஹம் । ஶுத்தோஹமாந்தரோஹம் ஶாஶ்வத விஜ்ஞாந ஸ
ஸாத்மாஹம் । ஶோபிதபாரதவேதாஹம் போதாநந்தைகமூர்
தேவாஹம் । விவேகபுத்தி யுக்தோஹம் ஜ்ஞாநாத்மாத்மந ...
ததாபி பந்தமோக்ஷாதி வ்யவஹாரஃ ப்ரதீயதே । நிவ்ருத்தோ
ப்ரபஞ்சோமே ஸத்யவத் பாதி ஸர்வதா । ஸர்பாதௌ ரஜ்ஜுஸத்தே
வ ப்ரஹ்மஸத்தைவ கேவலம் । ப்ரபஞ்சாதாரரூபேண வர்த்
தேதோஜகந்நஹி । யதேக்ஷுரஸஸம்வ்யாப்தா ஶர்கரா வர்த்ததே தய
அத்வயப்ரஹ்மரூபேண வ்யாப்தோஹம் வை ஜகத்த்ரயம் । ப்ரஹ்
மாதிகீடபர்யந்தாஃ ப்ராணிநோ மயி கல்பிதாஃ । புத்புதாதிவிகாராந்
தஸ்தரங்கஃ ஸாகரோ யதா । தரங்கஸ்தம் த்ரவம் ஸிந்துர்ந வாஞ்சதி
யதா ததா । விஷயானந்தவாஞ்சா மே மா பூதானந்தரூபதஃ । தா
ரித்ர்யாஶா யதா நாஸ்தி ஸம்பந்நஸ்ய ததா மம । ப்ரஹ்மானந்தே நிமக்நஸ்ய
விஷயாஶா ந தத்பவேத் । விஷம் த்ருஷ்ட்வாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா விஷம் த்யஜ
தி புத்திமான் । ஆத்மானமபி த்ருஷ்ட்வாஹமனாத்மானம் த்யஜாம்யஹம் ।
கடாவபாஸகோ பானுர்கடநாஶே ந நஶ்யதி । தேஹாவபா
ஸகஃ ஸாக்ஷீ தேஹநாஶே ந நஶ்யதி । ந மே பந்தோ ந மே முக்திர்ந

ன் வேதாந்தங்களினு லறியத்தகுந்தவன். நான் ஆராதிக்கத் தகு
ந்தவன். நான் சகல லோகங்களுக்கு மின்பமானவன். பரமானந்த
னமாயிருக்கிறேன். பரமாநந்த மாத்திரமான சுகசுவரூபியா யிருக்
கிறேன். நான் சுத்தன். நான் இரண்டாவதற்றவன். நான் எப்பவு
மிருக்கிறவன். நான் ஆதியற்றவன். நான் (ஸ்தூல சூக்ஷுமகாரண)
மூன்று தேகங்களற்றவன். நான் ஞானசுவரூபி. நான் முக்தன்.
நான் ஆச்சரியமான சுவரூபமுடையவன். நான் சுத்தன். நான் அந்
தரியாமி. நான் சாசுவதமான விக்ஞான சமரஸ சுவரூபன். நான்
முடிக்கட்டின பரதத்துவம். நான் ஞானுனந்த சுவரூபியானவன்.
விவேகமான புத்தி யுக்தியினுலே இரண்டாவதற்ற ஆத்மாவை
நான் அறிகிறே னுனலும் பெந்த மோக்ஷாதி வியவகாரம் காணப்
படுகிறது. பிரபஞ்சமானது எனக்கு நிவிருத்தி யானுலும் எப்போ
தும் சத்தியம்போல் விளங்குகிறது. பழுதையில் பாம்பு முதலி
யனபோல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம்
பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதாரரூபமாய் பிர்ம்மசத்து மாத்
திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஜகத்தில்லை. கரு
ப்பு ரஸமானது எப்படி சர்க்கரையை வியாபித்து நிறைந்திருக்கி
றதோ அப்படிப்போல அத்துவய பிர்ம்மரூபத்தினுலே மூன்று
லோகத்திலும் நிறைந் திருக்கிறேன். குமிழிமுதலிய விகாரங்க
ளும் அலைகளும் சமுத்திரத்தி லெப்படியோ, அப்படிப்போல
பிரும்மாமுதல் புழு அல்லது பூச்சிவரையிலுள்ள பிராணிகள்
என்னிடத்திற் கற்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அலைகளினசைவை
சமுத்திரம் கோராதது எப்படியோ அப்படிப்போல நான் ஆநந்த
ரூபியாயிருக்கிறதினுலே விஷயாநந்தக் கோரிக்கை யுண்டாகவே
ண்டாம். சம்பந்நனு யிருக்கிறவனுக்குத் தரித்திரத்தில் ஆசையில்
லாததுபோல பிர்ம்மாநந்தத்தில் முழுகியிருக்கிற எனக்கு விஷய
வாசை யுண்டாகமாட்டாது. அமிருதத்தையும் விஷத்தையும் பா
ர்த்த புத்தியுள்ளவனுனவன் விஷத்தைத் தள்ளி விடுகிருன். நான்
ஆத்மாவை யறிந்தபடியால் ஆத்மாவல்லாததைத் தள்ளிவிடுகி
றேன். குடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற சூரியன் குடத்தினுடைய
நாசத்தினுல் நாசமடைகிறதில்லை. தேகத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற
சாக்ஷியாக விருக்கிறவன் தேகநாசத்தினுல் நாசமடைகிறதில்லை.
எனக்குப் பெந்தமுமில்லை. எனக்கு முக்தியுமில்லை, எனக்குச்

ஶாஸ்த்ரம் நவேதவர்ஜம் யோகயோகாத்மவிகாஸகா ந்யாயாதீதே தாபஸ
ப்ராணாஶ்ச ஷட்சக்ரபேதேந காமேஷ்வஹம் நாத்மதாஜநம் ஸஹாவ
ந்புண்யஸ்ய பதார்த்தம் கரயம் ஸவேத் । ஆத்மாநம் ஜ்யோதிஷா
ஜ்ஞாநம் ஸௌகாயிதம் க்ஷத்ரக்ஷேத்ரவிதே நஷ்டம் க்ஷேத்ரஸ்ய பாபிநஸ்
ப்ராஹ்மண்யம் க்ஷேமதோத்ரவ நாமஸ்ஸந்தய ஜாதயம் ।
ஸமதாயேதே ஸம்ஸ்மயஸ்ய நிவர்த்யதே । ஜலக்ஷ்மீயமோதக
தாத்காரணதேஹமாம் । நஸந்தி ஸநிதஸ்ய நிர்விகார ஸாக்ஷி
ணம் । உமேக்ஷஸ்யயாஸாநார்யகார்யப்ரதீயதே । ஸ்வப்ரகா
வாநந்தே தமோ தீக்ஷ்ணஸ்ய ஜாயதே । சக்ஷுர்த்ருஷ்டி நிரோத
ஹேது ஸூக்ஷ்மார்நாஸ்தித்வந்யதே । ததாஜ்ஞாநாத்ப்ரதாநே
ப்ரஹ்மநாஸ்தித்வந்யதே । யதாம்ருதம் விஷாஹ்நம் விஷஶோஷே
விவர்த்யதே । நஸ்வப்நஶாதிஜலா ஹ்ந்நா ஜலஶோஷாநுப்ரகாஶதம் ।
ஸ்வாவிஷ்டகாணிகா பஹுலம் நாஶயேத்தத் । ஸ்வஸ்வாவிபோதே
வ்யஜ்ஞாநம் பஹுலம் நாஶயேத்ததா । காமக்ரோதயதாஸவோ
ஜ்ஞாநாஸ்தித்வாபி । ஸஹங்காராதி தேஹாந்தம் ஜகந்நாஸ்த்யஹ
யம் । விஶ்வம் பூஜ்யம் நவேதார்ஹ்யம் ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தம் பரம் । ஆநந்த
ந்வேதாந்தவேத்யஜ்ஞாநாஹ்நாதிஸத்யவத்॥

இத்யாத்மபோதோபநிஷதம் முஹூர்த்தமுபாஸித்வா
ந ஸ புநராவர்த்ததே ந ஸ புநராவர்த்தத இத்யுபநிஷத்॥ ஓம்॥

ஓம் வாங்மே மநஸீதி ஶாந்தி:.

ஓம் இத்யாத்மபோதோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஓம் தத்ஸத்.

(ஸ

ஸ்திரமுமில்லை. எனக்குக் குருவுமில்லை. (அவைகள்) மாயா த்திரமாக விளங்குவதினாலே நான் (அவைகளை) அதிக்கிரமித்த ன். இரண்டாவதற்றவன். பிராணன்களானவை அவைகளினு டைய தருமங்களினாலே சலித்துக்கொண்டிருக்கட்டும் மனதானது சையினாலே அடிக்கப்படட்டும் சுபாவமாய் ஆநந்தரூபியாயிருக் ற எனக்குத் துக்கமெப்படியுண்டாகும். ஆத்மாவை வாஸ்தவமா றிந்துகொண்டேன். அக்ஞானமானது எங்கேயோ பறந்துபோய் ட்டது. கருத்திருத்துவமாகிய அகங்காரம் நஷ்டமாய்விட்டது. ன் செய்யவேண்டியதாக வொன்றுமில்லை. பிராம்மண்ணியம், லம், கோத்திரம், பெயர், அழகு, ஜாதி, இவைகள் ஸ்தூலதேகத் தச்சேர்ந்தன, தேகமில்லாத எனக்கு (அவைகள்) இல்லை. ஜடத் வம் பிரியத்துவம் சந்தோஷத்துவம் இந்தத் தருமங்கள் காரண தகத்தைச்சேர்ந்தன. நித்தியனாயும் மாறுதலற்ற சுவரூபியாயுமிரு கிற எனக்கில்லை. கோட்டானுக்கு சூரியன் இருட்டாகக் காணப் டுகிறதுபோல மூடனுக்கு சுவப்பிரகாச பராநந்தத்தில் இருட் ண்டா யிருக்கிறது. கண்பார்வையை மேகம் மறைத்தால் (அந்த க்ஞானி) சூரியனில்லையென்று நினைக்கிறான். அப்படிப்போல க்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கிற தேகத்தையுடைய ஜீவன் ர்ம்மமில்லை என்று நினைக்கிறான். விஷத்தைக் காட்டிலும் வே யிருக்கிற அமிருதமானது விஷத்தோடு எப்படி ஒட்டுகிறதில் லயோ, அப்படிப்போல ஜடத்தைவிட வேறாய் விளங்கிக்கொண் ருக்கிற நான் ஜடதோஷங்களைத் தொடுகிறதில்லை. தீபம் எவ் ளவு சிறியதானாலும் அதின் பிர்காசமானது பெரிதான இரு ளைப் போக்குவதுபோல் ஞானமானது சொற்பமா யிருந்தாலும் ட அதிகமான அக்ஞானத்தை நசிக்கச்செய்கிறது. கயிற்றில் ாம்பு முக்காலத்திலு மெப்படியில்லையோ, அப்படி அகங்காராதி தகம் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது அத்துவயனாயிருக்கிற என்னி த்திலில்லை. சித்சுவரூபனாகவே நானிருக்கிறதினாலே என்னிட தில் ஜடத்துவமில்லை. சத்திய சுவரூபனாயிருக்கிறதினாலே பொ யில்லை. ஆநந்தசுவரூபனா யிருக்கிறதினாலே துக்கமில்லை. அக் ஞானத்தினால் ஜகத்தானது சத்தியம்போல விளங்குகிறது.

இந்தப்படி ஆத்மபோதோபநிஷத்தை ஒரு முகூர்த்தம் உபா த்தால் மறுஜனன மில்லை மறுஜனன மில்லை, என்று உபநிஷத்.

ஆத்மபோதோபநிஷத் முற்றிற்று.

𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍀𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

[illegible]

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑍐. 𑌅𑌥 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑌾𑌭𑌰𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑌂𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌅𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌜𑌨𑍈𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌷𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌲𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌸. 𑌰𑌿. 𑌗. 𑌮. 𑌪. 𑌧. 𑌨𑌿. 𑌸𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌕𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌨𑌾𑌮𑌕𑍈𑌃 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌰𑍍𑌨𑌰𑌮𑍃𑌗𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌮𑌰𑌕𑌿𑌂𑌨𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑌰𑍋𑌗𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑍋𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌾𑌦𑌿𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌤𑌿𑌥𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍁𑌪𑌵𑍇𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌥𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃

ஹரி: ஓம்.

ஓம் வாஸுதேவாய நம:

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம:

அதர்வண வேதத்தில்

நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்.

(பத்திரம்கரணே பிரிதிசாந்தி:)

முதலாவது உபதேசம்.

ஓம். ஒருகாலத்தில் பரிவிராஜகர்களுக்கு (துரவியாய் எங்
ம் சஞ்சாரம் செய்கிறவர்களுக்கு) ஆபரணமாயிருக்கிற நாரதர்
லை லோகங்களையும் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டும் அபூர்வ புண்
ரியபலன்களைத் தரத்தக்கதாயிருக்கிற தீர்த்தங்களைப் பார்வையி
லேயே பரிசுத்தம் செய்கிறவராய், சித்தசுத்தியை யடைந்தவ
ய், துவேஷமற்றவராய், சாந்தராய், பொறுமையுள்ளவராய் சக
த்தையும் வெறுத்தவராய், சுவரூபானு சந்தானத்தி லிருக்கிறவ
ய்க் கொண்டும் ஏற்பட்டிருக்கிற ஆனந்த மகிமை பெற்றவும்
னிஜனங்களால் நிறைந்தவுமான நைமிசாரண்ணிய புண்ணிய
தலத்தைக்கண்டு, ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி, என்கிற பெயர்களையு
டய ஸ்வரவிசேஷங்களோடு கூடியவும் வைராக்கியத்தை யுண்
ாக்கத்தக்கவும் பிரபஞ்சத்தை அசட்டைசெய்யத்தக்கவும் ஸ்தா
ர ஜங்கமரூபமான * பகவத் பக்தி விசேஷங்களைத் தெரிவிக்கிற
மான ஹரிகதாப்பிரசங்கங்களினாலே நர மிருக கிம்புருஷ அமர
ன்னர அப்ஸர உரகக் கூட்டங்களை மோகிக்கச்செய்துகொண்டு
நைமிசாரண்ணிய ஸ்தலத்திற்கு) வந்தார். பனிரண்டு வருஷம்
த்திரயாகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறவர்களும் வேதாத்தியயன சம்
ன்னர்களும் சகலத்தையும் அறிந்தவர்களும் தபசிலேயே நிஷ்
டையுடையவர்களும் ஞானவைராக்கிய சம்பன்னர்களுமான சௌ
காதி மகரிஷிகள், பிரும்மாவின் குமாரரும் பகவத் பக்தருமான
ந்த நாரதனைப்பார்த்து எழுந்திருந்து மரியாதைசெய்து தகுந்த
பசாரஞ்செய்து உட்காரவைத்துத் தாங்களும் உட்கார்ந்து, ஓ
ரும்ம புத்திரராகிய பகவானே! எங்களுக்கு முக்திக்குபாய
மப்படி? அது சொல்லத்தக்கதென்று கேட்டார்கள்.

---

* ஸ்தாவரரூபமான பகவத்பக்தியென்றால், மனதினால் செய்கிற பகவத்தியா
ம். ஜங்கமரூபமான பகவத்பக்தியென்றால், வாக்குக்காயங்களினால் பகவத்
ஷயமாய்ச்செய்கிற ஸ்தோத்திர நமஸ்காராதிகள்.

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑌭𑌵 𑌉𑌪𑌨𑍀
𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍁𑌪𑌨𑌯𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌪
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑍈𑌕𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰
𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸
𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮
𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌸
𑌮𑍍𑌯𑌗𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍁𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌸𑌂𑌪
𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤
𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌨𑍈𑌷𑌣𑍋𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾
𑌸𑍀 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌾𑌸𑍍𑌖𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌹
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍॥

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪
𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿

இப்படிக் கேட்கப்பட்ட நாரதரானவர் அவர்களின் பொரு ட்டு சொல்லுகிறார்.

நல்லகுலத்திற் பிறந்தவனும் நன்றாய் உபநயநம் முதலான நாற்பத்துநான்கு சம்ஸ்காரங்களை யுடையவனுமிருக்கிறவன் தனக்கு அபிமானமுள்ள ஒரு குருவிடம் தன்னுடைய சுவசாகாத்தியயனம் முதலான சகல வித்தைகளையும் அப்பியாசம்செய்து பனிரண்டு வருஷம் குருசுசுரூஷை முதலான பிரும்மசாரி விருதத்தையும் இருபத்தைந்து வருஷம் கிரகஸ்தாசிரமத்தையும் இருபத்தைந்து வருஷம் வானப்பிரஸ்தா சிரமத்தையும் அததற்குள்ள நியமப்படி நிறைவேற்றி நான்குவித * பிரும்மசரியத்தையும் ஆறுவித † கிரகஸ்தாசிரமத்தையும் நான்குவித ‡ வானபிரஸ்தா சிரமத்தையும் செவ்வையா யநுஷ்டித்து, அததற்குறிய சகல கருமத்தையும் முடிவுசெய்து, நான்குவித சாதனங்களையும் § அடைந்து, சகலமான சமுசாரத்திலேயும் ஈஷணத்திரயங்களுடைய ¶ வாசனையிலேயும் மனோவாக் காயங்களுடைய கருமங்களுடன் ஆசையைவிட்டு வைரமற்றவனாய், சாந்தனாய், பொறுமை யுடையவனாயிருக்கிற எந்தச் சந்நியாசியானவன் பரம ஹம்ஸாசிரமத்தினால் சலனமற்றவனாய், சுவசுவ ரூபத்தியானத்துடன் தேகத்தை விடுகிறானோ அவன் முக்தனாகிறான், என்று உபநிஷத்.

முதலாவதுபதேசம் முற்றிற்று.

உ-வது. உபதேசம்.

சௌனகாதி ரிஷிகளெல்லோரும் பகவானாகிய நாரதனை (நோக்கி) ஓ பகவானே! சந்நியாசவிதியை எங்களுக்குச் சொல்லுமென்

* ஗ாயத்ர பிரும்மசாரி, பிராஜாபத்தியப் பிரும்மசாரி, வைதிகப்பிரும்மசாரி, நைஷ்டிக பிரும்மசாரி.

† வார்த்தாவிருத்தி, சாலீனவிருத்தி, யாயாவரன், ஘ொரன்னியாஸி, இந்த நான்குவித கிரகஸ்தாசிரமம்தான் அமரத்தினாலறியக் கூடியதாகவிருக்கிறது.

‡ ஔதும்பரன், வைகாநஸன், ஸம்பிரக்ஷாளி, பௌர்ணமன்.

§ நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகம், இஹாமுத்திரார்த்தபலபோக விராகம், சமாதிஷட்கசம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம்.

¶ புத்திராசை, பெண்ணாசை, பொருளாசை.

𑌤𑌾𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍁𑌖𑍇
𑌨𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌚𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤
𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌪
𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹𑍋𑌪
𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 । 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦
𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑍋 𑌮𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵
𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍇
𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌦 𑌮
𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 । 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍋
𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑍁
𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣𑍋𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰
𑌮𑌤𑌿𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌾𑌢𑌮𑌵𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌭𑍋
𑌨𑌾𑌰𑌦 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑌾𑌦𑌾 𑌵𑌨𑍁𑌪𑌨𑍀𑌤𑍋𑌪𑌨𑌯𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸
𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌤𑍃𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌸𑌮𑍀𑌪𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰
𑌸𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑌭𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌶𑌾
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯
𑌥𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌸𑍇𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵

ர்கள். அவர்களைப்பார்த்து நாரதர் அதின் சுவரூபம் முழுதும் தாமகருடைய (பிரும்மாவினுடைய) வாக்கினால் அறிவது யுக்த மன்று சொல்லி சத்திரயாகம் பூர்த்தியடைந்தபிறகு அந்த(சனகாதி) ரிஷிகளுடன்கூட (நாரதர்) சத்தியலோகஞ்சென்று பிரம்ம ஷ்டராயிருக்கிற பிரும்மாவைக் கிரமப்படி நமஸ்காரம்செய்து தோத்திரஞ் செய்து அவர்களுடன் (சனகாதிரிஷிகளுடன்) ட பிரும்மாவின் உத்திரவினாலே தகுந்தபடி யுட்கார்ந்து, நார ர் பிரும்மாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (அதாவது) நீர் குரு, ர் பிதா, சகல வித்தையினுடைய ரகஸியத்தையும் தெரிந்தவர், ர் எல்லாம் தெரிந்தவர், ஆகையால் எனக்கிஷ்டமான ஒரு ரகஸி த்தைச் சொல்லவேண்டும். உம்மைத் தவிர வேறே எவன் எனக் ஷ்டமான ரகஸியத்தைச் சொல்ல சக்தனாயிருக்கிறான். அதெ னவெனில், சந்நியாசத்தினுடைய சுவரூபக் கிரமத்தை எங்க நக்குச் சொல்லும் என்று நாரதரால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பிரு மாவானவர் நான்குபக்கத்திலும் எல்லாரையும் பார்த்து ஒரு முகூர்த்தம் தியானித்து சமுசார துக்க நிவிருத்தியின் பொரு டு விசாரிக்கிறதாக நிச்சயித்து நாரதரைப் பார்த்து பிரும்மா சால்லுகிறார்.

ஓ என் குமாரா! முன்னாலே புருஷ சூக்தோப நிஷத்படிக்கு ரதி சயாகாரத்தை யுடைத்தாயிருந்த விராட் புருஷனால் உப தசிக்கப்பட்ட ரகஸியமானது உனக்குச் சொல்லப்படுகிறது. ந்தக் கிரமமானது அதிரகஸியமானது. நன்றாய் கவனத்தோடு கட்கப்படத்தக்கது. ஓ நாரதா! நல்ல குலத்தில் பிறந்தவனும் ாய் தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படிந் திருக்கிறவனு மானவன் (பாலி ன்) விதிப்படி முதலில் உபநயநமான பிறகு தகப்பனுக்கு அந் யமானவனாயும், நல்ல சம்பிரதாய முள்ளவனாயும், சிரத்தை யுள் ளவனாயும், நற்குலத்தில் பிறந்தவனாயும், சுரோத்திரியனாயும் (வே மறிந்த பிராம்மணனாயும்), சாஸ்திரத்தில் அபிமான முள்ளவ னாயும், (நற்)குண முள்ளவனாயும், கபட மற்றவனாயு மிருக்கிற த்குருவை யடைந்து அவனை நமஸ்கரித்து உபயோக மானவனா லுள்ள சுசுரூஷையைச் செய்து தன் அபிப்பிராயத்தை விக்ஞா னம் (வணக்கத்துடன் தெரிவித்தல்) செய்து பனிரண்டு வரு ஷம் சேவையுடன்கூட சகல வித்தியாப் பியாசத்தையும் செய்து

ததநந்தரஜ்ஞயா ஸுக்ஷேமாநந்தரேவா ப்ரஹ்மசர்யாந்தம் விவாஹம் வ

விம்ஶதிவத்ஸரம் கார்ஹஸ்த்யமேவாஶ்ரமம்ஸ்தாய கார்ஹஸ்த்யாநந்தரஜ்ஞயா க்ர

ஶோதித சதுஸ்த்ரிம்ஶத்தருணம் ப்ரஹ்மசர்யாணாம் நிவ்ருத்திஶேஷ்யத்ஸவம்ஶ

ஜீர்ணாங்கேஷு தத்ரகோபஸாதநம் மாஹர்ஷ்யேர்ஷ்யாதிதபஞ்சவிம்ஶதிவத்ஸ

தீக்ஷாம் யஞ்சவிம்ஶதிவத்ஸரயஜ்ஞம் தம் த்ரிஷவணஸ்நாநகஸ்நஶநபா

வர்ஷம் வதாம் விஸ்ய கால கேசவாராதநாஹார தாஹாரந்யகேசவ

நஷ்டோபஷ்கா பரீத்யாதி ப்ராந்த நஸம்வாரம் விஹாய நிகிர

ரஹித தஷாஶ்ரித சதுர்ணாம் தத்தத்யம் நிவர்தம்ஸ்ய ஜ்யேஷ்ட ஶ்ரவ

விஷய வைதத்ருஷ்ணேஷ்யஶேத்ய வக்ஷாம்ஶஸ் ஸம்ஸார ஸம்பந்த ஸவ

தோ விரக்த ஸ்த்ரீத்தஸ்ஷி ஶேத்யாஶாஸ் யதேவத்யாஹங்காரம் த்

ஸாயநவதர்ஷ யஸம்பந்த ஸந்த்யஸ்த ஶஹதீத்யுபநிஷத்.

இதி த்விதீயோபதேஶ:.

அத த்ருதீயோபதேஶ:.

அதஹைநம் நாரத: பிதாமஹம் பப்ரச்ச ஹபவந் கே

ஸந்யாஸ ஸந்யாஸாதிகாரவ் ஏவதேவாதந ஸந்யாஸாதிகா

ணம் நீரஸ்யேவத் வஸ்தாத் ஸந்யாஸவிதிரர்த்யதே । அவஹிதஶ்ஶ

ண்ட ॥ அதஷண்டோபதிதோங்கவிகலஸ்த்ரைணோ பதிரோப

வருடைய (குருவினுடைய) உத்தரவினாலே தன் குலத்திற்கு
பாக்கியமானவளும் தனக்கிஷ்டமானவளுமாகிய கன்னிகையை
வாகம் (கல்லியாணம்) செய்துகொண்டு பின்பு இருபத்தைந்து
ருஷம் கிரகஸ்தனுக் கடுத்த கருமத்தைச் செய்து தௌர்ப்
ராமம்மண்ணிய நிவர்த்தியை யடைந்து (யக்ஞாதிகளால் பிரா
மண சிரேஷ்டத்துவத்தை யடைந்து) தன்வம்சவிருத்தி யாக
வண்டு மென்கிற ஆசையுடையவன் ஒரு புத்திரனை யடைந்து
ரகஸ்த தருமத்திற்கு யோக்கியமான இருபத்தைந்து வருஷங்
ளைக் கழித்து, இருபத்தைந்து வருஷங்கள்வரையில் மூன்று
லம் ஸ்நானஞ்செய்து ஒருவேளை சதுர்விதகாலத்தில் (நாலா
து ஜாமத்தில்) ஆகாரம்செய்து ஒருவனாக வனத்திலிருந்து பட்
ணம் கிராமங்களுடைய முந்திய (முன்போல்) சஞ்சாரத்தை
ட்டு நிகரம் (வெகுமானத்தில் விருப்பு) அற்றவனாய் அந்த
வானப்பிரஸ்த) ஆசிரமத்திற்கு நியதமான கருமங்களை நிறை
வற்றிக்கொண்டு கண்டதும் கேட்டதுமான விஷயங்களில் நிரா
ச யடைந்து நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களை யுடையவனாய் எல்லா
ற்றிலும் விருப்பற்றவனாய் சித்தசுத்தியை யடைந்து ஆசை
சூயை பொறாமை அகங்காரம் இவைகளை எரித்து சாதன சது
டைய சம்பன்ன னானவன் சந்நியாசத்திற்கு யோக்கிய னாகிறான்,
ன்று உபநிஷத்.

இரண்டாவ துபதேசம் முற்றிற்று.

---

௩ - வது. உபதேசம்.

பின்பு நாரதரானவர் பிதாமகனை (நோக்கி) ஓ! பகவானே;
வனால் சந்நியாசாதிகார மடையப்பட்டு சந்நியாசம் செய்துகொ
ளத் தக்கதென்று கேட்டார். முதலில் சந்நியாசாதிகாரியை
ரூபித்து பின்பு சந்நியாச விதி சொல்லப்படுகிறது. ஜாக்கிருதை
யாய்க் கேள் (என்று பிரும்மா சொல்லுகிறார்.)

நபும்ஸகன், பதிதன் (ஜாதிகெட்டவன்), அங்கஹீனன், ஸ்தி
லோலன், செவிடன், பாலன்,

ஃ·ஞகம் வாஷம்ஸம் வஸ்த்ரம் ஶிம்ஶீ வைவாநஸ ஹாʳதிஜள ஹ்ருதகாய

வகஸ்திவிஶிஷ்டாநஷ்டிகோவெ:ʳாமாவமெஹாவெமெ தெந ஸந்த

ஸாஹாஹ் ஷ்நஷ்யாயநாவி ஃஹாவாகெமாவஜெஸெ நாயிகாʳஸி

வஞ்வஹ்ஸநாஶீ வʳஃஹம்ஸெஸாயிகாʳஸி । வமேʳமெணவாந்த

ஶ்வாவி வʳமெஸெவா த்நா தயா। சுஹயம்ஸஃவாமொநா திஸவʳவ

யிதிஷ்ட்ருத்திஃ । ஷம்பொயிவிகமொவம்யொ வாஜகுஶ்ஶாவிவாத

வதிதஶ்வாʳஞாஶீ வைவாநஸஹாʳஜிஜள । வஸ்த்ரஶிம்ஶீவவாஷ

ஶிவிஶிஷ்டாவநஷ்டிகஃ । ஞித்ரிவாமெʳண ஸநமெஷ்டா ஹ்ருத

யாவகொவிவ । ஷமெதநாஹம்திஸநாவஸ ஃாதமேʳண வி

க்ருஃம்। க்ருதாʳஸாகயம்காஃஃ கயஃாʳஸாஸம்ஃதஃ। வ்ராணமெஸ

க்ருஃணாஸந காஜஷாதʳ ஸம்ஜ்க்ருகஃ । நெதʳஷாதʳஃகாமெ

ஃக்திஃாமவ்யவதகஃ । க்ருதமேʳவிவ ஸந்நாமெஸ தத்தநம்

வʳஷ்ாʳம் । ஃம்த்ராவ்ருத்திஜுக்ருமெகவவ ஸநமெஸஞிபிவசுவய

க்ருதமேʳவிக்ருமெஃவாவி மெவ்ரஷமெஹமொநகத்ருவிசு। நஃம்த்ர

ஃஹ்ʳஹிதம் கஃஹ்ஃம்த்ரஃவெக்ஷமெத । சுகஃஹ்ஃம்த்ரʳஹிதம் நாமெ

ஃம்த்ரம்வʳதயெசு । ஃம்த்ரம்விநாகஃஹ்கயஹ் ஹ்ஷ்நாஹதி

ஹ்வெசு । வியமெக்த கஃஹ்ஸம்க்ஷவா ஷ்நாஸ ஷாதʳஸ்ரு

மை, பாஷண்டன் (வேததூஷகன், நாஸ்திகன், மதம் கெட்ட ன்) சக்கிரீ (சக்கராங்கம் செய்து கொண்டவன்), லிங்கீ (லிங்க த்தினை,அல்லது தாரணை செய்துகொண்டவன்), வைகானஸன், ரிஹரத்துவிஜர்கள், கூலிக்கு அத்தி யயனம் சொல்லுகிறவன், ாட்டைத்தலையன், அக்கிநியில்லாதவன் (அக்கிநிஹோத்திரம் தலியவை செய்யாதவன்), இவர்கள் வைராக்கிய மடைந்திருந்தா ம் கூட சந்நியாசத்திற்கு அருகர்களல்லர். (அவர்கள்) சந்நி சம் செய்துகொண்டாலும் மகாவாக்கியங்களை உபதேசம் பெ றுக்கொள்ள அதிகாரிக ளல்லர். பூர்வ (முன் சந்நியாசத்திற்கு ாக்கியனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற) பரமஹம்ஸனுகிய சந் ாசிதான் அதிகாரி. (எவன்) தன்னுல் பிறர் பயமடையாத போல் தானும் பிறரால் பயமடைகிறதில்லையோ (அவன்) பரி ராட் என்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. ஷண்டன், ங்கஹீனன், குருடன், பாலன், பாபி, பதிதன், பரத்துவாரீ (அந் ன் வாசல் காப்பான்), வைகானஸன், ஹரிஹரத்துவஜர்கள் கிரீ, லிங்கீ, பாஷண்டி, சிபிவிஷ்டன் (சொட்டைத்தலையன்), க்கிநிகன், இரண்டு மூன்று தடவை சந்நியாசம் செய்துகொ டவன், கூலிக்கு அத்தியயனம் சொல்லுகிறவன் இவர்கள் ஆது திலுலே தவிர, கிரம சந்நியாசத்திற்கு பாத்திரர்க ளல்லர். துர சந்நியாசத்திற்குக் காலமெது என்கிற விஷயத்தில் ஆரி ளுடைய சம்மதமெது வென்றுலோ, பிராணன் வெளிப்படு தற்குச் சமீப காலம்தான் ஆதுரமென்று பெயரையுடையது. ற காலமானது முக்தி மார்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்க ஆதுர ல மன்று. ஆதுர சந்நியாசத்திலும் அந்தந்த மந்திர பூர்வ ய் மந்திராவிருத்தியைச் செய்தே வித்வானுனவன் விதிப்படி நச் சந்நியாசம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆதுர சந்நியா திற்கும், கிரம சந்நியாசத்திற்கும், பிரேஷோச்சாரண (சந்நி சம் வாங்குகையில் சொல்லவேண்டிய) மந்திரத்தில் பேத ல்லை. கருமமன்றி மந்திரமில்லை. கருமம் மந்திரத்தை அபே க்கிறது. மந்திரமன்றியில் செய்வது கருமமாகாது. ஆகையால் திரத்தை விடக்கூடாது. மந்திரத்தை விட்டுச் செய்தகருமம் ம்பலில்செய்த ஹோமமாகும். விதியினுல் சொல்லப்பட்டி க்கிற கருமங்களுடைய சுருக்கத்தினுலே ஆதுர சந்நியாசமெ று சொல்லப்படுகிறது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

कृतानामेव ब्राह्मणो ब्रह्मवादिनाम् । संसारे [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ज्ञातव्यं तत्त्वं परं ब्रह्म सनातनम् । तदेक[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஆகையினாலே, ஓ முனியே! ஆதுர சந்நியாசத்தில் மந்திர
தினுடைய ஆவிருத்தி சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. ஆஹிதா
கிநி யானவன் (அக்கிநி ஹோத்திரம் எப்போதும் செய்து
'காண் டிருக்கிறவன்) வெறுப்படைந்து தேசாந்திரம் போனால்
லத்திலேயே பிராஜாபத்திய இஷ்டியை நிறைவேற்றி பிறகு
ந்நியாசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். சுருதி அநுஷ்டான மா
க்கத்தினால் (ஏற்பட்டி ருக்கிற) கருமாநுஷ்டானத்தை மனசி
ூலேயாவது, விதிப்படிக்குள்ள மந்திரா விருத்தியினாலே யா
'து, ஜலத்திலே வித்துவா னானவன் பூர்த்திசெய்து பிறகு சந்
யாசம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. இல்லாவிட்டால் பாதி
தியத்தை யடைவான். எப்போது மனசில் சகல வஸ்துக்க
ிடத்திலும் விரக்தியுண்டாகிறதோ அப்போது சந்நியாசத்தை
ிச்சிக்கிறார்கள் (சந்நியாசத்திற்கு அது தகுந்த காலமென்று
'பரியோர்கள் நினைக்கிறார்கள்). அப்படி யில்லாவிட்டால் பதி
னுகிறான். வைராக்கிய மடைந்தவன் சந்நியாசம் வாங்கிக்கொ
ள வேண்டியது. வைராக்கிய மில்லாதவன் வீட்டிலேயேயி
ுக்கவேண்டியது. ஆசையுட னிருக்கிற துவிஜாதமன் சந்நியா
ம் வாங்கிக்கொண்டால் நரகமடைகிறான். எவனுடைய நாக்கு,
பஸ்தம், வயிறு, கை இவைகள் அடங்கி யிருக்கின்றனவோ
அப்படிப்பட்ட பிரும்மசாரியான பிராம்மணன் விவாகம் செய்
து கொள்ளாமலே சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ளலாம், சம்சாரத்
தை நிஸ்ஸாரமா யறிந்து ஸாரத்தை (பிர்ம்மத்தை) அறிய விச்
சையினாலே விவாகம் செய்துகொள்ளாமலே சிரேஷ்டமான வை
ராக்கியத்தை ஆசிரயித்து சந்நியாசி யாகிறார்கள். பிரவிருத்தி
லக்ஷணம் கருமம். ஞானம் சந்நியாச லக்ஷணம். ஆகையால்,
ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு புத்திமானானவன் சந்நியாசஞ்
செய்துகொள்ள வேண்டியது. சாசுவதமான பரபிர்ம்ம தத்து
வம் எப்போது அறியப்பட்டதோ அப்போது ஒரு தெண்டத்
தைத் தரித்துக்கொண்டவனாய் பூணூலையும் குடுமியையும் திய
ஜிக்கவேண்டியது. பரமாத்துமாவிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனும்,
அபரமாத்துமாவிடத்தில் (மாயாகாரியமான பிரபஞ்சத்தினிடத்
தில்) விரக்தியுடையவனும், சகல ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்ட
வனுயு மிருக்கிறவன் பிக்ஷான்னத்தை யுண்பதற்கு (சந்நியாசத்
திற்கு) யோக்கியனாயிருக்கிறான்.

வ-ஞ்ஜிதொவந்தி தமெஸ்வ ஸாவ்ய ஸந்நாயயாஸவெச । தயாெ
த்ராஸ்ரொநஸ்த்ர தநாஸவதி வெஸக்ஷஸாக ! கஸஹெவாக்ஷரஓ
ஹு வாஸாஷவாவ்ருஷேயம் । ஐதிஹாவொயரவொயஸ்ரா தநாஸ
திவெஸக்ஷஸாக । யஹிநுஶாஞ்சி ஶ்ரெஸ்ரளவம் ஸதரம்வஞொஷ
ஜஷம் । கூகிஞ்நரெநம்பஸ்ர ஸவெகவஊரஶ்ர வெவவெஸச । யநா
கூரொவெதஸாவம் ஸவஷஸஞவெதஷாவாவகம் । கஉஷணாஉநஸா
வா தநாஸவதிவெஸக்ஷஸாக । நஶஉக்ஷணகம்யஉஷ உநாதிஷ்ந
ஹிதஃ । வெநாஞாநுவிபிவஹ்ரகூா ஸநுவெஷநுணொஷிஜஃ । ய
திஃக்ஷஉாநவொவொஷயம் ஶளவஷிஹ்ரயநிஶ்ர ஹஃ । ஹீவிஷநாஸத
ஜ்ராயொ நஶகம்யஉஷஊக்ஷணம் । கதீதா நஸ்வெவஜாமா நதய
நாமதாநவி । வ்ராவ்ராம்ஶ்ரநாஹிநவெநநர் ஹுவெகவஊரஶ்ர வெ
வெஸச । கஞஹுாநீஹ்ரியாணம்த பஷஹிஷ்ஷாநிஷயாந ஹிஃ ।
வெஜாதியஸ்ஸநாகதஷம் ஸவெகவஊரஶ்ர வெவவெஸச । வ்ராணெ
வெதயஶாவெஹஃ ஸாவநாஃஉம் நவிநதி । தயாவெதவ்ராணயவெக்ஷ
வி ஸவெகவஊரஶ்ர வெவவெஸச।

தான் பூஜிக்கப்பட்டாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டாலும் எப்படிச் ந்தோஷப் படுகிருனே, அடிக்கப்பட்டாலும் அப்படி யிருக்கிற ன் பிக்ஷான்னத்தை யுண்பதற்கு யோக்கியனாயிருக்கிருன். இர டாவதற்றவும் நாசமற்றவுமான வாசுதேவனென்று பெயருள்ள ர்ம்மம் தானேயென்று எவனுக்கு எப்போது நிச்சயமான பா னயிருக்கிறதோ அப்போதவன் பிக்ஷான்னம் புஜிக்கிறவனாயிரு கிருன். சாந்தி (இந்திரியங்களை யடக்குதல்), சமம் (மனதை டக்குதல்), சுத்தி (தேகமனச்சுத்தி), பொய்யின்மை, சந்தோ ம், நேர்மை, எழுமைத்தனம். டம்பமின்மை, இவைகள் எவ டத்தி லிருக்கின்றனவோ அவன் கைவல்லியாசிரமத்தில் (சந் பாசாச்சிரமத்தில்) இருக்கவேண்டியவன். சகல பூதங்களிடத் லும் செய்கையினுலாவது, மனசினுலாவது, வாக்கினுலாவது, பசம்பந்தமான காரியம் எப்போது செய்கிறதில்லையோ அப் பாது பிக்ஷான்னத்தை யுண்பவனுகிருன். சமாதான மடைந்த த்தத்தையடக்கின) வனுய், பத்துவிதமான தருமங்களை அநுஷ் ானஞ்செய்து விதிப்படி வேதாந்தங்களை சிரவணஞ்செய்து *இ ணமற்றவனுய் சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. தை யம், பொறுமை, வெளியிந்திரியங்களை யடக்குதல் களவாமை, னச்சரீரசுத்தி, உள்ளிந்திரியங்களை யடக்குதல், வெட்கம், ஞா ம், சத்தியம், கோபமின்மை இந்தப்பத்தும் தருமத்தினுடைய க்ஷணம். இறந்தகாலவருங்கால போகங்களை நினைக்காமலும் டைந்திருக்கிற (நிகழ்கால) போகத்தில் சந்தோஷமடையா லும் இருக்கிறவன் சந்நியாசியாகலாம். உள்ளிருக்கிற இந்திரியங் ளை உள்ளேயும், வெளிவிஷயங்களை (சப்த ஸ்பரி சாதிகளை) வெ ரியிலேயு மிருக்கும்படி செய்ய எவன் சக்தியுள்ளவனே அவன் கைவல்லியா சிரமத்திலிருக்கலாம். பிராணன் போனபிறகு தேக ானது சுகதுக்கங்களை எப்படி யறிகிறதில்லையோ அப்படியே ிராணனோடிருக்கிறவன் சுகதுக்கங்களை யறியாதிருந்தால் அவன் கைவல்லியாசிரமத்தி லிருக்கலாம்.

---

* இருணமென்முல்- கடன், எப்படிப்பட்டதென்முல்:—தேவருணம், ரிஷி ருணம், பிதுர் ருணம்; இம்மூன்று. இவைகளை கிரகஸ்தன் தீர்க்கக்கடமைப்பட் டவன். எப்படியென்முல், யக்ஞத்தினுலே தேவருணத்தையும், பிரும்மசாரிய விருதத்தினுலே ரிஷிகளுடைய ருணத்தையும், புத்திரனையுண்டாக்குவதினுலே பிதுர் ருணத்தையும் தீர்க்கவேண்டும்.

[illegible]

பரமஹம்ஸனு யிருக்கிற எதியானவன் இரண்டு கௌபீனங்ளையும் ஒரு கந்தல் துணியையும் ஒரு தெண்டத்தையும் ஸ்வீகரிக்லாம். இதைவிட அதிகம் விதிக்கப்படவில்லை. ஆசையினுல் இதவிட அதிகமாய் சுவீகரித்தால் ரௌரவநரகத்தையடைந்து பசுக்ஷியாதியோனியில் பிறக்கிருன். பழசாய்ப் போனதும் அழுக்ீறதுமாகிய துணிகளை தைத்து அதற்கு வருணம் கொடுத்து அந்ங்கந்தையை மேல் வஸ்திரமாக தரிக்கவேண்டியது. ஒரு வஸ்திந்துடனுவது அல்லது வஸ்திரமன்றியிலாவ திருக்கலாம். ஏகஎன்ருனபிர்ம்ம)திருஷ்டியாயும் விஷயங்களில் ஆசையற்றும் ஒருனுகவே சஞ்சரிக்கவேண்டியது. வருஷாகாலத்தில் ஓரிடத்திலிருகலாம். புத்திரன் பெண்சாதி முதலிய குடும்பத்தையும் வேதாங்ங்களையும், யக்ஞத்தையும், பூணூலையும் சுத்தமாய்விட்டு எதியாவன் கூடமாய் (மறைவாய்) சஞ்சரிக்கவேண்டியது. காமம் குராதம் கருவம் ஆசை மோகம் முதலான தோஷங்களை விட்டுட்டு பரிவிராடானவன் தன்னுடையதென்று ஒன்று மில்லாதனுக வர்கவேண்டும். ஆசை துவேஷமற்றவனுயும் மண்கட்டி, ல்லு, தங்கம் இவைகளைச் சமமாகப் பார்க்கிறவனுயும் பிராணிிம்சை செய்யாதவனுயும் சகலத்திலிருந்தும் விடுபட்டவனுயுருக்கிறவன் முனியாகிருன். டம்பாகங்காரத்திலிருந்து விடுபட்வனுயும், ஹிம்சை கோட்சொல்லுதல் இவைகளை விட்டவனுயுருக்கிற ஆத்மஞானத்தோடுகூடின எதியானவன் மோக்ஷத்தைடைகிருன். இந்திரியங்களுடைய (விஷயங்களில்) பற்றுதலி)லே தோஷத்தை யடைகிருன். சந்தேகமில்லை. அவைகளை யடகினுல் சித்தியை யடைகிருன். காம போகத்தினுல் (காமத்தைனுபவித்ததினுல்) காமமானது ஒருக்காலும் அடங்குகிறதில்லை. றவிஸ் (நெய் முதலியன) னுலே அக்கினியானது விருத்தி யாகிறபோல அந்தக் காமமானது (அனுபவத்தினுலே) விருத்தியாகிது. கேட்டு, தொட்டு, புஜித்து, பார்த்து, முகர்ந்து எந்தமனின் சந்தோஷத்தையும், விசனத்தையு மடைகிறதில்லையோ, அவஜிதேந்திரியனென்று அறியப்படத்தக்கவன். எவனுடையவாகும்,மனசும் சுத்தமாயும் எப்போதும் நன்ருயடங்கியு மிருக்கின்னவோ அவன் வேதாந்தத்தினுலுண்டான பலன்முழுதையும்யடைகிருன்.

𑌸𑌮𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵 । 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇
𑌚𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌦𑌵𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 । 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌮𑌤𑌃 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖
𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑍁𑌖𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯
𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌨𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌞𑍍𑌚𑌨 । 𑌨 𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌦𑍇𑌹
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇
𑌦𑌾𑌕𑍍𑌰𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂 𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑍃𑌤
𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌰𑌾𑌸𑍀𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌮𑌿𑌷𑌃 । 𑌆
𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌹𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌵𑌿𑌚𑌰𑍇𑌦𑌿𑌹 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍋
𑌧𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌣 𑌚 । 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌯𑌾 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵
𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 । 𑌅𑌸𑍍𑌥𑌿𑌸𑍍𑌥𑍂𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍁𑌬𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌲𑍇𑌪𑌿𑌤
𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌨𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌯𑍋𑌃 । 𑌜𑌰𑌾
𑌶𑍋𑌕𑌸𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌰𑍋𑌗𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌮𑍍 । 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌮𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌭𑍂
𑌤𑌾𑌵𑌾𑌸𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌸𑍃𑌕𑍍𑌪𑍂𑌯𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍁𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌸𑌂𑌹𑌤𑍇 । 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌰𑌕𑍇𑌪𑌿 𑌸𑌃
𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑌦𑌵𑍀 𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌚𑌿𑌵𑌾𑌗𑍁𑌰𑌾 । 𑌸𑌾𑌸𑌿𑌪𑌤𑍍𑌰𑌵
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍀 𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌨𑌾𑌶𑍇𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 ।

ந்தப்பிராம்மணன் விஷத்தைப்போல வெகுமானத்தினால் எப்
பாதும் பயப்படுகிருனோ, அமிருதத்தைப்போல் அவமானத்தை
ப்போது யிச்சிக்கிருனோ அவன் அவமரியாதை செய்யப்பட்டா
ும் சுகமாய் நித்திரைசெய்கிருன். சுகமாய் எழுந்திருக்கிருன்.
கமா யிந்தலோகத்தில் சஞ்சரிக்கிருன். அவனே அவமானம் செய்
வன் நசித்துப் போகிருன். கொரேமான வார்த்தையைப் பொ
த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவனையும் அவமானம் செய்யக்
டாது. இந்தத் தேகசம்பந்தத்தைக் கொண்டுஒருவனையும் வி
ாதிக்கலாகாது. கோபிக்கிறவனைச் குறித்துபதில் கோபிக்கக்
டாது. இழுக்கப்பட்டாலும் நல்வார்த்தை சொல்லவேண்டும்.
ழுதுவாரங்களுக்கு (கண் - உ, காது - உ, மூக்கு-உ, வாய்-க, ஆக-
) துன்பம் நேரிட்டாலும் பொய்சொல்லலாகாது. ஆத்மாவிடத்
ல் சந்தோஷமுள்ளவனாய் அபேக்ஷை யற்றவனாய் (ஒருவனுக்
ம்) அநுக்கிரகம் செய்தலற்றவனாய் சுகத்தை விரும்புகிறவன் ஆத்
சகாயத்தினாலேயே இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டி
து. இந்திரியங்களை யடக்குவதினாலேயும் ஆசைதுவேஷங்கள்
சித்துப்போவதினாலேயும் பூதங்களுக்கு ஹிம்சைசெய்யாததினா
லயும் மோக்ஷத்திற்கு அருகனாகிருன். எலும்புத்தூணாயும் நரம்
னால் கட்டப்பட்டதாயும் மாம்சம் ரக்தமிவைகளால் பூசப்
ட்டதாயும் தோலினால் மூடப்பட்டதாயும் துர்க்கெந்தமுள்ளதா
ம் மலமூத்திரங்கள் நிறைந்ததாயும் கிழத்தனம் துக்கம் இவை
ளால் சூழப்பட்டதாயும் ரோகத்திற் கிருப்பிடமாயும் வியாதி
டையதாயும் நாசமுள்ளதாயும் அழுக்குள்ள தாயும் (பஞ்ச)
தங்களுக் கிருப்பிடமாயு மிருக்கிற இந்தச்சரீரத்தை (சரீர
திலபிமானத்தை) விட்டுவிடவேண்டியது. மாம்சம், இரத்தம்,
ழ், மலமூத்திரம், நரம்பு, கொழுப்பு, எலும்பு இவைகளுடைய
ட்டமாகிய தேகத்தில் மூடன் பிரீதியுள்ளவனாயிருந்தால் அவன்
ப்படியே நரகத்திலும் (பிரீதியுள்ளவனாய்) இருப்பான். "தேக
ம நான்" என்கிற இருப்பு எதுவோ அதுதான் "கால சூத்திர"
மன்கிற நரகஸ்தானம். அதுதான் "மகாவீசிவாகுரா" என்கிற
ரகம். அதுதான் "அசிபத்திரவனசிரோணீ" என்கிற நரகம்.
ஆகையால்) தேகமே யாத்மா வென்கிற இருப்பானது சகல
ம் நாசமடைந்தாலும் சருவப் பிரயத்தினத்தினாலும் தள்ளத்
க்கது.

த்ருஷ்டவ்யாஸாந்தஸ்வேத்ய ஸ்வஶரீரம் ஸர்வதர்ஶீ | ப்ரியேஷு

ஸ்வேஷு ஸுக்ருதமப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம் | விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோ

கேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம் | அநேந விதிநா ஸர்வாம்ஸ்த்யக்

த்வா ஸங்காஞ்சநைஶ்ஶநைஃ | ஸர்வத்வந்த்வவிநிர்முக்தோ ப்ரஹ்

மண்யேவாவதிஷ்டதி | ஏக ஏவ சரேந்நித்யம் விஶ்வஸ்வோபஸஹாய

விவர்ஜிதஸ்யைவ ஸுக்ஷ்மம் நஜஹாதி நஹீயதே | தவாதம்வ்யக்ஷ

யாநி க்ரவேயாந்யஸஹாயதா | ஸைதாவேவஸர்வஸ்தி நேதந

த்ஸ்யலக்ஷணம் | ஸர்வஸங்கரஹிதஸ்யாந்த ஸ்த்ரீ உஜ்ஜீவகஜ்ஞந்|

காராஃ பரிவ்ராட் பிக்ஷார்த்தம் க்ராமம் ப்ரவிஶேத் | ஏகோ பிக்ஷுர்ய

தோக்தஶ்ச த்வாவேவ மிதுநம் ஸ்ம்ருதம் | த்ரயோ க்ராமஸ்ஸமாக்யாத

ஊர்த்வம் து நகராயதே | நகரம் நஹி கர்தவ்யம் க்ராமோ வா மிது

நம் ததா | ஏதத்த்ரயம் ப்ரகுர்வாணஃ ஸ்வதர்மாச்ச்யவதே யதிஃ | ரா

வார்தாதி தேஷாம் ஸ்யாத் பிக்ஷாவார்தா பரஸ்பரம் | ஸ்நேஹபை

ஶுந்யமாத்ஸர்யம் ஸந்நிகர்ஷாந்ந ஸம்ஶயஃ |

ய் மாம்ஸத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற புல்கஸீ (தாழ்ந்த
ாதிஸ்திரீ)யை தொடக்கூடாததுபோல் தேகமே ஆத்மாவென்
ற இருப்பானது க்ஷேமத்தைக் கோருகிறவனாலே தொடத்த
ந்ததல்ல. (மோக்ஷத்திற்கு அருகனாயிருக்கிறவன்) தனக்குப்
ரியமா யிருக்கிறவர்களிடத்தில் புண்ணியத்தையும் அப்பிரிய
ானவர்களிடத்தில் பாபத்தையும் விட்டுவிட்டுத் தியானயோகத்
னாலே சாசுவதமான பிர்ம்மத்தை யடைகிறான். இந்த விதியி
)லே மெள்ள மெள்ள சகல சங்கங்களையும் விட்டு துவந்துவங்களி
)ல் விடுபட்டவனாய் பிர்ம்மத்தினிடத்திலேயே யிருக்கிறான். சித்
யின்பொருட்டு சகாயமற்றவனாய் ஒருவனாகவே சஞ்சரிக்கவேண்
யது. ஒருவனுடைய சித்தியை (ஒருவனாயிருப்பதினா லுண்டா
ம் பிரயோஜனத்தை) அறிந்தவன் (அந்தச் சித்தியிலிருந்து) நழு
கிறதில்லை. குறைவையடைகிறதுமில்லை. பிக்ஷாபாத்திரம், மரத்
னடிவாசம், கந்தைவஸ்திரம், சகாயமற்றிருத்தல், சகலவஸ்துவி
ும் சமமாயிருக்கும் தன்மை இவைகள் முக்தனுடைய லக்ஷணம்.
கலப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைக் கோருகிறவனாயும், சாந்தனா
ம், திருதெண்டி (மூன்று சிறியமூங்கில் சேர்த்துக்கட்டிய தடியை
டையவன்) யாயும், கமண்டுலுவை யுடையவனாயும், ஒன்றில் (பிர்
மத்தில்) ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாயு மிருக்கிறவன் சந்நியா
ம் வாங்கிக்கொண்டு பிக்ஷைக்காக கிராமத்தில் பிரவேசிக்கலாம்.
)ப்படிப்பட்ட ஒருவன் பிக்ஷு (சந்நியாசி) வாகிறான். இரண்டு
பயர் சேர்ந்தால் மிதுனமென்று சொல்லப்படுகிறது. மூன்று
பயரானால் கிராமமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்குமேல்ப்
ட்டால் நகரமாகிறது (இரண்டு மூன்று நான்கு சந்நியாசிகள் சேர்
திருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் கிராமத்திலும் நகரத்திலும்
சித்ததுபோலாகும் என்பது கருத்து). நகரமாவது மிதுனமா
து கிராமமாவது செய்யலாகாது. இம்மூன்றும் செய்கிற எதி
ானவன் தன் தருமத்திலிருந்து நழுவிப்போகிறான். சேர்ந்திருப்
தினாலே இராஜசம்பந்தம் முதலானவார்த்தைகளும், பிக்ஷைசம்
ந்தமான வார்த்தைகளும், சிநேகம், கோட்சொல்லுதல், மாச்சரி
ம் இவைகளும் ஒருவருக்கொருவருண்டாகும். இதில் சந்தேக
ில்லை.

ஸர்வகர்மநிர்வ்யாஹ்ருதிஷ்டோ நந்திகேந ஸஹாமேவேஷ: । தத்ர
ந்நாராயணேநைவ ப்ரதிவாக்யம் ஸமாயாதி: । ஸர்வகர்மஸம்த
ப்ரஹ்மசேநாவாக்யாயகர்த்ருஹி: । ம்ருத்யும் நாபிநந்தேத ஜீவிதம் க
தாசந । காலமேவ ப்ரதீக்ஷேத யாவதாயுஸ்ஸமாப்யதே । நா
நந்தேத மரணம் நாபிநந்தேத ஜீவிதம் । காலமேவ ப்ரதீக்ஷேத நிதே
ப்ருதகோ யதா । அஜிஹ்வ: ஷண்டக: பங்குரந்தோ பதிர ஏவ
முக்தச்ச முச்யதே பிக்ஷு: ஷட்பிரேதைர்ந ஸம்சய: । இதமிஷ்ட
மிதம் நேதி யோऽச்நந்நபி ந ஸஜ்ஜதி । ஹிதம் ஸத்யம் மிதம் வக்தி தமஜிஹ்வ
ப்ரசக்ஷதே । அத்யஜாதாம் யதா நாரீம் ததா ஷோடசவார்ஷிகீம் । ச
தவர்ஷாம் ச யோ த்ருஷ்ட்வா நிர்விகார: ஸ ஷண்டக: । பிக்ஷார்த்தமட
யஸ்ய விண்மூத்ரகரணாய ச । யோஜநாந்ந பரம் யாதி ஸர்வதா ப
ரேவ ஸ: । திஷ்டதோ வ்ரஜதோ வாபி யஸ்ய சக்ஷுர்ந தூரக
சதுர்யுகாம் புவம் முக்த்வா பரிவ்ராட் ஸோऽந்த உச்யதே । ஹித
ஹிதம் மநோராமம் வச: சோகாவஹம் து யத் । ச்ருத்வாபி ந ச்ருணோ
தீவ பதிர: ஸ ப்ரகீர்த்தித: । ஸாந்நித்யே விஷயாணாம் ய: ஸமர்த்தோ
விகலேந்த்ரிய: । ஸுப்தவத்வர்த்ததே நித்யம் ஸ பிக்ஷுர்முக்த உச்யதே
நடாதிப்ரேக்ஷணம் த்யூதம் ப்ரமதாஸுஹ்ருதம் ததா । பக்ஷ்யம் போ
ஜ்யமுதக்யாம் ச ஷண்ண பச்யேத்கதாசந ।

ஒன்றிக்காரனுகவும், ஒன்றிலுமாசையற்றவனுகவு மிருக்கவே ாடும். ஒருவனுடனும் பேசக்கூடாது. எதியானவன் எப்போ ம் பிரதிவாக்கியத்திலும் நாராயணுவென்று உச்சரிக்க வேண் ம். ஒருவனுக விருந்துகொண்டு மனேவாக்காய கருமங்களிஞ ல பிர்ம்மத்தை சிந்திக்கவேண்டும். இறப்பதற்காவது உயிர்வாழ் தற்காவது சந்தோஷப்படக்கூடாது. ஆயுள் முடிகிறவரையில் ாலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டியது. மரணத்திற்காக சந் தாஷப்படக்கூடாது. ஜீவித்திருப்பதற்காக சந்தோஷப்படக் டாது. கூலிக்காரன் கூலிக்காகக் குறித்தகாலத்தை எதிர்பார்த் ிருக்கிறதுபோல இருக்கவேண்டியது. ஊமையாயும், நபும்ஸக யும், முடவனுயும், குருடனுயும், செவிடனுயும், ஜடனுயு மிருக் ிற எதியானவன் இந்த ஆறுகளினுலே (இந்த ஆறுவித குணங் ளை யனுசரிப்பதினுலே சமுசாரத்திலிருந்து) விடுபடுகிருன். சந் தேகமில்லை. உண்கிறவனுனுலும் இது நன்ருயிருக்கிறது இது ன்ருயில்லை என்கிற விஷயத்தில் எவன் அபிமானம் வைக்கிற ல்லையோ, ஹிதமாயும் சத்தியமாயும் மிதமாயும் எவன் பேசுகிரு ஞ, அவனை ஊமையென்று சொல்லுகிருர்கள். இப்போது பிற த பெண்ணையும் நூறுவயதுள்ளவளையும் பார்த்து எப்படி விகார டைகிறதில்லையோ, அப்படி பதினுறுவயதுள்ளவளை பார்த்தாலு விகாரமடையாதவனெவனே, அவன்தான் நபும்ஸகன். பிக்ஷைக் ாகவும் மலஜலம் விடுகிறதற்காகவும் எவனுடைய சஞ்சாரம் ஒரு யோஜனைதூரத்திற்கு அதிகமில்லையோ அவன் முடவனே. நின் றுலும் நடந்தாலும் எவனுடைய பார்வை நான்கு நுகத்தடிதூரம் பூமியைவிட்டுப் போகிறதில்லையோ அந்தப்பரிவிராட் குருடனெ ன்று சொல்லப் படுகிருன். ஹிதம் அஹிதம் மனசுக்குச் சந்தோ ஷம் விசனம் இவைகளை யுண்டு பண்ணத்தக்க வார்த்தையைக் கேட்டாலும் கேட்காதவன்போ லிருக்கிறவன் செவிடனென்று சொல்லப்படுகிருன். விஷயங்கள் சமீபத்திலிருந்தாலும் அதில் கலங்காத இந்திரியங்களை யுடையவனுய் தூங்குகிறவனைப்போல் எப்போது மிருக்கிற சமர்த்தனுகிய சந்நியாசி ஜடனென்று சொல் லப்படுகிருன். நடனம் முதலிய காக்ஷி, சூதாடல், ரம்மியமான ஸ்திரீ, புஜிக்கத்தக்கவஸ்து, அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்து, தூரஸ்திரீ இவ்வாறையும் (எதியானவன்) ஒருக்காலும் பார்க்கக்கூடாது.

𑌰𑌾𑌗𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌂 𑌮𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌷𑌡𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑌥𑌾𑌲𑍌𑌲𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌂 𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌷𑌟𑍍 । 𑌦𑍂𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌃 । 𑌸𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍇𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑍀𑌮𑍍 । 𑌨 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍇𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌪𑌵𑌾𑌸𑌪𑌰𑍋 𑌯𑌤𑌿𑌃 । 𑌨 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌶𑍀𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌰𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌪𑌾𑌪𑌮𑌶𑌠𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌜𑌿𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑍋𑌂𑌗𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 । 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌚 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌿𑌷𑌃 । 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌗𑍃𑌹𑍀 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌨𑍀 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌵𑍇𑌤𑌰𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾

பிறரைக்குறித்து ஆசை, துவேஷம், கருவம், கபடம், துரோகம், மாகம் இவ்வாறையும் எதியானவன் எப்போதும் மனதில்கூடச் ந்திக்கக்கூடாது. கட்டில், வெள்ளைவஸ்திரம், ஸ்திரீகளுடைய தை, ஸ்திரீகள்விஷயத்திலாசை, பகல்நித்திரை, வாகனங்கள் இவ் றும் எதிகளுக்குப் பாபகரமானவைகள். ஆத்மசிந்தை செய்கிற தியான)வன் தூரயாத்திரையைப் பிரயத்தினத்தினல் விலக்கத் க்கது. முக்திக்கேதுவான உபநிஷத்தாகிய வித்தையை எப்போ ம் அப்பியசிக்கவேண்டியது. எதியானவன் நித்தியம் ஸ்நானம் சய்யவேண்டியதில்லை. உபவாசம் செய்யவேண்டியதில்லை. அத் யயனம் செய்கிறவனு யிருக்கவேண்டியதில்லை. வியாக்கியானம் சய்கிறவனு யிருக்கவேண்டியதில்லை. பாபமற்றதும், மோசமற்ற ம், கபடமற்றதுமான நடத்தையை நித்தியம் ஆசரிக்கவேண்டி து. ஆமை தன்அவயவங்களை உள்ளுக்கிழுத்துக்கொள்வதுபோ இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டு நசித்துப்போன இந்திரிய ஞேவிருத்தி யுள்ளவனுய், ஆசையற்றவனுய், தனக்கு வேண்டு மென்று எந்த வஸ்துவையும் வைத்துக்கொள்ளாதவனுய், துவந் வ மற்றவனுய், நமஸ்காரமற்றவனுய், பிதுர்தேவதா ஆகுதியற்ற னுய், மமதையற்றவனுய், அகங்கார மற்றவனுய், அபேக்ஷையற்ற னுய், சுகானுபவம் வேண்டுமென்கிற விருப்பற்றவனுய், ஜனங்க ரில்லாத விடத்தில் வாசம்செய்கிறவனுய் இருக்கிறவனெவனே வன் (பெந்தத்திலிருந்து) விடுபடுகிருன். சந்தேகமில்லை.

ஜாக்கிருதையுள்ளவனுயும் கருமபக்திஞான முடையவனுயும் வதந்தரனுயு மிருக்கிற பிரும்மசாரியாவது கிரகஸ்தனுவது வான ரஸ்தனுவது முக்கியவிருத்தியை (தானெந்தா சிரமத்திற்குத் குந்தவனென்பதை) யறிந்தவனுய் (தன்னுசிரமத்தில்) வைராக் யம் (வெறுப்பு) அடைந்து பிரும்ம சரியத்தை முடித்து கிரகஸ்த கவாகலாம். கிரகஸ்தாசிரமத்திலிருந்து வானபிரஸ்தா சிரமத் ல் பிரவேசித்து சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ளலாம். அல்லது பிரும்மசரியாசிரமத்தி லிருந்தேயாவது கிரக்ஸ்தனுகவிருந்தாவது வானபிரஸ்தனுக விருந்தாவது சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌡𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑍀𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌤𑍀𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕𑍋𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕𑍋
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑍋𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰
𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯
𑌨𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌯𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌣𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌧𑌾𑌤𑌵𑍀𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯
𑌤𑍇𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌧𑌾𑌤𑌵𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌤 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮 𑌇
𑌅𑌯𑌂𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍃𑌤𑍍𑌵𑌿𑌯𑍋𑌯𑌤𑍋𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌅𑌰𑍋𑌚𑌥𑌾𑌃। 𑌤𑌂𑌜𑌾𑌨
𑌗𑍍𑌨 𑌆𑌰𑍋𑌹𑌾𑌥𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯𑌾𑌰𑌯𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾
𑌘𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍇𑌷𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾
𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾
𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌨𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌦𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾
𑌪𑍋𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍋𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍋𑌜𑍁𑌹𑍋
𑌮𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍁𑌦𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌸𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂𑌹
𑌰𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕
𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌧𑌾𑌤𑌵𑍀𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍁
𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 ।

மேலும் விருதமில்லாதவனுவது விருதமுள்ளவனுவது ஸ்நா கனுவது * அஸ்நாதகனுவது நின்றுபோன அக்கினியை யுடையவ னுவது அக்கினியில்லாதவனுவது எந்ததினத்தில் வைராக்கியமுண் டாகிறதோ அந்ததினத்திலேயே சந்நியாசம் செய்துகொள்ளலாம். அந்தவிஷயத்தில் (இப்படிப்பட்ட சந்நியாசவிஷயத்தில்) பிராஜா பத்திய சம்பந்தமான இஷ்டி (யக்ஞம்) யையே சிலர் செய்கிறார் கள். அல்லது அதைச்செய்யாமல் ஆக்கினேய யிஷ்டியையாவது செய்யலாம். அக்கினியேப் பிராணனல்லவா? இந்த இஷ்டியினுலே பிராணத்திற்கு வீரியமுண்டாக்கிறுன். ஆகையால், இதினுலே ய மூன்றுதாது சம்பந்தமான இஷ்டியையே செய்யவேண்டும். மூன்றுதாதுக்கள் சத்துவ ரஜஸ்தமஸ்களே. "அயமெதயொநிர் ... " என்கிற இந்தமந்திரத்தினுலே அக்கினியை கி கிக்கவேண்டியது. "... " என்று இப்படியே சொன்னுர். சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறுர் என்று தாத்பரியம்). ஆகவநீயத்தி லயிருந்து அக்கினியைக் கொண்டுவந்து முன்போல் (முன்சொல் லியிருக்கிற மந்திரங்களினுல்) கிரகிக்கவேண்டியது. (ஆகவநீய) அக்கினிகிடைக்காவிட்டால் ஜலத்தில் ஹோமம் செய்யவேண்டி யது. "... " என்று ஹோமம்செய்து அந்த ஜலத்தை எடு த்து பிராசனம் (குடித்தல்) செய்யவேண்டியது. "... " என்று மந்திரத்தைச்சொல்லி சிகை(குடுமி) யக் ஞோபவீதம்(பூணூல்) தகப்பன் புத்திரன் களத்திரம் கருமம் அத் தியயநம் மற்றமந்திரங்கள் இவைகளே விட்டுவிட்டு சந்நியாசி யாகி றன். ஆத்மவித்தானவன் மூன்றுவிதமான மோக்ஷமந்திரங்களினு லே அந்த பிர்ம்மத்தை உபாசிக்க வேண்டியதென்று (சுருதி) சொல்லுகிறது.

* மூன்றுவகை ஸ்நாதகர்கள். அவர்களாவொனில், வித்தியாஸ்நாதகன், விருதஸ்நாதகன், உபயஸ்நாதகன். பிரும்மசாரி ஆசிரமத்திலிருந்து வேதாத்தி யயனத்தைப் பூர்த்திசெய்து நியமமான விருதங்களை நிறைவேற்றுதவன் வித்தி யாஸ்நாதகன். நியமமான விருதங்களைப் பூர்த்திசெய்து வேதாத்தி யயனத் தைப் பூர்த்திசெய்யாதவன் விருதஸ்நாதகன். மேல்கண்ட இரண்டையும் பூர்த் தியாய் நிறைவேற்றினவன் உபயஸ்நாதகன். மனுஸ்மிருதி ௩-வது அத்தியாயம் ௨-வது சுலோகத்தையும், அதற்கு குல்லூகபட்டர் செய்திருக்கிற வியாக்கியா னத்தையும் பார்க்க.

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 𑌸𑌶𑌿𑌖𑌂 𑌵𑌪𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌯𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍂𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌪𑌾𑌰𑌗𑌃 । 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌗𑌣𑌾 𑌇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 । 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌗𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌃 । 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌾𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌿𑌨𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌿𑌖𑌿𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌿𑌨𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵 𑌶𑌿𑌖𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑍀 𑌶𑌿𑌖𑌾 । 𑌸 𑌶𑌿𑌖𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌶𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌤𑍇𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌵𑍈 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।

மறுபடி நாரதர் பிரும்மாவை நோக்கி யக்ஞோப வீதமில்
ாதவன் எப்படி பிராம்மணனாகிறானென்று கேட்டார். அதற்கு
தாமகர் சொல்லுகிறார். ஞானியானவன் குடுமியுடன் க்ஷவரம்
சய்துகொண்டு வெளிப்பூணூலை எடுத்துவிடவேண்டியது. நாச
ற்றதாயும் சிரேஷ்டமாயு மிருக்கிற பிர்ம்மமெதுவோ அதை
ூத்திரமாக (பூணூலாக) தரித்துக் கொள்ளவேண்டும். சூசிப்
க்கிற (குறித்துக்காட்டுகிற) தினாலே சூத்திரமென்று சொல்
ுகிறார்கள். சூத்திரமென்பது பரமபதம் (உத்தமமான ஸ்தாந
ாகிய பிர்ம்மம்). எவனால் அந்த சூத்திரமானது அறியப்படுகிற
தா அவன் பிராம்மணன். (அவன்) வேதத்தைக் (வேதமாகிய
மூத்திரத்தை) கரைகண்டவன். சூத்திரத்தில் (கயிற்றில்) மணி
ள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது போல இந்தப் பிரபஞ்சமானது
தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த (பிர்ம்ம) சூத்திரத்
ந, யோகத்தையும் தத்துவத்தையும் அறிந்த யோகியானவன்
ரிக்கவேண்டியது, உத்தமமான யோகத்திலிருக்கிற வித்துவான்
வளிச் சூத்திரத்தைத் தள்ளிவிடவேண்டியது. இந்தப் பிர்
ம பாவமாகிய இந்த சூத்திரத்தைத் தரித்தவன் பிரம்மமே
ந்த சூத்திரதைத் தரிக்கிறதினால் அது உச்சிஷ்டம் (தள்ளி
டத் தக்கது) ஆகிறதுமில்லை. அசுசியாகிறது மில்லை. ஞான
க்ஞோப வீதர்களாயிருக்கிற எவர்களுக்குச் சூத்திரம் அந்
ர்கதமாய் (உள்ளுக்குள்ளாக) இருக்கிறதோ அவர்கள்தான்
ூத்திரத்தை யறிந்தவர்கள். அவர்கள்தான் யக்ஞோபவீதத்தை
டையவர்கள். ஞானத்தை குடுமியாயுடையவர்கள் ஞான நிஷ்
டையை யுடையவர்கள் ஞானயக்ஞோபவீதத்தை யுடையவர்
ள் இவர்களுக்கு ஞானமே சிரேஷ்டமானது. ஞானமே பரிசுத்
ம் பண்ணத்தகுந்த தென்று சொல்லப்படுகிறது. அக்கினிக்
காழுந்துபோல எவனுக்கு ஞானமயமான குடுமியிருக்கிறதோ
ந்த வித்துவான்தான் (சிகி) குடுமியுள்ளவனென்று சொல்லப்
டுகிறான். மயிர்களையுடைய மற்றவர்கள் சிகிகளல்ல. வைதீக சம்
ந்தமான கருமத்தில் அதிகாரமுள்ள பிராம்மணாதிகள் யாரோ
வர்களால் கிரியைக்கு அங்கமாக இந்த (பிராகிருத) சூத்திரம்
ரிக்கத்தக்கது. அது வைதீகமானது.

शिवाज्ञानयोग्यस्य उपवीतं च तन्मयम्। ब्राह्मण्यं स
कलं तस्य इति ब्रह्मविदो विदुः। तदेतद्विज्ञाय ब्राह्म
परिव्राज्य परिव्राडेकशाटी मुण्डोऽपरिग्रहश्शरीरक्लेश
सहिष्णुश्चेद्यथावा यथाविधिश्चेज्जातरूपधरो भूत्वा
सपुत्रमित्रकलत्राप्तबन्ध्वादीनि स्वाध्यायं सर्वकर्माणि
संन्यस्यायं ब्रह्माण्डं च सर्वं कौपीनं दण्डमाच्छादनं च
क्त्वा द्वन्द्वसहिष्णुर्न शीतं न चोष्णं न सुखं न दुःखं न
द्रा न मानावमाने च षडूर्मिवर्जितो निन्दाहंकारमत्स
रदर्पदम्भेर्ष्यासूयेच्छाद्वेषसुखदुःखकामक्रोधलोभमो
हादीन्विसृज्य स्ववपुः शवाकारमिव स्मृत्वा स्वव्यतिरि
क्तं सर्वमन्तर्बहिरमन्यमानः कस्यापि वन्दनमकृत्वा न नमस्
कारो न स्वाहाकारो न स्वधाकारो न निन्दास्तुतिर्यादृच्छिको
भवेद्यदृच्छालाभसंतुष्टः सुवर्णादीन्न परिग्रहेन्नावा
हनं न विसर्जनं न मन्त्रं नामन्त्रं न ध्यानं नोपास
न लक्ष्यं नालक्ष्यं न पृथक् नापृथक् न त्वन्यत्रानिकेत
स्थिरमतिः शून्यागारवृक्षमूलदेवगृहतृणकूटकुला
लशालाग्निहोत्रशालाग्निदिगन्तरनदीतटपुलिनभूगृ
कन्दरनिर्झरस्थण्डिलेषु वने वा श्वेतकेतुऋभुनिदाघ
ऋषभदुर्वासःसंवर्तकदत्तात्रेयरैवतकवद

ஞானமயமான சிகையும் தன்மயமான உபவீதமும் எவனுக்
ருக்கின்றனவோ அவனுக்குத்தான் சகலப் பிராம்மண்ணியமு
மன்று பிர்ம்மவித்துக்கள் அறிகிறார்கள். இதையறிந்து பிராம்மண
)னவன் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டு (அப்படி) சந்நியாசியான
ன் சரீரவருத்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவனானால் ஒருவஸ்
ரத்தை யுடையவனாயும் மொட்டத்தலையனாயும் தனக்கு வேண்டு
மன்று ஒருவஸ்து வையும் வைத்துக்கொள்ளாதவனாயும் அல்
து விதிப்படியானால் பிறந்த மேனியாயும் (அவதூதனாயும்)
ன்னுடைய புத்திரமித்திர களத்திர ஆப்தபந்துக்கள் முதலிய
ர்களையும் வேதாத்தி யயனத்தையும் சகல கருமங்களையும் இந்த
கலமான பிரும்மாண்டத்தை (பிரும்மாண்டத்தில் பற்றுதலை)
ம் கோவணத்தையும் தெண்டத்தையும் போர்வையையும் விட்டு
ருமைகளை சகித்துக்கொண்டவனாய் சீதமில்லாதவனாய் உஷ்ண
ில்லாதவனாய் சுகமில்லாதவனாய் துக்கமில்லாதவனாய் தூக்கமில்
ாதவனாய் மானாவமான மில்லாதவனாய் ஷடூர்மி யற்றவனாய் அகங்
ாரமற்றவனாய் மாச்சரியம், கருவம், டம்பம், பொறாமை, பர
ந்தை, இச்சை, துவேஷம், சுகதுக்கம், காமம், குரோதம், லோ
ம், மோகம் முதலியவைகளை விட்டவனாய் தன் சரீரத்தைப்
ணத்தைப் போல நினைத்து தனக்கன்னியமான உள்ளும் வெளியு
ாயிருக்கிற எல்லாவற்றையும் நினைக்காதவனாய் ஒருவருக்கும்
மஸ்காரம் செய்யாதவனாய் தேவபிதுர் ஆராதனை யற்றவனாய்
ந்தாஸ்துதி யற்றவனாய் எதேச்சையாய் சஞ்சரிக்கவேண்டியது.
ிரும்பாமல் கிடைத்ததில் திருப்தியடைந் திருக்கவேண்டியது.
ங்கம் முதலியவைகளை வாங்கக் கூடாது. (விக்கிரகாதி) ஆவா
னமுமில்லை. விஸர்ஜனமு மில்லை. மந்திரமுமில்லை. அமந்திரமு
ில்லை. தியானமுமில்லை. உபாசனையுமில்லை இலக்ஷியமுமில்லை.
லக்ஷியமுமில்லை. வேறென்பதுமில்லை. வேறல்ல வென்பது
ில்லை. வேறேயிட மில்லாதவனாயும் வாசஸ்தல மில்லாதவனா
ம் ஸ்திரபுத்தி யுள்ளவனாயும் சூனியமானவீடு, மரத்தடி, தே
ாலயம், பில்லுக்குப்பல், குசவன்சாலை, அக்கினிஹோத்திரசாலை,
க்ஞசாலை, நதீ, தடாகம், மணல்திட்டு, நிலவறை, குகை, மலை
ருவி, எக்ஞத்திற்குச் சித்தமாயிருக்கிறபூமி, இவைகளிலாவது
னத்திலாவது சுவேதகேது, ரிபு, நிதாகர், ஜடபரதர், ரிஷபர்,
ர்வாசர், சம்வர்த்தகர், ஸநத்ஸுஜாதர், வைதேகர், (ஜனகர்)

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌶𑍁𑌕 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌰𑍈𑌵𑌤𑌕 𑌗𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾 𑌬𑌾𑌲𑍋𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤 𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌵
𑌅𑌨𑍁𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌆𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕
𑌣𑍍𑌡𑌲𑍁𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌵𑌿𑌸𑍃
𑌜𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑌶𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂
𑌪𑌧𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍
𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇
𑌕𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌚𑌿𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰 𑌆𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾
𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿
𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑌨𑌪𑌰 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕
𑌬𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌕𑍀
𑌟𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌗𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍॥

𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

டசித்தர், சுகர், வாமதேவர், தெத்தாத்திரேயர், ளைவதகர்,
காரசுஷர், இவர்களாகிய அவதூதனைப்போல் இன்ன ரென்று
டையாளம் தெரியத் தகாதவனும் இன்ன ஆசார முடையவ
னென்று அறியக் கூடாதவனுயும் பாலனைப் போலவும் பைத்திய
ரனைப் போலவும் பிசாசுபோலவும் பைத்தியகார னல்லாதவனு
லும் பைத்திய காரனைப்போல் நடக்கிறவனுய் திருதெண்டத்
தயும் சிக்கியத்தையும் (கயிறறினுல் செய்யப் பட்ட ஒருவித
னைப) பாத்திரம் கமண்டலு அரைஞாண் கோவணம் தடி வஸ்
ரம் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்தி லெறிந்துவிட்டு பின்பு
றந்த மேனியாய் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. ஆத்மவிசாரம் செய்ய
வண்டியது. எப்படிப் பிறந்தமேனியை யடைந்தானே அப்ப
யே இருமை யற்றவனுய் ஒன்றையும் கிரகிக்காதவனுய் வாஸ்தவ
ன பிர்ம்மமார்க்கத்தில் செவ்வையா யமைந்தவனுய் மனச்சுத்தி
டையவனுய்ப் பிராண சம்ரக்ஷணைக்காக நியமமான காலத்தில்
கயே பாத்திரமாக அல்லது வேறு பாத்திரத்தில், கேட்காமலே
டைக்கு மாகாரத்தைப் புஜித்துக்கொண்டும் லாபா லாபங்களில்
மமாயிருந்துகொண்டும் தன்னுடைய தென்கிற தில்லாதவனுய்
ர்ம்மத்தைத் தியானம்செய்துக்கொண்டவனுய் ஆத்ம நிஷ்டை
யுடையவனுய் சுபாசுப கருமங்களை வேருட னறுத்தவனுய்
கலத்தையும்விட்டு பூர்ணாநந்த யேகக் ஞான முடையவனுய் அந்
ப் பிர்ம்மம் "நானே" என்று பிர்ம்மப் பிரணவத்தை ஸ்மரித்துக்
காண்டு பிரமர கீட ஞாயமாக * மூன்று † சரீரங்களையும் விட்டு
ந்நியாசத்தோடு எவன் தேகத்தை விடுகிருனே அவன் செய்ய
வண்டிய தெல்லாம் செய்தவனுகிருன், என்று உபநிஷத்.

மூன்றுவ துபதேச முற்றிற்று.

---

* பிரமரகீடஞாயமென்றால், குளவி அல்லது வண்டானது பச்சைவர்ண
ள்ள ஒரு புழுவைப் பிடித்துவந்து ஒரு துளைக்குள்வைத்து அந்தப்புழுவைத்
ன் கூர்மையான மூக்கினுல் கொட்டுகிறது. இப்படி பிரதிதினம் சிலகாலம்
ளையில் கொட்டிக்கொண் டிருக்கிறது. அந்தப் புழு வண்டுகொட்டுவதைச்
கிக்கமாட்டாமல் வருத்தமடைந்து இடைவிட்டபோதெல்லாம் வண்டுவந்து
காட்டப்போகிறதே யென்ற பயத்தினுலேயே எப்போதும் வண்டை நினைத்
க்கொண் டிருக்கிறது. இப்படிச் சிலகாலமிருக்கையில் அந்தப்புழு வண்டாக
ய் விடுகிறது. அப்படிப்போல் ஜீவனுனவன்தான் பிரம்மமென்றே எப்போ
ம் நினைப்புள்ளவனுனுல் பிர்ம்மமாய் விடுகிருன்.

† ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண, தேகங்கள் தான் மூன்று சரீரங்கள்.

அத ஸப்தமோபதேஶ꞉.

த்யக்த்வா லோகாம்ஶ்ச வேதாம்ஶ்ச விஷயாநிந்த்ரியாணி ச। ஆத்ம
வ ஸ்திதோ யஸ்து ஸ யாதி பரமாம் கதிம் । நாமகோத்ராதிவரணம்
ஶம் காலம் ஶ்ருதம் குலம் । வயோ வ்ருத்தம் வ்ரதம் ஶீலம் க்யாபயேந்நை
வ ஸத்யதி꞉ । ந ஸம்பாஷேத் ஸ்த்ரியம் காஞ்சித் பூர்வத்ருஷ்டாம் ச ந ஸ்மரே
கதாம் ச வர்ஜயேத்தாஸாம் ந பஶ்யேல்லிகிதாமபி । ஏதச்சதுஷ்டய
மோஹாத் ஸ்த்ரீணாமாசரதோ யதே꞉ । சித்தம் விக்ரியதே(அ)வஶ்யம் தத்வி
ராத் ப்ரணஶ்யதி । த்ருஷ்ணா க்ரோதோ(அ)ந்ருதம் மாயா லோபமோஹௌ
ப்ரியாப்ரியே । ஶில்பம் வ்யாக்யாநயோகஶ்ச காமோ ராக꞉ பரிக்
ஹ꞉ । அஹங்காரோ மமத்வம் ச சிகித்ஸா தர்மஸாஹஸம் । ப்ராயஶ்சித்
ப்ரவாஸஶ்ச மந்த்ரௌஷதகராஶிஷ꞉ । ப்ரதிஷித்தாநி சைதாநி ஸே
மாநோ வ்ரஜேததோ꞉ । ஆகச்ச கச்ச திஷ்டேதி ஸ்வாகதம் ஸுஹ்ருதே
வா । ஸம்மாநநம் ச ந ப்ரூயாந்முநிர்மோக்ஷபராயண꞉ । ப்ர
க்ரஹம் ந க்ருஹ்ணீயாந்நைவ சாந்யம் ப்ரதாபயேத் । ப்ரேரயேத்வா
தா பிக்ஷு꞉ ஸ்வப்நே(அ)பி ந கதாசந । ஜாயாப்ராத்ருஸுதாதீநாம் ப
தூநாம் ச ஶுபாஶுபம் । ஶ்ருத்வா த்ருஷ்ட்வா ந கம்பேத ஶோகஹ
ர்ஷௌ த்யஜேத்யதி꞉ ।

ரு-வது. உபதேசம்.

உலகங்களை (உலகவியாபாரங்களை) யும் வேதங்களையும் விஷ
ங்களையும் இந்திரிய (வியாபார) ங்களையும்விட்டு ஆத்மாவினி
த்திலே (இதர வஸ்துக்களைப் பாராமல் ஆத்மதிருஷ்டியிலே)யே
வனிருக்கிருனே அவன் சிரேஷ்டமான கெதியை (மோக்ஷத்
தை) யடைகிருன். நாம கோத்திரம் முதலிய ஏற்பாட்டையும்
தேசத்தையும் காலத்தையும் தான் கேட்டிருக்கிற வேதம் முதலிய
வைகளையும் குலத்தையும் வயதையும் சரித்திரத்தையும், விருதத்
தையும், நடத்தையையும் நல்ல எதியானவன் பிரசித்தப்படுத்தலா
து. ஸ்திரீயுடன் பேசக்கூடாது. முன்பார்த்த யாதொரு ஸ்திரீ
ளுடைய ஞாபகமும் கூடாது. ஸ்திரீகளைப்பற்றிய கதையை
விட்டுவிட வேண்டியது. சித்திரத்தி லிருக்கிற ஸ்திரீரூபத்
தைக்கூட பாரக்கலாகாது. ஸ்திரீகளுடைய (விஷயமான) இன்
ருன்கையும் மோகத்திஞல் ஆசரிக்கிற எதிக்குச் சித்தமானது அவ
யம் விகாரத்தை யடைகிறது. அந்த விகாரத்திஞல் நாசமடை
ருன். ஆசை குரோதம் பொய் வஞ்சனைலோபம் மோகம் பிரி
ப்பிரியம் சிற்பவேலை உபந்நியாசம் யுக்திகாமம் ராகம் யாசித்
ல் அகங்காரம் மமதை வைத்தியம் தருமம் செய்யவேண்டுமென்
ற பிடிவாதம் பிராயச்சித்தம் தேசசஞ்சாரம் மந்திரௌஷதங்
ளிஞ லடையும் சித்தி இவைகள் (எதிக்கு) தடுக்கப்பட் டிருக்
ன்றன. அப்படித் தடுக்கப்பட்டிருக்கிற, இந்தக் காரியங்களை அநு
டிக்கிற (எதியான) வன் அதோ (தாழ்ந்த) கெதியையடை
ருன். மோக்ஷத்தையே சிரேஷ்டமான ஸ்தானமாகவுடைய முனி
னவன் தனக்கு ஒருவன் சுகிருத்தாக (அதிக சிநேகிதனுக)
ருந்தாலும் அவனை "வா, போ, இரு, நல் வரவா" என்ற மரியா
தையான வார்த்தைகளையும் சொல்லக்கூடாது. பிரதிக்கிரகம் (தா
னம் முதலியவை வாங்குதல்) கூடாது. அந்நியனுக்கு (தானம்
முதலியவை) கொடுப்பி க்கவும் கூடாது. சந்நியாசியானவன்
சுவப்னத்திலும் ஒருபோதும் (ஒருவனையும்) ஏவக்கூடாது. பெண்
ஜாதி, சகோதிரன் 'பிள்ளைமுதலான பந்துக்களுடைய சுபாசுபத்
தைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் அதிஞல் சலிக்கக் கூடாது. எதி
யானவன் சந்தோஷ விசனங்களை விட்டுவிடவேண்டும்.

ஸுஷுப்திஸமாவஸ்த்வமேதேயம் ப்ரஹ்மபரமஹம்ஸஃ | ஸ்வ

த்வமீநக்ஷம் ப்ரஹ்மாத்மைக்யபாவம் | ஸர்வேஷாம் ஶ்ருதி

ஶ்ருதிஷா ஶ்ருதாக்ஷாந்திர்தர்மஶ்ரேஷ்டஃ | உபேக்ஷா வைராக்யம்

திதிக்ஷா கருணா தயா | ஹ்ருத்யா ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநே யோகேநைவ

நஶ்யதிஃ | ஸர்வதைவ ஹி விஶ்ராந்தா யதீநாம் நியதாத்மநாம் |

ஜங்கமோ நித்யவஸ்த்ரஸ்ய ஸ்வவர்த்ரஸம்ஹநஃ | துரீயஃ பரமோ

ஹம்ஸஃ ஸாக்ஷாந்நாராயணோ யதிஃ | ஏகராத்ரம் வஸேத்க்ராமே ந

கரே பஞ்சராத்ரகம் | வர்ஷாப்யோऽந்யத்ர வர்ஷாஸு மாஸாம்ஶ்ச

துரோ வஸேத் | த்விராத்ரம் ந வஸேத்க்ராமே பிக்ஷுர்யதி வஸேத்ததா |

ராகாதயஃ ப்ரஸஜ்யேரம்ஸ்தேநாஸௌ நாரகீ பவேத் | க்ராமாந்தே நிர்ஜ

நே தேஶே நியதாத்மா நிகேதநஃ | பர்யடேத்கீடவத்பூமௌ வர்ஷா-

ஸ்வேகத்ர ஸம்வஸேத் | ஏகவாஸா அவாஸா வா ஏகத்ருஷ்டிரலோலு

பஃ | அதூஷயந்ஸதாம் மார்கம் த்யாநயுக்தோ மஹீம் சரேத் | ஶு

சௌ தேஶே ஸதா பிக்ஷுஃ ஸ்வதர்மமநுபாலயந் | பர்யடேத ஸத

யோகீ வீக்ஷயந்வஸுதாதலம் |

பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாமை, பொய்யின்மை, களவாமை, ரும்மசரியம், பொருளீட்டாமை, கருவமின்மை, எளிமைத்தன ின்மை, பிரசாதம் (மனத்தெளிவு), மன உறுதி, நேர்மை, பற் ன்மை, குருசுசுரூஷை, சிரத்தை, பொருமை, மனதையடக்கல், ந்திரியங்களை யடக்கல், அசட்டை, ஸ்திரபுத்தி, மதுரமான ார்த்தை, சகித்தல், கருணை, அப்படியே லெச்சை, ஞானம், விக் நானம் (பகுத்தறிவு), யோகம், மிதாகாரம், தைரியம், இவைகள் னதையடக்கிய எதிகட்கு சுவதருமமென்று பிரசித்தமாயிருக் றது. இருமையற்றவனும் எப்போதும் சுத்த சத்துவகுணத்தை ாசிரயித்தவனும் சகலத்தையும் சமமாய் (பிரும்ம சுவரூபமாய்) ார்க்கிறவனுயு மிருக்கிற சந்நியாசாசிரமத்தையுடைய பரம ஹம் வனுயிருக்கிற எதியானவன் சாக்ஷாத் நாராயணனே. (சந்நியாசி ானவன்) கிராமத்தில் ஒருநாள் வசிக்கலாம். நகரத்தில் ஐந்து ாள் வசிக்கலாம். வருஷாகால்த்தில் (கிராமத்தில் அல்லது நகரத் தில்) நான்குமாதம் வசிக்கலாம். மற்ற (காடு வனம்மலை முத ிய) விடங்களில் மற்ற நாள்களில் (மேலாகக் குறிக்கப்பட்ட ாள்கள்தவிர மற்ற நாள்களில்) வசிக்கவேண்டும். சந்நியாசியான வன் கிராமத்தி லிரண்டுநாள் வசிக்கக்கூடாது. அப்படி வசித்தால் ஆசை முதலியவை சம்பவிக்கும். அதினு லவன் நரகத்திற்குப் பாத்திரனுகிருன். கிராமத்தின் கடைசியில் ஜனங்களில்லாத விட த்தில் மனதை யடைக்கினவனுய் இருப்பிட மில்லாதவனுய் பூமி யில் புழுப்போல (புழுஊர்ந்து போவதினுல் ஜந்துக்களுக்குத் துன்பமில்லாததுபோல) சஞ்சரிக்கவேண்டியது. வருஷாகாலத்தி லோரிடத்தி லிருக்கலாம். ஒரு வஸ்திர முடையவனுகவாவது வஸ்திர மில்லாதவனுகவாவது ஓரே (பிர்ம்ம மொன்றிலேயே) திருஷ்டி யுடையவனுய் (விஷய) ஆசையற்றவனுய் சத்துக்களு டைய நடக்கையை தூஷிக்காதவனுய் தியானத்தோடு கூடினவ னுய் பூமியில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. சந்நியாசியாகிற யோகியா னவன் சுவதருமத்தை (சந்நியாசதருமத்தை) பரிபாலனஞ் செய் துகொண்டு பரிசுத்தமான தேசத்தில் பூமியைப் பார்த்துக்கொ ண்டு சஞ்சரிக்கவேண்டியது.

𑌨𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌣𑌨𑌵𑌯𑍋𑌰𑌾𑌷𑍍𑌣 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃 ।

𑌸𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌬𑌾𑌧𑌕𑌰𑌂 𑌚 । 𑌶𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂

𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌟𑍍𑌟𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨

𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌃 । 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑍋𑌟𑍍𑌟 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌞𑍍𑌚

𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇 । 𑌕𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿

𑌕𑌂𑌯𑌵𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌜𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌵𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌷𑌣

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌵𑌨𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌸𑌂𑌸𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌕𑍍𑌰𑌦𑌵𑌸𑍍

𑌤𑍍𑌵𑌰𑌸𑌂𑌸𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌤𑍇 । 𑌏𑌨𑌂𑌯𑍋𑌗𑌸𑌨𑌂𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌕

𑌕𑌶𑍀𑌲𑌤𑌾 । 𑌨𑌿𑌵𑍍𑌰𑌸𑌕𑌂𑌸𑌕𑌕𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌕𑌦𑌞𑍍𑌜𑌿𑌨𑌾𑌂 । 𑌵

𑌰𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌕𑍋𑌯𑌾𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑌤𑌃 । 𑌕𑌶𑌿𑌷𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌰

𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌤𑌂𑌕𑌵𑌾𑌕𑌵𑌰𑌸 । 𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌰𑌯𑌿𑌰𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌜𑍍𑌜𑌾𑌕𑍋𑌕

𑌸𑍍𑌯𑌿𑌸𑌂𑌸𑌤𑌳 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌪𑌰𑍁𑌯𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌨𑌾𑌂𑌕𑌿𑌯𑌦𑌕𑌰𑌂 ।

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌵𑌯𑌃 । 𑌕𑌵𑌾𑌂𑌮𑌲𑌳𑌰𑌸𑍀𑌸

𑌸𑌾 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍀𑌯𑌾𑌦𑌯𑍋𑌮𑌣𑌾𑌃 ।

இராத்திரியிலும் மத்தியானத்திலும் இருசந்திகளிலும் சூனி த்திலும் (பொட்டலான ஸ்தலத்திலும்) வருத்தப்பட்டுப் போ த்தக்க விடத்திலும் பிராணிகளுக்குத் துன்ப முண்டாகத்தக்க டத்திலும் (எதி) சஞ்சரிக்கக்கூடாது. கிராமத்தில் ஒரு நாளும் ட்டணத்தில் * மூன்று நாளும் புர † த்தி லிரண்டுநாளும் நகர ‡ தில் ஐந்துநாளும் வசிக்கலாம். பூர்ணமாய் ஜலங்களினால் சூழப் ட்டிருக்கிற ஒரு ஸ்தலத்தில் வருஷாகாலத்தி லிருக்கலாம். சந்நி ாசி யானவன் சகலப் பிராணிகளையும் தன்னைப்போல் (ஆத்ம வரூபமாக) பார்த்துக்கொண்டு குருடனைப்போலவும் கூனனைப் போலவும் செவிடனைப் போலவும் பைத்தியகாரனைப் போலவும் ஊமையைப் போலவும் பூமியில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. பெ ூதகனும் ¶ வானப்பிரஸ்தனும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியது. ஹம்ஸன் விஷயத்தில் ஒரேதடவை ஸ்நா னம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரமஹம்ஸனுக்கு (ஸ்நானம்) இல்லை. ஒரு தெண்டமுடையவனுக்கு மௌநம், யோகாசனம், யோகம், பொறுமை, ஒன்றியாயிருக்கிற சுவபாவம், ஒன்றிலும் ஆசையற்றிருத்தல், (சகலத்திலும்) சமமாயிருக்குதல் இந்த ஏழும் வேண்டும். ஸ்நானம் முதலானது விதிக்கப்படாததினாலே பரம ஹம்ஸனானவன் சகலசித்த விருத்திகளுடைய தியாகம் (விடுதல்) மாத்திரம் செய்யவேண்டியது. தோல், மாம்சம், இரக்தம், நரம்பு, கொழுப்பு, ஊண், எலும்பு, மலம், மூத்திரம் இவைகளுடையகூட் டங்களாகிய நாற்றங்களையுடைய தேகத்தில், சந்தோஷ மடைகிற வர்களுக்கும் புழுக்களுக்கும் பேதமென்ன? சகலமான சிலேஷ் மம், முதலான கூட்டமாகிய சரீரமெங்கே? தேகவாசனை, காந்தி மனோக்கியம் முதலிய குணங்கள் எங்கே?

---

* பட்டணமென்றால், அநேக பெரியவீடுகளும் அநேக ஜனங்களு முள்ள தாயும் கிராமத்தைவிடப் பெரிதாயும் நகரத்தைவிட சிறியதாயு முள்ளது. கும்பகோணபட்டணம், நாகபட்டணம், போலொத்தது.

† புரமென்றால், பெரியவீடுகளும் வெகுஜனங்களும் வாசம்செய்வதாயும் அரண் செய்யப்பட்டிருக்கிற கோட்டையுள்ளதாயும், நீளத்தில் ஒருகோஸ் தூரத்திற்குக் குறையாததாயு மிருக்கிறது.

‡ நகரமென்றால், அநேக மெத்தைவீடுக ளுள்ளதாயும், பட்டணம் புரத் தைவிடப் பெரிதாயும், இராஜதானியாயு மிருக்கிறது. சென்னைநகர், கல்கத்தா நகர், தஞ்சை நகரம்போ லொத்தது.

¶ பெகூதகன் முதலிய சந்நியாசிகளின் விபாகம், பிக்ஷுகோப நிஷத் திலும் காண்க.

ஶாஂஸாரவ்ருக்ஷபீஜவிஜ்ஞானது நாயமுஜ்ஜ்வலிஸஂஷதள । ௭

ஷேவெத்ரீ த்ஶோ நுமூமோ ஹவி தாநரசேவிஸஂ । ஸ்ரீணாஶவாவ

ஷேஶஷஸ்ய கிருநாஶிவ்ரணஸ்ய । கமஹஷேவிஶேநாஷேஹா ஜ்ஞ ந

வ்ராணஉஸ்யதே । வஶவெஞ்ஜஂஸியாஹிந ஶவாமேநாஜ்நாரதமுஷித

யோஜ்ஞிநஶஹேஜ்ஞஸ்ய ஷாஹஸஂகிஶதஂவாரஂ । நதஸ்யிஷ்யதேத

யஂ நஶிஂஹஂவாவிஷஸ்ஷிதஂ । மிஶவேஶோமிஹயஸ்யாஷேதோ மிஶஂஷே

வணமேஹாஜநஂ । ஶமிஂகளவீநவாஷாஸ்ஷ்ராநுஷேஹாவாயஸ்ராநத

ரஂ । ஶவஂயஸ்ராநவமோரமோயாஸீ ஸ்ரஹஹஹமுயாயக்ஷஸ்தே । ஸிஂஷ

ஸதஸ்விஸ்வஜ்ஞஸிநு ஜ்ஞாநஶேவஹிகாரணஂ । நிஶவாக்ஷாயேஷஹ

தாநாஂ ஸிஂஹஸ்ராஶோமிரஷவுகஂ । யநஸஜ்ஞஂநவாஸஜ்ஞஂ நாஸ்ரமஸ

நவஹஶஸ்ரமதஂ । நாஸஷவ்ரதஂ நஷஷவ்ரதஂ வெஷகஸ்ஸி தஸ்ர

ஷ்ணஂ ।

மாம்சம், உதிரம், நாற்றமுள்ள மலமூத்திரம், நரம்பு, கொ
ப்பு, எலும்பு, இந்தக் கூட்டங்களடங்கிய தேகத்தில் பிரீதியா
ருக்கிறவனுடன் நரகத்திலும் பிரீதியாயிருப்பான். வாக்கினுல் சொ
லக்கூடாத ஸ்திரீகளுடைய (குகிய) ஸ்தானத்திற்கும் கசிவுள்ள
ாயான விரணத்திற்கும் பேதமில்லா திருந்தாலும் மனோ பே
தினுல் (மோகமடைகிறுர்கள். அப்படிப்பட்ட) ஜனங்கள் பிரா
னில்லாதவர்களென்று சொல்லப்படுகிறுர்கள் (ஜடசுவரூபிக
ன்று சொல்லப் படுகிறுர்கள்). இரண்டாகத் துண்டிக்கப்பட்
ருக்கிறதும், அபானவாயுவினுல் அசங்கியத்தை யடைந்திருக்
துமானதோல் துண்டை இரமிக்கிறவர்களாரோ அவர்களின்
ாருட்டு நமஸ்க்காரம். இதைவிடதுன்மார்க்க மென்னவிருக்
து.

ஞானிக்குச் செய்யவேண்டியதாக வொன்றுமில்லை. அடை
ளமுமில்லை. மமதை யற்றவனுய் பயமற்றவனுய் சாந்தமுடைய
றுய் இருமையற்றவனுய் இலையை புஜிக்கிறவனுய் இருக்கிற
னியானவன் கோவணமுடையவனுயாவது வஸ்திரமற்றவனு யா
து தியானத்திலேயே யிருக்கவேண்டியது. இப்படித் தியானத்
லேயே யிருக்கிற யோகியானவன் பிர்ம்ம மாகிறதற்கு யோக்கிய
கிறுன். இவ்விடத்தில் அடையாளம் (இந்தஉலகத்திலிருக்கை
ல் இவன் சந்நியாசி, இவன்யோகி, இவன் கிரகஸ்தன், இவன்
ரும்மசாரி, இவன் யோக்கியன், இவன் அயோக்கியன், என்ப
வகளைக் கண்டுகொள்ள பல குறிகள்) இருந்தபோதிலும் இந்த
டையாளங்கள் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபயோகமற்றவை.
மாக்ஷத்திற்குக் காரணம் ஞானமே. எவனை சத்தென்றும் அசத்
தன்றும் வேதசாஸ்திரம் தெரிந்தவனென்றும் தெரியாதவனென்
ம் நன்னடக்கை யுள்ளவனென்றும் துர்நடக்கை யுள்ளவனென்
ம் ஒருவன் அறியவில்லையோ அவன்பிராம்மணன் (அப்படி
றியும்படியான அடையாள மில்லாதவன்பிராம்மணன். அதா
து, பிர்மவித்துக்கள் தாங்களிப்படிப்பட்டவர்க ளென்பதை
வர் அறியும்படி காட்டமாட்டார்களென்பதுகருத்து).

[illegible] । [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । [illegible]
𑌚 । [illegible] । [illegible]
[illegible] 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 ।

𑌅𑌥 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿
𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍁𑌰𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌵𑌾𑌪𑌿
𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂
𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌰𑌾
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌿 𑌮
𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌰𑍍𑌷𑍀𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌸𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌾
𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌨𑌕𑌸𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌸𑌨𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑌨𑌤𑍍𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌭𑍂𑌤𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧
𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌪𑍍𑌰𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑍀𑌪𑍍𑌰𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑍀𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑌿𑌤𑍃𑌪𑌿
𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌪𑍍𑌰
𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌤𑍍
𑌏𑌕𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌾𑌨𑍁𑌗𑌤

ஆகையினுல் அடையாளமில்லாதவனுயும் (பிர்ம்ம) தருமம் ரிந்தவனுயும் பிர்ம்ம சுவரூபத்தைப் பின்பற்றினவனுயும் இரக மான தருமத்தை யாசிரயித்தவனுயுமிருக்கிற வித்துவானுன ன் தன்னுடைய சரித்திரம் தெரியா திருக்கும்படியாய்ச் சஞ் க்கவேண்டியது. வருணுசிரம மற்றவனுயும் சகலமானப் பிரா களுக்கும் (இன்னுன் இன்னவிதமான நிலேயுள்ளவனென்று தெ து கொள்ளக் கூடாமல்) சந்தேகப்படத்தக்கவனுயும் குருடனேப் பாலவும் ஜடனேப் போலவும் ஊமையைப் போலவும் பூமியில் ஞ்சரிக்க வேண்டியது. சாந்தமான மனதையுடைய அவனேப் ர்த்து தேவதைகள் ஆசைப்படுகிருர்கள். அடையாளமில்லாத கைவல்லியமென்று (மோக்ஷமென்று) வேதத்தினுடையவிதி.

பின்னும் நாரதரானவர் சந்நியாசவிதியை எங்களுக்குச் சொ லுமென்று பிதாமகரைக் கேட்டார். அப்படியே அங்கீகாரம் ய்து சொன்னுர்.

ஆதுர சந்நியாசம் அல்லது கிரம சந்நியாசம் பெற்றுக் ாள்ள வேண்டியதற்காக முன்னுடி கிருச்சிரப் பிராயச்சித்தம் ய்துகொண்டு பிறகு அஷ்டசிராத்தம் செய்யவேண்டியது. முத ல் தேவ சிராத்தத்தில் சத்தியவஸு என்கிற பெயரையுடைய சுவே தேவர்களேயும் பிரும்மவிஷ்ணு மகேசுவரர்களேயும், ருஷி ாத்தத்தில் தேவருஷி இராஜருஷி மனுஷிய ருஷிகளேயும், திவ்வி ிராத்தத்தில் வசு ருத்திராதித்தியரூபத்தை யுடையவர்களேயும், னுஷிய சிராத்தத்தில் ஸநகஸநந்தன ஸநத்குமார ஸநத்ஸுஜாதர் ளயும்பூதச்சிராத்தத்தில் பிரதிவியாதி பஞ்சமகாபூதங்கள் கண் தலிய இந்திரியங்கள் சதுர்வித பூதக்கூட்டங்கள் இவைகளேயும், துர் சிராத்தத்தில் பிதா பிதாமகப் பிரபிதாமகர்களேயும், மாதிரு ாத்தத்தில் மாதா பிதாமஹி பிரபிதா மஹிகளேயும், ஆத்ம ாத்தத்தில் தன்னேயும் தன் தகப்பன் பாட்டன் இவர்களேயும், கப்பன் ஜீவித்திருந்தால் தகப்பனேவிட்டு தன்னேயும், பிதாமகன் ரபிதாமகனேயும் (மேல்கண்ட) எல்லா சிராத்தத்திலும் (அந்தந்த துர்க்களுடைய உத்தேசமாய்) இரண்டிரண்டு பிராம்மணர்களே ிக்கவேண்டியது. ஒரு யக்ஞபக்ஷத்திலாவது எட்டு யக்ஞபக்ஷ திலாவது தன்னுடைய சாகைக்குச் சேர்ந்த மந்திரங்களினுலே

𑌰𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌦𑌿𑌨𑍇𑌷𑍁𑌵𑌾 𑌏𑌕𑌦𑌿𑌨𑍇𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌗𑍋𑌕𑍍𑌤
𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯
𑌣𑍍𑌡𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑍈𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑌯𑌿
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍇𑌷𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌕𑍇
𑌨𑍍𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌶𑍇𑌷𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌵𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑍇𑌶𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌨𑌖𑌾𑌨𑌿𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌕𑍍𑌷𑍋
𑌪𑌸𑍍𑌥𑌵𑌰𑍍𑌜𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂
𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂𑌜𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍀
𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌣𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇
𑌣𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂
𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣
𑌵𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌣𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌗𑍍𑌨𑍌𑌚𑌰𑍁𑌂𑌶𑍍𑌰𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌹𑍁
𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌹𑍋𑌮𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌸𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣
𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌸
𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌂𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌂𑌮𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚
𑌯𑍁𑌷𑌾𑌚𑌬𑌲𑍇𑌨𑌚 । 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌚𑌾𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑍇𑌤𑌿 ।
𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑌾 𑌤𑌨𑍂𑌸𑍍𑌤𑌯𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌵𑌸𑍂

ஷ்ட சிராத்தங்களை எட்டுநாள்களிலாவது ஒரேநாளிலாவது
ர் யாகத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிற விதிப்படிக்குப் பிராம்மணர்
ளப் பூஜித்து போஜனம் வரையில் நிறைவேற்றிப் பிண்டப் பிர
னத்தைச்செய்து தக்ஷிணையோடு கூடிய தாம்பூலங்களினாலே
தோஷப்படுத்தி பிராம்மணர்களை யனுப்பிவிட்டு மிச்சகரும சித்
பின் பொருட்டு ஏழு தலைமயிர்களைப் பிடிங்கிவிட்டு மிச்சகருமம்
றைவேறும்பொருட்டுப் பிராம்மணனானவன் ஏழு அல்லது எட்
மயிர்களைச் சேர்த்துப்பிடித்து க்ஷவரம் செய்வித்துக்கொள்ள
வண்டியது. கக்ஷம் உபஸ்தம்தவிர மற்ற தலைமயிர்களையும்
சைதாடி நகங்களையும் க்ஷவரம் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டி
து. க்ஷவரமானபிறகு ஸ்நானம்செய்து ஸாயம் சந்தியாவந்தனத்
த நிறைவேற்றி ஆயிரம் காயத்திரிஜபித்து பிர்ம்மயக்ஞம் செய்
தன்னுடைய ஸ்வாதீனமாயிருக்கிற அக்கினியை ஸ்தாபித்து
ன்னுடைய சாகைப் பிரகாரம் முடிவு செய்துகொண்டு அதில்
சால்லியிருக்கிற ப்பிரகாரம் ஆஜ்ஜியாஹுதி (நெய்யினால் அக்கினி
ல் ஹோமம்) யை ஆஜ்ஜியபாகம் வரையில் ஹோமம் செய்து
ஹாமவிதியை முடித்து ஆத்மாமுதலிய வைகளினாலே (ஆத்மா
வன்று துடங்குகிற மந்திரங்களினாலே) மூன்றுதடவை சத்து
ாவை (நெல்லுமுதலிய தானியத்தைப் பொரித்து அல்லது
ரிசியைவறுத்துப் பொடிசெய்தமாவை) பக்ஷித்து ஆசமனஞ்
சய்து அக்கினியை சம்ரக்ஷித்து (அக்கினியை வளர்த்தி) தான்
க்கினிக்கு வடபுறம் கிருஷ்ணாஜின (மான்தோல்) த்தின்பேரில்
ட்கார்ந்து புராண சிரவணம் செய்துகொண்டு தூங்காமலிருந்து
ான்காவது ஜாமக்கடைசியில் ஸ்நானம் செய்து அந்த அக்கினியில்
றவிஸை பக்குவம்செய்து புருஷ சூக்தத்தினாலே அன்னத்தை
ஹவிஸை) பதினாறு ஆகுதியாக ஹோமம்செய்து (பிறகு) விரஜா
ஹோமம் செய்து ஆசமனம் செய்து தக்ஷிணையுடன் வஸ்திரம்
வர்ணபாத்திரம் பசுக்கள் இவைகளைக் கொடுத்து முடிவுசெய்து
ிரும்மாவை உத்வாஸனம் செய்து (ஆவாஹநம் செய்திருக்கிற
ிரும்மாவைக்கிளப்பிவிடுகிறது) "ஸம்ஶாஸிம்வஞ-ஶா-த ஜ்ஷீம்ஜ
ஸ்ஸம்ப்ரு ஹஸ்ஸ்தி: । ஸம்ஶாயதீஹஸிஞுக்கா ய-ஷாவயமெநவ । ஜமெ
நவவாஞூய-ஷ்ம் தஂக்கமொாதஃமெகி । யாமெதகுமெ்ஜயஜீயாதநஃஹ்ஷ
மெயஹ்ா மொஷாத்ரா த்ராநஜ்ஷாவஸ்ஹி க்ருஷ்ணந்ஸெ்ஜநஃ்ா வ-

க்ருண்வந்நஸ்மே நர்யா புரூணி யஜ்ஞோ பூத்வா யஜ்ஞமாஸீத ஸ்வ
யோநிம் ஜாதவேதோ புவ ஆஜாயமாந ஸக்ஷய ஏதீத்யெந
க்நீநாத்மந்யாரோப்ய த்யாத்வாக்நிம் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார பூர்வ
கமாஸ்ய ப்ராதஸ்ஸந்த்யாமுபாஸ்ய ஸஹஸ்ர காயத்ரீபூர்வ
ஸூர்யோபஸ்தாநம் க்ருத்வா நாபிதக்நோதகமாவிஶ்ய அஷ்ட
ஷ்டகாபர்யந்தகம் காயத்ர்யுபாஸநம் க்ருத்வா ஸாவித்ரீம் வ்யா
ஹ்ருதிஷு ப்ரவேஶயித்வா । அஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரேரிவ । கீர்திஃ ப்ரு
ஷ்டம் கிரேரிவ । ஊர்த்வபவித்ரோ வாஜிநீவ ஸ்வம்ருதமஸ்மி । த்ரவிணம் ஸ
வர்சஸம் । ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷிதஃ । இதி த்ரிஶங்கோர்வேதாநு
வசநம் । யஶ்சந்தஸாம்ருஷபோ விஶ்வரூபஃ । சந்தோப்யோத்யம்ரு
தாத்ஸம்பபூவ । ஸ மேந்த்ரோ மேதயா ஸ்ப்ருணோது । அம்ருதஸ்ய தே
வ தாரணோ பூயாஸம் । ஶரீரம் மே விசர்ஷணம் । ஜிஹ்வா மே மதுமத்
கர்ணாப்யாம் பூரி விஶ்ருவம் । ப்ரஹ்மணஃ கோஶோஸி மேதயா
பிஹிதஃ । ஶ்ருதம் மே கோபாய । தாரேஷணாயாஶ்ச புத்ரைஷணா
யாஶ்ச வித்தைஷணாயாஶ்ச வ்யுத்திதோஹம் । ஓம் பூஃ ஸந்ந்யஸ்தம் ம
ஓம் புவஃ ஸந்ந்யஸ்தம் மயா । ஓம் ஸுவஃ ஸந்ந்யஸ்தம் மயா । ஓம் பூர்பு
ஸ்ஸுவஸ்ஸந்ந்யஸ்தம் மயேதி । மந்த்ரமத்யமதாரத்வநிபிர்மநஸா வாசோச்
சார்யாபயம் ஸர்வபூதேப்யோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்தத இத்யு
ஜலம் ப்ராஶ்ய ப்ராச்யாம் திஶி பூர்ணாஞ்ஜலிம் ப்ரக்ஷிப்யோம் ஸ்வா
ஹேதி ஶிகாமுத்பாட்ய । யஜ்ஞோபவீதம் பரமம் பவித்ரம் ப்ரஜாப
தேர்யத்ஸஹஜம் புரஸ்தாத் । ஆயுஷ்யமக்ர்யம் ப்ரதிமுஞ்ச ஶுப்ர
யஜ்ஞோபவீதம் பலமஸ்து தேஜஃ । யஜ்ஞோபவீதம் பஹிர்ந நிவஸே
த்த்வம் ப்ரவிஶ்ய மத்யே ஹ்யஜஸ்ரம் பரமம் பவித்ரம் யஶோ பலம் ஜ்ஞா
வைராக்யம் மேதாம் ப்ரயச்சதி । யஜ்ஞோபவீதம் சித்த்வா உதகாஞ்ஜ
நாஸஹ ஓம் பூஃ ஸமுத்ரம் கச்ச ஸ்வாஹேத்யப்ஸு ஜுஹுயாத் ।

வாணியஜ்ஞா ஹ-ஏக்ஷாயஜூ ஊஹீஜவூாம் யொநிஂஜாத வெஜொ
வ ரூஜாயஊாந ஸ்க்ஷயவஹி" ॥ என்கிற இந்த மந்திரத்தினுலே
க்கினியை ஆத்மாவில் (தனக்குள்) கிரகித்துக்கொண்டு அக்கினி
பத் தியானம்செய்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்செய்து உத்வாஸ
செய்து காலை ஸந்தியாவந்தனம்செய்து ஆயிரம் காயத்திரிசெ
ந சூரியோபஸ்தானம்செய்து தொப்புள்வரை ஜலத்திலிறங்கி
ஷ்டதிக் பாலர்களுக்கு அர்க்கியம்கொடுத்து காயத்திரியை உத்
ஸனம்செய்து சாவித்திரியை வியாகிருதியில் பிரவேசிப்பித்து
ஊஹம்வ்ருக்ஷஸ்ய ரெரிவ கீத்திஃ வ்ருஷ்டம்கிரெரிவ । ஊர்த்வபவி
த்ரா வாஜிநீவஸ்வ்ருதஊஸ்மி த்ரவிணம் ஸவசஸம் । ஸுமெயா அ
தாக்ஷிதஃ । உதிதிரஶம்கொவெதா நாவநம் । யஸ்சஂதஸாவ்ருஷ
பா விஸ்வரூபஃ । ஸம்தொமெஹ்யாஹ்ருதாத்ஸம்பஹவ । ஸமெம
ராமெயாஸு த்ரணாதா । ஊர்த்வஸ்யெதயாரணாஹவயாஸம் ।
ரீரம்மெவிசஷணம் । ஜிஹ்வாமெ மயுமத்தமா । கணாஹ்யாம் ஹவி
ருவம் । ப்ரஹ்மணஃ கொஶாஸி மெயாவிஹிதஃ । ஶ்ருதம்மெ
மாவாய । தாரெஷணாயாஸ்ச யமெநஷணாயாஸ்ச லொகெஷணாயா
வ்யுத்திதொஹம் । ஓம் ஹஃ ஸந்யஸ்தம்மயா । ஓம் ஹவஃ ஸந்ய
மயா । ஓம் ஸ்வஃ ஸந்யஸ்தம்மயா । ஓம் ஹவஸ்ஸவஸ்ஸந்ய
மயா" ॥ என்று மந்திர, மத்தியம, தார (முறையே குறைந்த
த்தியம உரற்ற) துவனிகளினுலே (முறையே) மனதினுலும் வா
கினுலும் உச்சரித்து "அஹயம் ஸவஹஃ தெஹ்யா மத்ஸம்
வதெ" ॥ என்கிற மந்திரத்தினுலே ஜலத்தை ஆசமனஞ்
சய்து இரண்டு கைகளினுலும் ஜலமெடுத்து கிழக்குத்திக்கில்
ட்டு ஓம்ஸ்வாஹா - என்றுசொல்லி குடுமியைப் பிடிங்கி எறிந்து
யஜ்ஞாபவீதம்பரமம்பவித்ரம் ப்ரஜாபதெயத்ஸஹஜம் புர
ஸ்தாத் । ஆயுஷ்யமக்ர்யம்ப்ரதிமுஞ்சஶுப்ரம் யஜ்ஞோபவீதம்பலமஸ்
துதெஜஃ । யஜ்ஞோபவீத பஹிர்நநிவஸெத்த்வம்தஃ ப்ரவிஶ்ய
மத்யெ ஹ்யஜஸ்ரம்பரமம்பவித்ரம் யஶோபலம்ஜ்ஞாநம்வெராக்யம்
மெயாம்ப்ருயச்ச" ॥ என்று மந்திரத்தைச்சொல்லி பூணூலையறுத்
துக் கையில் ஜலத்துடன்சேர்த்து "ஓம்ஹஃ சமுத்திரம்போய்ச்
சேரு" என்றுசொல்லி ஜலத்தில் ஹோமம்செய்ய வேண்டியது.

𑍐 𑌭𑍂𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 । 𑍐 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 । 𑍐 𑌸𑍁𑌵𑌃
𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯
𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑍐 𑌭𑍂𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑍋𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍁𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇
𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤
𑌇𑌤𑌿 𑌫𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌾𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌵𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌲𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌞𑍍𑌚
𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌦𑌿𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃 । 𑌸𑌕𑌲𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌾
𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌦𑍂𑌰𑌲𑌾𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾
𑌣𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌫𑌲𑌰𑌸𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑍂𑌲𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌗𑌿𑌰𑌿
𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 । 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀
𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌪𑌥𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾
𑌗 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍁𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌨𑌿𑌕𑌟𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌟𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰
𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌂 𑌶𑌾𑌟𑍀𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍁𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌵𑍍𑌰𑌣𑌂 𑌸
𑌮𑌂 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌮𑌕𑌾𑌕𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌵𑍈𑌣𑌵𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌮𑍇𑌕𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑌪𑍂
𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑌖𑌾 𑌮𑍇 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌯𑍌𑌜 𑌸𑍍𑌸𑌖𑌾𑌯𑍋𑌸𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌜𑍍𑌰𑍋𑌸𑌿
𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌘𑍍𑌨𑌶𑍍𑌶𑌰𑍍𑌮 𑌮𑍇 𑌭𑌵 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌤𑍍 ।

ஓம் பூ: ஸந்ந்யஸ்தம் மயா। ஓம் புவ: ஸந்ந்யஸ்தம் மயா। ஓம் ஸுவ: ஸந்ந்யஸ்தம்
மயா" ॥ என்று மூன்றுதடவை சொல்லி மூன்றுதடவை மந்திரி
து அந்தஜலத்தைசாப்பிட்டு ஆசமனம்செய்து "ஓம் பூ: ஸ்வாஹா"
ன்றுசொல்லி வஸ்திரத்தையும் அரைஞாணையும் ஜலத்தில் எறி
துவிட்டு சர்வகருமத்தையும் விட்டவனென்று நினைத்துக்கொ
ாடு பிறந்தமேனியாய் தன்னுடைய சுவரூபானு சந்தானத்துடன்
கையைத் தூக்கிக்கொண்டு முன்போல் வடக்கே போகவேண்டி
து. வித்துவத்சந்நியாசி (வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்த சந்நியாசி)
ானல் குருவிடத்திலிருந்து பிரணவமகா வாக்கியோபதேசத்தை
டைந்து இஷ்டப்படி சஞ்சரித்துக்கொண்டு தன்னைக்காட்டிலும்
ந்நிய னொருவனுமில்லையென்று பாவனைசெய்துகொண்டு பலம்
பழங்கள்) பத்திரம் (தழைகள்) ஜலம் இதுகளை ஆகாரமா யுடை
வனாய் மலைவனம் கோவில் இவைகளில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது.
ந்நியாசம் செய்துகொண்டு திகம்பரனாய் எங்கும் சஞ்சரிக்கப்பட்
டவனாய் எப்போதும் ஆத்மாநந்தானுபவம் நிறைந்த ஹிருதயமு
டையவனாய் கருமத்திலிருந்து விலகின லாபமுடையவனாய் பலம்
ரஸம் பட்டை பத்திரம் கிழங்கு ஜலம் இவைகளினாலே பிராண
னக்காப்பாற்றுகிறவனாயிருக்கிற மோக்ஷயிச்சையுள்ளவன் பருவத
நகைகளில் பிரணவத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தேகத்தை விட்டு
விடவேண்டியது. விவிதிஷா=ஞானத்தை அறிய இச்சையுள்ள,
சந்நியாசியானால் நூறடிநடந்து பின்பு ஆசாரியர் முதலிய பிராம
ணர்களாலே (போ போ மஹாபாக) ஓ! மகா பாகா! நில்லு நில்லு தெ
ண்டத்தையும் வஸ்திரத்தையும் கமண்டலுவையும் தரித்துக்கொள்
பிரணவ மகாவாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்
ளுவதற்காக குருவினிடத்திற்குவா என்று சொல்லப்பட்டவனாய்
ஆசாரியர்களால் கொடுக்கப்பட்ட தெண்டத்தையும் அரைஞாணை
யும் கோவணத்தையும் ஒரு காஷாயத் துணியையும் கமண்டலு
வையும் கிரகிக்கவேண்டியது. காலடிமுதல் தலைவரை உயரமுள்ள
தும் காயம் படாததும் சமமானதும் சௌம்மியமானதும் கருப்பு
முதலிய தில்லாததும் லக்ஷணத்தோடு கூடியதுமான ஒரு மூங்கில்
தெண்டத்தை, ஆசமனம்செய்து "ஸகா மா கோபாயௌஜ: ஸகா
யோऽஸீந்த்ரஸ்ய வஜ்ரோऽஸி வார்த்ரக்ந: சர்ம மே பவ யத்பாபம் தந்நிவா
ரய" ॥ என்று மந்திரத்தைச்சொல்லி தெண்டத்தைக் கிரகிக்கவே
ண்டியது.

जगज्जीवनं जीवनाधारभूतं मा ते मां त्रयस्व सर्वदा पूर्णज्योतिः प्राणपञ्चकं अखण्डं परिगृह्य अव- नाधारं अभिमन्त्रयेति शब्दब्रह्मादनं अवलीनमेति शीतवातोष्णत्राणकरं देहैकरक्षणं वस्त्रमेति अ- पवित्रं अवलीनं वस्त्रमावसनपवित्रकं योगपट्टाभिषिक्ते भिक्षां कृतान्नाहरेति अक्षा स्वाश्रमाचार परो भवे- दित्युपनिषत्.

इति पञ्चमोपदेशः.

अथ षष्ठोपदेशः.

अथ हैनं पितामहं नारदः पप्रच्छ । भगवन् सर्वकर्म- निवर्तकः संन्यास इति त्वयोक्तः पुनः स्वाश्रमाचारप- रो भवेदित्युच्यते । ततः पितामह उवाच ।

शरीरस्य देहिनो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तितुरीयाव- स्थाः सन्ति तदधीनाः कर्मज्ञानवैराग्यप्रवर्तकाः पुरुषा जन्तवस्तदनुकूलाचाराः सन्ति तथैव चेद्भगवन् संन्यासाः कतिभेदाः तदनुष्ठानभेदाः कीदृशास्तत्त्वतोऽस्माकं वक्तुम- र्हसीति तथेत्यङ्गीकृत्य तं पितामहेन संन्यासभेदै- राचारभेदः कथितः कथमिति चेत्तत्त्वतस्त्वेक एव संन्यासः अज्ञा- नेनाशक्तिवशात्कर्मलोपतश्च त्रैविध्यमेत्य वैराग्य- संन्यासो ज्ञानसंन्यासो ज्ञानवैराग्यसंन्यासः कर्म- संन्यासश्चेति चातुर्विध्यमुपागतस्तद्यथेति।

ஜஜ்ஜீவநம்ஜீவநாயாஸஹ்நிதம் ஊமெதஊஸம்த்ரயஷூஸவஹ்ஜா ஸவஹ்
ஸஊஜ)" ॥ என்று மந்திரத்தைப் பிரணவபூர்வகமாய்ச்சொல்லி கம
ண்டலுவை கிரகிக்கவேண்டியது. "கௌபீநாயாஸம் கடிஸூத்ரு
ஊஜதி । ஶரஹ்ராஜூஜநம் கௌபீநஊஜதி । ஶீதவாதாஷ
த்ராண கஸம்ஜெஹகஸக்ஷணம் வஸ்த்ரு ஊஜதி" ॥ இந்தப்படிக்கு
வாக்கியங்களைச்சொல்லி) அரைஞாண் கௌபீநம் வஸ்திரம் இவை
ளை ஆசமன பூர்வகமாக கிரகித்துக்கொண்டு யோகபட்டாபிஷே
கம் செய்யப்பட்டவனாய் "நான் கிருதார்த்தனானேன்" என்று நினை
த்து தன்னுடைய ஆசிரம ஆசாரத்திலேயே நிலையுள்ளவனாக வே
ண்டியது, என்று உபநிஷத்.

நான்காவ துபதேசம் முற்றிற்று.

ரு-வது. உபதேசம்.

பின்பு பிதாமகரை நாரதர் ஓ! பகவானே சந்நியாஸமானது சகல கருமங்களுடைய நிவிருத்தியாகிறதென்று நீரே சொன்னீர். மறுபடியும் தன்னுடைய ஆசிரமாசாரபரனாக விருக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னீர். (இது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்க்காணுகிறதே) என்று கேட்டார். அதின்பின்பு பிதாமகர் சொல்லுகிறார்.

தேகத்தையுடைய ஜீவனுக்கு ஜாக்கிரத் சுவப்பன சுஷுப்தி துரியாவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளுக்கு அதீனராயிருக்கிற (உட்பட்டிருக்கிற) கருமஞான வைராக்கிய பிரவர்த்தகர்களான புருஷர்களாகியப் பிராணிகள் அதற்கனுகூலமான ஆசாரங்களை யுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள் (என்றார்). (நாரதர்) ஓ! பகவானே! அப்படியானால் சந்நியாசங்கள் எத்தனை பேதங்கள்? அநுஷ்டானபேதங்க ளெப்படிப்பட்டன? இவைகளை யுண்மையாக எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது (என்று கேட்டார்). அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகாரம் செய்துகொண்டு அவரை (நாரதரை)க் குறித்துப் பிதாமகரால் சந்நியாச பேதங்களுடன் ஆசாரபேதம் சொல்லப்பட்டது, எப்படி யென்றால்:—

வாஸ்தவமாக சந்நியாசம் ஒன்றேதான். அக்ஞானத்தினாலேயும் அசக்தினாலேயும் கருமலோபத்தினாலேயும் மூன்றுவிதமாகவாய், (அதிலிருந்து) வைராக்கியசந்நியாசம், ஞானசந்நியாசம், ஞானவைராக்கியசந்நியாசம், கருமசந்நியாசம், என நான்குவிதமாயிற்று. அதெப்படியென்றால் :—

𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌦𑌨𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍈𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌪𑍁
𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 । 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾
𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋
𑌧𑍇𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑍂𑌯𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯
𑌦𑌾𑌰𑍇𑌷𑌣 𑌧𑌨𑍇𑌷𑌣 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕 𑌦𑍇𑌹𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌂
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌮𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌹𑍇𑌯𑌂𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌏𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 । 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂
𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌮𑌾
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾
𑌗𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾
𑌶𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌸𑍍𑌸
𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯
𑌸𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 । 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌚𑍇𑌤𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 ।

ஷ்டமதன பாவத்திலிருந்து (காமகுரோதம் முதலான பாவ
ாயிலிருந்து) பூர்வபுண்ணிய கருமவசத்தினாலே விஷயவை
ரக்கிய மடைந்து சந்நியாசம் வாங்கிக் கொள்ளுகிறவன் வை
ரக்கிய சந்நியாசி. சாஸ்திர ஞானத்தினாலேயும் பாபபுண்
ரிய லோகாநுபவத்தைக் கேட்டிருப்பதி னாலேயும் பிரபஞ்
த்தில் உபரதியை யடைந்து (இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப்
ற்றுமல் அடக்கி), குரோதம், ஈருஷை (பிறருடைய செல்வ
தில் பொறுமை), அசூயை (பிறருடையபெருமை அல்லது சந்
தாஷத்தைப்பார்த்துப் பொறுமை), அகங்காரம், அபிமான சுவ
ுபமான சகலசமுசாரம், இவைகளை விட்டும் பெண்ணுசை பொன்
ுசை (பொருளாசை) மண்ணுசை இந்த சுவரூபமான தேகவா
னை சாஸ்திரவாசனை உலகவாசனை இவைகளை விட்டும் பிரகிருதி
ம்பந்தமான இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுதையும் வாந்திசெய்த அன்
ரம்போல் தள்ளத்தக்கதென்று நினைத்து சாதன சதுஷ்டய சம்
ன்னனாய் * எவன் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொள்ளுகிருனே அவ
ன ஞானசந்நியாஸி. கிரமமாய் எல்லாவற்றையும் அப்பியாசம்
ெய்து எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து ஞானவைராக்கியங்களினு
லேயும் சுவரூபாநு சந்தானத்தினாலேயும் தேகம் மாத்திரம் மிஞ்சி
வனாய் சந்நியாசம் வாங்கிக்கொண்டு பிறந்தமேனியா யாகிறவன்
ஞானவைராக்கிய சந்நியாசி. பிரும்மசாரி விருதத்தை முடித்து
ிரகஸ்தனாய் வானபிரஸ்தா சிரமத்தையடைந்து வைராக்கியமில்
லாமல் போனபோதிலும் ஆசிரம கிரமானுசாரமாய் எவன் சந்நி
யாசம் வாங்கிக்கொள்ளுகிருனே அவன் கருமசந்நியாசி. பிரும்ம
சாரி விருதத்திலேயே யிருந்து சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டுபிற
ந்த மேனியாயிருப்பவன் வைராக்கிய சந்நியாசி. (மற்ெருரு விபா
கமாவது), வித்வத்சந்நியாசி, ஞானசந்நியாசி, விவிதிஷா (சாஸ்திர
விசாரணையி லிச்சையுள்ள) சந்நியாசி, கருமசந்நியாசி என நான்
குவிதம்.

---

* நித்தியா நித்திய வஸ்துவிவேகம். இஹா முத்திரார்த்த பலபோகவிரா
கம். சமாதிஷட்க சம்பத்தி. முமுக்ஷுத்துவம். இவைகள் தான் சாதன சதுஷ்
டயம். முதலாவதானது, அழியாதவஸ்து எது, அழிகிறவஸ்து எதுவென்று அறி
கிறது. இரண்டாவதானது, இந்த லோகத்திலாவது பரலோகத்திலாவது உண்
டாகும் சுகானுபவத்தை வெறுத்தல். மூன்ருவதானது, சமம் தமம் உபரதி திதி
க்ஷை சமாதி சிரத்தை இந்த ஆறும். நான்காவதானது, மோக்ஷம் அடையும்
வகையைப் பிடிவாதமாய் விசாரிதது அதுவிஷயமாய் முயற்சி செய்வது.

कर्मसंन्यासोऽपि द्विविधः । निमित्तसंन्यासो निमित्त
न्यासश्चेति । निमित्तस्त्वातुरः । अनिमित्तः क्रमसंन्यासः । आतु
रः सर्वकर्मलोपः । प्राणस्योत्क्रमणकालसंन्यासः स
मित्तसंन्यासः । दृढाङ्गो भूत्वा सर्वं कृतकं नश्वरमिति दे
हादिकं सर्वं हेयं प्राप्य । हंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्ष
सद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसदृत
व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत् । ब्रह्म
दित्वा सर्वं नश्यतीति निश्चित्य क्रमेण यस्संन्यस्यति स
न्यासोऽनिमित्तसंन्यासः । संन्यासः षड्विधो भवति । कुट
चको बहूदको हंसः परमहंसस्तुरीयातीतोऽवधू
तश्चेति । कुटीचकः शिखायज्ञोपवीती दण्डकमण्डलुधरः कौ
नकन्थाधरः पितृमातृगुर्वाराधनपरः पिठरखनित्रशिक्य
दिमात्रसाधनपर एकत्रान्नादनपरः श्वेतोर्ध्वपुण्ड्रधारी
त्रिदण्डः ।

கருமசந்நியாசத்தில் நிமித்தசந்நியாசம் அநிமித்தசந்நியாச மென இரண்டுவிதம். ஆதுர (மனேவியாதி அல்லது தேகவியா யுள்ளவன் அல்லது துன்பமடைந்தவன் வாங்கிக்கொள்ளும்) சந் யாசம் (தான்) நிமித்தசந்நியாசம். கிரமசந்நியாசம் தான் அநிமி தசந்நியாசம். ஆதுர சந்நியாசமானது சகல கருமக்குறைவுள்ள . பிராணன் போகிறகாலத்தில் வாங்கிக்கொள்ளும் சந்நியாச னது நிமித்தசந்நியாசம். தேக பல'முள்ளவனுக விருந்து உற் த்தியாயிருக்கிற சகலமும் நசிக்கத்தக்கதென்றும் தேகம் முத யவையெல்லாம் தள்ளத்தக்கதென்றும் சர்வாத்மாவாயிருக்கிற ர், பரிசுத்தமான ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கிறவர், சகலமான வஸ் க்களையும் வசிக்கச்செய்கிறவர், வாயு சுவரூபமாக அந்த ரிக்ஷத் ல் சஞ்சரிக்கிறவர், அக்கினி சுவரூபமாய் யக்ஞவேதி (யக்ஞ ாலேயில் அக்கினி வளர்க்கிற இடம்) யிலிருக்கிறவர், சந்திரனுக ருக்கிறவர் (அல்லது யக்ஞத்தில் சோமரஸத்துடனிருக்கிற ாத்திரத்திலிருக்கிறவர் அல்லது யக்ஞ கிரகத்தில் அதிதி சுவரூ மானப் பிராம்மணனுய் வந்திருக்கிறவர்), மனிதர்களிலிருக்கிற ர், சிரேஷ்டர்களாகிய தேவதைகளிலிருக்கிறவர், சத்தியத்திலி ருக்கிறவர் (அல்லது யக்ஞத்திலிருக்கிறவர்) ஆகாசத்திலிருக்கிற ர், ஜலத்தில் சங்கம் முத்துச்சிப்பி மச்சம் முதலிய சுவரூபமா ண்டாகிறவர், பூமியில் தான்னியம் முதலிய சுவரூபமா யுண்டா றவர், யக்ஞாங்க சுவரூபமாயுண்டாகிறவர், பருவதங்களிலிரு து நதி முதலிய சுவரூபமாயுண்டாகிறவர், சத்திய சுவரூபமாயி ருக்கிறவர், மகா பெரியவர், (ஆகிய) பிர்ம்மத்தைத்தவிர மற்றதெ லாம் நசுவரமென்றும் நிச்சயித்துக் கிரமமாக சந்நியாசம் எவன் ாங்கிக்கொள்ளுகிறுனே அப்படிப்பட்ட சந்நியாசம் (தான்) அநி மித்தசந்நியாசம். குடீசகன், பெகூதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸ ன், துரியாதீதன், அவதூதன் என சந்நியாசம் ஆறுவிதம். குடுமி நூல் தெண்டகமண்டலு கௌபீநம் கந்தைத்துணி இவைகளே டையவனுயும், தந்தை தாய் குரு இவர்களே ஆராதனே செய்கிற னுயும், ஸ்தாலி கொத்து சிக்கம் முதலானவைகளே யுடையவனு ம் மந்திரத்தை யுருச்செய்கிறவனுயும், ஓரேயிடத்தில் அந்நத் தைப் புஜிக்கிறவனுயும் வெள்ளேமண்ணே (கோபிச்சந்தணம் அல் லது நாமக்கட்டி) ஊர்த்துவ புண்டரமாய்த் தரிக்கிறவனுயும் மூன்று தெண்டமுடையவனுயு மிருக்கிறவன் குடீசகன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

குடுமி கந்தைத்துணி முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்ட ஞயும் மூன்று புண்டரம் தரித்தவனுயும் குடீசகனைப்போல் மற் வைகளைச் சமமாயுடையவனுயும் பிக்ஷையெடுப்பதினுல் எட்டு கவளம் புஜிக்கிறவனுயு மிருக்கிறவன் பெகூதகன். ஜடையைத் ரித்தவனுயும் திருபுண்டர ஊர்த்துவ புண்டரதாரியாயும் (இவ் ளவு கவளமென்கிற) நிஷ்கரிஷையற்ற பிக்ஷான்னத்தைப் புஜிக்கி வனுயும் கௌபீன கண்டதுண்ட தாரியாயு மிருக்கிறவன் ஹம் யன். குடுமி பூணூ லில்லாதவனுயும் ஒருநாளில் ஐந்துவீட்டில் கையினுல் பிக்ஷைவாங்கி சாப்பிடுகிறவனுயும் ஒரு கோவணமுடை வனுயும் ஒரு காவிவஸ்திரமும் ஒரு மூங்கில் தடியும் தரிக்கிறவ நுயும் அல்லது ஒரு காவிவஸ்திரமாத்திரமாவது உடையவனுயும் பூதி பூசிக்கொள்ளுகிறவனுயும் சகலத்தையும் விட்டவனுயு மிரு கிறவன் தான் பரம ஹம்சன். பசுவைப்போல் வாயினுல் சாப்பிடுகிறவனுய் பழங்களைப் புஜிக்கலாம். அங்நாகாரியானுல் மூன்று வீட்டில் பிச்சை யெடுத்துண்ணலாம். தேகமாத்திரமா யிருக்கிற திகம்பரன் பிணத்தைப்போல் சரீரவிருத்தியுள்ளவன். இப்படிப்பட்டவன் துரியாதீதன். நியமமற்றவனுயம், வியபசார த்தினுல் பழிப்புள்ளவன் ஜாதிகெட்டவன் இவர்களைத்தவிர மற்ற ஜாதியார்களிடத்திலிருந்து மலைப்பாம்பு விருத்தியை யனுசரித்து (மலைப்பாம்பானது கிடந்தவிடத்திலேயே யிருந்து தன் வாய்க்கி ட்டவரும் ஜந்துக்களைப் புசிப்பதுபோல் தனக்கு யாராவது கொ ண்டுவந்து கொடுத்தால்மட்டும்) ஆகாரம் பெற்று (ஆத்ம) சுவரூ பானு சந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறவனுயு முள்ளவன் அவதூ தன். ஆதுரன் ஜீவித்தால் (மரணகாலத்தில் சந்நியாசம் வாங்கிக் கொண்டவன் மரணமடையாமல் பிழைப்பானுகில்) கிரமசந்நியா சம் செய்துகொள்ள வேண்டியவனுகிறுன். குடீசகன், பெகூதகன், ஹம்ஸன் இவர்களுக்குச் சந்நியாசவிதியானது பிரும்மசரியம் முத ல் சந்நியாசம்வரையிலுள்ள ஆசிரமத்தைப்போல் (தான்). பரம ஹம்ஸன் முதலுள்ள மூவருக்கும் அரைஞாணில்லை. கௌபீன மில்லை. வஸ்திரமில்லை. கமண்டுலுவில்லை. தண்டமில்லை. எல் லாஜாதி ஜனங்களிடத்திலும் பிச்சைவாங்குவது, பிறந்தமேனியா யிருப்பது இவைதான் விதி.

ஸந்ந்யாஸாஶ்ரமே தர்மபரிபால்யம் ஸமீக்ஷ்ய தத்ப்ரயோஜநம் ஸ

ஸத்ர களவீநம் ஜ்ஞம் வத்ர்ம் கஜ்ஞவம் ஸவர்ஷ்ணவிஸ்ருஜ்யா

ஜாதரூப யார்ஶ்வப்ந ஸம்யாமேஶோ நமய்தவேஷ்ய நவ

வேஷ்ய நஶ்ராதவ்ய ஶநஸ்கிஞ்ஜித்ர ணவாதநம் நதகம் வபம்

ஶப்தேவி பஹரம்ஹ்பாநாய்யாயேந ஶஹஆமோ விஶ்வாபநம்ஶி

ப்ராண்யாதீநாம் ஸம்ஹாஷணம் நாந்ஹாஷாவிஶேஷணம் நஶரு

ஷீத்ர பதிதோத்கர்தீ ஸம்ஹாஷணம் நயேத ஜேவபரஜாநத்ஸ

தஶர்நம் தீக்ஷயாத்ரா நிவ்ருத்தி: । பநயந்தி விஶேஷ: கர்ம

ஶேஷ்யேத்யகத்ர ஹிக்ஷாபஹரதகஸ்யா ஸங்க்லுத்பாய ரகரம் தஸ்

ஷ ஶ்ருஹேஷ்ஷ கபஜம் பரஶஹம்ஸஸ்ய பஞ்ஶ்ருஹேஷகர்ப

த்ரம் ஹஜாஹாரஶோகவம் தநீயாதீதஸ்யா ஜஶர்வ்ருத்தி ஸாவ

வணிகேஷ யதிமேநகாத்ர வஸேந்கஸ்யாவி நஶேத்த

யாதீதாவயரதயோ: நஜ்யேஷ்ட நத்ர: ஸ்வரபஜ்ஞ ஜ்யே

வி கநிஷ்டாஹஸ்வாஹ்யாம் நத்யந்தர்ணம் நகயர நவ்க்ஷஶாப

ஹ ந்யாநாதி ரரோந க்ரயவிக்ரயவரா நகிஞ்சி ஶிநிஶய

ரா நதாம்ஹிகோநாந்ய தரயத: கிஞ்சித்கதவ்ஶஹ்யஸ்தி

ஸாம்கர்யம் தஸ்மாந்நநாதள ஸந்ந்யாஸிநாமபிகார: । ஶூதநாக

ஶுவகயோ: ஹரஶோகஹவஶேராகள பஹரதகஸ்ய ஸ்வஶரே

கோ ஹம்ஸஸ்ய தபோலோக:

சந்நியாசகாலத்திலே புத்தி தெளிகிறவரையில் அத்தியயனம் சய்து அதற்குப்பிறகு அரைஞாண், கௌபீனம், தெண்டம், ஸ்திரம், கமண்டுலு, எல்லாவற்றையும் ஜலத்தில் எறிந்துவிட்டுப் றந்தமேனியாய் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. அற்பமாவது கந்தை றணி) கூட இல்லாமலிருக்கவேண்டியது. பிரணவத்தைக்கா டிலும் வேறொன்றையும் அத்தியயனம் செய்யவேண்டியதில்லை. சால்லவேண்டியதுமில்லை. கேட்கவேண்டியதுமில்லை. தர்க்கம் டிக்கவேண்டியதுமில்லை. வியாகரணம் படிக்கவேண்டியதுமி லை. அனேக சப்தங்களை யுச்சரிக்கக்கூடாது. வாக்குக்கு வரு கமாகும். வாக்கினால் பிராணிகளுடன் சம்பாஷணை செய்யக் டாது. அந்நியபாஷை (சமஸ்கிருதம் தவிர மற்றபாஷை) பசக்கூடாது. சூத்திரன் ஸ்திரீ பதிதன் தூரஸ்திரீ இவர்களு ன் பேசக்கூடாது. எதிக்கு தேவபூஜையில்லை, உத்ஸவதெரிச மில்லை. தீர்த்தயாத்திரையை நிவர்த்திக்கவேண்டியது. பின் வம் எதிகளுடைய விசேஷங்களாவன—குடீசகனுக்கு ஒரேவீட் ல் பிக்ஷைவாங்குவது. பெகூதகனுக்கு எட்டுவீட்டில் எட்டுக்க ளம். (ஹம்சனுக்கு பிக்ஷையில் நியமமில்லை.) பரமஹம்ஸனுக்கு ந்துவீட்டில் கையே பாத்திரமாக பிக்ஷைவாங்குவது. துரியா தனுக்கு வாயினால் பசுவைப்போல பலங்களை ஆகாரம்செய்வது அவதூதனுக்கு) சகலவருணங்களிலேயும் அஜகரவிருத்தியினலா ரம். எதியானவன் அநேகநாள் ஒரேவிடத்தில் வசிக்கக்கூடாது ருவனுக்கும் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாது. துரியாதீதன் அவ தன் இவர்களுக்குள்ளே ஒருவன் கனிஷ்டனானாலும் (ஆத்ம) வரூபம்தெரிந்த ஜேஷ்டனாயிருக்கிறவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய கூடாது. கைகளினாலே நீந்தி நதியைத் தாண்டக்கூடாது. மர மறக்கூடாது. வாகனங்களி லேறக்கூடாது. (எதையாவது) ரயவிக்கிரயம் செய்யக்கூடாது. பரிவர்த்தனை செய்துகொள்ள கூடாது. டாம்பீகம் கூடாது. எதிக்குச் செய்யவேண்டிய தொ ாறுமில்லை, இருந்தால் (செய்யவேண்டியதாக ஏதாவது வைத்து கொண்டால்) கெட்டுப்போவான். ஆகையினாலே, மனனம் முத யவைகளில் சந்நியாசிக்கு அதிகாரம். ஆதுர குடீசகர்களுக்கு அடையுமிடம்) பூலோகம் புவர்லோகம். பெகூதகனுக்கு சுவர்க் லோகம். ஹம்சனுக்கு தபோலோகம்.

பாரமஹம்ஸஸ்ய ஸத்யமோக்ஷ துரீயாதீதாவதூதயோ

ஸ்வாத்மந்யேவ கைவல்யம் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநேந ப்ரமரகீ

டந்யாயவத்வம்யம்வாவிஷ்ணு ஹாவம் த்யஜத்யேஷ கலேபரம்।

தமேவஸமாப்நோதி நாந்யயா ஶ்ருதிஸாமாந்யம்। ததேவம் ஜ்ஞாந

ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் விநாந்யதாசார பரோ ந பவேத்ததா

ரவஶாத்தத்மோக்ஷப்ராப்திர் ஜ்ஞாநவைராக்ய ஸம்பந்நஸ்ய ஸ்வஸ்மி

பமஸ்திரிதி நாவஸ்தாசார்யஸக்தி ஸ்தாசாரோ ஜாக்ரத்ஸ்வப்ந

ஷுப்தி ஷ்வேகஶரீரஸ்ய ஜாக்ரத்காலே விஶ்வஸ்ய ஸ்வப்நகாலே தைஜஸ

ஸுஷுப்திகாலே ப்ராஜ்ஞஸ்யாவஸ்தாபேதாதவஸ்தேஶ்வரபேதஃ கார

ணத்வாஜ்ஞாநகாரணாநாம் பாஹ்யாப்யந்தரயோர் த்வந்த்வயோஸ்தோ

பாதாநகாரணம் த்யஜ்யஸ்தாரஃ கிநாபகிர் ஹங்காரஸ்ஸ்வீகரணம்

தத்த்யர்த்திவர்ஜாபாரமேஶ்வர ப்ரயோஜநாசாரமேதஃ। நேத்ரஸ்தம் ஜா

க்ரிதம் வித்யாத் கண்டே ஸ்வப்நம் ஸமாவிஶேத்। ஸுஷுப்தம் ஹ்ருதயஸ்

தம் துரீயம்மூர்த்நி ஸம்ஸ்திதம்। துரீயமக்ஷரமிதி ஜ்ஞாத்வா ஜாகரிதே

ஸுஷுப்த்யவஸ்தாபந்ந இவ யத்ஶ்ருதம் யத்த்ருஷ்டம் தத்ஸர்வ

ஜ்ஞாதமிவயோ வஸேத்தஸ்ய ஸ்வப்நாவஸ்தாயாமபி தாத்ருஶ்யவஸ்தாஸவ.

பரமஹம்ஸனுக்குச் சத்தியலோகம். துரியாதீதன் அவதூ
ன் இவர்களுக்கு (ஆத்ம) சுவரூபானு சந்தானத்தினல் பிரமரகீ
ஞாயம்போல் ஆத்மாவிடத்திலேயே கைவல்லியம் (தேகம்போ
வுடனே தன் ஆத்ம சுவரூபத்தை யடைகிருனென்பது கருத்து).
வன் (மரண) அந்தியகாலத்தில் எந்தெந்த ரூபத்தை நினைத்துக்
காண்டு தேகத்தை விடுகிருனே (அவன் எப்போதும் அந்தந்த
பத்தின் நினைப்போடு கூடினவனுய்) அந்தந்த ரூபத்தை யடை
ருனேதவிர வேறில்லை யென்பது சுருதியின் ஆக்ஞை. அதை
வ்விதமாகத் தெரிந்து சுவரூபானு சந்தானத்தைத் தவிர
வறென்றையும் அனுசரிக்காதவனுக வாகவேண்டும். அந்நிய
சாரத்தினல் (ஆத்ம சுவரூபானு சந்தானத்தைத் தவிர வேறு
ஆசாரத்தினலே) அந்தந்த (எந்தெந்த தேவதைகளை ஆசரித்தா
ஞ அந்தந்த தேவதைகளுடைய) லோகத்தை யடைகிருன்.
ஞான வைராக்கிய மடைந்திருக்கிறவனுக்கு வேறே ஆசாரமென்ப
தில்லாததினலே தன்னிடத்திலேயே முக்தி. (ஆத்மானு சந்தான
மில்லாத) அந்த ஆசாரமுடைய தேகியான (ஜீவனுன) ஒருவனே
ஜாகிரதவஸ்தையில் (இருக்கும்போது) விசுவனென்றும் சுவப்ன
வஸ்தையில் தைஜஸனென்றும் சுஷுப்தியவஸ்தையில் பிராக்ஞ
னென்றும் சொல்லப்படுகிருன். அவஸ்தாபேதத்தினல் அவஸ்
தைக் கெஜமானனுடைய பேதமும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த
அவஸ்தைகளில் (ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் பத்து, மனசு,
புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், நான்கு) பதிநான்கு கரணங்களுக்கு
வெளிவிருத்தி உள்விருத்தி இவைகள் உபாதான காரணம்.
மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தமென விருத்திகள் நான்கு. அந்த
ந்த விருத்தி வியாபார பேதத்தினல் தனித்தனி ஆசாரபேதம்
சொல்லப்படுகிறது. (அறிவு) கண்களி லிருக்கையில் ஜாக்கிருத
வஸ்தை யென்றும் கழுத்திலிருக்கையில் ஸ்வப்நாவஸ்தை யென்
றும் ஹிருதயத்தி லிருக்கையில் சுஷுப்தியென்றும் தலையுச்சியி
லிருக்கையில் துரீயமென்றும் துரீயத்தை அக்ஷரமென்றும் (நாச
மற்றதென்றும்) அறிந்து ஜாக்கிரதவஸ்தையில் சுஷுப்தியவஸ்தை
யை யடைந்தவனைப்போல எதெது கேட்கப்பட்டதோ, எதெது
பார்க்கப்பட்டதோ, அவைகளையெல்லாம் அறியாதவனைப்போ
லிருக்கிறவனுக்கு சுவப்நாவஸ்தையிலும், அப்படிப்பட்ட (சுஷு
ப்தி) அவஸ்தையேயாகிறது.

𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌨 𑌤𑌮𑍇𑌵𑍍𑌯𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑍈𑌹𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍈𑌃 𑌉𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑌭𑌾𑌰𑌵𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌵𑌾𑌲𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍂𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍂𑌰𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌪𑌰𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌏𑌰𑌣𑍍𑌡𑌤𑍈𑌲𑌫𑍇𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌿𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌦𑍍𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 । 𑌬𑌾𑌲𑍋𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌵𑌨𑍍𑌮𑌰𑌣𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌕𑌾𑌲𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑌭𑍃𑌤𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌜𑍀𑌵𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸 𑌯𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾 । 𑌨 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌨 𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌨𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌨 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌾𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑌣𑍍𑌡𑍋 𑌧𑍃𑌤𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌏𑌕𑌦𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவ னுக்கே முக்தியென்று சகல சுருதியும் வெளியிடுகிறது. சந்நியா சிக்கு இகபர (இந்தலோக சுவர்காதி பரலோக) விருப்பமிருக் கக்கூடாது. விருப்பமிருந்தால் அதற்கு அனுசாரமாய் நடக்கிற வனுகிறான். சுவரூபானு சந்தானத்திற்கு அந்நியமான சாஸ்திராப் பியாசங்களினாலே குங்குமம் சுமந்த ஒட்டகைக்கொப்பாய் வியர்த் தமாகிறான். (எதிக்கு) யோகசாஸ்திரப்பிரவிருத்தியு மில்லை. சாங்கியசாஸ்திர (ஞானசாஸ்திர) அப்பியாசமுமில்லை. மந்திர தந்திர வியாபாரமுமில்லை. எதிக்கு இதரசாஸ்திர பிரவிருத்தி யிருந்தால் பிணத்திற்கு அலங்காரம் செய்ததுபோலிருக்கிறது. சக்கிலியனைப்போல் (எதியானவன்) கருமத்திற்கும் வித்தைக்கும் புறம்பானவனாகவும் வந்தனத்திற்கும் நாமஸங் கீர்த்தனத்திற்கும் தகாதவனாகவுமாகிறான். அவன் (கருமம் செய்தால்) செய்கிற கருமத்திற்குத் தக்கபடி பலனை யனுபவிக்கிறான். ஆகையால் பிளக்கெண்ணெய் மோதைப்போல (மோதை நீக்கிவிடுவது போல்) சகல (பிரபஞ்சவிஷய) த்தையும் விட்டுவிட்டு அவை களில் ஒட்டியிருக்கிற மனதை அடக்குவதையே மனோதெண்ட மாகவும் கையாகிற பாத்திரத்தையே பாத்திரமாகவும் திசை களையே துணியாகவும் உடையவனாக அறிந்து பாலன் பைத்திய காரன் பிசாசு இவர்களைப்போல சந்நியாசியானவன் சஞ்சரிக்க வேண்டியது. மரணத்தையாவது உயிர்வாழவேண்டு மென்பதை யாவது விரும்பக்கூடாது. குறித்தகாலத்தை எதிர்பார்க்கிற கூலிக் காரனைப்போல சந்நியாசியானவன் (மரண) காலத்தை எதிர்பார்த் துக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. பொறுமை ஞானம் வைராக்கி யம், சமாதிசம்பத்தி, இவைகளில்லாமல் பிக்ஷையினாலேயே ஜீவ னம் செய்துகொண்டிருக்கிற எதியானவன் எதியின் விருத்தியைக் கெடுத்தவனாகிறான். தெண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற தினாலேயாவது தலை மொட்டையடித்துக்கொண் டிருக்கிறதினாலே யாவது வேஷத்தினாலேயாவது டம்பாசாரத்தினாலேயாவது முக்தி யில்லை. எவனாலே ஞானதெண்டம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் தான் ஏகதெண்டி (ஒன்றான பிர்ம்மத்தில் பிடிப்பையுடைய வன்) என்று சொல்லப்படுகிறான்.

காஷ்டதண்டோ த்ருதோ யேந ஸர்வாஶீ ஜ்ஞாநவர்ஜித꞉। ஸ யா
தி நரகாந் கோராந் மஹாரௌரவஸம்ஜ்ஞிதாந்। ப்ரதிஷ்டா ஸூகரீவி
ஷ்டா ஸமா கீதா மஹர்ஷிபி꞉। தஸ்மாதேநாம் பரித்யஜ்ய கீடவத் பர்ய
டேத்யதி꞉। அயாசிதம் யதாலாபம் போஜநாச்சாதநம் பவேத்। பரே
ச்சயா ச திக்வாஸா꞉ ஸ்நாநம் குர்யாத் பரேச்சயா। ஸ்வப்நேऽபி யோ ஹி யு
க்த꞉ ஸ்யாஜ் ஜாக்ரதீவ விஶேஷத꞉। ஈத்ருக்சேஷ்ட꞉ ஸ்ம்ருத꞉ ஶ்ரேஷ்டோ வ
ரிஷ்டோ ப்ரஹ்மவாதிநாம்। அலாபே ந விஷாதீ ஸ்யால்லாபே சைவ ந ஹ
ர்ஷயேத்। ப்ராணயாத்ரிகமாத்ர꞉ ஸ்யாந் மாத்ராஸங்காத் விநிர்கத꞉। அ
பிபூஜிதலாபாம்ஸ்து ஜுகுப்ஸேதைவ ஸர்வஶ꞉। அபிபூஜிதலா
பைஸ்து யதிர்முக்தோऽபி பத்யதே। ப்ராணயாத்ராநிமித்தம் ச
வ்யங்காரே புக்தவஜ்ஜநே। காலே ப்ரஶஸ்தே வர்ணாநாம் பிக்ஷார்த்தம் பர்
யடேத் க்ருஹாந்। பாணிபாத்ரஶ்சரந் யோகீ நாஸக்ருத் பைக்ஷ
மாசரேத்। திஷ்டந் புஞ்ஜ்யாச் சரந் புஞ்ஜ்யாந் மத்யேநாசமநம் ததா। அப்
திவத் த்ருதமர்யாதா பவந்தி விஶதாஶயா꞉। நியதிம் ந விமுஞ்சந்தி மஹாந்தோ பா
ஸ்கரா இவ। ஆஸ்யேந து யதாஹாரம் கோவந் ம்ருகயதே முநி꞉। ததா
ஸம꞉ ஸ்யாத் ஸர்வேஷு ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே। அநிந்த்யம் வை
வ்ரஜந் கேஹம் நிந்த்யம் கேஹம் து வர்ஜயேத்।

ஞானமில்லாதவனாய் மரதெண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு
வ்விடத்திலும் எதையும் புஜித்துக்கொண்டிருக்கிற சந்நியாசி
காரௌரவமென்கிற கோரங்களான நரகங்களையடைகிறான். பெ
மையானது பன்றிவிஸ்டைக்குச் சமானமானதென்று மகரிஷி
ளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எதியானவன் இதை
ட்டு புழுவைப்போல சஞ்சரிக்கவேண்டியது. உணவும் துணி
ம் யாசிக்காமல் பிறனுடைய இச்சையினால் தானாய்க்கிடைத்த
ாக விருக்கவேண்டியது. திகம்பரனானவன் பிறருடைய விச்சை
னால் ஸ்நாநம் செய்யலாம். ஜாக்கிரதவஸ்தையில்போல் சுவப்
ரவஸ்தையிலும் ஆத்மநிஷ்டனா யிருக்கிறவனெவனோ இப்படிப்
ட்ட நிஷ்டையையுடையவன் பிர்ம்மவாதிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்
-னாயும் முதன்மையானவனாயு மிருக்கிறான். கிடைக்காததைப்
ற்றி விசனப்படக்கூடாது. (கிடைத்த) லாபத்தில் சந்தோஷப்
டவும் கூடாது. இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களோடு சம்பந்த
மில்லாதவனாய்ப் பிராணதாரணைமாத்திரம் செய்துகொண்டிருக்
வேண்டியது. அதிகமரியாதைசெய்து கொடுக்கிறலாபத்தை எப்
போதும் நிந்திக்கவேண்டியது. அதிகமரியாதை செய்து கொடுக்
கிற லாபத்தினாலே எதியானவன் (ஜீவன்) முக்தனானாலும் பெத்
னாகிறான். பிராணனை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மாத்திரமோவென்
றால், நெருப்பு அணைந்துபோயும் எல்லோருக்கும் சாப்பாடாயு
மிருக்கிறகாலத்தில் பிக்ஷைக்காக போக்கியமான வருணங்களு
டைய வீடுகளுக்குப் போகலாம். கையியே பாத்திரமாகவுடைய
யோகி அடிக்கடி பிக்ஷைவாங்கக்கூடாது. நின்றுகொண்டும் நடந்து
கொண்டும் (ஆகாரத்தை) புஜிக்கலாம். அப்படியே மத்தியில் ஆச
மனமும்செய்யலாம். பரிசுத்தமாயிருக்கிற அந்தக்கரணத்தையு
டையவர்கள் சமுத்திரத்தைப்போல வரம்பு கடக்காத மரியாதை
யுடையவர்களா யிருக்கவேண்டியது. சூரியனைப்போல் (நியமப்
படி உதயாஸ்தமன மாகிறதுபோல்) மகத்துக்கள் நியதியை
(மனோநிக்கிரகத்தை) விடுகிறதில்லை. பசுவைப்போல முனியான
வன் ஆகாரத்தை வாயினால் எப்போது கிரகிக்கிறானோ அப்போது
அவன் சகல பூதங்களிலேயும் சமபாவனை யுடையவனாகிறான்.
அவன் மோக்ஷார்கனாகிறான். நிந்தியமாயிருக்கிற வீட்டைவிலக்கி
அநிந்தியமான வீட்டுக்கு (பிக்ஷைக்காக) ப் போகலாம்.

𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌨𑍈𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌜𑍇 𑌪𑌾𑌂𑌸𑍁𑌨𑌾 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌶𑌾𑌯𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑌃 । 𑌯𑌥𑌾𑌲𑌬𑍍𑌧𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌕𑌾𑌲𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 । 𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 । 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌶𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇 𑌗𑌿𑌰𑌾 । 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌹𑌿𑌂𑌸𑌕𑌃 । 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌸𑍇 । 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌰𑍍𑌹𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤 𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌹𑌰𑍍𑌷 𑌆𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑍀𑌟𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 । 𑌆𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌲𑍋𑌕𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌸𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌜𑍍𑌜𑍇𑌤 𑌨𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑍇𑌤 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍁𑌬𑌧𑍍𑌨𑍀𑌤 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍇𑌦𑍍𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 । 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ।

வாசல் கதவு திறந்திருக்கிற வீட்டுக்கு (பிக்ஷைக்காக) ப் போ
வேண்டியது. கதவு சாத்தியிருக்கிற வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது.
ளியடைந்த சரீரமுடையவனும் குடியில்லாதவீட்டையாவது
ல்லதுமரத்தடியையாவது வாசஸ்தலமாயுடையவனும் பிரியாப்
ரியங்களை விட்டவனும் அஸ்தமய மானவிடத்தில் படுக்கிறவனு
ம் அக்கினிகாரியம் (அக்கினிஹோத்திரம் முதலியவை) இல்லாதவ
யும் ஸ்திரமான வாசஸ்தலமில்லாதவனும் பொறுமையுள்ளவ
யும் இந்திரியங்களையடக்கினவனுமிருக்கிற முனியானவன் இச்
க்காமல் கிடைத்ததிலேயே ஜீவிக்கவேண்டியது. வனத்திற்குப்
பாய் ஞானத்தையே யக்ஞமாகவுடையவனாய் இந்திரியங்களை
யித்தவனாய் (மரண) காலத்தை எதிர்பார்க்கிறவனாய் சஞ்சரிக்
றவன் பிரம்ம சுவரூப மாகிறதற்கு யோக்கியனாகிறான். சகல
ான பூதங்களும் பயப்பட ஏதுவன்றியில் சஞ்சரிக்கிற முனிக்
ச் சகல பூதங்களாலும் ஒருப்போதும் பயமுண்டாகிறதில்லை.
பிமான மில்லாதவனும் அகங்காரமற்றவனும் இருமையற்ற
னும் சமுசய மில்லாதவனு மிருக்கிறவன் கோபிக்கிறதுமில்லை
வேஷிக்கிறதுமில்லை. வாக்கினால் பொய்சொல்லுகிறதுமில்லை.
ண்ணிய க்ஷேத்திர சஞ்சாரியாயும் பூதங்களுக் கிம்சை செய்யாத
னும் காலம்வந்தபோது பிக்ஷையை கிரகிக்கிறவனு மிருக்
றவன் பிரும்ம சுவரூபமாகிறதற்கு யோக்கியனாகிறான். வான
ரஸ்தன் கிரகஸ்தன் இவர்களுடன் சேரலாகாது. தன்னுடைய
டக்கை இப்படிப்பட்ட தென்பதைப் பிறரறியாதவிதமாய் நடக்க
வண்டியது. சந்தோஷப்படக் கூடாது. சூரியன் காண்பித்தமார்க்
மாய் (சூரிய உதயமானபிறகு) புழுவைப்போல் (ஒரு ஜந்துக்
ளுக்கும் ஹிம்சையன்றி) பூமியில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. கிரோ
ஸை உத்தேசித்த கருமத்தையும் துன்பத்தோடு கூடிய கரு
ங்களையும் ஜனங்களுடைய பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்த கரு
ங்களையும் செய்யக்கூடாது. செய்விக்கவுங்கூடாது. அஸத்தான
ாஸ்திரங்களில் பற்றுள்ளவனு யிருக்கக்கூடாது. ஒருவனை அண்டி
ீவிக்கக்கூடாது. அதிவாதங்களாகிய தர்க்கங்களை விட்டுவிட
வண்டியது. (விவாதப்படுகிறவர்களுடைய) ஒரு கக்ஷியிலும்
சேரக்கூடாது. சிஷியர்களைச் சேர்க்காம லிருக்கவேண்டியது.
வெகு கிரந்தங்களை (சாஸ்திரங்களை) அப்பியசிக்கக் கூடாது. உபந்
யாசம் (பிரசங்கம்) செய்யக்கூடாது. கருமங்களை ஒருபோதும்
ஆரம்பிக்கக்கூடாது.

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌬𑌾𑌲𑌵𑌤𑍍 । [illegible]

[illegible] 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 [illegible]𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 । [illegible]

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿[illegible] । [illegible]

𑌜𑌲𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿[illegible] । [illegible] 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।

𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰[illegible] । [illegible] 𑌬𑌾𑌲𑌕𑌵𑌤𑍍[illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible] । [illegible] । [illegible]

[illegible] 𑌏𑌵𑌂 [illegible] । [illegible]

[illegible] । [illegible]

𑌯𑍋𑌗[illegible] । [illegible] 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍋𑌗[illegible]

[illegible]𑌤𑌿 । [illegible] 𑌯𑍋𑌗𑍀 [illegible] ।

𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮[illegible] ।

குறிப்பான அடையாள மில்லாதவனாய், தன்னுடைய தாத்ரிய மின்னதென்பதை (பிறரால்) அறியப்படாதவனாய், பிர்ம்மருஷ்டியுள்ளவனா யிருக்கிற முனியாகிய ஞானியானவன் பைத்ய காரனைப்போலவும் பாலனைப்போலவும் ஊமையைப்போலம் தன்னை ஜனங்களுக்குக் காண்பித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டிது. யாதொன்றையும் செய்யவுங்கூடாது. சொல்லவுங்கூடாது. ல்லதையாவது கெட்டதையாவது நினைக்கவுங்கூடாது. இந்த னியானவன் தனக்குள்ளேதானே சந்தோஷமடைந்தவனாய் ஜடாப்போல் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. பிறருடன் சேராமல் இந்திரிங்களை யடக்கினவனாய் ஒன்றியாய் இந்தப்பூமியில் சஞ்சரிக்கவண்டியது. ஆத்மாவினிடத்தில் விளையாட்டையுடையவனாய் த்மாவினிடத்தில் சந்தோஷமுடையவனாய் ஆத்மஞானியாய் சகத்தையும் சமமாய்ப் பார்க்கிறவனாய் குழந்தைபோல விளையாட்டையுடையவனாய் சதுரனாயிருக்கிற (நுட்பறிவுள்ள அல்லது சார்த்தியமுள்ள) ஞானியானவன் ஜடனைப்போல சஞ்சரிக்கவேண்யது. பிர்ம்மவித்தையை யறிந்த வித்துவான் பைத்தியக்காரனைப்போல பேசவேண்டியது. பசு விருத்தியை (பிறருக்குத் துன்மில்லாததாகிய புல் முதலான சாத்துவீக ஆகாரத்தைவாயினால் ஜிக்கிறதாகிய செய்கையை) அனுசரிக்கவேண்டியது. நல்ல ஞானிானவன் அயோக்கியர்களால் தள்ளப்பட்டாலும் அவமானம் சய்யப்பட்டாலும் நிந்திக்கப்பட்டாலும் அடிக்கப்பட்டாலும் டுக்கப்பட்டாலும் அயோக்கியர்களுடைய செய்கையினாலே தபிக்ம்படி செய்யப்பட்டாலும் அக்ஞானிகளால் மலமூத்திரங்கள் ன்பேரில் விடப்பட்டாலும் இப்படி அநேகவிதமாய் துன்பப்டுத்தப்பட்டாலும் சிரேயஸைக்கோறுகிற துன்பமடைந்தவன் ானடைந்த துன்பத்தைப்பற்றி அற்பமாவது நினையாதவனாய்) ன்னாலே தன்னைக்கரையேற்றிக் கொள்ளவேண்டியது. யோகிானவன்தான் பெகுமானப்பட்டாலும் துன்பப்பட்டாலும் யோகதில் மேன்மையை யடையும் நிமித்தம் அதைமதிக்கிறதில்லை னங்களால் அவமதிக்கப்பட்ட அந்தயோகியானவன் யோகசித்யை அடைகிறான். யோகியானவன் சத்துக்களுடைய நடத்தயை அதிக்கிரமிக்கிறதில்லை. எப்படி ஜனங்கள் தன்னை அவதிப்பார்களோ, எப்படி தன்னுடைய சேர்க்கையை விரும்பார்ளோ அப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது.

𑌜𑌰𑌾𑌯𑍍𑌵𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 । 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌨 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍌 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌲𑍋𑌭𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 । 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑍌𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌕𑍇 𑌮𑌤𑌃 । 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 । 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌸𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌧𑍀𑌃 । 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌂𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌹𑌿 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌮𑍌𑌨𑍀 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌵𑌦𑍍𑌵𑍀𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃 । 𑌸𑌮𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍁𑌖𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌮𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌗𑍋𑌮𑍃𑌗𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 । 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌶𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌶𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌕𑍀𑌟𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

கருப்பை முட்டை முதலியவைகளி லுற்பத்தியாகும் ஜந்துக்களுக்கு வாக்கு மனதுதேகம் இவைகளுடைய செய்கைகளினல் ஞாயமானதைச் செய்யவேண்டியது. துரோகம் செய்யலாகாது. சகல பற்றுதலையும் விட்டுவிடவேண்டியது. காமம் குரோதம் கருவம் ஆசை மோகம் முதலான தோஷங்களைவிட்டு சந்நியாசியானவன் பயமற்றவனு யிருக்கவேண்டியது. பிக்ஷையெடுத்துண்பது, மௌனமாயிருத்தல், தபசு, விசேஷத்தியானம், நல்லஞானம், வைராக்கியம், இவைகள் பிக்ஷுகன் (சந்நியாசி) விஷயத்தில் தருமமென்பது அபிப்பிராயம். காஷாயவஸ்திரம் தரித்தவனுய் எப்போதும் தியானயோகத்தி லிருககிறவனுய் கிராமத்திற்கு வெளியில் விருக்ஷத்தி னடியிலாவது தேவாலயத்திலாவது வசிக்கவேண்டியது. தினமும் பிக்ஷையினல் ஜீவிக்கவேண்டியது. ஒருபோதும் ஒரே (ஒருவனுடைய) அந்நத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது. சித்தசுத்தி யுண்டாகிறவனாயில் புத்திமானனவன் இவ்விதமாய் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. பின்பு மனச்சுத்தியடைந்தவன் பரிவிராஜகனுய் எவ்விடத்திலும் சஞ்சரிக்கலாம். உள்ளும் வெளியும் எவ்விடத்திலும் ஜனர்த்தனனைப் பார்த்துக்கொண்டு மௌநியாய் வாயுவைப்போல் கல்மஷமற்று எங்கும் சஞ்சரிக்கிறவனுய் சுகதுக்கங்களிலே சமமாயிருக்கிறவனுய் பொறுமையுள்ளவனுய் கையில்கிடைத்ததை யுண்பவனுய் பிராம்மணன் பசு குதிரை மிருகம் முதலியவைகளில் வைரமன்றி சமமாய்ப் பார்க்கிறவனுய் பரமாத்துமாவாயும் ஈசுவரனுயுமிருக்கிற விஷ்ணுவை மனதினல் தியானித்துக்கொண்டவனுய் பிர்ம்மானந்தத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டவனுய் தானே பிர்ம்மமென்று நினைத்தவனுய், இவ்விதமாய் அறிந்து மனோநிச்சயத்தைத் தெண்டமாகப் பாவித்துக்கொண்டு ஆசையற்றவனுய் திகம்பரனுய் எப்போதும் மனோவாக்கு காயங்களுடைய கருமங்களால் எல்லாச் சமுசாரத்தையும் விட்டொழித்துப் பிரபஞ்சத்தைப் பாராதவனுய் சுவரூபாநுசந்தானத்தினலே பிரமரகீடஞாயமாய் முக்தியடைகிருன், என்று உபநிஷத்.

ஐந்தாவ துபதேசம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍
𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌕𑍀𑌟𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌤𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾
𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍇𑌹𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌨𑍋
𑌖𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌯𑌵𑌾 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌾𑌖𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁
𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌙𑍍𑌕𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑍀
𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌙𑍍𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌧𑌾𑌰 𑌇𑌵 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌗𑌜𑌂
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌶𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌕𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑌿
𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍
𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾
𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌅𑌜𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤
𑌮𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑍈𑌕

௬-வது உபதேசம்.

நாரதர் பிதாமகனைநோக்கி ஓ! பகவானே! அப்பியாசத்தி னாலே பிரமரகீடந்யாயம்போலென்று சொன்னீரே அந்த அப்பியா சமெப்படிப்பட்டது (என்று கேட்டார்).

அதற்குப் பிதாமகர் சொல்லுகிறார்:—

சத்திய வாக்குள்ளவனும் ஞானவைராக்கியத்தோடு கூடின வனும் தேகம்மாத்திரம் மிச்சமுள்ளவனும் வசிக்கவேண்டியது. ஞானத்தையே சரீரமாயும் வைராக்கியத்தையே பிராணனாயும் சாந்தி (மனதை யடக்குதல்) தாந்தி (தபசினா லடையப்பட்டிருக் கிற பொறுமை) இவைகளை நேத்திரங்களாயும் மனதே முகமாயும் புத்தியேகலை (தேஜஸ்) யாயும் இருவத்தைந்து தத்துவங்களை பூதங்கள் ஐந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, பிராணன்கள் ஐந்து, மனோபுத்தி சித்தாகங்காரம் நான்கு, ஜீவன் ஒன்று ஆக இரு வத்தைந்து) அவயவங்களாயும் (ஜாக்கிரத் சுவப்னசுஷுப்திகளா கிய) அவஸ்தைகளை பஞ்சமகா பூதங்களாயும் கருமம் பக்தி ஞானம் வைராக்கியங்களை கிளைகளாயும், ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி துரியாவஸ்தைகளும் பதினான்கு கரணங்களும் (இந்திரி யங்கள் பத்து, மனாதி நான்கு) சேற்றில்நட்ட கம்பாகாரங்களாயு மறி. இப்படி யிருந்தபோதிலும் சேற்றி லழுந்திய ஓடத்தை ஓடக்காரன்போலவும் யானையை மாவுத்தன்போலவும் தன்புத்தி யினாலே (மனது முதலியகரணங்களை) தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு தனக் கன்னியமாயிருக்கிற சகலமும் கற்பிதமென்றும் நாசமடை யத் தக்கதென்றும் அறிந்து விரக்தியடைந்த புருஷனானவன் எப்போதும் தானே பிர்ம்மமென்று உச்சரிக்கவேண்டியது. தனக் கன்னியமாய் யாதொன்றையு மறியக்கூடாது. இப்படி வசிக்கிற ஜீவன் முக்தனானவன் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகிறான். நான் பிர்ம்மமல்லவென்று வியவகரிக்கக்கூடாது. பின்னை யெப் படியென்றால், "நான் பிர்ம்மமா யிருக்கிறேன்" என்று எப் போதும் வியவகரித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டியது. ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி அவஸ்தைகளிலே துரியாவஸ்தையை யடைந் தவனாயிருந்து பின்பு துரியாதீதத்துவத்தை யடையவேண் டும். ஜாக்கிரதவஸ்தை பகலிலும் சுவப்னாவஸ்தை இரவிலும் சுஷுப்தி அவஸ்தை அர்த்தராத்திரியிலு முண்டாகிறது. ஒரு அவஸ்தையிலே நான்கு அவஸ்தைகளு முண்டு. ஒவ்வொரு

𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑍀𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌯𑌾 𑌰𑌸𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍇𑌰𑌾𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌯𑍋𑌰𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌨𑌾𑌚 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌤𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥 𑌇𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌦𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌗𑌮𑌨𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌐𑌶𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍇𑌸𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌞𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍈𑌜𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌤𑌟𑌸𑍍𑌥𑌭𑍇𑌦𑍈𑌰𑍇𑌕𑌏𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌨𑍋𑌚𑍇𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌾𑌦𑌿𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋𑌵𑌸𑍍

ரணத்திற்கு சுவாதீனமாயிருக்கிற கண் முதலிய பதினூன்கு ரணங்களுடைய வியாபாரங்களாவன — கண்கள் ரூபத்தைக் ரகிக்கின்றன. காதுகள் சப்தத்தைக் கிரகிக்கின்றன. நாக்கு சியை யறிகிறது. மூக்கு கந்தத்தைக் கிரகிக்கிறது. வாக்கு பசுதலேயும், கையெடுத்தலேயும், கால்நடத்தலேயும், பாயு (மல லம்) விடுதலேயும், உபஸ்தம் ஆநந்தானுபவத்தையும், துவக்கு ணருதலேயும் உடையன. புத்தியானது (மனசு) இந்திரியங்களு டைய வசமாய் விஷயங்களைக் கிரகிக்கிறது. புத்தியினுலே அறி ருன். சித்தத்தினுலே நினைக்கிருன். அகங்காரத்தினுல் "நான்" ன்கிருன். (இந்த வியாபாரங்களெல்லாம் பதினூன்கு கரணங்க ருடைய தென்பதைத் தெரிந்து) இவைகளை ஜீவனுனவன் தள்ளி ட்டவேண்டியது. கிரகாபிமானத்தினுல் கிரகஸ்தன்போலே தேக ம தான் என்கிற அபிமானத்தினுலே ஜீவனுகிருன். சரீரத்தில் வனுனவன் சஞ்சரிக்கிருன். (ஹிருதய கமலத்தின்) * கீழ்ப்பக் த்திய தளத்தில் (ஜீவன்) சஞ்சரிக்கையில் புண்ணியத்தில் பிர ருத்தியும், அக்கினி மூலேயில் (சஞ்சரிக்கையில்) நித்திரையும் லசியமும், தெற்கு தளத்தில் (சஞ்சரிக்கையில்) குரூரபுத்தியும், ருதிமூலேயில் சஞ்சரிக்கையில் பாபபுத்தியும், மேற்கு (தளத் ல்சஞ்சரிக்கையில்) கிரீடையில் ஆசையும் வடமேற்கு(தளத்தில் ஞ்சரிக்கையில்) நடந்துபோக புத்தியும், வடக்கில் சாந்தி, ஈசான் ரியத்தில் ஞானம், கருணிகா (ஹிருதயகருணிகா மத்தியில்) வை ராக்கியம், கேஸரே (காயைச்சுற்றி யிருக்கிற குசுமத்தி லிருக்கை ல்) ஆத்மசிந்தை, இப்படிக்கு முகத்தை (பலதிக்குகளாக வி ாபித்திருக்கிறதை) அறிந்து ஜீவித்திருக்கிற அவஸ்தையானது தலாவது ஜாக்கிரத், இரண்டாவது சுவப்னம், மூன்ருவது ஷுப்தம், நான்காவது துரியம், இந்த நான்கு மில்லாதது துரி ாதீதம். விசுவதை ஜஸபிராக்ஞ தடஸ்தபேதத்தினுல் ஒரேதே னே சாக்ஷியாயும் நிர்க்குணனுயு மிருக்கிருன். அந்தப் பிர்ம்மமே நான்" என்று உச்சரிக்கவேண்டியது. (அப்படி மனனம்) செய் ாவிட்டால் (அடியில் சொல்லப்படுகிற அவஸ்தைகளுக் குள்ளா ருன்), ஜாக்கிரத்தில் ஜாக்கிரதைமுதலான நான்கு அவஸ்தை கள். சுவப்னத்தில் சுவப்னம் முதலான நான்கு அவஸ்தைகள்.

* இந்த அடையாளத்திற்குப் பின்வரும் சில விஷயங்களை ஹம்ஸோப நிஷத்திலும் காண்க.

ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிஸமஷ்ட்யாதி வ்யதிரேகவாந் வ்யஷ்டியே தஸ்மிய

தி வ்யதிரேகவாந் நகேவலம் தஸ்மிந்நாதீதத்வ நிர்குணத்வஸ்ய

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மகாரண ரூபைர் விஶ்வதைஜஸ ப்ராஜ்ஞரூபைர் ஸ

ர்வாவஸ்தாஸு ஸாக்ஷித்வேந அவதிஷ்டதே । உபயோர் த்ர

ஷ்டா த்ருஷ்டோ ந த்ருஷ்டா த்ருஷ்ட்ருகோ ந த்ருஷ்டைவ கர்த்ருத்வபோ

க்த்ருத்வாஹங்காராதிபி: ஸ்ப்ருஷ்டோ ஜீவோ ஜீவேதரோ ந ஸ்ப்ருஷ்ட:

ஜீவோऽபி ந ஸ்ப்ருஷ்ட இதி ஜேந்த ஜீவாபிமாநேந க்ஷேத்ராபிமாந: ஶ

ரீராபிமாநேந ஜீவத்வம் ஜீவத்வம் கடாகாஶ மஹாகாஶ வத்வ்யவதா

நேऽஸ்தி வ்யவதாநவஶாதேவ ஹம்ஸ: ஸோऽஹமிதி மந்த்ரேணோச்ச்வாஸ

நிஶ்வாஸவ்யபதேஶேநாநுஸந்தாநம் க்ருத்வா ஏவம் விஜ்ஞாய ஶரீரா

பிமாநம் த்யஜேந்ந ஶரீராபிமாநீ பவதி

சுஷுப்தியில் சுஷுப்திமுதலான நான்கு அவஸ்தைகள். துரி த்தில் துரியம் முதலான நான்கு அவஸ்தைகள். துரியாதீதனுயிரு கிற நிர்குணனுக்கு இப்படி (அவஸ்தைகள்) இல்லை. ஸ்தூல சூக்ஷ காரணரூபங்களாயிருக்கிற (சரீரங்களுக்கு) முறையே யஜமான யிருக்கிற விசுவதை ஜஸபிராக்ஞர்களுடன் எல்லா அவஸ்தைக ிலும் ஒருவனே சாக்ஷியாயிருக்கிறான். தடஸ்தன் திருஷ்டாவா? பார்க்கிறவனா?) தடஸ்தன் திருஷ்டாவல்லவா? (தடஸ்தனுக்கு) ருஷ்டுருத்துவம் (பார்க்கும் தன்மை) இருக்கிறதாகையால் கருத் ருத்துவ போக்திருத்துவ அகங்காராதிகளினாலே தொடப்பட்ட வன் திருஷ்டாவல்ல. ஜீவனுக் கன்னியமானவன் (தடஸ்தன் ல்லது சாக்ஷி அல்லது கூடஸ்தன் கருத்திருத்து வாதிகளில்) ம்பந்தப்படவில்லை. ஜீவனும் சம்பந்தப்படவில்லையே யென்றால், ப்படியல்ல. ஜீவாபிமான (உயிர்வாழ வேண்டுமென்கிற ஆசை) தினால் தேகாபிமானம். தேகாபிமானத்தினால் ஜீவத்துவம். ஜீவத் வமானது கடாகாச மடாகாசம்போல் மறைவாயிருக்கிறது (மகா ாச மானது குடத்திலிருக்கையில் கடாகாசமென்றும் வீட்டி ிருக்கையில் மடாகாசமென்றும் சொல்லப்படுவதுபோல் தேகத் லபிமானத்துட னிருக்கும்போது ஜீவனென்று சொல்லப்படு றது. கடாகாசத்திற்கு கடமும், மடாகாசத்திற்கு மட (வீடு) ம் எப்படி மறைவாயிருக்கிறதோ அப்படிபோல் தேகத்திலி க்கிற பிர்ம்மசைதன்னியமாகிய ஜீவனுக்கு தேகம் மறைவா ிருக்கிறது). அந்தமறைவினாலேயே உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸ மூக்கினால் சுவாசம் விடுவதும் இழுப்பதும்) குறிப்பையுடைய ஹம்ஸஸ்ஸொஹம் என்கிற மந்திரத்தினால் அநுசந்தானம் செய் ிறான் (சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுக்கையிலும் வெளியில் விடுகை ிலும் ஹம்ஸஸ்ஸொஹ மென்கிற மந்திரம் உச்சரிக்கிறதாகிறது. அந்த மந்திரார்த்தமென்னவெனில், ஹம்ஸஃ = பரமாத்துமா, ஸஃ=அவன், அஹம்=நான், பரமாத்துமாவானவன் நானாயிருக் கிறேன் என்பது தாத்பரியம். ஆகையால் சுவாசத்தையிழுக்கிற தினாலும் விடுகிறதினாலும் நானே பரமாத்துமாவென்று அனுசந் தானம் செய்ததாகிறது). இப்படிக்கறிந்து சரீராபிமானத்தை விட்டால் சரீராபிமானியாகிறதில்லை (ஜீவத்துவத்தை யடைகிற தில்லை).

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌸𑌂𑌤𑍋𑌷𑍀 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌨𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌯
𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤
𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑍍𑌵𑌗𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵 । 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑍇𑌷
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍 𑌨𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌦𑍍𑌯𑍁𑌗𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑍇𑌯𑌨 𑌶𑌵𑌶𑌨𑍍𑌯𑍇
𑌨𑌾𑌂𑌪𑌰𑌿𑌹𑌵𑌿𑌚 । 𑌤𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌸𑌤𑌾𑌂𑌪𑌦𑌸𑍍𑌨𑌦𑌰𑍍𑌶
𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌬𑌂𑌕𑌶𑌸𑍍𑌦𑌬𑍍𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌨𑍇𑌦𑌬𑍍𑌚𑍍𑌚𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌃 । 𑌯𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑍇
𑌯𑌤𑌾𑌦𑌬𑍍𑌬𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌬𑍍𑌬𑌿𑌶𑌹𑌾𑌯𑌤𑌿𑌃 । 𑌵𑌿𑌯𑌕𑍍𑌷𑌶𑌵𑍍𑌯𑌸𑌾𑌗𑍍𑌨𑍈 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌶𑌾𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸𑍍𑌬𑍁𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌗𑍃𑌹𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌦𑌬𑍍𑌬𑌂𑌹𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌬𑍍𑌬𑌯𑌃𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌶𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌯𑌸𑍍
𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿𑌨𑍀𑌚𑌯𑌤𑌿𑌹𑌿𑌷𑌸𑌃 ॥ 𑌯𑌸𑍍𑌦𑌿𑌬𑍍𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍇
𑌷𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌹𑍇𑌹𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌚𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿𑌨𑌾𑌹𑌶𑌯
𑌯𑌤𑌿𑌨𑍇𑌷𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂𑌸𑌵𑌷𑌸
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 । 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌕𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌭𑌂 । 𑌵𑌰𑍍
𑌕𑍍𑌷𑌂𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍇
𑌹𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍋𑌧𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌤𑍇
𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 ।

அவன் தான் பிர்ம்மமென்று சொல்லப்படுகிறுன். அபிமா ாத்தைவிட்டு கோபத்தைத்தள்ளி மிதமான (இலகுவான) ஆகா த்தையுடையவனுய் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுய் புத்தியினுல் இந்திரிய) துவாரங்களை அடக்கி மனதைத் தியானத்தில் பிரவே க்கச் செய்யவேண்டியது. சூனியமான விடத்திலேயும் குகை ளிலேயும் வனங்களிலேயும் நித்திய யுக்தனுயிருக்கிற (எப்போ ரம் மனது இந்திரியங்களை யடக்கியிருக்கிற) யோகியானவன் ப்போதும் தியானத்தை நன்ருய் ஆரம்பிக்கவேண்டியது. பிராம் ணசமாராதனே, சிராத்தம், யக்ஞம், இவைகளிலேயும் தைவயா திரை உற்சவம் இவைகளிலேயும் ஜனக்கூட்டங்களிலேயும் சித் யைக்கோருகிற யோகவித்தானவன் ஒருபோதும் போகக் டாது. இவனே ஜனங்கள் எப்படி அவமதித்து நிந்திப்பார்களோ ப்படி யுக்தனுயிருக்கிற (இந்திரியாதிகளை யடக்கினவனு யிருக் ற) யோகியானவன் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. சத்துக்களுடைய டக்கையை யதிக்கிரமிக்க லாகாது. வாக்கைத் தண்டிக்கிறது, ருமத்தைத் தண்டிக்கிறது, மனதை தண்டிக்கிறது, இம்மூன்று ண்டமும் எவனுக் குறுதியாயிருக்கிறதோ அந்த மகானுன எதி ான் திருதெண்டி. (அதாவது—மூன்று தெண்டத்தை யுடைய ன்). புகைநின்றும் அக்கினியணைந்தும் போயிருக்கிற (காலத்தில்) ராம்மண சிரேஷ்டாளுடைய கிரகத்தில் பிக்ஷைவாங்கிற எதியா ாவன் சர்வோத்தமனென்று சொல்லப்படுகிறுன். எவன் சுவ ருமம (சந்நியாசதருமம) த்தில் விசாரமில்லாமல் தெண்டத்தை தடியை) பிடித்துக்கொண்டும், பிக்ஷை வாங்கிக்கொண்டும், வை ாக்கிய மில்லாதவனுயிருக்கிருனே அவன் நீச (அதம) எதியல் லவா? எந்தவீட்டில் விசேஷபிக்ஷை யகப்படுமென்கிற ஞாபகத் தினுலே அவ்விடம் போகிறதில்லையோ, (போனவீட்டுக்கு) பின் னும் போகிறதில்லையோ, அவன்தான் எதி; மற்றவனல்ல. சரீரே ந்திரியாதிக ளில்லாததாயும், சர்வசாக்ஷியாயும், பரமார்த்த விக் ஞானமாயும், சுகசுவரூபமாயும், தனக்குத்தானே விளங்குகிற தாயு மிருக்கிற பரதத்துவத்தை (பிர்ம்மத்தை) எவனறிகிருனே அவன் வருணுசிரமங்களைக் கடந்தவனுகிறுன். தேகத்தில் மாயை யினுல் கற்பிக்கப்பட்ட "ஆசிரமம் முதலான சகலமு மென்னு டையது" என்பதானது ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மாவுக்கு எப் போதுமில்லை.

இதி யோ வேத வேதாந்தே ஸோ(அ)திவர்ணாஶ்ரமீ பவேத் | யஸ்ய வர்ணாஶ்ரமாசாரோ கலிதஸ்ஸ்வாத்மதர்ஶநாத் | ஸ வர்ணாநாஶ்ரமாந் ஸர்வாநதீத்ய ஸ்வாத்மநி ஸ்தித: | யோ(அ)தீத்ய ஸ்வாஶ்ரமாந்வர்ணாநாத்மந்யேவ ஸ்தித: புமாந் | ஸோ(அ)திவர்ணாஶ்ரமீ ப்ரோக்தஸ்ஸர்வவேதார்த்தவேதிபி: | தஸ்மாதந்யகதா வர்ணா ஆஶ்ரமா அபி நாரத | ஆத்மந்யாரோபிதாஸ்ஸர்வே ப்ராந்த்யா தேநாத்மவேதிநா | ந விதிர்ந நிஷேதஶ்ச ந வர்ஜ்யாவர்ஜ்யகல்பநா | ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநிநாமஸ்தி ததா நாந்யச்ச நாரத | விரஜ்ய ஸர்வபூதேப்ய ஆவிரிஞ்சிபதாதபி | க்ருணாம் விபாட்ய ஸர்வஸ்மிந் புத்ரமித்ராதிகேஷ்வபி | ஶ்ரத்தாலுர்முக்திமார்கேஷு வேதாந்தஜ்ஞாநலிப்ஸயா | உபாயநகரோ பூத்வா குரும் ப்ரஹ்மவிதம் வ்ரஜேத் | ஸேவாபி: பரிதோஷ்யைநம் சிரகாலம் ஸமாஹித: | ஸதா வேதாந்தவாக்யார்த்தம் ஶ்ருணுயாத்ஸுஸமாஹித: | நிர்மமோ நிரஹங்காரஸ்ஸர்வஸங்கவிவர்ஜித: | ஸதா ஶாந்த்யாதியுக்தஸ்ஸந்நாத்மந்யாத்மாநமீக்ஷதே | ஸம்ஸாரதோஷம் த்ருஷ்ட்வைவ விரக்திர்ஜாயதே ஸதா | விரக்தஸ்ய து ஸம்ஸாராத்ஸந்ந்யாஸஸ்ஸ்யாந்ந ஸம்ஶய: | முமுக்ஷு: பரமஹம்ஸாக்யஸ்ஸாக்ஷாந்மோக்ஷைகஸாதநம் | அப்யஸேத்ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநம் வேதாந்தஶ்ரவணாதிநா | ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநலாபாய பரமஹம்ஸ ஸமாஹ்வய: | ஶாந்திதாந்த்யாதிபிஸ்ஸர்வைஸ்ஸாதநைஸ்ஸஹிதோ பவேத் |

வேதாந்தங்களினுல் இந்தப்படி எவனறிகிருனே அவன் அதி வருணுசிரமியாகிருன். தன்னுடைய ஆத்மதரிசனத்தினுலே வரு ணுசிரமாசாரங்கள் எவனுக்கு நழுவிப்போச்சுதோ அவன் சகல மான வருணுசிரமங்களை யதிக்கிரமித்து தன் ஆத்மாவிடத்திலே யே யிருக்கிருன். தன்னுடைய எல்லா ஆசிரமங்களையும் கடந்து ஆத்மாவிலேயே யிருக்கிற புருஷனெவனே அவன் வேதார்த்தங் களைத் தெரிந்தவர்களாலே அதிவருணு சிரமியென்று சொல்லப் படுகிருன். ஓ நாரதா! ஆகையினுல் அந்நியத்திற்கு (ஆத்மாவுக்கு அன்னியமான தேகத்திற்கு) சம்பந்தப்பட்ட வருணுசிரமங்கள் சகலமும் அக்ஞானியினுல் பிராந்தியினுலே ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபிக்கப் படுகின்றன. ஓ நாரதா! பிர்ம்மஞானிகளா யிருக் கிறவர்களுக்கு விதியுமில்லை. நிஷேதமுமில்லை. தள்ளத்தக்கது (தள்ள) தகாதது என்பது மில்லை. அப்படியே மற்றென்று மில் லை. பிரும்மாவினுடைய ஸ்தானம்வரையில் சகல பூதங்களிடத்தி லிருந்தும் விரக்தி யடைந்து எல்லாவற்றிலும் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளிடத்திலும் கிருபையைப் பிளந்து முக்திமார்க்கத் தில் சிரத்தையுள்ளவனுய் வேதாந்த ஞானவிருப்பத்தால் உபாயந (காணிக்கை) கையை யுடையவனுய் பிர்ம்ம வித்தாயிருக்கிற குரு வை யடையவேண்டியது. இந்தக்குருவை வெகுகாலம் சமாதான மான மனதை யுடையவனுயிருந்து சேவைகளினுலே சந்தோஷ ப்படுத்தி எப்போதும் வேதாந்த வாக்கியார்த்தத்தை ஸ்திரசித்த முள்ளவனுய் கேட்கவேண்டியது. மமகாரம், அகங்கார மற்றவனுய் சகல பற்றுதலையும் விட்டவனுய் எப்போதும் சாந்திமுதலியவை களோடு கூடினவனுய் தன்னிடத்திலே ஆத்மாவைப் பார்க்கிருன். சமுசாரத்திலுள்ள தோஷத்தை எப்போதும்பார்க்கிறதினுலே விர க்தி யுண்டாகிறது. சமுசாரத்தில் விரக்தி யடைந்தவனுக்குச் சந் நியாசமான துண்டாகிறதென்பதில் சந்தேகமில்லை. பரம ஹம்ஸ னென்கிற பெயரையுடைய முமுக்ஷுவானவன் வேதாந்தத்தைக் கேட்பது முதலானதினுலே மோக்ஷத்திற்கு நேரானவும் முக்கிய மானவும் சாதனமாயிருக்கிற பிர்ம்மஞானத்தை அப்பியசிக்கவே ண்டியது. பிர்ம்மஞானத்தை யடையும்பொருட்டு பரம ஹம்ஸன் என்கிற பெயரையுடையவன் சாந்தி தாந்தி முதலான சகல சாத னங்களோடு கூடினவனுக வேண்டியது.

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌵𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌨𑌗𑍍𑌨𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 । 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌮𑍋 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍁 । 𑌏𑌕𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌰𑌃 । 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 । 𑌅𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 । 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 । 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 । 𑌅𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 । 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌜𑌿𑌤𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌲𑌘𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌮𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 । 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍋 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌕𑌃 । 𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌦𑍂𑌰𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ।

வேதாந்தாப்பியாசத்தை எப்போதும் செய்கிறவனாகவும் சாந்தனாகவும், தாந்தனாகவும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாகவும், பயமில்லாதவனாகவும், மமதையற்றவனாகவும், ஸ்திரபுத்தி யுள்ளவனாகவும், இருமையற்றவனாகவும், ஒன்றையும் கிரகிக்காதவனாகவும், ஜீர்ணமாயிருக்கிற (பழசாய்ப்போயிருக்கிற) கௌபீனம் துணி இவைகளை யுடையவனாகவும், முண்டி (தலைமொட்டை படித்துக்கொண்டவன்) அல்லது திகம்பரன் (திக்குகளையே வஸ்திரமாகவுடையவன் என்றால், பிறந்தமேனியா யிருக்கிறவன்) ஆகவு மாகவேண்டியது. மிகவும் அறிவுள்ள வேதாந்த வித்தாயும், யோகியாயும், மமதையற்றவனாயும், அகங்கார மற்றவனாயும், சிநேகிதர்களிடத்திலும் மற்ற சகலமான ஜந்துக்களிடத்திலும் சமமாயும் சிநேகமுடையவனாயு மிருக்கவேண்டியது. மனச் சமாதானமுள்ள ஞானியான ஒருவன் தான் (சமுசார சமுத்திரத்தை) தாண்டுகிறான். மற்றவனல்ல. குருக்களுடைய ஹிதத்தோடு கூடினவனாய் அவர்களிடத்தில் ஒருவருஷம் வாசம் செய்யவேண்டியது. யம நியமங்களிலே எப்போதும் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டியது. அதின் (அந்தவருஷத்தின்) கடைசியில் உத்தமமான ஞானயோகத்தை யடைந்து (தான் எந்த ஆசிரமியோ அந்த ஆசிரம) தருமத்திற்கு விரோதமில்லாமல் இந்தப்பூமியில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. (அல்லது) அந்த ஒரு வருஷ கடைசியில் (பிரும்மசாரி கிரகஸ்த வான ப்பிரஸ்தங்களாகிற) மூன்று ஆசிரமங்களைவிட்டு சிரேஷ்டமான (சந்நியாச) ஆசிரமத்தையும் உத்தமமான ஞான யோகத்தையும் அடைந்து குருக்களுடைய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தை (புத்திர மித்திராளுடன் சேர்ந்திருக்குதலை) விட்டவனாயும் குரோதத்தை (கோபத்தை) ஜயித்தவனாயும் இலகுவான ஆகாரமுடையவனாயு மிந்திரியங்களை யடக்கினவனாயும் இந்தப்பூமியில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. கருமம் செய்யாத கிரகஸ்தன் கருமம்செய்கிற சந்நியாசி இவ்விருவரும் விபரீதமான இந்தச் செய்கையினால் அயோக்கியராகிறார்கள். ஸ்திரீகளைப்பார்த்து மதித்துப் போகிறான். கள்ளைக்குடித்து மதித்துப் போகிறான். ஆகையால் பார்வையே விஷமாகவுடைய ஸ்திரீயை தூரத் தள்ளிவிடவேண்டியது.

𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌷𑌣𑌂𑌸𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌰𑌾𑌲𑌾𑌪𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾। 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌨𑌂𑌸𑌹𑌾𑌸𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂𑌨𑌜𑌪𑌃𑌪𑍂𑌜𑌾 𑌨𑌹𑍋𑌮𑍋𑌨𑍈𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍। 𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌨𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌦। 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚। 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾। 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌚𑌾𑌰𑌞𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃। 𑌕𑍃𑌮𑌿𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍। 𑌨𑌨𑌾𑌶𑌯𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑍋𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑌿𑌃। 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃𑌸𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑌃𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌧𑍀𑌃। 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑌙𑍍𑌗𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑌾𑌰𑌦। 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌜𑌕𑍇𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍। [illegible]𑌨𑌿𑌃। 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵𑌚। 𑌚𑌲𑌾𑌚𑌲𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑍋𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍। 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍॥

𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

ஸ்திரீகளுடன் சம்பாஷணை (புணர்ச்சி சம்பந்தமாய்ப் பேசுதல்), ஆலாபனை (நெருங்கிப் பேசுதல்), பார்வை இவைகளையும் ஆட்டம், பாட்டு, ஸாஹஸம் (துன்பம்செய்தல், பலவந்தம் செய்தல் முதலியன), தர்க்கவாதம் இவைகளையும் விட்டுவிட வேண்டியது. ஓ நாரதா! இப்படிப்பட்டவனுக்கு ஸ்நாநமில்லை, ஜபமில்லை, பூஜையில்லை, ஹோமமில்லை, சாதனமில்லை, அக்கினிகாரிய முதலான கருமமில்லை, அர்ச்சனையில்லை, பிதுர்காரியமில்லை, தீர்த்தயாத்திரையில்லை, விருதங்களில்லை, தருமாதருமங்களில்லை, விதியில்லை, உலகசம்பந்தமான கிரியைகளில்லை. சகல கருமங்களையும் உல காசாரங்களையும் விட்டுவிட வேண்டியது. பரமார்த்த புத்தியுள்ள வித்துவானும் யோகியுமான எதியானவன் புழுப்பூச்சி பக்ஷி விருக்ஷங்கள் இவைகளை நாசம்செய்யக்கூடாது. ஓ நாரதா! நித்தியம் உள்நோக்க முள்ளவனும் சுத்தமானவனும் மனதை அடக்கினவனும் தான் பூர்ணன் என்கிற புத்தியுடையவனும் உள்ளே பற்றுதலை விட்டவனும் உலகத்தில் சஞ்சரி. ஒன்றியாய் சஞ்சரிக்கிற முனியானவன் இராஜனில்லாத தேசத்தில் சஞ்சரிக்கிறதில்லை (சஞ்சரிக்க லாகாது). ஸ்துதியுமில்லை. நமஸ்காரமுமில்லை (ஒருவனைக்குறித்து ஸ்துதிசெய்கிறதும் நமஸ்காரம் செய்கிறதுமில்லை, தன்னைக்குறித்து ஒருவன் ஸ்துதி நமஸ்காரங்கள் செய்ய இடம் கொடுக்கிறதுமில்லை). தேவ பிதுர் ஆராதனையுமில்லை. * சலமாயும் அசலமாயுமிருக்கிற வாஸஸ்தலத்தை யுடையவனாயிருக்கிற எதியானவன் (ஆகாரம்) கிடைத்தவளவில் திருப்தியுள்ளவனா யாகவேண்டியது, என்று உபநிஷத்.

ஆறுவது உபதேசம் முற்றிற்று.

---

* சலம் = அடிக்கடி மாறுதலை யுடையதான தேகம். அசலம்=ஸ்திரஸ்வபாவமுடைய ஆத்மா. நிகேதன் = வாசஸ்தலத்தை யுடையவன், அதாவது சலமாகிய தேகத்தையும், அசலமாகிய ஆத்மாவையும் வாசஸ்தலமா யுடையவன் என்றுச்சுது. இதின் தாத்பரிய மென்னவென்றால், பரமார்த்த சந்நியாசியானவன் கௌபீனவஸ்திரம் தரிப்பது, பிக்ஷைவாங்குவது, பிக்ஷாந்நத்தை யுண்பது இவ்வித விஷயங்களுக்காக சுவற்பகாலம் ஆத்மதிருஷ்டியை மறந்து சலமான தேகத்தில் வாசம் செய்கிறவனும், மற்ற சிஷ்டாகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை மறந்து ஆத்மதிருஷ்டியிலேயே யிருப்பவனாகையால் அசலமான ஆத்மாவிலேயே வாசம் செய்கிறவனும் சொல்லப்பட்டான். மாண்டூக்கியோபநிஷத் கௌடபாத காரிகையில் வைதத்தியப் பிரகரணம் ௩௭-வது சுலோகத்திலுள்ள இதே வாக்கியத்திற்கு ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியார் அவர்கள் செய்திருக்கிற பாஷியம்பார்க்க.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥 - 𑌯𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃 - 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌾
𑌮𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌸𑍁 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵 𑌶𑍀𑌲𑍋
𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍇𑌕𑌾𑌕𑍀 𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑍈𑌕𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑌯
𑌤𑍍𑌸𑌾𑌰𑌙𑍍𑌗𑌵𑌦𑍇𑌕𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌮𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌨𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍋𑌹𑌣𑌮𑌪𑌿
𑌦𑍇𑌵𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌕𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍀 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾
𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌕𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾
𑌰𑌮𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌶𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍇𑌦𑍋𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰
𑌮𑌿𑌵 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍇𑌕𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌲𑌲𑌮𑌿𑌵 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌲𑍇𑌪𑌨𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌲𑍇𑌪
𑌮𑌿𑌵 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌿
𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌕𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑌿𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌚𑌰𑌦𑍇𑌶
𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌵𑌾𑌟𑌿𑌕𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌹𑌿𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌕𑍂𑌟𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌭𑌾
𑌸𑍍𑌥𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌸𑍍𑌥𑌲𑌮𑌿𑌵 𑌰𑌾𑌜𑌧𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑍀𑌪𑌾𑌕𑌮𑌿𑌵 𑌶𑌵𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌵𑌦𑍇
𑌕𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌜𑍀

௭-வது. உபதேசம்.

எதியினுடைய நியமமென்னவென்று கேட்கப்பட்ட பிதாமகரானவர் நாரதனை சிலாகித்துச் சொல்லுகிறார்.

விரக்தியடைந்த சந்நியாசியானவன் வருஷாகாலத்தில் ஒரே ஸ்வபாவமுடையவனாய் (ஓரிடத்திலிருக்கவேண்டியவன். வருஷாகாலம் நான்குமாதங்கள்போக ஒருவருஷத்தின் மற்ற) எட்டுமாதங்களில் ஒன்றிக்காரனாய் சஞ்சரிக்கவேண்டியது. சந்நியாசியானவன் ஒருநாள் ஒருஇடத்தி லிருக்கக்கூடாது. பயத்தினால் ஒருவிடத்தில்தங்காமலிருக்கிற மானைப்போல் ஓரிடத்திலும் தங்காமலிருக்கவேண்டியது. தான்போகிறதற்கு தடையுண்டாகும்படி யாதொரு கிரகணமும் செய்யக்கூடாது (இந்திரியங்களால் உணர்ந்தவிஷயங்களின் நிமித்தம் நிற்கக்கூடாது என்பது கருத்து). கைகளினாலேநதியைத் தாண்டக்கூடாது. மரமேறக்கூடாது. தேவோற்சவத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. இராபோஜனம் செய்யக்கூடாது. (விக்கிரகாரதனை முதலிய) வெளி தேவதார்ச்சனை செய்யக்கூடாது. தனக்கன்னியமான (ஆத்மாவுக் கன்னியமான) வைகளைத் தள்ளி மதுகர விருத்தியினால் (தேனீ பல புஷ்பங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் அற்பத்தேனை கிரகிப்பதுபோல் பலவீட்டில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்பிக்ஷைவாங்கின அன்னத்தினால்) ஆகாரம் செய்துக்கொண்டு தேகம் மெலிந்தவனா யிருக்கவேண்டியது. கொழுப்பை விருத்தி செய்யக்கூடாது. நெய்யை உதிரம்போல் தள்ள வேண்டியது. இராபோஜனத்தை மாம்சம் போலவும், சந்தனப்பூச்சை அமேத்தியம் போலவும், உப்பை சண்டாளன் போலவும், வஸ்திரத்தை எச்சில் பாத்திரம் போலவும், எண்ணெய் முழுக்கை ஸ்திரீஸங்கம்போலவும், சிநேகிதனைச் சந்தோஷப் படுத்துதலை மூத்திரம் போலவும், ஆசையை கோமாம்சம் போலவும், தான் அறிந்திருக்கிற தேசத்தை பரச்சேரி போலவும், சுவர்ணத்தையும் ஸ்திரீயையும் முறையே பாம்புபோலவும், காலகூட விஷம்போலவும், சபைகூடும் ஸ்தலத்தை ஸ்மசான ஸ்தலம் போலவும், இராஜதானியை கும்பீபாகம் (ஆகிய நரகம்) போலவும், இராபோஜனத்தை* சவப்பிண்டம் போலவும் (எண்ணிக்கொண்டு) தன்னை (ஆத்மாவை) த்தவிர அன்னிய தேவதாதெரிசன மில்லாமலும் பிரபஞ்ச

* இது இரட்டித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

தேஶகாலக்ஷ்ரஜ்ய ஜ்ஞாதவாதேஶம் விஹாயவிஸ்ருஜ்ய தவ்யதாஸம்ப-

நம் ப்ராப்தஹஷ்டு ஜலஸ்நாநம் ஶநஸ்ஸாது ஸ்வஶரீராஹிநாநெ

ஶரீரணம் க்ருவா ஸ்வஶரீரம் ஶவதிவஹேய தவதஶ்ர காராத்ரு

விநிக்க்த ப்ராரவத்வ த்ராப்த பம்ஶ ஸவஸ்ஸம் விஹாய தத்

தோவஹேத யதேநப்ராப்த தஹாரது ப்ரஹ்ருணவ யஸ்மாநா

ஸம்யாந வரோஹஶ்க்வா ஸவக்ஷவிநிக்த்த காதெ க்ரூரயெ

ஹரோஹ தேகத்ஸ்யஷாதிகம் தஸ்ய த்ரிமணாதீதம் ஷயதிரஹித

ஷட்ஸ்ராவவிகாரஶாநந்தம் ஸத்வாஶ்ரவிரஜ்ஞாஹீ ஶ்ராஜெதேகா

த்ரம் பத்தெந பஞ்சாத்ரம் கேஷத்ர பஞ்சாத்ரம் தீஸெஷு பஞ்

ராத்ர தநிகேத ஸ்திரததி நராநத்ரவாதீ ஶிஶிகம்தரேஷு வலெ

ணகணவஉளவா நவரேஹ்ராதம் த்ரிஹிநஶமம்வதமஶ்ராததிதெக

ஸ்ரேஹிக்ஷ ஸ்தம்ஶகணாநாம் நதத்ராவகாஶம் தத்ராத்ஸ்ரு

ஜ்ஞாநாநெஶ்ராஶ்ஸம்பத்தி தநஶயதெத்தா நகஸ்திதெநராதிஶி

ஜத்ராத்தநாரோஹ ஸவக்தஸ்ஸஶ்பவெவ பஶ்ரு ஜீவந்தத்தி

வாபு ப்ராப்ஸ்ய்ரதிஹாஸநாஶ பயஜ்ஞம் வதவிதயம் ஸ்வஶ்

விருத்தியை விட்டும் சுவதேசத்தை விட்டும் மறந்துபோன வஸ்து மறுபடி கிடைத்தபோ துண்டாகும் ஆநந்தத்தைப் போல் தன்னுடைய (மறந்துபோ யிருக்கிற) ஆத்மாநந்தத்தை, நினைத்துக் கொண்டு, தன்சரீராபி மானத்தையும் தேசத்தையும் மறந்து, தன் சரீரத்தைப் பிணத்தைப் போல் நிந்திக்கத் தக்கதாக அறிந்து, காராகிரகத்தில் (காவற்கூடத்தில்) இருந்து விடுபட்ட திருடனைப்போல புத்திர ஆப்தபந்து ஜனனபூமி இவைகளை விட்டு, தூரத்தில் வசிக்க வேண்டியது. பிரயத்தினமன்றி கிடைத்ததைக் கிரகித்துக் கொண்டு, பிர்ம்மப் பிரணவத்தியானானு சந்தானமுள்ளவனாய், சகல கருமங்களி லிருந்து விடுபட்டவனாய், காமக்குரோத லோப மோஹ மத மாச்சரியாதிகளை யெரித்தவனாய், முக்குணங்களைக் கடந்தவனாய், ஷடூர்மி † யற்றவனாய், ஷட்பாவ விகாரம் ‡ இல்லாதவனாய், உண்மை பேசுகிறவனாய், ருசியுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு (உருசியான வஸ்துக்களுக்கு) விரோதியாய் கிராமத்தி லொருநாளும், பட்டணத்தி லைந்துநாளும், க்ஷேத்திரத்தி லைந்துநாளும் தீர்த்தத்தி லைந்துநாளும் வசிக்க வேண்டியது. குறிப்பான விடமற்றவனாய், நிலையுள்ள புத்தி யுடையவனாய்ப், பொய்சொல்லாதவனாய்ப், பருவதக் குகைகளிலே ஒருவனாகவே வசிக்க வேண்டியது. இரண்டுபெயர் சேரலாகாது. மூன்றுபெயர் சேர்ந்தால் கிராமமாகிறது. நான்குபெயர் சேர்ந்தால் நகரமாகிறது ஆகையால் ஒருவனாக கிராமத்தில் வாசம் செய்யலாம். அவ்விடத்தில் (வாசம் செய்கிற விடத்தில்) சந்நியாஸி பதினான்கு கரணங்களுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது (இந்திரிய மனாதிகளுக்கு பிரவிருத்தி கூடாதென்பது தாத்பரியம்). சிதறிப் போகாத ஞானத்தினாலே வைராக்கிய சம்பத்தை அனுபவித்துத் தனக் கன்னியமாக வேறொன்று மில்லை யென்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்து எவ்விடத்திலும் சுவரூபத்தையே பார்த்து ஜீவன் முக்தியை யடைந்து பிராரப்த நாசம்வரையில் நான்குவித சுவரூபத்தை யறிந்து (நான்குவித சுவரூபமாவன—தத்துவமஸி வாக்கியத்திலுள்ள தத், பதத்தின் வாச்கியார்த்த மாகிய மாயாசபள பிர்ம்மம், அதின் லக்ஷியார்த்த மாகிய நிர்குண பிர்ம்மம், துவம், பதத்

† பசி-தாகம்-சோகம்-மோஹம்-ஜரை (கிழத்தனம்) - மரணம்-இவைகள் ஷடூர்மிகள்.

‡ உண்டாதல், இருத்தல், வளர்தல், திரிதல், குறைதல், நசித்தல் இப்படி விகாரங்கள்ஆறு.

𑌪𑌞𑍍𑌜𑌰𑌾𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌪𑌤𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍। 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑌵𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌕𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌮𑌵𑌧𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌲𑌕𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰 𑌮𑌵𑌧𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌋𑌤𑍁𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯𑌋𑌤𑍁𑌦𑍍𑌵𑌯𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿𑌚𑍇𑌦𑌯 𑌨𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌨𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍂𑌕𑌰𑌂 𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑌵𑌧𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌟𑍀𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌶𑌾𑌟𑍀 𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌦𑌿𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌕𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌂𑌵𑌾 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑌜𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍋𑌹𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾। 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿। 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌹𑌂𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋

தின் வாச்சியார்த்த மாகிய எதிரிலுள்ள சிஷியன், அதின் லக்ஷியார்த்தமாகிய பிரத்திய காத்துமாவான கூடஸ்த சைதன்னியமிவைகளே), தேகம் விழுகிற வரையில் சுவரூபானு சந்தானத்தோடு வசிக்க வேண்டியது. குடீசகனுக்கு மூன்றுகாலம் ஸ்நாநம். பெகூதகனுக்கு இரண்டுகாலம் ஸ்நாநம். ஹம்சனுக்கு ஒருகாலம் ஸ்நாநம். பரம ஹம்சனுக்கு மனோமய ஸ்நாநம். துரியாதீதனுக்கு பஸ்ம (விபூதி) ஸ்நாநம். அவதூதனுக்குக் காற்றே ஸ்நாநம். குடீசகனுக்கு ஊர்த்துவ புண்டரம். பேகூதகனுக்கு திருபுண்டரம். ஹம்சனுக்கு ஊர்த்துவ புண்டரமும் திருபுண்டரமும். பரம ஹம்சனுக்கு பஸ்ம தூளனம். துரியாதீதனுக்குத் திலக புண்டரம். அவதூதனுக்கு அல்லது துரியாதீத அவதூதன் இவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. குடீசகனுக்கு ருதுவுக்கு ருதுக்ஷவரம்.(பெகூதகனுக்கு) இரண்டு ருதுவுக் கொருதடவை (க்ஷவரம்). ஹம்சனுக்கும் பரம ஹம்சனுக்கும் க்ஷவரமில்லை, வேண்டுமானால் அயனத்திற்கு ஒரு தடவை (க்ஷவரம்). துரியாதீத அவதூதர்களுக்கு க்ஷவரமேயில்லை. குடீசகனுக்கு ஒரு அன்னம் (ஒருவனுடைய அன்னம்). பெகூதகனுக்கு பிக்ஷைவாங்கி யுண்பது. ஹம்சபரம ஹம்சனுக்குக் கரபாத்திரம். துரியாதீதனுக்குக் கோமுகம் (வாயினால் பசுவைப்போல் புஜிப்பது). அவதூதனுக்கு அஜகரவிருத்தி. குடீசகனுக்கு இரண்டு வஸ்திரம். பெகூதகனுக்கு ஒருவஸ்திரம். ஹம்சனுக்கு வஸ்திரத் துண்டு. பரம ஹம்ஸனுக்குத் திகம்பரம் அல்லது ஒரு கௌபீனம். துரியாதீத அவதூதர்களுக்குப் பிறந்த மேனியா யிருத்தல். ஹம்ச பரம ஹம்சர்களுக்கு மான்தோல். மற்றவர்களுக் கில்லை. குடீசக பெகூதகர்களுக்குத் தேவார்ச்சனம். ஹம்ச பரம ஹம்சனுக்கு மானசிகபூஜை. துரியாதீத அவதூதர்களுக்குத் தானே பிர்ம்ம மென்கிற பாவனை. குடீசகபெகூதகர்களுக்கு மந்திர ஜபத்திற்கு அதிகாரமுண்டு. ஹம்ச பரமஹம்சர்களுக்குத் தியானாதிகாரம். துரியாதீத அவதூதர்களுக்கு ஒன்றிலும் அதிகாரமில்லை. ஆனால் மகாவாக்கிய உபதேசத்திற்கு அதிகாரமுண்டு. பரமஹம்ஸனுக்கும் மகாவாக்கியோப தேசாதிகாரமுண்டு. குடீசகபெகூதக ஹம்சர்களுக்கு இதரானுக் குபதேசம் செய்கிற அதிகாரமில்லை. குடீசக பெகூதகர்களுக்கு மானசப் பிரணவம் (மனதில் பிரணவத்தை யுச்சரித்தல்).

𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 । 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌚𑌕𑌬𑌹𑍂𑌦𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌨𑌨𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌸𑍇𑌦𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 । 𑌕𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌕𑌾 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌆𑌰𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌉𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 । 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿

ஹம்ச பரம ஹம்சர்களுக்கு ஆந்தரப் பிரணவம் (ஹிருத
த்தியானம் அல்லது ஜாக்கிரத் சுவப்ன வஸ்தைகளிலும் தியா
ம்). துரியாதீத அவதூதர்களுக்கு பிர்ம்ம பிரணவம் (இடைவி
ரமல் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பிரணவத்தியானம்). குடீசக
பகூதகர்களுக்கு சிரவணம் (வேதம் முதலியவை கேட்குதல்.)
றம்ச பரம ஹம்சர்களுக்கு மனனம். துரியாதீத அவதூதர்
ளுக்கு நிதித்யாசம். (இவர்கள்) எல்லாருக்கும் ஆத்மானு சந்தா
ம் அவசியம் வேண்டும். இந்தப்படிக்கு முமுக்ஷுவானவன்
முசாரத்தி லிருந்து கரையேற்றுகிற தாரகத்தை (பிரணவத்தை)
ப்போதும் ஸ்மரித்துக் கொண்டு ஜீவன் முக்தனாக வசிக்கவேண்
யது. எதியானவன் அவனவனுடைய அதிகார விசேஷத்தினால்
கைவல்லியப் பிராப்தி உபாயத்தைத் தேடவேண்டியது, என்று
பநிஷத்.

ஏழாவது உபதேசம் முற்றிற்று.

அ-வது. உபதேசம்.

பின்னும் நாரதரானவர் பரமேஷ்டி (பிரும்மா)யை சமுசார
ாரகத்தை (சமுசாரத்திலிருந்து கரையேறும் வகையை) சரண
டைந் திருக்கிற எனக்குச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அப்ப
டியே யென்று பரமேஷ்டி சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிர்ம்மமாகிற ஓங்காரமானது வியஷ்டி சமஷ்டியாக விருக்கி
து. வியஷ்டி யாது? சமஷ்டி யாது? (என்று நாரதர் கேட்டா
ரென்றாவது அல்லது பிரும்மாவானவர் தானே கேள்வியாகக்
கேட்டுக்கொண்டு உத்தரம் சொல்லுகிறா ரென்றாவது வைத்துக்
கொள்ளவேண்டும்). ஸம்ஹாரப் பிரணவம் சிருஷ்டிப் பிரணவம்
உள்ளும் வெளியுமிரண்டு சுவரூபமா யிருக்கிறதினாலே உபயாத்
துமகப் பிரணவம் என பிர்ம்மப் பிரணவம் மூன்றுவிதமா யிருக்கி
றது. (அதுவே எட்டுவிதமாயு மிருக்கிறது, எப்படி யென்றால்)
அந்தஃபிரணவம், வியாவகாரிகப் பிரணவம், பாகியப் பிரணவம்,
ஆர்ஷப் பிரணவம், உபயாத்து மகமாகிய விராட்ப் பிரணவம்,
ஸம்ஹாரப் பிரணவம், பிர்ம்மப் பிரணவம், அர்த்தமாத்திரப் பிர
ணவம். ஓ மென்பது பிர்ம்மம். ஓரக்ஷரமாகிய ஓமென்கிற மந்தி
ரமானது பிரணவ மென்றறி.

𑌸 𑌚𑌾𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌉𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌕𑌾𑌰 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌨𑌾𑌦𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌕𑌲𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑍁𑌤𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵
𑌉𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍋 𑌮𑌕𑌾𑌰 𑌶𑍍𑌶𑌤𑌾𑌵𑌯𑌵𑍋 𑌪𑍇𑌤𑍋
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌸𑌗𑍁𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣
𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌉𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌯
𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋
𑌡𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑌃 । 𑌷𑍋𑌡𑌶 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌥𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮 𑌉𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍃
𑌯 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌨𑌾𑌦𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍀 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌃 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌕𑌲𑌾𑌸
𑌕𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌵𑌮𑍀 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾 𑌦𑌶𑌮𑍀 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌦
𑌶𑍀 𑌮𑌨𑍋𑌨𑍍𑌮𑌨𑍀 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍀 𑌪𑍁𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍀 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦
𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍀 𑌪𑌰𑌾 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌪𑍁𑌨 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤 𑌭𑍇𑌦
𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑌗𑍁𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵 𑌮𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯𑍈𑌕𑍋
𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋
𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌮𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌧𑌾𑌰𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌯𑌃𑌕𑌾𑌲 𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑌮𑌮𑌯𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌮𑍃𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌕𑌲𑍋
𑌪𑌨𑌿𑌷𑌨𑍍𑌮𑌯𑌃 । 𑌭𑍂𑌤𑌂𑌭𑌵𑍍𑌯𑌂𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑍋𑌦𑌿𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 । 𑌤
𑌦𑌪𑍍𑌯𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌕𑌂 । 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇
𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌂 । 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌜𑌰 𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌤𑌥𑍋
𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍁 ।

அது அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரா நாத பிந்து களா ந்திஎன்று எட்டுவித பேதமுடையது. அதை நான்கல்லவெ று அறி. அகாரம் பதினாயிரம் அவயவங்களோடு கூடியது. உகா ம் ஆயிரம் அவயவங்களோடு கூடியது. மகாரம் நூறு அவயவங் களோடு கூடியது. அர்த்தமாத்திராப் பிரணவமானது அனந்த (முடிவற்ற அல்லது எல்லையற்ற) அவயவாகாரமா யிருக்கிறது. குணம் (குணத்தோடு கூடியது) விராட்ப் பிரணவம் (ஸ்திதிப் ரணவம்). ஸம்ஹாரம் நிர்குணப் பிரணவம். உபயாத்துமகம் ற்பத்திப் பிரணவம். எப்படி யென்றால், விராட்புலுதம் (மூன் மாத்திரை தீர்க்கம்). புலுதப்புலுதம் ஸம்ஹாரம். விராட் பிர ணவம் பதினாறு மாத்திரா சுவரூபம். முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக் தீதமானது (மேல்ப்பட்டது). பதினாறு மாத்திரா சுவரூப மெப் படி யென்றால், அகாரம் முதலாவது - உகார மிரண்டாவது. மகா ம் மூன்றாவது. அர்த்த மாத்திரை நான்காவது. நாத மைந்தா து. பிந்து ஆறாவது. களா ஏழாவது. களாதீதம் எட்டாவது. ாந்தி ஒன்பதாவது. சாந்தியதீதம் பத்தாவது. உன்மனி பதி னொராவது. மனோன்மனி பனிரண்டாவது. புரீததி பதிமூன்றா து. தனுமத்தியமா பதினான்காவது. பதீ பதினைந்தாவது. பரா தினாறாவது. மறுபடி அறுபத்து நான்கு மாத்திரை யுடையதாய் ரகிருதி புருஷனென்கிற இரண்டு விதத்தை யடைந்து நூற்றிரு த்தெட்டு பேதமான மாத்திரா சுவரூபத்தை யடைந்து ஸகுண ற்குணமாக வாகிறது. பிர்ம்மப் பிரணவம் ஒன்றே யானாலும் து சர்வாதாரமாயும், பரம் ஜோதியாயும், சர்வேசுவரனாயும், சர் தேவசுவரூபியாயும், சகலபிரபஞ்சத்திற்கு மாதாரமா யுள்ளேயி ருக்கிறதாயும், சர்வாக்ஷர சுவரூபியாயும் காலசுவரூபியாயும், சகல ஆகமசுவரூபியாயும் சிவனாயும் (மங்களசுவரூபியாயும்) சுருதியில் சொல்லப்பட் டிருக்கிறதும் உபநிஷத் சுவரூபமானது மாகிய ஓங் காரத்தைத் தேடவேண்டியது. அந்த ஓங்காரத்தைச் சென்ற இருக்கிற வருகிறதாகிய மூன்றுகாலத்திலும் நாச மடையாத தெ ன்றும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதென்றும் பிர்ம்ம சப்தத் தினால் வருணிக்கப்பட் டிருக்கிற ஆத்மாவாகவு மறி. அந்த ஓ மென்ற ஒன்றை அமிருதமாகவும் ஜனாயற்ற தாகவும் அனுபவித் துச் சரீரத்துடன் பிர்ம்ம சுவரூபமயாரோபித்து மூன்று சரீரத் துடன் கூடிய உன் ஆத்மாவை பரப்பிர்ம்ம மென்று நிச்சயித்துக் கொள்.

பரம்ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஜ்ஞயா விஷ்ண்வாதீநாம் க்ரஜ்ஞக்ரஜ்ஞாஸ்। ஸூக்ஷ்

காரணஸூக்ஷ்மஸ்தூலகாரணஸ்தூலஸூக்ஷ்மரம்। வைகல்யகா

நமோமாத்ர வைராக்யாத்மக தத்வமயம்। வநக்ஷாஜ்ஞாநஸிதம் ஸூக்

ஷ்மஸூக்ஷ்மப்ரஜ்ஞாநவிஷ்ணவஸ்। ஹகோநவிம்ஸதிதவ ஷாஷ்

மஹாவிமர்ப்ரஹம்। ஸூக்ஷ்மஹஸ் வதபாத்மாய விஷ்ணோர்வைஷ்ண

நாராயணோ। விஷ்ணுஜிஸ்ப்ரயஜ்ஞபாதம் வந்நஸ்யாந மதம்ப்ரஹம்

ஸக்ஷ்ரஜ்ஞஸ்தாஷ்டாங்க ஹகோநாநந்தம் பாரம்தவ। ஸக்ஷ்

ஹக்ஷ தநாத்மாய மதேஜவோ ஹதாராயணம்। ஹிரண்யமஹ

ஸ்ரவோஜ் விபூதீய்பாதஉச்யதே।

(

விசுவன் முதலிய (விசுவன் தைஜஸன் பிராக்ஞன் துரீயன் என்பதாகிய) கிரமத்தை யனுசரித்துப் பரப்பிர்ம்மானு சந்தானம் செய்ய வேண்டியது. ஏனென்றால், ஸ்தூலனும் ஸ்தூலத்தை யனுபவிக்கிறவனும் மிகவும் சூக்ஷ்மனும், சூக்ஷ்மத்தை யனுபவிக்கிறவனுயு மிருக்கிறதி னாலேயும், ஐக்கமா யிருக்கிறதினாலேயும் ஆநந்தானுபவியா யிருக்கிறதி னாலேயும் இந்த ஆத்மாவானவன் நான்குவிதமா யிருக்கிறான். நான்குபாதங்களை யுடையவன். ஜாக்கிரதவஸ்தையி லிருக்கிறவன் — ஸ்தூலனும் விசுவ * புக்கானதினாலே ஸ்தூல † பிரக்ஞனுயு மிருக்கிறான். பத்தொன்பது ‡ முக முடையவன். எட்டு § அங்கங்களுடையவன், எங்கு மிருக்கிறவன். பிரபு. ஸ்தூலபுக் ¶ சதுராத்மா ‖ விசுவன். இவனே வைசுவாநர னென்கிற புருஷன். அவன் தான் விசுவஜித் (பிரபஞ்ச முழுதும் ஜயித்தவ னென்றால், பிரபஞ்சத்திற்கு மேலானவன் அல்லது விலக்ஷணன் என்று தாத்பரியம்). இதுதான் முதல் பாதம். இந்தப் பிரபுவானவன் சுவப்னத்தை யடைந்தால் சூக்ஷ்ம + பிரக்ஞை யுடையவ னாகிறான். ஓ! பரந்தபா! எட்டு அங்கங்களையுடைய அவன் ஒருவனு யிருக்கிறான். வேறொருவனு மில்லை. சூக்ஷ்ம புக்காயும், சதுராத்துமாவாயும் தைஜஸ னென்கிற பெயனாயுடையவ னும், பூதங்களுக்கிறைவனுயு மிருக்கிற இவன்தான் ஸ்தூலாபி மானியா யுள்ளே யிருக்கிற ஹிரண்ணிய கருப்பன். (இவன்தான்) இரண்டாம் பாதமா யிருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

* விசுவபுக்=பிரபஞ்ச விஷயங்களை யனுபவிக்கிறவன்.

† ஸ்தூலப்பிரக்ஞன்=தேகத்திற்கு வெளிவிஷயங்களில் அறிவுள்ளவன்.

‡ பிராணன் ஐந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, ஆக-கசு; இந்த கசு - துவாரங்களினாலும் விஷயங்களை யனுபவிக்கிறதினால் (முகம்=) வாயாகச் சொல்லப்பட்டது.

§ எட்டு அங்கங்கள்=அந்தரிக்ஷம் தலை, சூரிய சந்திராள் கண்கள், திக்குகள் செவி, அக்கினி முகம், பிராணன் வாயு, தேகத்தின் மத்தியபாகம் ஆகாசம், அடிவயிறு சமுத்திரம், பூமி பாதம், ஆக எட்டு.

¶ ஸ்தூலபுக்=ஸ்தூலதேகாதிகளில் அனுபவிக்கிறவன்.

‖ சதுராத்மா=பரிசுத்தாத்துமா.

+ சூக்ஷ்ம பிரக்ஞை=ஸ்தூல பிரக்ஞையில் இந்திரியாதிகளினால் அனுபவித்த விஷயங்கள் சூக்ஷ்மமா யடங்கியிருந்து அந்த வாசனையானது சுவப்னத்தில் உதயமாகிறது. அப்போது சூக்ஷ்மதேகத்தி லிருக்கிற தைஜஸன் சுவப்ன விஷயங்களை யறிகிறான்.

காமம் காமயதே யாவத் யத்ர ஸ்தித்வா ந கஞ்சந । ஸ்வப்நம் பஶ்ய
தி நைவாத்ர தத்ஸ்தாநம் பரமம் ஸ்ம்ருதம் । ஸர்வம் தத் ஸ்தாநம் த்
ஷ்டம் ஸ்வப்ந ஜாக்ரத் ஸ்வப்நஶ்ச ஸ்தாவி । ஸ்தாநம் பரமம் ஜீவா
த்மா ஸ்ப்ருதம் । தஸ்மாத் ஸ்தாநம் ஸ்வஸ்தம் பரமம் ப்ரோக்தம் பரம்
த்ரயாதீதம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் பரமம் ஸம்ஜ்ஞிதம் । ஸர்வம் ஸர்வம்
ப்ரஹ்மைவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வகாமம் । ஸர்வஸ்மாத் பரமம் ஜ்யோதி
ஸ்ஸர்வத்ர பரமாத்மா । ஸ்தாநம் த்ரயம் ப்ரோக்தம் ஸ்தாநம்
பரமாத்மகம் । தத்ஸ்தாநம் ஹி யத்ஸ்வரூபம் மாயாமாத்ரம் ப்ரகீர்திதம் ।
பரமாத்ம ஸ்தாநம் பரம் ஸ்வப்நம் ஸ்தாவி ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் । தத்ஸ்தாநம் வி
தத்வா ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வஶக்திம் । ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாநம் வி
ஜ்ஞாநம் பரமம் । விஷ்ணு த்ரயம் த்ராவி ஸர்வம் ஸ்வப்நம் மாத்ரம் ।
மாயாமாத்ரம் விதித்வைவம் ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம । விஷ்ணோ ஸ்தாநம்
மதோ ஸோம ப்ரஜ்ஞாநகநம் । ந ப்ரஜ்ஞம் நாப்ரஜ்ஞம் ந
ப்ரஜ்ஞம் நப்ரஜ்ஞம் । நைவ ப்ரஜ்ஞாநகநம் ப்ரஜ்ஞம் நப்ரஜ்ஞ
மாத்ரம் । நாப்ரஜ்ஞம் ப்ரஜ்ஞாந கநாத்மா ஸ்வரூபமேவ ।

எதில் யாதொரு விருப்ப மில்லாதவனுய் தூங்குகிருனே, எதில் சுவப்னத்தைக் காணுகிற தில்லேயோ, அதுதான் சுஷுப்தம். அந்த சுஷுப்த்தியில் ஐக்கமானவன் பிரக்ஞான கனவான் (ஞானசுவரூபி). சுகீ. நித்தியாநந்த சுவரூபி. சகல ஜீவன்களிலும் உள்ளே யிருக்கிற ஆத்மா. அப்படியானுலும் ஆனந்தபுக்காயும் மனதே முகமாக வுடையவனுயும் எங்கும் வியாபித்தவனுயும் நாசமற்றவனுயும் சதுராத்துமாவாயும் ஈசுவரனுயு மிருக்கிற பிராக்ஞு ஞனவன் மூன்ருவது பாதமென்ற பெயரையடைந்தான். இவன் சர்வேசுவரன், சர்வக்ஞன், சூக்ஷ்மபாவனன் (சூக்ஷ்மமான நினேவுடையவன்), இவன் அந்தர்யாமி, இவனே சகல உற்பத்திக்கும் காரணன், உற்பத்திப் பிரளயமும் அவன்தான், இந்த மூன்றும் (அவஸ்தைகள் மூன்றும்) சகலப் பிராணிகளுக்கும் சாந்தியை யடைகிறதற்கு பாதகமா யிருக்கிறது. எது சுவப்னமோ அது சுஷுப்தம். அது மாயாமாத்திர மென்று சொல்லப் படுகிறது. நான்காவதாகிய சதுராத்துமா வானவன் சத் சித் ஏகரஸமானுலும் நான்காவதாக முடிந்தபடியி னுலேயும் (முந்திய மூன்று அவஸ்தைகளில்) ஒவ்வொன்றையும் பின்பற்றிய படியினுலேயும் விகற்ப ஞானத்திற்கு சாதனமாயிருக்கிற க்ஞாதா (அறிந்தவன்). அனுக்ஞாதா (அறிந்தவனேப் பின்பற்றியவன்). இவர்களே யறிந்து இவ்விடத்திலுங் கூட சுஷுப்தி சுவப்ன அந்தர (துரிய) மாகிய மூன்று விகற்பங்களேயும் மாயாமாத்திரமாக வறிந்து சத் சித் ஏகரஸமா யிருக்கிருனல்லவா? இந்த விதியானது பாகித்துச் சொல்லப்படுகிறது. (அதாவது) எப்போதும் ஸ்தூலப் பிரக்ஞுமல்ல. (ஆத்மாவானவன் ஸ்தூலதேகத்தில் ஜாக்கிரதவஸ்தையையுடைய விசுவனல்ல). அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மபிரக்ஞுமல்ல (மிகவும் சூக்ஷ்மதேகத்திலிருக்கிற சுவப்னுவஸ்தையையுடையதைஜஸனல்ல). பிரக்ஞுமல்ல (காரணதேகத்திலிருக்கிற சுஷுப்தி அவஸ்தையையுடைய பிராக்ஞனல்ல). ஓ! முனியே! அற்பப் பிராக்ஞுமுமல்ல. பிரக்ஞை யில்லாததுமல்ல. உபயப் பிரக்ஞுமுமல்ல (ஜாக்கிரத் சுவப்னுவஸ்தைகளுக்கு மத்தியாவஸ்தையு மல்ல). உள்பிரக்ஞுமுமல்ல. பிரக்ஞு மல்லாவிட்டாலும் பிரக்ஞானகனம் (இப்படிப்பட்ட ஞானமுடையதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடாததானுலும் ஞானக்கட்டியா யுள்ளது). இந்திரியங்களா லறியக்கூடியதேயல்ல.

தத3லக்ஷணமக்3ராஹ்யமவ்யவஹார்யமலிங்க்3யமவ்யபதே3ஶ்ய மேகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபஶமம் ஶிவம் ஶாந்தமத்3வைதம் சதுர்த2ம் மந்யந்தே ஸ ப்3ரஹ்மப்ரணவஸ்ஸ விஜ்ஞேயோ நாபரஸ்துரீயஸ்ஸர்வத்ர பா4நுவந்மண்ட3லாதா3ரஸ்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்ப்3ரஹ்மாகாஶவத்ஸர்வத்ர விராஜதே பரம்ப்3ரஹ்மஸ்வாதீ3த்யுபநிஷத்॥

இத்யஷ்டமோபதே3ஶ:.

அத2 நவமோபதே3ஶ:.

அத2 ப்3ரஹ்மஸ்வரூபம் கத2மிதி நாரத3: பப்ரச்ச2 தம் ஹோவாச பிதாமஹ:। கிம் ப்3ரஹ்மஸ்வரூபமிதி। அந்யோ(அ)ஸாவந்யோ(அ)ஹமஸ்மீதி யே விது3ஸ்தே பஶவோ ந ஸ்வபா4வபஶவஸ்தமேவம் ஜ்ஞாத்வா வித்3வாந் ம்ருத்யுமுகா2த் ப்ரமுச்யதே நாந்ய: பந்தா2 வித்3யதே(அ)யநாய। காலஸ்வபா4வோ நியதிர்யத்3ருச்சா2 பூ4தாநி யோநி: புருஷ இதி சிந்த்யம் ஸம்யோக3 ஏஷாம் நத்வாத்மபா4வாதா3த்மாப்யநீஶ: ஸுக2து3:க2ஹேதோ:।

ஊகத்தினு லறியக்கூடியது மல்ல. கருமேந்திரியங்களால்
கிரகிக்கக் கூடியதுமல்ல. நிரூபித்துக்காட்டத் தகுந்ததுமல்ல.
நினைப்புக் கெட்டினதுமல்ல. இணையிட்டுக் காட்டத் தக்கது
மல்ல. சுவானுபவத்தினுலேயே அறியத்தகுந்தது. ஜாக்கிரத்
முதலிய அவஸ்தையற்றது. மங்களகரமானது. விகாரமற்றது.
இரண்டாவதற்றது. இப்படிப்பட்டதைத்துரியமென்று எண்ணு
கிறுர்கள். (எண்ணுகிறுர்க ளென்றதினுல் துரியாவஸ்தைகூட
வாஸ்தவமல்லவென்று ஏற்படுகிறது. மாண்டூக்கியோபநிஷத் ஏழா
வது வாக்கியத்தையும் அதற்கு ஸ்ரீமத்சங்கராசாரியார் செய்திருக்
கும் பாஷியத்தையும் பார்க்க). இதுதான் பிர்ம்மம். (இதுதான்)
பிர்ம்மப்பிரணவம். இதையறியவேண்டியது. வேறே துரியமில்லை.
எவ்விடத்திலும் சூரியனைப்போல் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆதாரமா
யிருக்கிறது. சுவயம் ஜோதியாயிருக்கிறது. இதேபிர்ம்ம மானபடி
யினுலே இந்தப் பிர்ம்மாகாச மானது எப்போதும் விளங்கிக்கொ
ண் டிருக்கிறது, என்று உபநிஷத்.

எட்டாவ துபதேசம் முற்றிற்று.

கூ - வது. உ ப தே ச ம்.

பரப்பிர்ம்மசுவரூப மெப்படியென்று நாரதர் கேட்டார். அத
ற்குப் பிதாமகர் சொல்லுகிறுர். பிர்ம்மசுவரூப மெதுவென்றுல்,
இவன் (பரமாத்துமா) அந்நியன். நான் (ஜீவன்) அந்நியன் என்று
எவர்கள் அறிகிறுர்களோ அவர்கள்தான் பசுக்கள். சுபாவமான
பசுக்கள் பசுக்களல்ல. பிர்ம்மத்தை இப்படியறிந்து (பிர்ம்மமே
ஜீவன், ஜீவனே பிர்ம்மமென்றறிந்து) வித்வானுனவன் மிருத்து
வின் வாயிலிருந்து தப்புகிறுன். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை.

(தேகாதி பிரபஞ்சங்களுடைய) உற்பத்திக்குக் காரணம்
காலமா? (அக்கினிக்குஷ்ணம்போல்) சுவபாவமா? கருமமா?
காரணமே யில்லையா? (பஞ்சமகா) பூதங்களா? (ஜீவாத்தும பர
மாத்துமாவாகிய) புருஷனு? அல்லது (காலமுதலான) இவர்க
ளுடைய சேர்க்கையா? ஆத்மா (சகலத்திற்கும் போக்தாவாக)
இருக்கிறபடியினுலே (காலாதிகள் சேர்ந்தாவது தனித்தனியா
யாவது உற்பத்திக்குக் காரணம்) அல்ல. சுகதுக்கத்திற்கு ஏது
விருப்பதினுலே ஜீவாத்மா யஜமானனல்ல.

தே யஸ்ராநயோமாநமதா ஸுவஶ்ரு தேவாத்ஸக்ஷம் வ்ய

ணைர்நிர்முக்தம் । யம் காரணாநி நிர்விஶாநி தாநி கார்த்ஸ்ந்ய

ந்ருயிதிஷ்டேத்ருகம் ।

(சுகதுக்கங்களுக் கேதுவான கருமங்களுக் குள்பட்டு பராதீனனு யிருக்கிறதினுலே ஜீவாத்மா காரணனல்ல). அவர்கள் (இந்தஜகத்திற்குக் காரணமேதென்று தேடிக்கொண்டிருந்த மகரிஷிகள்) தியானயோகத்தை யநுசரித்தவர்களாய் காலம் ஆத்மா முதலானவர்களுடன் கூடியிருக்கிற சகல காரணங்களேயும் எந்த ஒருவன் ஏவுகிருனே அந்தத் தேவனுடைய சுவகுணங்களினுல் மறைந்திருக்கிற ஆத்மசக்தியைக் காரணமாக அறிந்தார்கள். (என்றுல், காலம் புருஷன் இவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற மேல்கண்டவைகளான எல்லா காரணங்களேயும் ஏவுகிற பரமாத்துமாவினுடைய சுவகுணங்களினுலே மறைந்திருக்கிற தெப்படியென்றுல், ஈசுவரனுடைய சர்வக்ஞாதி குணங்களினுலே, அல்லது தத்துவ கூட்டங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிறதினுலே, அல்லது காரியகாரணங்களிலிருந்து விலகியிருக்கிற பூர்ணுநந்த அத்துவய பிர்ம்ம சுவரூபத்தினுலே "மறைந்திருக்கிற" என்பது தாத்பரியம். சிருஷ்டிஸ் திதிலயங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிற "சக்தியை" பிர்ம்மா விஷ்ணு ருத்திர சுவரூபமான சக்தியை, என்று தாத்பரியம். அல்லது "சுவகுணத்தினுலே மறைந்திருக்கிற" என்றுல், சத்துவரஜஸ் தமோகுணத்தினுல் "மறைந்திருக்கிற" என்றுவது அர்த்தம் செய்யலாம். ஏனென்றுல், சத்துவகுணத்தினுல் விஷ்ணுவாயும், இரஜோகுணத்தினுல் பிர்ம்மாவாயும் தமோகுணத்தினுல் ருத்திரராயும் உபாதிகளுடன் கூடியவர்களாயிருக்கிற அவர்கள் அவஸ்தா பேதத்தைபடைந்து பரமாத்தும காரியமாகிய சிருஷ்டி முதலியவை செய்தாலும் சத்துவம் முதலிய உபாதியற்ற பூர்ணுனந்த அத்துவதீய பிர்ம்மசுவரூபமா யறியப்படுகிறதில்லே யாகையால் "சுவகுணத்தினுல் மறைந்திருக்கிற" என்று மற்றொரு அர்த்தம். இந்த உபதேசத்தின் துவக்கத்தில் பிரயோகமாயிருக்கிற வாக்கியங்கள் சுவேதாசுவதர உபநிஷத் முதல் அத்தியாயம் ௨-வது மந்திரத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட் டிருக்கிறதினுல் இதுவரையில் வந்திருக்கிற வாக்கியங்களுக்கும் இனிவருகிற சில வாக்கியங்களுக்கும் மேற்படி உபநிஷத்திற்கு ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் செய்திருக்கும் பாஷியத்தை அனுசரித்து இவ்விடத்திலும் இனிவரும் பதங்களுக்கு அதனடியில் வரையும் குறிப்புகளிலும் அர்த்தஞ் செய்யப்பட்டன. இந்த நாரத பரிவிராஜ கோபநிஷத்தில் இந்த இடத்தில்

§ ததேகஸ்மிந் த்ரிவ்ருதம் ஷோடஶமாத்ரம் ஸஹாயமாத்ரம் விம்

த்ரிவ்ருத்ப்ராணம் । அதைகஷஷ்டிவிஶ்வாக்ஷரதிவைகல்பம் த்ரி

ஜாக்ரத் ஹம்ஸம் ஶிவேதி கேதம் । ஸஹஸ்ராக்ஷோதாம்பு

§ ததேகதேஶம் - இதிவாராணஸ்தம்.

‘தமேகஸ்மிந்’’ என்றிருக்கிறது பிசகாய்க்காணுகிறது. சுவேதாசுவதர உபநிஷத் வாக்கியப்படி “தமேகநேமிம்’’ என்றுதா னிருக்கவேண்டும்.) மூன்றால் * சூழப்பட்டதாயும் பதினாறு † முடிவாயுடையதாயும், ஐம்பது ‡ ஆரைக்கால்களை யுடையதாயும், இருபது ¶ உதவி ஆரைக்கால்களை யுடையதாயும், ஆறு எட்டு § களுடன் கூடினதாயும், அநேகவிதங்களாயு மிருக்கிற காமமென்கிற || கயிற்றை யுடையதாயும், மூன்று + பேதமான மார்க்கங்களை யுடையதாயும், இரண்டு × நிமித்தமான மோகத்தையுடையதாயு மிருக்கிற பிர்ம்மசக்கரத்தை (கண்டார்கள்). பெருகி வருகிற ஐந்து ∴ ஜலப்பிர வாகத்தை யுடையதாயும்,

---

* சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்களால்.

† பூதங்கள் ௫. மனதுள்பட இந்திரியங்கள் ௧௧. ஆக ௧௬. அல்லது பிரசிேனாப நிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி பதினாறு கலைகள், அல்லது ஸமஷ்டிசுவரூபியான விராட், சூத்திராத்துமா, வியஷ்டியாயிருக்கிற பதினான்கு லோகங்கள் ஆகப் பதினாறு.

‡ தமஸ் மோகம் மகாமோகம் தாமிஸ்ஸரம் அந்ததாமிஸ்ஸரம் என்கிற விபரியயங்கள் - ௫, சக்தி - ௨௮, துஷ்டி - ௯, சித்தி - ௮, ஆக - ௫0, அல்லது ௫0 - சக்திகள்.

¶ இந்திரியங்கள்-௧0, அவைகளின் விஷயங்கள்-௧0, ஆக இருபது.

§ பூமி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, ஆகாசம், மனது, புத்தி, அகங்காரம், இந்தப் பிரகிருதிகள்-௮. துவக், தோல், மாம்சம், இரக்தம், கொழுப்பு, எலும்பு, ஊன், சுக்கிலம், இந்த தாதுக்கள்-௮. அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாம்மியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், இந்த சித்திகள்-௮. தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதருமம், அக்ஞானம், அவைராக்கியம், தாரித்திரியம், இந்த (ஹாவ) பாவங்கள்-௮. பிரும்மா, பிரஜாபதி, தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், இராக்ஷஸர்கள், பிதுர்க்கள், பிசாசுகள், இந்த தேவதைகள்-௮. தயவு, பொறுமை, பொருமை, சௌசம், அநாயாசம், மங்களம், அதைரியம், ஆசையில்லாமை, இந்த ஆத்மகுணங்கள்-௮. ஆக - ௪௮.

|| சுவர்க்கபுத்திர அநம்முதலிய விஷயபேதங்களாகிற கயிறு.

\+ தருமம் அதருமம் ஞானம்.

× ஆத்மாவல்லாத தேகேந்திரிய மனோபுத்தி முதலியவைகளில் பாபம், புண்ணியம், இந்த இரண்டு நிமித்தத்தினாலே உண்டாகிற அபிமானம்.

∴ தேகமாகிற நதிக்கு ஞானேந்திரியங்களாகிற ஜலப்பிரவாகம் ஐந்து.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ।

ஐந்து * காரணங்களினுலே குரூரமாயும் கோணலாயு மிருக்கிற தாயும், ஐந்து † பிராணன்களை அலைகளாயுடையதாயும் ஐந்து ‡ புத்தியாதிகளை மூலமா யுடையதாயும், ஐந்து ¶ சுழிகளை யுடையதாயும், ஐந்து § துக்கங்களை வேகமா யுடையதாயும், ஐம்பது || பேதங்களை யுடையதாயும், ஐந்து + தடைகளை யுடையதாயு மிருக்கிறதை உபாசிக்கிறோம். (இப்படிக் காரிய காரண ரூபங்களாக விருக்கிற பிர்ம்ம சக்கரமானது சக்கர ரூபமாயும் நதி ரூபமாயும் வர்ணிக்கப்பட்டது). சகல உயிர்வாழ்க்கைக்கு மிருப்பிடமாயும் சகலமும் முடிவிலடங்குகிற இடமாயும் பெரி தாயுமிருக்கிற இந்தப் பிர்ம்ம சக்கரத்தில் ஜீவனுனவன் தான் வேறே, ஏவுகிற (ஈசுவரன்) வன்வேறே என்றெண்ணிப் பிரமிக்கி ருன். அவனுலே (ஈசுவரனுலே) அனுக்கிரகிக்கப் பட்டவனுய் அதினுலே (அந்த அனுக்கிரகத்தினுலே) மோக்ஷத்தை யடைகி ருன். (அந்த அனுக்கிரக பலத்தினுலே, தானே பிர்ம்மமென்றறி ந்து பிரமரகீடம்போல உபாசித்துவந்தால் சகல பெந்தத்திலிரு ந்து விடுபடுகிருனென்பது தாத்பரியம்).

---

* பஞ்ச பூதங்களாகிற காரணங்களினுலே குரூரமாயும், கோணலாயு மிருக்கிறது, ஐந்து கால்வாய்களாகப் பிரிந்துவருவதுபோ லிருக்கின்றது.

† பிராணன் முதலான ஐந்து வாயுக்கள் அல்லது கருமேந்திரியங்கள் ஐந்து.

‡ புத்தியாதிகளென்றுல் - ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, அவைகளுக்கு ஆதி காரணமானது மனது.

¶ சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ் கெந்தங்களாகிய விஷயங்கள் ஐந்து சுழிகள்.

§ கருப்பதுக்கம், ஜனனதுக்கம், ஜராதுக்கம், வியாதிதுக்கம், மரணதுக் கம் இவைகள் வேகம்.

|| ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள்-க0 ; பிராணன் - உபப்பிராணன் கள்-க0 ; சூக்ஷ்ம ஸ்தூலபூதங்கள்-க0, அந்தக்கரணங்கள்-ச. ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணதேகங்கள்-௩. ஜாக்கிரத் சுவப்ந சுஷுப்தி அவஸ்தைகள்-௩. தோல் மாம்சம் எலும்பு நரம்பு கொழுப்பு ஊன் உதிரம் வாத பித்த சிலேஷ்மம்-க0. ஆக பேதங்கள்-௫0.

+ அவித்தை, மனவிகாசமின்மை, ஆசை, துவேஷம், அபிமானம் இவ் வைந்து துக்கங்கள் தடைகள்.

உத்³த்⁴ருதே தத்³த்³வைதம் து ப்³ராஹ்மணஸ்ய ஸ்வயம் ஸ்வதீ³க்ஷாக்ஷ

ஷு । சதுராஶ்ரமம் வேத³விதோ³ விதி³க்ஷார்ஹீ நா ப்³ராஹ்மணீ வரேதத்³வ

யணாம் । ஸம்யக்தோதே க்ஷரத்க்ஷாரஷு வ்ருத்தாவ்ருத்தம் ஸரதேவிஶ்வ

ஶம் । அதீரஸ்வா த்³ராவயதே ஹோத்ருஹாவாஸஜ்ஞாக்ஷாந்தேவம்ஶேவ

தே ஸவரவாதேஶம் । ஜ்ஞாநே ஜ்ஞாநாவஜாவீஶதே நஶாவஜாதேஹ்யக

ஹோத்ருஹோமாயஶயத்க்ஷா । அநஞ்ஸ்வா த்³ராவிஸ்ரவேவாஹ்ய

த்ராத்ரயம் யதா²விரதேப்³ராஹ்மதேதஸ் । க்ஷரம்வ்யா நயேந்தாக்ஷ

ஹா: க்ஷராத்³ராநாவீஶதே தேவணகம் ।

பிர்ம்மமானது (காரியகாரணப் பிரபஞ்சங்களைக் காட்டிலும்) சிரேஷ்டமான தென்றும் நாசமற்ற தென்றும் (வேதாந்தங்களினாலே) உபதேசிக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதில் (அந்தப் பிர்ம்மத்தில் போக்தா போக்கியம் பிரேரிதாவாகிய) மூன்று மிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே (பிர்ம்மம் பிரபஞ்சத்திற்கு) ஸ்திரமான விருப்பிடமாயிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் (இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அல்லது சரீரத்தில்) உள்ளேயிருக்கிற பிர்ம்மத்தையறிந்து பிர்ம்ம வித்துக்களானவர்கள் பிர்ம்மத்திலேயே சமாதியுடையவர்களா யிருந்து அந்தப் பிர்ம்மத்தில் லயமடைகிறார்கள். (என்றால், போக்தாபோக்கியம் பிரேரிதா இந்தக்குணங்கள் பிர்ம்மத்தினிடத்தில், கயிற்றில் பாம்புபோல் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதையும் பிரபஞ்சம் மித்தை என்பதையும் பிர்ம்மம் சர்வாத்துமாவாயும், ஒன்றிலும் சம்மந்த மற்றதாயும், அவைகளைவிட விலக்ஷணமாயு மிருக்கிற தென்பதையுமறிந்து தானே பிர்ம்மமென்கிற நிஷ்டை யுடையவனால் சகல பெந்தத்திலிருந்தும் விடுபட்டு முக்தனாகிறானென்பது தாத்பரியம்). வியக்தாவியக்த (காரியகாரண) மென்றுசொல்லப்படுகிற க்ஷராக்ஷரங்களுடன் (சேதனாசேதனங்களுடன்) கூடியிருக்கிற இப்பிரபஞ்சத்தை ஈசுவரன் தாங்கிக்கொண் டிருக்கிறான். தான் போக்தாவென்கிற எண்ணத்தினாலே அநீச (ஜீவ) னான ஆத்மா (கருமபெந்தத்தினால்) கட்டுப்படுகிறான். (உபாதியற்ற) தேவனை (ஈசுவரனுடைய அநுக்கிரகத்தினால் ஜீவன்) அறிந்து சகலபாசங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். ஈசுவரன் ஜீவன் இவர்கள் பிறப்பற்றவர்கள், ஒருவன் (ஈசுவரன்) ஞானி மற்றொருவன் (ஜீவன்) அக்ஞானி. பிறப்பற்றவளாயும் ஒருத்தியாயு மிருக்கிற பிர்ம்மாத்தும சக்தியானவள் போக்த்தாக்களுடைய போகார்த்தமாய் பிரவிருத்திக்கிறாள் (அதெப்படியென்றால், பிறந்தகுழந்தை அல்லது கன்றுக்குட்டி முதலியவைகளுக்கு ஆகாரார்த்தம் தாய்முலையில் தானாகவே பாலுண்டாவதுபோல). ஆத்மாவானவன் முடிவற்றவனே. பிரபஞ்ச மிவனுடைய ரூபமே. இவன் கருத்தாவல்ல. இந்த (ஜீவேசுவர பிரபஞ்ச) மூன்று ரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தை எப்போது அறிகிறானோ (அப்போது) பெந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். பிரதானம் (மாயை) தான் க்ஷரம். பரமேசுவரன் தான் அமிருதமான அக்ஷரம். பிரதான புருஷர்களை ஒருவனான (பரமாத்துமாவான) தேவனானவன் நியமனம் செய்கிறான்.

தத்ஸ்யாந்நாஷேர்ராஜநாத்தக்ஷமாவாத்ரியஸ்வாஜேவிஸ்வராட

வ்ருத்திர்ஜ்ஞாநாபேக்ஷவம்ஹேவ்யதேஸவபோஸேஸ்க்ஷீணேக்ஷே

ஜந்மநாத்ருவ்யஷாநி: । தஸ்யாஸ்யாநாத்ருதீயம் ஷேஷஹே

விஶ்வஶ்வாஸம் கேவல ஸ்ருதகாஸ: । ஸதச ஜ்ஞேயம் நித்யேவா

ஸம்ஸ்பம் நாத: பரம்வேஷிதவ்யம்ஹி கிஞ்சித் । ஹோத்ராஹோம

பரிதாபதுஸ்கா ஸவம் வேராத்ரம் த்ரியம் ப்ரஹ்மேதச

ஸூத்ரவிஷ்யாதபோஸ்ரஷம் தத்ப்ரஹ்மோபநிஷத்பரம் । யஸவம்

ஸ்வாஸ்வஸ்ரவேஸோநமவிஜயந்து । தத்ரகோஸோஷ: ஸ்லோக ஸ

ஸ்வஸ்ரபஸ்யத: । தஸ்யாதிஸாஸ்ரதம் ஸவ்யம் ஸவிஷ்யஸ்ரவத்ய

ஶாஸ்த்ரஸ்ரவம் ।

எப்போதும் அந்தப் பரமேசுவரனுடைய தியானத்தினலேயும் சேர்க்கிறதினலேயும் (சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பரமாத்துமா வில் லயிக்கச் செய்கிறதினலேயும்) தத்துவ (தானே பிர்ம்மமென் கிற) பாவனையினலேயும் பிரபஞ்சரூபமான (சுகதுக்க மோகாத் மகமான) மாயை நிவிருத்தியாகிறது. அந்தத்தேவனையறிந்தால் அவித்தை முதலானவையெல்லாம் நாசமடைகிறது. அப்படிப் பட்ட துக்க நிவிருத்தியினலே பிறப்பு, இறப்பில்லாமையுண்டா கிறது. (அதாவது, பிரும்மலோகத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் சகல ஐசுவரியங்களையும் அனுபவித்து அதையும் தள்ளி நிர்கு ணுபாசனைசெய்து நிர்க்குணப்பிர்ம்மமாகிறன் என்பது தாத்பரி யம்). அந்தப் பரமேசுவரத் தியானத்தினலே இந்தத்தேகம் போனபிறகு மூன்றுவதான (விட்டதேகம் ஒன்றுவது அர்ச்சி ராதி மார்க்கமாய்போகும் பொருட்டு வந்ததேக மிரண்டாவது குணேபாசனையின் பலனுக பிரும்மாதிலோகத்தில் ஐசுவரியாதி களை அநுபவிக்கவந்த தேகம் மூன்றுவது) தேகத்தையடைந்து சகல ஐசுவரியத்தையும் அனுபவித்து கேவலம் ஆப்தகாமனு கிறன் (அடையவேண்டிய சகலத்தையும் அடைந்தவனுகிறன். என்றல், பரிபூரணனந்த அத்துவைதப் பிர்ம்மமாகிய நிர்க்கு ணப்பிர்ம்மத்தை அறிந்து பரிசுத்தாத்துமாவை யடையவேண்டு மென்கிற இவனுடைய இஷ்டசித்தியாகிய பிர்ம்மாத்தும சுவரூ பியாகிறன் என்பது தாத்பரியம்). மூன்றுவிதமாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிற இந்தப் போக்தாபோக்கியம் பிரேரிதா முதலிய சகலமும் பிர்ம்ம சுவரூபமென்றும் அதுவே தன் ஆத்மசுவரூப மென்றும் எப்போதும் நியமமாய் (உறுதியாய்) அறியவேண்டி யது. இதைவிட அறியவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஆத்மவித்தி யாதபோமூலம் (சர்வமும் ஆத்மாவாக விருக்கிறதென்று அறிகிற தாகிய ஆத்மவித்தையும் தபசும் பிர்ம்மத்தை யறிகிற விஷயத் தில் காரணமாயிருக்கின்றன). அந்தப் பிர்ம்மமானது சிரேஷ்ட மான சிரேயஸை யடக்கிக்கொண் டிருக்கிறது. இப்படி யறிந்து எவன் (ஆத்ம) சுவரூபத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறனே ஒன்றியாயிருக்கிற (சருவவியாபகமான பிர்ம்மமொன்றே "நான் அதுவாக விருக்கிறேன்" என்று அறிந்திருக்கிற) அவனுக்கு சோகமேது? மோகமேது? ஆகையால் விராடானது சென்ற, இருக்கிற, வருகிற காலமாயும் நாசமற்ற (பிரம்ம) சுவரூபமாயு மிருக்கிறது.

𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿-
𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 । 𑌤𑌮𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌧𑌾-
𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑌂 । 𑌅𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌜𑌵𑌨𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀-
𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌣𑌃 । 𑌸 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍇-
𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤-
𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨-
𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾-
𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 । 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾-
𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 । 𑌕𑌵𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋-
𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 । 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤-
𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌗𑌰𑍍𑌭𑌭𑍂𑌧𑌰𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾-
𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 । 𑌪-
𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑌵𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌯𑌵𑍈𑌰𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌂 ।
𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌶𑌿-
𑌵𑌂 । 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌶𑌾-
𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

அணுவிலும் அணுவாயும், பெரிதிலும் பெரிதாயுமிருக்கிற ஆத்மாவானவன் இந்த ஜந்துவினுடைய ஹிருதய குகையிலிருக்கிறான். விஷயானுபவ எண்ணமில்லாதவனாயும் துக்கமற்றவனாயுமிருக்கிறவன் விருத்திக்ஷயமில்லாத அந்த ஆத்மாவை ஈசுவரானுக்கிரகத்தினாலே அல்லது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப் பற்றாததினாலே அறிகிறான். காலில்லாமல் வேகமாய் நடக்கிறான். கையின்றி கிரகிக்கிறான். கண்ணின்றி பார்க்கிறான். காதின்றி கேட்கிறான். அவன் சகலத்தையும் அறிவான். அவனை யறிகிறவனில்லை. அவனை முதன்மையான மகாபுருஷனென்று சொல்லுகிறார்கள். நிலையற்றதாகிய தேகங்களில் தேகமன்றி யிருக்கிறவனும் மகானாயும் சருவ வியாபியாயும் சகலத்தையும் தாங்குகிறவனாயும் சிந்திக்கக்கூடாத சக்தியுள்ளவனாயும் சகலஉபநிஷத் அர்த்த விசேஷங்களினாலும் அறியத்தகுந்தவனாயும் சிரேஷ்டத்திலும் சிரேஷ்டனாயும் அறியத்தகுந்த உத்தம வஸ்துவாயும் எல்லாவற்றிலும் மிஞ்சினவனாயும் சர்வக்ஞனாயும் அநாதிகாலமா யிருக்கிறவனாயும் உத்தம புருஷர்களிலும் உத்தமனாயும் சகலத்தையும் ஏவுகிறவனாயும் சகலதேவதைகளாலும் உபாசிக்கத்தகுந்தவனாயும் ஆதியந்த மத்தியமில்லாதவனாயும் எல்லையற்றவனாயும் நாசமற்றவனாயும் பிரும்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்குக் காரணனாயும் சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் தனக்குள்ளடக்கிக் கொள்ளுகிறவனாயும் பஞ்சபூத சுவரூபனாயும் ஐந்து (பூதம்)களி லிருக்கிறவனாயும் பஞ்சீகிருதமாயிருக்கிற அநேக உற்பத்தியினுடைய விஸ்தாரத்தை யுடையவனாயும் பஞ்சீ கிருதமாயிருக்கிற தன்னுடைய (பிரபஞ்சமாகிற) அவயவங்களினாலே மறைக்கப்படாதவனாயும் சிரேஷ்டத்திலும் சிரேஷ்டனாயும் பெரிதைக்காட்டிலும் பெரியவனாயும் தேஜோமயமான சுவரூபனாயும் சாசுவதனாயும் மங்களகரனாயு மிருக்கிற ஆத்மாவை யறிந்து தீரனானவன் துக்கத்தை யடைகிறதில்லை. துஷ்கிருத்தியங்களை விடாதவன், இந்திரியங்களை யடக்காதவன், சித்தத்தை யடக்காதவன் அல்லது சித்த சலனமுள்ளவ னல்லாவிட்டாலும் பலன்களைக் கோறுகிறவன், மனதை ஒரேநிலையில் நிறுத்தாதவன், இந்த (மேற்சொன்ன விதமாயுள்ள) ஆத்மாவை யடையமாட்டான். (என்றதினால் இப்படிப்பட்ட தோஷங்களற்றவன் பிர்ம்மஞானத்தினால் ஆத்மாவை யடைவான் என்பது தாத்பரியம்).

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃॥

𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌾𑌰𑌙𑍍𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿। 𑌗𑌮𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌨𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌨𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌸 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌕𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑍀 𑌧𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌦𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌸𑍋𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌿 𑌨𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌶𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌸 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌨𑌸 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃.

𑌨𑌾𑌰𑌦𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 - 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾.

𑍐 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍.

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁.

(அந்த பிர்ம்மமானது) சுவப்னுவஸ்தையை யுடைய தல்ல. ஜாக்கிருதவஸ்தையை யுடையதுமல்ல. ஸ்தூலமுமல்ல. ஞானமுமல்ல. அஞ்ஞானமுமல்ல. ஜாக்கிரத் சுவப்னுவஸ்தைகளுக்கு மத்தியான அவஸ்தையை யுடையதுமல்ல. கருமேந்திரியங்களால் கிரகிக்கத்தக்கதுமல்ல. நிரூபித்துக் காட்டத்தக்கதுமல்ல. தனக்குள்ளேயே யிருக்கிறது. தானாகவேயிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிருனோ அவன் முக்தனுகிருன். அவன் முக்தனுகிருனென்று பகவானுகிற பிதாமகர் சொன்னுர். சுவசுவரூபத்தை யறிந்தவன் பரிவிராடா யிருக்கிருன். பரிவிராடானவன் ஒன்றியாய் சஞ்சரிக்கிருன். பயத்தினுல் மிரண்டமான்போலிருக்கிருன். போகிறதற்கு (எங்கும் சஞ்சரிப்பதற்கு) விரோதமொன்றும் செய்கிறதில்லை. தன் சரீரத்தைத்தவிரமற்ற எல்லாவற்றையும் விட்டு தேனீவிருத்தியினுலே (ஜீவித்துக்கொண்டு) இருந்து சகலத்தையும் தன்னைவிட அந்நியமானதாக பாவிக்காமல் சுவரூபானு சந்தானஞ் செய்துக்கொண்டு தன்னிலேயே முக்தி யடைகிருன். அந்தப் பரிவிராடானவன் செய்கிறது. செய்விக்கிறது இவைகளி லிருந்து விலகினவனுய் குருசிஷிய சாஸ்திரமுதலியவை களிலிருந்து நிவிருத்தி யடைந்தவனுய் சகல சமுசாரத்தையும் தள்ளி மோகமற்றவனு யிருக்கிருன். அந்தப் பரிவிராடானவன் எப்படி சஞ்சரிக்கிருனென்ருல், தனம் இல்லாதவனுயும் சுகியாயும் தனமுள்ளவனுயும் (இச்சித்தால் வேண்டியதெல்லாம் அடைவான் என்பது கருத்து) ஞானுக் ஞானமிரண்டையும் அதிக்கிர மித்தவனுயும் சுகதுக்கங்களை யதிக்கிரமித்தவனுயும் சுவயம் ஜோதிப்பிர காசனுயும் சகல வேதங்களினுலும் அறியத் தகுந்தவனுயும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுயும் எல்லா சித்தியையும் கொடுக்கிறவனுயும் சகலத்திற்கும் எஜமானனுயுமிருக்கிற பிர்ம்மமேதா னென்றிருக்கும் பரிவிராடானவன் யோகிகள் எந்தவிடத்திற்குப் போனுல் திரும்புகிறதில்லையோ (மறுபடி பிறப்பையடைகிற தில்லையோ) எந்தவிடத்தில் சூரிய சந்திராள் பிரகாசிக்கிற தில்லையோ, அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய உத்தமமான ஸ்தானத்தை அடைகிருன். மறுபடி திரும்புகிறதில்லை. மறுபடி திரும்புகிறதில்லை. அதுதான் கைவல்லியமென்று உபநிஷத்.

ஒன்பதாவது உபதேசம் முற்றிற்று.

நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

𑍐

𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯 𑌸𑍍𑌕𑌂𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌂𑌤𑌿𑌃.

𑍐॥ 𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌵𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑍇𑌶𑌤𑌃। 𑌵𑌿
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌕𑌿𑌮𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑍍। 𑌨 𑌨𑌿𑌜𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌵𑌦𑍍𑌭𑌾 𑌤𑍍𑌯
𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌂𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋
𑌹𑌰𑌿𑌃 । 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹 𑌅𑌜𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌕𑌿𑌮𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑍍 । 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤
𑌜𑌡𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑌚𑍍𑌚𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌡𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍋
𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌸𑌏𑌵𑌹𑌿𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌸𑌏𑌵𑌹𑌿𑌮𑌹𑌾
𑌹𑌰𑌿𑌃 । 𑌸𑌏𑌵𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌸𑌏𑌵𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌸
𑌏𑌵𑌹𑌿𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌂𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌜𑍀𑌵𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑍋𑌜𑍀𑌵
𑌸𑍍𑌸𑌜𑍀𑌵𑌃𑌕𑍇𑌵𑌲𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌃। 𑌤𑍁𑌷𑍇𑌣𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁𑌷𑌾 𑌭𑌾
𑌵𑍇𑌨𑌤𑌣𑍍𑌡𑍁𑌲𑌃। 𑌏𑌵𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌾𑌶𑍇𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃।𑌪𑌾
𑌶𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌶𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯
𑌶𑌿𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 । 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌶𑍍𑌚𑌹𑍃𑌦
𑌯𑌂𑌶𑌿𑌵𑌃। 𑌯𑌥𑌾𑌂𑌤𑌰𑌂𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌮𑍇𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌯𑍁𑌷𑌿। 𑌯𑌥𑌾𑌂𑌤
𑌰𑌂𑌨𑌭𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌕𑍇𑌶𑌵𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।

ஹரிஃ ஓம்.

யஜுர்வேதத்தில்

ஸ்கந்தோபநிஷத்

ஸஹநாவவதுசாந்தி.

ஓம். ஓமகாதேவா! தங்களுடைய காருண்ணிய லேசத்தின லே (கருணையினுடைய சுவற்பாம்சத்தினலே) நான் அழிவற்றவ னயிருக்கிறேன். நான் விக்ஞானகனனு யிருக்கிறேன். (அகண்ட ஞான ரூபியாயிருக்கிறேன்). மங்கள கரனுயிருக்கிறேன். இதைப் பார்க்கிலும் சிரேஷ்டமெ திருக்கிறது. அந்தக்கரணத்தினுடைய விலக்கத்தினல் நிஜமானது நிஜமாய் விளங்கவில்லை. அந்தக்கரண நாசத்தினலே ஹரியானவர் ஞானசுவ ரூபியாயிருக்கிருர். நானும் ஞானசுவ ரூபியாயிருக்கிறதினலே பிறப்பற்றவனு யிருக்கிறேன். இதைவிட சிரேஷ்டமெ திருக்கிறது. (ஆத்துமாவுக்கு) அந்நிய மான ஜடவஸ்துக்க ளெல்லாம் சுவப்னத்தைப்போல் நசித்துப் போகிறது. சித்ஜடங்களை (சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களை) எவன் பார்க்கிறவனே அந்த அச்சுதன் ஞானத்தை சுவரூபமா யுடையவன். அவனே மகாதேவன். அவனேமகா ஹரி. அவனே ஜோதிக்கெல்லாம் ஜோதியா யிருக்கிறவன். அவனே பரமேசு வரன். அவனே பிர்ம்மம். அந்தப் பிர்ம்மந்தான் நான். சமு சயமில்லை. ஜீவனே சிவன். சிவனே ஜீவன். அந்த ஜீவன் சிவனே தான். உமியினல் கட்டுப்பட் டிருக்கிறபோது நெல்லா யிருக்கிறது. உமியற்றதானு லது அரிசியாகிறது. அப்படித்தான் ஜீவனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிருன். கருமம் நாசமானல் எப்போ தும் (மங்கள சுவரூபியாகிய) சிவனுயிருக்கிருன். (கரும) பாசத் தினல் கட்டுப்பட் டிருக்கிறவனாயில் ஜீவனுயிருக்கிருன். பாசத் திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவனுயிருக்கிருன். விஷ்ணு ரூபமாயிருக்கிற சிவன்பொருட்டும் சிவரூபமாயிருக்கிற விஷ்ணு வின் பொருட்டும் (நமஸ்காரம்). சிவனுடைய ஹிருதயமே விஷ்ணு விஷ்ணுவினுடைய ஹிருதயமே சிவன். எப்படி இவ்விருவரிலும் பேதம் நான் காணவில்லையோ அப்படி எனக்குச் சந்தோஷமும், ஆயுசு (பிறப்பற்ற இருப்பு) முண்டாகக் கடவது. சிவ கேசவர்க ளுக் குள்ளே பேதம் கிடையாது.

தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்தோ ஜீவோ தேவஸ்ஸதாஶிவ: । த்
ஜேதஜ்ஞாநநிர்மால்யம் ஸோஹம்பாவேந பூஜயேத் । அபேதத³
நம் ஜ்ஞாநம் த்யாநம் நிர்விஷயம் மந: । ஸ்நாநம் மநோமலத்யாக: ஶௌ
சமிந்த்ரியநிக்ரஹ: । ப்ரஹ்மாம்ருதம் பிபேத்பைக்ஷ்யமாசரேத்தேஹர
க்ஷணே । வஸேதேகாந்திகோ பூத்வா சைகாந்தே த்வைதவர்ஜி
தே । இத்யேவமாசரேத்தீமாந் ஸ ஏவம் முக்திமாப்நுயாத் । ஶ்ரீபரமதா
ம்நே ஸ்வஸ்தி சிராயுஷ்யோந்நதிகராய । விரிஞ்சிநாராயணஶங்கரா
த்மகம் ந்ருஸிம்ஹ தேவேஶ தவ ப்ரஸாதத: । அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தமவ்ய
யம் வேதாத்மகம் ப்ரஹ்ம நிஜம் விஜாநதே । தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸ
தா பஶ்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் । தத்விப்ராஸோ விப
ந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத்பரமம் பதம் । இத்யே
வம் நிர்வாணாநுஶாஸநம் । வேதாநுஶாஸநமித்யுபநிஷத் ॥

ஸஹ நாவவத்விதி ஶாந்தி:.

இதி ஸ்கந்தோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஓம் தத் ஸத்.

தேகமானதுதேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜீவனு
ாவன் எப்போதும் மங்கள சுவரூபியான தேவனுகவே யிருக்கி
ான். அக்ஞானமாகிற நிர்மாலியத்தைத் தள்ளி அவன் (அந்தச்
ிவன்) "நானே" என்கிற பாவனையுடன் பூஜிக்கவேண்டியது.
யபேதமாய்ப் பார்க்கிறதே ஞானம். மனது விஷயத்திற் பற்று
மதான் தியானம். மனதிலுள்ள தோஷத்தை விடுவதுதான்
நாநம். இந்திரியங்களை யடக்குதல்தான் சௌசம். பிர்ம்மா மிரு
த்தைக் குடிக்கவேண்டியது. (இதுதான் பானம்.) தேக சம்ர
ஷணைக்காக பிக்ஷையெடுத் துண்ணவேண்டியது. ஒருவனுகவே
யகாந்தமான விடத்தில் இரண்டாவ தற்றவனுக (பிர்ம்மத்தைத்
விர வேறெவஸ்துவைப் பாராதவனுக) வாசம் செய்யவேண்
யது. அத்துவைத பிர்ம்மத்தில் ஒரே பாவனையுள்ளவனுக விருக்
வேண்டியது. இந்தப்படிக்கு நடக்கிற புத்திமா னெவனே
வன் முக்தியடைகிருன். ஸ்ரீமத் பரம்ஜோதியின் பொருட்டு
மஸ்காரம். சந்தோஷமும் சிராயுசும் (எப்போதும் பிறப்பற்ற
ன்மையும்) முண்டாகக்கடவது. ஓ நரசிம்மா! ஓ தேவேசா! உம்
டைய பிரசாதத்தினுலே விரிஞ்சி நாராயண சங்கரசுவரூபமா
ம் அசிந்தியமாயும் அவ்வியக்தமாயும் அநந்தமாயும் அவ்வியயமா
ம் தேவாத்துமகமாயு மிருக்கிற பிர்ம்மத்தின் நிஜசுவரூபத்தை
றிகிருர்கள்.

ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கிற கண்ணைப்போல (ஆகாசத்
ல் காணப்படுகிற வஸ்துக்களைக் கண்ணுனது தடையின்றி பார்க்
றதுபோல) அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை ஞானிக
ளப்போதும் பார்க்கிருர்கள். எப்போதும் விழித்துக்கொண்
ருக்கிற ஞானக் கண்களையுடைய பிராம்மணர்கள் விஷ்ணுவி
டைய பரமபதமெதுவோ அதை அநேகவிதமாய் ஸ்தோத்திரம்
சய்துக்கொண்டு பிரகாசப்படுத்துகிருர்கள். இந்தப்படிக்கு
வதத்தினுடைய மோக்ஷவிஷயமான ஆக்ஞை, என்றுபநிஷத்.

ஸ்கந்தோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

𑍐

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌅𑌥 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯𑌾 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐.

𑌅𑌥𑌾𑌹 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌉𑌪𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌦𑌰𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌦𑌃 𑌶𑍁𑌣𑍁 𑌚 । 𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌾𑌦𑍌 𑌜𑌪𑌾𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌸𑍈𑌵𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌂 𑌯𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌸 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍀𑌨𑌮𑌾𑌯𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌲𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

ஒம்வாஸுதேவாய நம꞉.
ஸ்ரீகுரவேநம꞉.

சுக்கில யஜுர்வேதத்தில்

பைங்களோபநிஷத்.

பூர்ணமதசாந்தி꞉

க - வது. அத்தியாயம்.

மங்களம் - பைங்கலரென்பவர் யாக்ஞவல்க்கியரிடம்சென்று பனிரண்டுவருஷம் சுசுரூஷைசெய்து பரமரகஸியமான கைவல்யத்தை (பேரின்பம் அல்லது மோக்ஷாநந்தத்தை)ச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அதற்கு யாக்ஞவல்க்கியர் சொல்லுகிறுர்.

ஓ! சுகுணமுள்ளவனே! இந்தப் பிரபஞ்சமானது சத்தாகவே முதலிலிருந்தது. அது (ஸத்தானது) நித்திய முக்தமாகவும் (எப்போதும் பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாததாகவும்) விகாரமடையாததாகவும் சத்திய ஞானனந்தமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் சாசுவதமாகவும் இரண்டாவதற்ற வொன்ருனதாகவு மிருக்கிற பிர்ம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதினிடத்தில் மருபூமியில் (பாலைநிலத்தில்) ஜலம், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி. கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிகத்தில் வர்ணம் முதலியவைபோல் சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இந்தக்குண மயமானதும் ஏற்றக்குறைவன்றி ஒவ்வொன்றும் சமமாயிருக்கிற குணசுவரூபமானதும் வாக்குக் கெட்டாததுமாகிய (என்ருல், மித்தையானதுமாகிய) மூலப்பிரகிருதி யிருந்தது. அதினிடத்தில் பிரதி பிம்பித்ததெதுவோ அதுசாக்ஷி சைதன்னியமாயிருக்கிறது. அது (மூலப்பிரகிருதி) விகாரமடைந்து சத்துவாதிக்கமுள்ள அவ்வியக்தமென்கிற பெயரையுடைய * ஆவரண சக்தியாயிற்று. அதில் பிரதிபலித்ததெதுவோ அது ஈசுவரசைதன்னியமாயிருக்கிறது. அவன் (ஈசுவரன்) மாயையை சுவாதீனமா யுடையவனும் சர்வக்ஞனும் சிருஷ்டி ஸ்திதிலயங்களுக் காதிகருத்தாவாயும் ஜகத்திற்கு முளையாயு மிருக்கிறுன்.

---

* வஸ்துவினுடைய வாஸ்தவ சுவரூபத்தை மறைக்கிற மாயையினிட சக்தியானது ஆவரண சக்திஎனப் படுகிறது.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌲𑍀𑌨𑌂 [uncertain: 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌲𑍀𑌨𑌂] 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌪𑌟𑍋𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍋𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌖𑌿𑌲𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌿𑌤𑌪𑌟𑌵𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌈𑌶𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌰𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑌹𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌂𑌬𑌿𑌤𑌂 । 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌸 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌵𑌪𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤 𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌂𑌬𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌸 𑌤𑌦𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌵𑌪𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌪𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌃 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌾𑌪𑌃 । 𑌅𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍋𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 । 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑍈𑌃

அவனிடத்தி லடங்கியிருந்த சகல ஜகத்தையும் பிராணிகளுடைய கருமவசத்தினாலே, சுருட்டியிருக்கிற சித்திரமெழுதிய துணியை விரித்தது போலத் தோற்றச்செய்தான். பிராணிகளுடைய கரும க்ஷயத்தினால் மறுபடி மறைத்துப்போடுகிறான். அவனிடத்திலேயே சகலமான பிரபஞ்சமும், சித்திரமெழுதிய துணியைச் சுருட்டியதுபோ லடங்கியிருக்கிறது. ஈசனுக்குச் சுவாதீனமாயிருக்கிற ஆவரண சக்தியினிடத்திலிருந்து ரஜோகுணப் பிரதானமான மகத்தென்கிற பெயரையுடைய * விக்ஷேப சக்தி தோற்றிற்று. அதில் பிரதிபலித்ததெதுவோ அது ஹிரண்ணியகருப்ப சைதன்னியமா யிருக்கிறது. மகத்து வாபிமானியான அவன் (ஹிரண்ணியகருப்பன்) வெளிப்படை யானவும் வெளிப்படை யாகாதவும் தேகமுடையவனாகிறான். ஹிரண்ணிய கருப்பனிடத்திலிருக்கிற விக்ஷேப சக்தியினிடத்திலிருந்து தமப் பிரதானமான அகங்கார மென்கிற ஸ்தூல சக்தியுண்டாயிற்று, அதில் பிரதிபலித்த தெதுவோ அது விராட்சைதன்னியமாகிறது. அவனதற்கு (விராட்புருஷன் அகங்காரத்திற்கு) அபிமானியாகி வெளிப்படையான சரீரமுடையவனாய் சகல ஸ்தூலத்தையு மிரக்ஷிக்கிற பிரதான புருஷனாகிய விஷ்ணுவாகிறான். அந்த ஆத்மாவி னிடத்திலிருந்து ஆகாச முண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து அப்பும் அப்பிலிருந்து பிரதிவியுமுண்டாயின. அந்தப் பஞ்சதன்மாத்திரைகள்தான் குணங்கள் (பூதசூக்ஷ்மங்கள்). சிருஷ்டிக்க விரும்பிய அந்த ஜகத்காரணன் (ஈசுவரன்) தமோகுணத்தை யங்கீகரித்து சூக்ஷ்ம தன்மாத்திரைகளான பூதங்களை ஸ்தூலமாக்க வெண்ணினான். ஸ்தூல சிருஷ்டியின் பொருட்டு, அந்தப்பரிமித (அளவிடக்கூடிய) பூதங்க ளொவ்வொன்றையு மிரண்டாகச் செய்து, மறுபடி யதில் (இரண்டில்)ஒன்றை நான்காகச்செய்து, அததனுடைய மற்றொரு இரண்டாவ தம்சமுள்

* ஆத்மாவிடத்திலுண்டாய் ஆத்மாவைச் சுத்திக்கொண்டு வெளிப்பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்து சகலத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிற மாயையினுடைய சக்தியானது விக்ஷேபசக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑍋𑌟𑌿𑌬𑍍𑌰
𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌣𑍍𑌡𑍋𑌚𑌿𑌤 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌨𑍋
𑌚𑌿𑌤 𑌗𑍋𑌲𑌕 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌸𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰
𑌜𑍋𑌂𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌾𑌗𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣
𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌸 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌸
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌾𑌗𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌸 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑌾𑌗𑍇
𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌾𑌲𑌕𑌾𑌨𑌸𑍃
𑌜𑌤𑍍 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌯𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌣𑍍𑌡
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾
𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯
𑌪𑌾𑌲𑌯𑌤𑍍 । 𑌅𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌵𑌾 𑌨
𑌶𑍇𑌕𑍁𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍋𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮
𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌾

பட ஐந்தைந்தாகச்சேர்த்து, * (இப்படிச் சேர்த்ததாகிய) பஞ்சீகிருத பூதங்களினாலே அநந்தகோடி பிருமாண்டங்களையும் அந்தந்த வண்டங்களுக்கு யோக்கியமான பதினான் குலகங்களையும் அந்த உலகங்களுக்கு யோக்கியமானவும் இந்திரியங்களுக்கிருப்பிடமானவும் ஸ்தூல சரீரங்களையும் சிருஷ்டித்தார். அவர் (ஈசுவரன்) பஞ்சபூதங்களுடைய ரஜோம் சத்தை நான்காகச் செய்து, அதில் மூன்றுபாகத்தினால் ஐந்து விருத்தி (தொழில்) பாயிக்கிற பிராணனை சிருஷ்டித்தார். பின்னும் அந்நான்காவது பாகத்தினாலே கருமேந்திரியங்களை சிருஷ்டித்தார். அவை (பஞ்சபூதங்) களுடைய சத்துவாம்சத்தை நான்காய்ப்பிரித்து அதில் மூன்றுபாகத்தினாலே † ஐந்து விருத்திகளையுடைய அந்தக்கரணத்தை சிருஷ்டித்தார். அந்தசத்துவாம்சத்தின் நான்காவது பாகத்தினாலே ஞானேந்திரியங்களை சிருஷ்டித்தார். சத்துவாம்ச ஸமஷ்டி ‡ யினாலே இந்திரியாதி அபிமானி தேவதைகளை சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அவைகளை அண்டத்தி லமைத்தார். அவைகள் அவருடைய (ஈசுவரனுடைய) ஆக்ஞையினாலே ஸமஷ்டியண்டத்தை வியாபித்திருந்தன. அவருடைய ஆக்ஞையினாலே அகங்காரத்தோடு கூடியிருக்கிற விராடானவன் சகலஸ்தூலத்தையும் சிருஷ்டித்தான். அவருடைய ஆக்ஞையினாலே ஹிரண்ணிய கருப்பன் சூக்ஷ்மங்களை ரக்ஷித்தான். அண்டத்திலமைத்த அவைகள் அவரை (ஈசுவரனை) யன்றி அசையவாவது ஒன்றைச் செய்யவாவது சக்தியற்றவைகளா யிருந்தன. அவைகளுக்குச் சேதனத்தை (உணர்வு அல்லது அறிவை) யுண்டு செய்யவிரும்பினார். பிரும்மாண்டத்தையும் சகலமான வியஷ்டி ¶ மஸ்தகங்களின் (தலைகளின்) பிர்ம்மரந்திரங்களையும் பிளந்து உள்ளே பிரவேசித்தார். அவைகள்

* அந்தந்தப் பூதங்களுடைய சொந்த அரையம்சமொன்று, மற்ற நான்கு பூதங்களி லொவ்வொன்றினுடைய அம்சத்தில் எட்டிலொன்று வீதமாக நான்கு, ஆகஐந்து.

† ஸம்சயம், நிச்சயம், விகற்பம், நித்திரை, நினைப்பு. இவ்வைந்து அந்தக்கரண விருத்திகள். விகற்பமாவதெதெனில் - விஷயமான வஸ்துவில்லாததாயும் கேட்டசப்தமாத்திரத்தினாலுண்டாகிறதாயு மிருக்கிறஞானம். “ஶப்தஜ்ஞாநாநுபாதீ வஸ்துஶூந்யோ விகல்ப:” என்றயோகசூத்திரம் பார்க்க.

‡ பகுக்கத்தக்கதாயுள்ள ஒருகூட்டம் சமஷ்டி.

¶ அக்கூட்டத்திலுள்ள வைகளிலொன்று வியஷ்டி.

திருஷ்டாந்தம்-தோப்பு ஸமஷ்டி - அத்தோப்பி லுள்ள மரங்களிலொன்று வியஷ்டி.

𑌜𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿𑌵𑍇𑌤𑌨𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍀𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌶𑍋
𑌦𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 । 𑌤𑌥𑌾𑌦𑍋
𑌤𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌆𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌭𑌵
𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌹 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍
𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌕𑍃𑌦𑍀𑌶𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚
𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌣 𑌦𑍇𑌹𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂
𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌸𑌾𑌵𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯
𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌸𑌂𑌶𑌂 𑌵𑌶𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌵
𑌷𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑌃 । 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨
𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂𑌸𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌵𑌾𑌂𑌶𑌾𑌃 । 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌨
𑌕𑌾𑌯𑌵𑌂𑌶𑌾𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌦𑍋𑌷 𑌦𑍋𑌹𑌮𑍈𑌦𑍇𑌯𑌨𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌂𑌶𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑌣 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌂𑌶𑌾𑌃 । 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌯
𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌾𑌂𑌶𑌾𑌃 । 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑌾𑌦𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵
𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌦𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑌂 𑌬𑌹𑌦𑍋𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰
𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

ஜடமாயிருந்தாலும் சேதனத்தைப்போல் தன்தன் கருமங்களைச் செய்தன. சர்வக்ஞனாகிய ஈசுவரன் மாயாலேச (அற்ப)த்துடன் வியஷ்டிதேகத்தைப் பிரவேசித்து அந்த மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்டவனாய் ஜீவத்துவத்தை யடைந்தான். மூன்று (ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண) சரீரங்களும்தானென்கிற பாவனையினாலே கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவத்தை யடைந்தான். ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி மூர்ச்சைமரணம் இந்த சுவபாவங்களோடு கூடினவனாய், துக்கத்திலழுந்தினவனாய், தண்ணீரிறைக்கிற ஏற்றம்போலவும் குயவன் திருகைபோலவும் பிறப்பிறப்புகளை யடைந்தவன்போல் பிரமையடைகிறான்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ-வது. அத்தியாயம்.

பின்னும், பைங்கலர் யாக்ஞவல்க்கியரை நோக்கி, சகலலோகங்களுக்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்கார கருத்தாவாயும் பிரபுவாயுமிருக்கிற ஈசுவரன் ஜீவத்துவத்தை யெப்படி யடைந்தானென்று கேட்டார். அதற்கு யாக்ஞ வல்க்கியர் சொல்லுகிறார். ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண தேகங்களுடைய உற்பத்தி விவரத்துடன் ஜீவேசுவர சுவரூபத்தை விவரமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஏகோமனதுடன் சாவதானமாய்க் கேள்.

ஈசுவரன் பஞ்சீகிருத மகாபூதங்களுடைய லேசத்தை (அற்பபாகத்தை) க்கிரகித்து வியஷ்டி சமஷ்டிரூபமான ஸ்தூல சரீரங்களைக் கிரமப்பிரகார மமைத்தார். மண்டையோடு, தோல், குடல், எலும்பு, மாம்ஸம், நகங்கள் இவைகள் பிரதிவியி னம்சங்கள். உதிரம், மூத்திரம், உமிழ்நீர், வேர்வை முதலானவை ஜலாம்சங்கள். பசி, தாகம், உஷ்ணம், மோகம், மைதுனம் (ஸ்திரீ புருஷர் சேர்க்கை) இவைகள் அக்கினியம்சங்கள். நடத்தல், எடுத்தல், சுவாசம் விடுதல் முதலானவை வாயுவம்சங்கள். காமக்குரோதாதிகள் ஆகாசாம்சங்கள். துவக்கு முதலியவைகளோடு கூடிய இக்கூட்டங்கள் கருமத்தினால் சம்பாதிக்கப் பட்டதாயும் பாலியமுதலிய அவஸ்தாபிமானத்திற் கிடமாயும் வெகு தோஷங்களுக் கிருப்பிடமாயுமிருக்கிற **ஸ்தூல சரீரமாயிருக்கிறது.**

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾𑌂𑌶 𑌭𑌾𑌗𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌦𑌾𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 । 𑌨𑌾𑌗 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌕𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌾 𑌉𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 । 𑌹𑍃𑌦𑌾𑌸𑌨𑌨𑌾𑌭𑌿𑌕𑌣𑍍𑌠 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿 𑌰𑌜𑍋𑌗𑌣𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 । 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨 𑌗𑌮𑌨𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶 𑌭𑌾𑌗𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 । 𑌗𑌲𑌵𑌦𑌨𑌨𑌾𑌭𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌭𑍍𑌰𑍂𑌮𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 । 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 । 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 । 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌵𑌾𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌵𑌹𑍍𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌪𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑌾𑌃 । 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌃 । 𑌅𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑌮𑌯𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌶𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 । 𑌅𑌥 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌪𑍁𑌰𑌂 ।

பிறகு பஞ்சீகிருத மகாபூத ரஜோம்சத்தினுடைய மூன்றுபாக சமஷ்டியிலிருந்து பிராணனை சிருஷ்டித்தார். பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன்கள் பிராணனுடைய விருத்திகள். நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்கள் உபப்பிராணன்கள். (இவைகளுக்கு) ஹிருதயம், ஆசனம், நாபி, கண்டம், சருவாங்கம் இவைகள் ஸ்தானங்கள். ஆகாசாதி ரஜோகுணத்தினுடைய நான்காவது பாகத்தினாலே கருமேந்திரியங்களை யுண்டாக்கினார். வாக்கு, பாத, பாணி, பாயு, உபஸ்தங்கள் அவைகளுடைய விருத்திகள். வசனாதான கமனவிசர்காநந்தங்கள் அவைகளுடைய விஷயங்கள். இப்படியே பூதசத்துவாம்சத்தின் மூன்று சமஷ்டி பாகங்களினாலே அந்தக் கரணத்தை சிருஷ்டித்தார். அந்தக்கரண மனோபுத்தி சித்தாகங்காரங்கள் அதினுடைய விருத்திகள். சங்கற்பம், நிச்சயம், நினைப்பு, அபிமானம் அநுசந்தானம் (சிந்தித்தல்), இவைகள் விஷயங்கள். கழுத்து, முகம், நாபி, ஹிருதயம், புருவமத்தியம் அவைகளுக்கு ஸ்தானங்கள். பூதங்களுடைய சத்துவத்தின் நான்காவது பாகத்தினாலே ஞானேந்திரியங்களை சிருஷ்டித்தார். காது துவக்கு கண் நாக்கு மூக்கு இவைகள் அவைகளுடைய விருத்திகள். சப்தஸ்பரிச ரூபரசகந்தங்கள் அவைகளின் விஷயங்கள். திக்கு, வாயு, சூரியன், வருணன், அசுவநீ தேவதைகள், அக்கினி, இந்திரன், உபேந்திரன், மிருத்தியு, பிரஜாபதி, சந்திரன், விஷ்ணு, சதுர்முகபிர்ம்மா, சம்பு (சிவன்), இவர்கள் கரணங்களுக்கு அபிமானி தேவ்வதைகள். அந்நமயப் பிராணமய மனோமய விக்ஞானமய ஆநந்தமய கோசங்களைந்து. அந்நரஸத்தினாலேயே யுண்டாய் அந்நரஸத்தினாலே விருத்தியடைந்து (வளர்ந்து அல்லது பெருத்து) அந்நசுவரூபமான பிரதிவியி லெது லயமடைகிறதோ அது அந்நமயகோசம். அதுவே ஸ்தூலசரீரம். கருமேந்திரியங்களுடன் பிராணாதிகளைந்தும் பிராணமயகோசம். ஞானேந்திரியங்களுடன் மனது மனோமயகோசம். ஞானேந்திரியங்களுடன் புத்தி விக்ஞானமயகோசம். இம்மூன்று கோசங்களும் லிங்கசரீரம். சுவரூபாக்ஞானம் (தன்வாஸ்தவ சுவரூபஞானமின்மை) ஆநந்தமயகோசம். இது காரணசரீரம். மேலும் ஞானேந்திரியங்களைந்து, கருமேந்திரியங்களைந்து, பிராணாதிகளைந்து, ஆகாசாதிபூதங்களைந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, அவித்தை, காமம், கருமம், தபஸ் இவைகள் புரம் (இவைகளடங்கிய பட்டணம்போன்ற தேகம்).

𑌈𑌶𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌦𑌾𑌭𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌦𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌈𑌶𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌤𑍍 । 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌈𑌶𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌅𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌲𑍇𑌶𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌿𑌤 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌗𑍁𑌃 । 𑌨𑍇𑌤𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌯𑍋𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌭𑌾𑌗𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌘𑌟𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌦𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑍋 𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌥 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍍𑌰𑍂𑌮𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌜𑍀𑌵 𑌆𑌪𑌾𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌭𑍁𑌕𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌫𑌲𑌂 𑌸 𑌏𑌵 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌸 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌭𑍌𑌮𑌵𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌵𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 । 𑌕𑌰𑌣𑍋𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌵𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

ஈசுவராக்ஞையினல் விராட்டானவன் வியஷ்டி தேகத்தைப் பிரவேசித்தும் புத்தியை யாசிரயித்தும் விசுவத்துவத்தை யடைந்தான். அந்த விசுவனுக்கு விக்ஞானத்மா, சிதாபாஸன், விசுவன், வியாவஹாரிகன், ஜாக்கிரத் ஸ்தூல தேகாபிமானி, கருமத்தினலுண்டானவன், என்று பெயராயிற்று. ஈசுவராக்ஞையினலே சூத்திராத்மா வானவன் வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரத்தைப் பிரவேசித்து மனதை யாசிரயித்துத் தைஜஸத்துவத்தை யடைந்தான். அவனுக்குத் தைஜஸன், பிராதிபாஸிகன், சுவப்னகற்பிதன், என்று பெயராயிற்று. ஈசுவராக்ஞையினலே மாயோபாதி அவ்வியக்தத்துடன் சேர்ந்தவன் வியஷ்டி காரணசரீரத்தைப் பிரவேசித்து பிராக்ஞத்துவத்தை யடைந்தான். அவனுக்குப் பிராக்ஞன், அவிச்சின்னன், பாரமார்த்திகன், சுஷுப்தியபிமானி, என்று பெயராயிற்று. அவ்வியக்த லேசமாகிற (அற்பபாகமாகிற) அக்ஞானத்தினலே மறைக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக ஜீவனுக்கு தத்துவமஸி முதலிய வாக்கியங்கள் பிர்ம்மத்துட னைக்கியத்தைச் சொல்லுகின்றன. வியாவஹாரிகனுக்கும் பிராதி பாஸிகனுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லவில்லை. அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பித சைதன்னியமெதுவோ அதுவே யவஸ்தாத்திரயத்தை (மூன்றவஸ்தைகளை) யடைகிறது. அது ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி யவஸ்தைகளை யடைந்து துக்கமுடையதாய்த் தண்ணீரிறைக்கிற ஏற்றம்போல பிறந்தவன்போலவு மிறந்தவன்போலவு மாகிறான். ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி மூர்ச்சை மரணமென்ற அவஸ்தைக ளைந்து. அந்தந்த தேவாநுக்கிரகம் (இந்திரியாபிமானி தேவதைகளுடைய அநுக்கிரகம்) அடைந்து காது முதலிய ஞானேந்திரியங்களால் சப்தாதி விஷயங்களை யறிகிறது ஜாக்கிரதவஸ்தை. அதில் புருவத்தின் மத்தியத்தையடைந்த ஜீவன் பாதம்முதல் சிரசுவரையில் வியாபித்து, செய்தல் கேட்டல் முதலிய சகல கிரியைகளுக்கும் கருத்தாவாகிறான். அந்தப்பலன்களை யநுபவிக்கிறவனு மாகிறான். அக்கருமி வேறே லோகத்திற்கு போய் அதேபலனை யனுபவிக்கிறான். அவன் சக்கிரவர்த்தியைப்போல வியவகாரத்திலிருந்து இளைப்படைந்து வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்க மார்க்கத்தை யாசிரயித்துக்கொண் டிருக்கிறான். (இந்திரியாதி) கரணங்க ளொழிவடைகையில் ஜாக்கிரத்தி லனுபவித்த பதார்த்தங்களுடைய வாசனையுடன் கிரகிக்கத்தக்கவஸ்து, கிரகிக்கிறவன் இந்தரூபமாயிருக்கிற தோற்றமுடையதே சுவப்னவஸ்தை.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌲𑍋𑌪𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌡𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌰𑍂𑌪𑌕𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌭𑌾𑌸𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌥𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌕𑌕𑌰𑌣𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌡𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑍀𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌦𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑌾𑌡𑌿𑌤𑌵𑌦𑍍𑌭𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌙𑍍𑌘𑍈𑌃 𑌕𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌮𑍃𑌤𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍀𑌵𑌭𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌦𑍇𑌹𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 𑌮𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑍋 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑌾𑌕𑍇𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍀𑌟𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑍈𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌕𑌤𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌰𑌕𑌾𑌲𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿 । 𑌅𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑍇𑌜𑍍𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌜𑍀𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌗𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

இதில் விசுவனே ஜாக்கிரத் வியவகார மொழிந்ததினல் நாடி மத்தியில் சஞ்சரிக்கிற தைஜஸத்துவத்தையடைந்து, வாசனரூபமாகிற ஜகத் விசித்திரத்தைத் தன்னுடைய காந்தியினலே விளங்கச்செய்துகொண்டு, இஷ்டப்படி (சஞ்சித கருமானுசாரமாய்) தானே யனுபவிக்கிறன். ஒரே கரணமாகிய சித்தத்தை யுடையதே சுஷுப்தியவஸ்தை. ஆகாரநிமித்தம் சுத்தியலைந்ததினு லிளைப்படைந்த பக்ஷியானது வயிறு நிறைந்தவுடன் தன் கூட்டைநோக்கி செல்வது எப்படியோ அப்படி ஜீவனும் ஜாகிர சுவப்ந பிரபஞ்சத்தில் வியவகரித்துக்கொண் டிருந்து இளைப்பாரும்பொருட்டு அக்ஞானத்தில் பிரவேசித்து, தன்னுடைய ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கிறன். தற்செயலாய்க் கொட்டாப்புளி தடி முதலியவைகளா லடிபட்டவன்போல, பயம் அக்ஞான மிவைகளால் இந்திரியக் கூட்டங்களுடன் நடுங்குகிறவன்போல் மரணத்திற்குச் சமானமான மூர்ச்சாவஸ்தையை யடைகிறன். ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி மூர்ச்சை யிந்த வவஸ்தைகளுக்கு அந்நியமாயும் பிர்ம்மாமுதல் ஸ்தம்பம் (சிறியபூச்சி) வரையிலுள்ள சகல ஜீவர்களுக்கும் பயத்தை புண்டுபண்ணுகிறதாயும் ஸ்தூலதேகத்தைவிட்டு விடுகிறதாயுமுள்ள மரணவஸ்தை யுண்டாகிறது. ஞான கருமேந்திரியங்கள் அவைகளுடைய விஷயங்கள் பிராணன்கள் இவைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு காமகருமங்களுடன், அவித்தை, பூதசூக்ஷ்மங்கள் இவைகளால் சூழப்பட்ட ஜீவனவன் வேறு தேகத்தையடைந்து மற்ருெரு லோகத்திற்குப் போகிறன். பூர்வ கருமபல பாகத்தினலே (பலனைக் கொடுக்கத் தலையெடுத்திருக்கிற கருமத்தினலே) சுழலிலகப்பட்ட பூச்சிபோல் ஒழிவடைகிறதேயில்லை. சத்கரும பரிபாகத்தினல் வெகு ஜன்மங்களுக்குப்பிறகு மனிதர்களுக்கு மோக்ஷயிச்சையுண்டாகிறது. அப்போது சத்குருவை யாசிரயித்து அநேககாலம் சுசுரூஷை செய்வதினலே பெந்தத்திலிருந்து எவனே ஒருவன் மோக்ஷமடைகிறன். விசாரிக்காததினல் பெந்தத்தையும், விசாரித்ததினல் மோக்ஷத்தையு மடைகிறன். ஆகையினலே எப்போதும் விசாரம் செய்யவேண்டியது. அத்தியா ரோபத்தினலேயும் அபவாதத்தினலேயும் சுவரூபத்தை நிச்சயிக்கக்கூடும். ஆகையால் ஜகத்ஜீவன் பரமாத்துமா இவர்களைக்குறித்து ஸதா விசாரிக்கவேண்டியது. ஜீவசுவரூபமும் ஜகத் சுவரூபமும் தெரிந்தால் பிரத்தியக் (கூடஸ்த சைதன்னியத்திற்கு) அபேதமாகிய பிர்ம்மந்தான் மிஞ்சுகிறது.

இரண்டாவதத்தியாயம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍈𑌙𑍍𑌗𑌲𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑌮𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿। 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌸𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌶𑌬𑌲𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌸𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌬𑍋𑌧𑍋𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌪𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌪𑌰𑌜𑍀𑌵𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌪𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌨𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑍇𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌯𑍇𑌕𑌤𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍃𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌦𑍀𑌪𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑍈𑌕𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌨𑍁𑌮𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌇𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍋𑌟𑌯𑍋𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌲𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿।

௩-வது. அத்தியாயம்.

பிறகு பைங்கலர் யாக்ஞவல்க்கியரை, மகாவாக்கிய விவரணம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்கு யாக்ஞவல்கியர் சொல்லுகிறார். தத்த்வமஸி=அது நீயாயிருக்கிறாய். த்வம் ததஸி = நீயது வாயிருக்கிறாய். த்வம் ப்ரஹ்மாஸி=நீ பிர்ம்மமா யிருக்கிறாய். ஆகையால், "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி=நான் பிர்ம்மமாயிருக்கிறேன்" என்று அநுசந்தானம் செய்யவேண்டியது. பாரோக்ஷ்யசபல:=பிரத்தியக்ஷமாகாமல் மறைந்திருக்கிறவனும் சர்வக்ஞத்துவாதி லக்ஷணமுடையவனும் மாயையை யுபாதியாயுடையவனும் சச்சிதாநந்த லக்ஷணனுமாகிய ஜகத் காரணனானவன் தத்பதத்திற்கு வாச்சியனாகிறான் (தத்பத மானது ஈசுவரனைக் குறிக்கிறதென்பது தாத்பரியம்). அவனே அந்தக் கரணத்தினாலே பேதப்பட்ட அறிவையுடைய "நான்" என்கிற நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறவன். (அவன்தான்) துவம்பத வாச்சியனாகிறான். (துவம்பதமானது அந்தக் கரணத்தினுடைய சம்பந்தத்தால் வேறுபோல் காண்கிற ஜீவனைக்குறிக்கிறது என்பது தாத்பரியம்). பரமாத்துமா ஜீவாத்மா இவ்விருவருக்குமுள்ள உபாதியாகிய முறையே மாயை அவித்தை இவைகளைவிட்டு தத்துவம்பதத்திற்கு லக்ஷியமாகிய தெதுவோ அதுவே (கூடஸ்தனுக்கு) அபேதமாயிருக்கிற பிர்ம்மம். தத்துவமஸி அகம்பிர்ம்மாஸ்மி இவைகளுடைய வாக்கியார்த்த விசாரமே சிரவணமாகிறது. ஏகாந்தத்தில் சிரவணத்தினுடைய அர்த்தானு சந்தானமே மனனமாகிறது. சிரவண மனனத்தினாலே தேடவேண்டிய வஸ்துவினிடத்தில் ஒரே நிலையாய் மனதை நிறுத்தலே நிதித்தியாஸமாகிறது. தியானம் செய்கிறவன் தியானம் இவைகளை (தியானம் செய்கிறவனொருவன், தியானமென்பதொன்று என்றபேதத்தை) விட்டுக் காற்றில்லாத ஸ்தலத்திலிருக்கிற தீபத்தைப்போல தியானிக்கப்படுகிற வஸ்துவாகவே சித்தமிருக்கும் நிலைமை சமாதியாகிறது. அப்போது ஆத்மசம்பந்தமான விருத்திக ளுண்டாகின்றன. அவைகள் தெரியக்கூடாதவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகள் ஸ்மரணத்தினா லனுமானிக்கப் படுகின்றன. இந்த அநாதி சமுசாரத்தில் சம்பாதிக்கப்படலான கருமகோடிகள், இதினாலேயே (ஆத்மசம்பந்த விருத்திகளினாலேயே) லயமடைகின்றன.

ததேதாப்யாஸபாடவாத் ஸ்வஸ்ய ஸ்தாரூட யோகாப்யாஸ ஷ்டுதி । ததேதயோக வித்வத்ஸம்யம் யச்ச ஏவம் ப்ராஹு: । வாஸநா ஜாலே நிஶ்ஶேஷ ...நா ப்ரவிலாபிதே சித்தஸ்யே ...ண்யாபாவே ஸர்வத்ரைகாத்ம்யே ப்ராப்தே ... ப்ரதிபந்தா பரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் ப்ராப்ய தத் த்வாஜீவந்முக்தோ பவதி । ... பஞ்சீக்ருதபூதாநா பஞ்சீகரணம் ... லோகாயத । ப்ரஹ்மாண்டம் தத் ... பாம்ஶ்ச காரணம் ப்ராபயித்வா தத் ஸூக்ஷ்மம் கர்மேந்த்ரியாணி ப்ராணாம்ஶ்ச ஜ்ஞாநேந்த்ரியாண்யேவ காரண பதஷ்டயம் ... த்ய ஸர்வாணி பௌதிகாநி காரணபூத பஞ்சகே ஸம்யோஜ்ய பூமிம் ஜலே ஜலம் வஹ்நௌ வஹ்நிம் வாயௌ வாயும் ஆகாஶே சாகாஶம் அஹங்காரே சாஹங்காரம் மஹதி மஹத் அவ்யக்தே அவ்யக்தம் பரமே ஶ்வரேண விலயேத் । ... உபாதிவிலயாத் ... நிர்விஶேஷ । பஞ்சீக்ருத பூதாநாம் ஸம்பவ ... நிர்விஶேஷ: । ... பஞ்சீகரணம் ப்ராப்ய ... காரண ... தத்காரணம் ... ப்ரத்யகாத்மநி விலயேத் । ... ப்ராஜ்ஞ ... ப்ரத்யகாத்மநி விலயேத் । ... ஜ்ஞாநாத் ... அஹங்காரேண ... பரமாத்மநி ... பவதி । ததேதாப்ரா ... ததேவாபாயம் ... பவதி । ... ஶாஸ்த்ரஜ்ஞா: ...

பிறகு அப்பியாசத் திரமையினுலே அநேகவிதமா யெப்போதும் அமிருததாரை வருஷிக்கிறது. ஆகையினுலே யோகமறிந்தவர்க ளிந்தசமாதியைத் தருமமேகமென்று சொல்லுகிருர்கள். இதினுல் வாசனுக்கூட்டங்கள் மிச்சமன்றி லயம் செய்யப்பட்டும் சஞ்சிதபுண்ணிய பாபகருமங்கள் முழுதும் நிர்மூலம் செய்யப்பட்டும் போகையில் முன் காணப்படாமலிருந்தாலும் இந்த (தத்துவமஸி, அகம்பிர்ம்மர்ஸ்மி) வாக்கியமானது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தடையற்ற பிரத்தியக்ஷமாகிய சாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்கிறது. அப்போது ஜீவன் முக்தனுகிருன். ஈசுவரன் பஞ்சீகிருத பூதங்களை யபஞ்சீகரணம்செய்ய விச்சித்தான் (லயம் செய்வித்தான்). பிர்ம்மாண்டத்தையும் அதிலுள்ள காரியரூபமான லோகங்களையும் காரணத்துவத்தை யடைவிப்பித்து பின்பு சூக்ஷ்மாங்கமாகிய கருமேந்திரியங்கள் பிராணன்கள் ஞானேந்திரியங்கள் அந்தக்கரண சதுஷ்டயம் இவைகளை யொன்ருய்சேர்த்தும் பூதசம்பந்தமானவைகளை யெல்லாம் காரணமாகிய பஞ்சபூதத்தில் சேர்த்தும் பூமியை ஜலத்திலும் ஜலத்தை யக்கினியிலும் அக்கினியை வாயுவிலும் வாயுவை ஆகாசத்திலும் ஆகாசத்தை யகங்காரத்திலும் அகங்காரத்தை மகத்தத்துவத்திலும் மகத்தத்துவத்தை யவ்வியக்தத்திலும் அவ்வியக்தத்தைப் புருஷனிலும் கிரமமாய் லயிக்கச்செய்கிருன். விராட், ஹிரண்ணியகருப்பன், ஈசுவரன் இவர்கள் (மாயா) உபாதிநீங்கியபடியினுல் பரமாத்துமாவில் லயிக்கிருர்கள் (ஐக்கிய மடைகிருர்கள்). பூர்வ கருமத்தினுல் சம்பாதிக்கப்பட்ட பஞ்சீகிருத மகாபூதத்தினு லுண்டான ஸ்தூலதேகமானது கரும க்ஷயத்தினுலும் ஸத்கரும பரிபாகத்தினுலும் அபஞ்சீகரணமாய் சூக்ஷ்மத்துடன் கலந்து காரண ரூபத்துவத்தை யடைந்து அதற்குக் காரணமாகிய பிரத்தியகாத்துமாவாகிற கூடஸ்தனிடத்தில் லயிக்கிறது. விசுவன் தைஜஸன் பிராக்ஞன் இவர்களுக்குத் தம்தம் (அவித்தியா) உபாதிபோய் விட்டதினுலே பிரத்தியகாத்துமாவி லடங்குகிருர்கள் (ஐக்கியமாகிருர்கள்). அண்டமானது ஞானுக்கினியினு லெரிக்கப்பட்டு காரணங்களுடன் பரமாத்துமாவில் லயமடைகிறது. ஆகையால், பிராம்மணனுனவன் ஜாக்கிரதையா யிருந்துகொண்டு தத்துவம் பதத்திற்கு ஐக்கியத்தையே யெப்போதும் அநுசந்தானம் செய்யவேண்டியது. அதற்குப் பிறகு மேகம்விலகின சூரியனைப்போல் ஆத்மா பிரகாசிக்கிருன். கலசத்தில் (குடத்தில்) இருக்கிற தீபம்போல் சரீரமத்தியிலிருக்கிற ஆத்மாவைத் தியானம் செய்யவேண்டியது.

ஸம்ம்ருஷ்ட ஆத்மாத்மாந ஏவேஹ ஜ்யோதிரிவாசலம் | ப்ரகாஶ யஜ்ஞேஜ்ஞ்யம் த்யாயேத்க்ருஷ்ட்யா ஈவத்யம் | த்யாயந்நாஸ்தே முநிஶ்சைவ ஆஸுப்தேராம்ருதேஸ்து ய: | ஜீவந்முக்தபதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே காலஸாத்க்ருதே | விஶத்யதேஹமுக்தத்வம் பவநோऽஸ்பந்ததாமிவ | அஶப்தமஸ்பர்ஶமரூபமவ்யயம் ததாऽரஸம் நித்யமகந்தவச்ச யத் | அநாத்யநந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் ததேவ ஶிஷ்யத்யமலம் நிராமயமிதி || த்ருதீயோऽத்யாய: ||

அத சதுர்தோऽத்யாய:.

அத ஹ பைங்கல: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யம் ஜ்ஞாநிந: கிம் கர்ம கா ச ஸ்திதிரிதி | ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: | அமாநித்வாதிஸம்பந்நோ முமுக்ஷுரேகவிம்ஶதி குலம் தாரயதி | ப்ரஹ்மவிந்மாத்ரேண குலமேகோத்தரஶதம் தாரயதி | ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி ஶரீரம் ரதமேவ ச | புத்திம் து ஸாரதிம் வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச | இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹுர்விஷயாம்ஸ்தேஷு கோசராந் | ஜங்கமாநி விமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிண: | ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர்மஹர்ஷய: | ததோ நாராயண: ஸாக்ஷாத்த்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: |

(எப்படியெனில்) அங்குஷ்ட மாத்திரனும் (கைப்பெருவிரல் நடுவிலிருக்கிறவரை வரையிலுள்ள அளவு, அல்லது ஒரு அங்குல அளவுள்ளவனும்) புகையில்லாத ஜோதி சுவரூபனும் உள்ளேயிருந்து (சகலத்தையும்) பிரகாசிப்பிக்கிறவனும் நாசமற்றவனுயு மிருக்கிற ஆத்மாவாகிய கூடஸ்தனைத் தியானிக்கவேண்டியது. எந்த முனியானவன் தூக்கம்வருகிற வரையிலும் மரணமடைகிற வரையிலும் தியானித்துக்கொண் டிருக்கிறானோ அவன் இந்தத்தேகம் காலத்திற்குச் சுவாதீனமானபோது (பிராரப்தம் முடிந்து தேகம் நீங்குகிறகாலம் வந்தபோது), ஜீவன் முக்ததெசையை விட்டுக் காற்று அசைவற்ற தன்மையை யடைந்ததுபோல் அதேக (விதேக அல்லது இனி தேகமடையாததாகிய) முக்தித்துவத்தை யடைகிறான். சப்தமற்றதும் ஸ்பரிச மற்றதும் ரூபமற்றதும் நாசமற்றதும் இரஸமற்றதும் நித்தியமானதும் வாசனையற்றதும் ஆதியந்த மற்றதும் மகத்தத்துவத்திற் கப்புறப்பட்டதும் சாசுவதமானதும் அழுக்கற்றதும் வியாதியற்றதுமாகிய அது (பிர்ம்மம்) ஒன்றே மிஞ்சுகின்றது.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௪ - வது அத்தியாயம்.

பிறகு பைங்கலர் யாக்ஞவல்க்கியரை, ஞானிகளுக்குக் கருமமென்ன? (அவர்களுடைய) ஸ்திதி எப்படிப்பட்டது? என்று கேட்டார். யாக்ஞவல்க்கியர் சொல்லுகிறார். அமாநித்துவம் * முதலிய சம்பத்தையுடைய முமுக்ஷுவானவன், இருபத்தியொரு குலத்தைக்கரையேற்றுகிறான். பிர்ம்மவித்தாக விருக்கிற மாத்திரத்தினாலே நூற்றொருகுலத்தைக் கரையேற்றுகிறான். ஆத்மாவைத் தேராளியாகவும் சரீரத்தைத் தேராகவும் அறி. புத்தியைச் சாரதியாகவும் மனதைக் கடிவாளமாகவு மறி. இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும் விஷயங்களை மார்க்கமாகவும் (குதிரைகள் செல்லும்வழியாகவும்) ஹிருதயங்களை நடக்கிற விமானங்களாகவும் ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரிய மனதுகளுடன் கூடிய ஆத்மாவை போக்தா (விஷயங்களை யனுபவிக்கிறவன்) என்று மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், சாக்ஷாத் நாராயணனே ஹிருதயத்தி லுறுதியாயிருக்கிறார்.

---

* அமாநித்துவம் முதலிய இருபது குணங்களின் விவரம் ஸ்ரீ பகவத்கீதை அத் - ௧௩ - ௬ - அ - முதல் ௧௨ - வரையிலுள்ள வைகளில் காண்க.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑌕𑌃𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌯
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌹𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰 𑌭𑌾𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌮
𑌵𑌾𑌤𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 । 𑌤𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌾
𑌵𑌾𑌨𑌨𑌂𑌤𑌰𑌂 । 𑌵𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌵𑌰𑌜𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑌂 𑌨𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌯𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌨
𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌂 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌕𑌿𑌰𑌯𑌾 । 𑌨𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌤
𑌸𑍁𑌷𑍁𑌮𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌡𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑌾𑌯𑌯𑌾 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌸𑍍𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌸𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾
𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌦𑍃𑌢𑌂 । 𑌭𑌾𑌵
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌭𑌾𑌵𑌭𑍋 𑌨𑌵
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌨𑌨
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑌿 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 । 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌮𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌭𑌾𑌵
𑌵𑌦𑌂 𑌮𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

பிராரப்த கருமம் முடிகிறவரையில் பாம்புச்சட்டையில்போல் வியவகரிக்கிறான் (பாம்பு, கழட்டிவிட்ட தன்சட்டையில் அபிமானமற்றிருக்கிறதுபோல தேகத்தில் அபிமானமற்றிருக்கிறான்). இப்படிப்பட்ட தேகத்தையுடைய முக்தனானவன் இருப்பிடமில்லாதவனாய் சந்திரனைப்போல (சந்திரன்தன் சஞ்சாரத்தினால் ஒருவருக்கும் துன்பமின்றி சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறதுபோல) சஞ்சரிக்கிறான். தீர்த்த (புண்ணிய நதி முதலியன அல்லது புண்ணியக்ஷேத்திர) ங்களிலாவது சண்டாளன் வீட்டிலாவது (இன்னவிடத்தில் தேகத்தை விடவேண்டுமென்கிற நியமமற்றவனாய்) சரீரத்தைவிட்டு கைவல்லியத்தை (மோக்ஷத்தை) படைகிறான். அந்த (ஜீவன்முக்தன் விட்டுவிட்ட) ச்சரீரத்தை (பார்த்தவன்) திக்பலி கொடுக்கவேண்டியது. அல்லது, புதைக்கவேண்டியது. புருஷனுக்கு (ஞானிக்கு) த்தான் சந்நியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கல்ல. பிர்ம்மசுவரூபமாயிருக்கிற சந்நியாசிநிமித்தம் ஆசௌசம் (அந்தச் சந்நியாசி இறந்ததினால் சாதீட்டு) இல்லை. அக்கினிகாரியமுமில்லை (அவனுடைய தேகத்தை அக்கினியினலெரிக்க வேண்டியதில்லை. அல்லது அந்தப் பிரேத விஷயமாய் அக்கினியில் ஹோமம்முதலியன இல்லை). பிண்டமில்லை உதகக்கிரியை (ஜலத்தினால் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம் முதலியன) இல்லை. பார்வணாதிகள் (மாசிகம் சிரார்த்தம் முதலியன) இல்லை. வெந்ததை யெப்படி மறுபடியும் வேகவைக்கிறதில்லையோ அப்படி யெரிந்துபோனதைமறுபடி யெரிக்கிறதென்பதில்லை (அந்த முக்தனுடைய தேகமானது ஞானமாகிற அக்கினியினாலே யெரிக்கப்பட்டதாகையாலதை மறுபடி யெரிக்கவேண்டியதில்லை என்பது கருத்து). ஞானக்கினியின லெரிக்கப்பட்டுப்போன தேகத்தையுடையவனுக்கு சிரார்த்தமுமில்லை. (அபர) கிரியையுமில்லை. உபாதி (அக்ஞானம்) எதுவரையி லிருக்கிறதோ அதுவரையில் குருவுக்கு சுசுரூஷை செய்யவேண்டியது. குருவிடத்தில்போல் குரு பத்தினியிடத்திலும் அவருடைய புத்திரர்களிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவேண்டியது. சுத்தமான மனதையுடையவனும் சுத்தமான சித்ரூபனும் பொறுமை யுள்ளவனும் அவனே (பிர்ம்மமே) "நான்" என்கிற ஞானமடையப்பட்டதினாலே பகுத்தறிவையடைந்து பரமாத்துமாவிடத்தில் ஹிருதயத்தை நிறுத்தி தேகத்தில் சாந்தி பதமடைந்தால் (தேகேந்திரியாதிகளுடைய வியாபாரங்களொழிந்தால்) அப்போது மனோபுத்தி சூனியமாய் ஜோதிசுவரூபமாகிறான்.

𑌅𑌮𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌯𑌸𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍇𑌦𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌯𑍋𑌗𑌿
𑌨𑍋 𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌦𑍂𑌰
𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌪𑌿𑌨𑌦𑍂𑌰𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌂𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾𑌜𑌲𑍇 𑌜𑌲𑌂
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌂𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑍇 𑌘𑍃𑌤𑌂𑌘𑍃𑌤𑍇 । 𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌃 । 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌕𑌾𑌰
𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌯𑌦𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑌃𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌵𑌿𑌮𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌭𑌂 । 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌤𑍋𑌯 𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌰𑍂
𑌪𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌦𑍃
𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌲𑍍𑌕𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑍃𑌤𑍋𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌯𑍇𑌨
𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 । 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌲𑌯𑌂𑌗𑌤𑌃
𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌲𑌯𑌂𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌸𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌂
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ।

அமிருதத்தினல் திருப்தியடைந்தவனுக்குப் பாலினு லென்னப்பிரயோஜனம்?. இப்படித் தன்னுடைய வாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு வேதங்களினு லென்னப்பிரயோஜனம்?. ஞானு மிருதத்தினல் திருப்தியடைந்த யோகிக்குச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஏதாவது செய்யவேண்டியதா யிருக்குமாகில் அவன் தத்துவத்தை யறிந்தவனல்ல. பிரத்தியகாத்மா வானவன் (கூடஸ்தன்) தூரஸ்தனுனலும் (துர்லபனுனலும்) தூரஸ்தனல்ல. தேகத்திலிருந்தாலும் தேகமுடையவனல்ல. சர்வவியாபியாயிருக்கிறுன். ஹிருதயத்தை நிர்மலமாக்கி அநாமயத்தை (பிர்மத்தை) ச்சிந்தித்து "நானே" பரமாயும் (சிரேஷ்டமாயும்) சகலமுமா யிருக்கிறேனென்று பார்ப்பதுவே சிரேஷ்டமான சுகம். ஜலத்துடன் சேர்க்கப்பட்ட ஜலமும் பாலுடன் சேர்க்கப்பட்ட பாலும் நெய்யுடன் சேர்க்கப்பட்ட நெய்யும்போல ஜீவாத்ம பரமாத்மா பேதமற்றதாகிறது. தேகமானது ஞானத்தினல் பிரகாசித்து புத்தியானது அகண்டாகாரரூபமா யெப்போதாகிறதோ அப்போது வித்வானுனவன் பிர்மஞான்மாகிற அக்கினியினுலே கருமபெந்தத்தைத் தெகித்துவிடுகிறுன். அதின்பிறகு பரிசுத்தமாயும் பரமேசுவரனென்கிற பெயரையுடைய அத்துவைத சுவரூபமாயும் நிர்மலமான ஆகாசம்போல் ஒளியாயுமாகிறுன். ஜலத்தில் ஜலம்சேர்ந்தா லெப்படியோ அப்படிப்போல ஆத்மா நிருபாதிகனுகிறுன் (ஆத்மாவுக்கு பாதியான ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணதேகங்கள் நீங்கி தன் சுவசுவரூபமான பிர்ம்மமாகிறுன்). ஆத்மாவானவன் ஆகாசத்தைப்போல புலப்படாத ஆகாரத்தையுடையவன் (ஆனதால்) அந்தப் பரமாத்துமா, வாயுவைப்போல் காணப்படுகிறதில்லை. அவன் வெளியிலு முள்ளேயுமிருந்தாலும் அசைவற்ற ஆத்மாவா யிருக்கிறுன். ஞானமாகிற வெளிச்சத்தினுலே அந்தராத்மா அறிகிறுன்.

ஞானியானவன், எங்தெந்தவிடத்தி லெவ்விதமாய் மரணமடைந்தாலும் எங்கும் பரவிய ஆகாசம்போல அந்தந்தவிடத்திலேயே லயமடைகிறுன். வாஸ்தவமாய் கடாகாசம்போல ஆத்மாவானவன் லயமடைகிறதாக வறியத்தக்கது. அவன் நிராலம்பம் (பற்றற்றது) ஆகிய ஞானப்பிரகாசத்தை யெவ்விடத்திலு மடைகிறுன்.

தஸ்மை அஷ்டஸஹஸ்ராணி யேகவாஹஸ்யேதர் நஸ்ஃ। வனத ஸ்ய யத்ரா நயொமஸ்ய கஷாம் நாஹந்தி ஷோடஶீம் । ஜஹ்ஜாந ஜிஹ்வஜ்ஞயம் தஸ்வந்ம் ஜாதந்ஜிஹ்வதி । கவிவஷ்ந் ஸஹஸ்ராய ஸ்ராஸ்ராஷம் நாயிமஹ்வதி । விஜ்ஞேயாக்ஷர தந்மாத்ரா ஜீவித ஞ்வாவி ஸஞ்ஜம் । விஹாயஸாஸ்த்ர ஜாஞாநி யஸ்தஸ்ய தஜவா ஸ்யதாம் । கநஞகநாஶளவஞ் ஜவாயஜ்ஞ ஸ்தேயேவவ । தீக்ஷ்ண யாத்ராஹி மஜநம் யாவத்க்ஷம் நவிந்தி । கஹம்ப்ரஹ்மதி நிய தம் மொக்ஷஹேதம் ஜஹ்வாத்நாம் । தேவஜ பஜமோக்ஷாய நஜ ஜதி ஜஜதிவ। ஜஜதி பயந்தஜஞந ஜஜத்விஜவ்யதே । ஜஜ ஸொஹ்யந் நீஹாவெ ஸௌஜம் ஸௌநவொபஷஹ்யதே । யஜ யாதந்நீஹாவ ஷ்வாதத்வஜவஜம் । யத்ரயத்ர ஜமாயாதி த த்ரதத்ரவஸம்வஜம் । தத்ர தத்ரவஸம்ப்ரஹ்ம ஸவந்த்ரஸவஸ்லிதம் ஹநத்ராந்நஷி ஹிரகாஸம் க்ஷயாதந்ஃ வஞ்ஜயேதந்ஷம் । நாஹ ப்ரஹ்மதி ஜாநாதி தஸ்யஜந்தி நஜாயதே । யஜ தஜவநிஷஜ ஜயீதேவொஷ்ந வஞ்ஜேதாஹவதி । ஸப்ரஹ்மவஞ்ஜேதா ஹவதி । ஸ விஷ்ணுவஞ்ஜேதாஹவதி । ஸ ஸவெஷு தீயெஷு ஸ்நாதோ ஹவதி ।

மனிதன் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஒற்றைக்காலால்நின்று தபஸ் செய்தாலும் இந்தத்தியான யோகத்தினுடைய பதினாறிலொருபங்குக்குச் சமமாகாது, இன்னது ஞானம், இன்னது ஞேயம் (ஞானத்திற்கு விஷயமானவஸ்து), என்பதை யறிய இச்சையுள்ளவன் ஆயிரம்வருஷம் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்தாலும் அதின் முடிவை யறிகிறதில்லை. (ஆத்மாவை) நாசமற்றதாகிய அக்ஷரசுவரூபமாக அறியத்தக்கது. ஜீவித்திருக்கிற தென்பதோ நிலையற்றதா யிருக்கிறது. சாஸ்திரக்கூட்டங்களை விட்டு எது சத்தியமோ அது உபாசிக்கத்தக்கது. அநேகமான கருமம், சௌசம், ஜபம், யக்ஞம், அப்படியே தீர்த்தயாத்திரை, இவைகளைத் தத்துவத்தை யறிகிறவனாயி லனுஷ்டிக்கவேண்டியது. எப்போதும் "நானே பிர்ம்மம்" என்றிருக்கிறது மகாத்துமாக்களுக்கு மோக்ஷஹேதுவானது. பெந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கு மிரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. (அவையாவன) என்னுடையதென்பதும் என்னுடையதல்ல வென்பதுந்தான். என்னுடைய தென்பதினாலே பிராணிகள் (பெந்தத்தில்) கட்டுப்படுகிறார்கள். என்னுடையதல்ல வென்பதினாலே விடுபடுகிறார்கள். மனதானது உன்மனீபாவம் (விருத்தியற்ற அல்லது சலனமற்ற நிலைமையை) அடைந்தால் துவைதம் ஒருபோதும் காணப்படுகிறதில்லை. எப்போ துன்மனீபாவம் வருகிறதோ அப்போது அதுவேதான் பரமபதம். மனதானது எங்கெங்கே போகிறதோ அங்கங்கே பரமபதம் (என்றால், மனோவியாபார மற்றுப்போனால் அப்போது "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம = இந்த ஜகத்தெல்லாம் பிர்ம்மசுவரூபம்" என்ற சுருதி வாக்கியப்படி மனது பற்றுகிற சகலவஸ்துக்களும் பிர்ம்மத்தைத் தவிர அந்நியமாயில்லை யாகையால் மனதிற்கு விஷயமான வஸ்து பிர்ம்மமே. அந்தப் பிர்ம்மத்தில் மனது லயமடைவதுதான் பரமபதம்) அங்கங்கே சகலத்திலும் சமமாயிருக்கிறது பிர்ம்மமே. ஆகாசத்தை முஷ்டியினா லடிக்கலாம், உமியைத்தின்று பசியை யாற்றிக்கொள்ளலாம் (இப்படிப்பட்ட சக்தியை யுடையவனானாலும்கூட) "நானே பிர்ம்மம்" என்றறியாதவனுக்கு முக்தியுண்டாகிறதில்லை.

இந்த உபநிஷத்தை யெவன் அத்தியயனம் செய்கிறானோ அவன் அக்கினியைப்போல் பரிசுத்தனாகிறான். பிரும்மாவைப்போல பரிசுத்தனாகிறான். விஷ்ணுவைப்போல் பரிசுத்தனாகிறான். அவன் சகலமான தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நாநம் செய்தவனாகிறான்.

ஸ ஸர்வேஷு வேதேஷ்வதீதோ ভவதி । ஸ ஸர்வைர்வே
வ்ரதசர்யா ஸர்வசரிதோ ভவதி । தேநேதிஹாஸ புராண
நாம் ருத்ராணாம் ச ஶதஸஹஸ்ராணி ஜப்தாநி ফலாநி ভவந்தி ।
ப்ரணவாநாமயுதம் ஜப்தம் ভவதி । தஶ பூர்வாந் தஶோத்தரா
புநாதி । ஸ பங்க்திபாவநோ ভவதி । ஸ மஹாந் ভவதி । ப்ரஹ்ம
ஹத்யா ஸுராபாந ஸ்வர்ணஸ்தேய குருதல்பகமந தத்ஸம்யோ
பாதகேப்ய: பூதோ ভவதி । தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா ப
ஶ்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் தத்விப்ராஸோ விபந்
வோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் । ஓம் ஸத்
மித்யுபநிஷத் । ஸப்தமோऽத்யாய: ॥

ஓம் ஆப்யாயந்து இதி ஶாந்தி:

இதி ஸாமவேதீயா மைத்ரேயோபநிஷத் ஸமாப்தா.

அவன் சகல வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவனாகிறான். அவன் சகலவேத விருதங்களையு மனுஷ்டித்தவனாகிறான். அவனுக்கு இதிஹாச புராணங்களும் ருத்திரங்களும் நூறாயிரம்ஜபித்த பலனுண்டாகிறது. அவன் பதினாயிரம் பிரணவம் ஜபம்செய்தவனாகிறான். முன் பத்துத்தலைமுறை பின் பத்துத்தலைமுறையை பரிசுத்தம் பண்ணுகிறான். பங்திபாவனம் செய்தவனாகிறான். அவன் மகானாகிறான். பிர்ம்மஹத்தி சுராபானம் சுவர்ணஸ் தேயம் குருதல்பகமனம் செய்தவும் அப்படிப்பட்ட செய்கையை யுடையவர்களுடைய சகவாசம் செய்தவும் பாபங்களிலிருந்து பரிசுத்தனாகிறான். ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கிற கண்ணைப்போல (ஆகாசத்தில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களைக் கண்ணானது தடையன்றி பார்க்கிறதுபோல) அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை ஞானிகளெப்போதும் பார்க்கிறார்கள். எப்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிற ஞானக்கண்களையுடைய பிராம்மணர்கள் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமெதுவோ அதை அநேகவிதமாய் ஸ்தோத்திரம் செய்துக்கொண்டு பிரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஓம் ஸத்திய மித்யுபநிஷத்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பைங்களோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஒழி தததஸ.

𑍐

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌸𑌹𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑍐॥ 𑌅𑌥𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌠𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌷𑌿𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂। 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌗𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 । 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨 𑌗𑌮𑌨𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃। 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂। 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 । 𑌮𑌨𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂𑌗𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌵𑌦𑌨 𑌮𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿। 𑌅𑌸𑍍𑌥𑌿𑌚𑌰𑍍𑌮𑌨𑌾𑌡𑍀𑌰𑍋𑌮 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂𑌶𑌾𑌃। 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍍𑌮𑌰𑌕𑍍𑌤𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌅𑌬𑌂𑌶𑌾𑌃। 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍍𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌮𑍋𑌹 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌲𑍇𑌖𑌨 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌮𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌯𑍋𑌃।

ஹரி: ஓம்.

ஓம்வாஸுதேவாய நம:.

ஸ்ரீகுரவேநம:.

சாரீரகோபநிஷத்

ஸஹநாவவதுசாந்தி.

பூமிமுதலிய (பிரதிவி அப்பு அக்கினி வாயு ஆகாசம்) மகாபூதங்களுடைய சேர்க்கைதான் சரீரம். (அந்தச் சரீரத்தில்) எதுகடினமோ அது பூமி. எதுதிரவமோ (நெகிழ்ச்சியுள்ளதோ) அது ஜலம். எது உஷ்ணமோ அது அக்கினி. எது சஞ்சரிக்கிறதோ அது வாயு. எது குழாயோ அல்லது துவாரமுள்ளதோ அது ஆகாசம். காதுமுதலியவை ஞானேந்திரியங்கள். காது ஆகாசாம்சம். துவக்கு வாயுஅம்சம். கண் அக்கினிஅம்சம். நாக்கு ஜலாம்சம். வாசனை (மூக்கு) பூமியம்சம். இவ்விதமான இந்திரியங்களுக்கு முறையே சப்தஸ்பரிசரூபரஸகந்தங்கள் விஷயங்கள். இவைகள் முறையே பூமிமுதலியவைகளிலிருந்துண்டானவை. வாய், கை, கால், பாயு, உபஸ்தம், இவைகள் கருமேந்திரியங்கள். இவைகளின் செய்கை முறையே பேசுதல், எடுத்தல், நடத்தல், ஜலமலம் விடுதல், ஆநந்தித்தல், இவைகள்தான். இவைகளும் முறையே பூமிமுதலிய மகாபூதங்களிலிருந்துண்டானவை. அந்தக்கரண சதுஷ்டயமென்பவை, மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் நான்கு. அவைகளின் காரியங்கள் முறையே சங்கற்பம் விகற்பம் (முறையே எண்ணம், சந்தேகம், இவ்விரண்டும் மனதின்காரியம்), நிச்சயம் (இது புத்தியின் காரியம்), அபிமானம் (அகங்காரத்தின் காரியம்), அவதாரணம் (முந்திச்செய்த யாதொருகாரியங்களின் நினைப்பு, இது சித்தத்தின் காரியம்), இவைகளே. மனதிற்கிருப்பிடம் கண்டம். புத்திக்கிருப்பிடம் முகம். அகங்காரத்திற்கிருப்பிடம் ஹிருதயம். சித்தத்திற்கிருப்பிடம் நாபிஸ்தானம். எலும்பு தோல் நாடி மயிர் மாம்சம் இவைகள் பூமியம்சம். மூத்திரம் கபம் ரக்தம் சுக்கிலம் வேர்வை இவை ஜலாம்சம். பசிதாகம் சோம்பல் மோகம் மைதுனம் இவைகள் அக்கினியம்சம். நடத்தல் கீறுதல் கண்களை மூடுதல் திறத்தல் முதலியன வாயுவம்சம்.

[illegible] 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 । 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌾 𑌅𑌪𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 । 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾𑌯𑍁𑌗𑍁𑌣𑍌 । 𑌶𑌬𑍍𑌦 𑌏𑌕 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 । 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕 𑌰𑌾𑌜𑌸 𑌤𑌾𑌮𑌸 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 । 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃 । 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌾 𑌶𑍌𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂 । 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌦𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍍𑌵 𑌆𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌹𑌿𑌂𑌸𑍍𑌰𑌤𑌾 । 𑌏𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌏𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃 । 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌮𑍋𑌹𑌰𑌾𑌗𑍌 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌚𑍌𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌚 । 𑌏𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍋𑌽𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌮𑌸 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 । 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯 𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌕𑌰𑌣 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌃 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌕 𑌕𑌰𑌣𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍇𑌵𑌲 𑌜𑍀𑌵𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌉𑌨𑍍𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤 𑌨𑌿𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥 𑌜𑍀𑌵𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇

காமம் குரோதம் லோபம் மோகம் பயம் இவை ஆகாசாம்சம். சப்தஸ்பரிச ரூபரஸகந்தங்கள் பூமியின் குணங்கள். சப்தஸ்பரிச ரூபரஸங்கள் ஜலங்களின் குணங்கள். சப்தஸ்பரிசரூபங்கள் அக்கினியின் குணங்கள். சப்தஸ்பரிசங்கள் வாயுவின்குணங்கள். சப்தமொன்றே ஆகாசத்தின்குணம். சாத்துவிகராஜஸ தாமஸமென குணங்கள் மூன்று. கொல்லாமை, சத்தியம், களவாமை, பிர்ம்மசரியம் (வியபசாரமின்மை), பிறர்பொருளில் அவாவின்மை, கோபமின்மை, குரு சுசு ரூஷை, சுத்தி (தேக சுத்தி மனச்சுத்தி), சந்தோஷம், நேர்மை, தன்னைப்புகழாமை, டம்பமின்மை, ஆஸ்திக்கியம் (தெய்வம், வேதசாஸ்திரம் இவைகளில் நம்பிக்கை), பிறருக்குத்தீங்கு செய்யாமை, இவைகள் எல்லாம் முக்கியமாய் ஸாத்துவிகனுடைய குணங்கள் என்று அறிந்துகொள்ளத்தக்கவை.

"நான் கருத்தாவாயிருக்கிறேன் நான் போக்தாவாயிருக்கிறேன் வாசாலகனுயிருக்கிறேன் அபிமானமுடையவனு யிருக்கிறேன்" என்பவைகள் ராஜஸனுடைய குணங்களென்று பிர்ம்மவித்துக்களால் சொல்லப்படுகின்றன. நித்திரை சோம்பல் மோகம் ஆசை மைதுனம் களவு இவைகள் தாமஸனுடைய குணங்களென்று பிர்ம்மவாதிகளால் சொல்லப்படுகின்றன. சத்துவகுணமுடையவன் மேலே (சுவர்க்காதிலோகத்தில் பிறப்பை யடைகிறுன்). இராஜஸ குணமுடையவன் நடுவில் (பூலோகத்தில் பிறப்பையடைகிறுன்). தாமஸகுண முடையவன்கீழே (நரகம்முதலிய லோகத்தில் பிறப்பையடைகிறுன். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பகவத்கீதை கச - வது அத்தியாயம், கஅ - வது சுலோகத்தில் காண்க).

ஸம்மியக்ஞானம் (பிர்ம்மஞானம்) சாத்துவிகம். தருமஞானம் இராஜஸம். அக்ஞானமாகிய இருட்டுத்தாமஸம். ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி துரீயம் என அவஸ்தைகள் நான்கு. ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் (பத்து) அந்தக்கரணங்கள் நான்கு. இப் பதிநான்கு கரணங்களுடன் கூடியிருக்கிறது ஜாக்கிரம். அந்தக்கரணங்கள் நான்குடன் கூடியது சுவப்னம். சித்தமொன்றையே யுடையது சுஷுப்தி. ஜீவனோடு மாத்திரம் கூடியிருக்கிறது துரீயம். உந்மீலிதஃ=கண்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறவன், நிமீலிதஃ = கண்களை மூடிக்கொண் டிருக்கிறவன், மத்யஸ்தஃ=கண்களை மூடாமலும் திறக்காமலுமிருக்கிறவன், (ஆகிய இந்த ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி அவஸ்தைகளிலெல்லா மிருக்கிற) ஜீவாத்ம பரமாத்துமாக்களுக்

ஜீவாத்மா க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி விஜ்ஞாயதே । பஞ்சகர்மேந்த்ரிய ப்ராண ப
ஞ்சகைகோநவிம்ஶதியா । ஶரீரம் ஸ்தூலஶப்தி ஸூக்ஷ்மம் லிங்கமுச்ய
தே । ஏகோநபஞ்சி ரஹங்காரஃ பாதிநாத்ரி ஜநிதாஃ । ஸதாஃ
ப்ரக்ருத்யஷ்டௌ விகாரா ஷோடஶாபரே । ஶ்ரோத்ரம் த்வக்
சக்ஷுஷீ ஜிஹ்வாக்ராணஞ்சைவ து பஞ்சமம் । பாயூபஸ்தௌ கரௌ
பாதௌ வாக்சைவ தஶமீ மதா । ஶப்தஃஸ்பர்ஶஶ்ச ரூபஞ்ச ரஸோ
கந்தஸ்ததைவ ச । த்ரயோவிம்ஶதிரேதாநி தத்த்வாநி ப்ரக்ருதாநி து ।
சதுர்விம்ஶதிரவ்யக்தம் ப்ரதாநம் புருஷஃ பர இத்யுபநிஷ
த் ॥ ஓம் ॥ ஸஹநாவவத்விதி ஶாந்திஃ.

இதி ஶாரீரகோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஓம் தத்ஸத்.

குள்ளே ஜீவன் க்ஷேத்திரக்ஞன். ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் (பத்து) பிராணன் ஐந்து, மனது புத்தி இந்தப் பதினேழுகளுடன் கூடினது சூக்ஷ்மதேகம் அல்லது லிங்கதேகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மனது புத்தி அகங்காரம் ஆகாசம் வாயு அக்கினி ஜலம் பூமி இந்த எட்டும் பிரகிருதிகள். காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, ஐந்தாவதாகிய மூக்கு, பாயு, உபஸ்தம், கைகள், கால்கள், பத்தாவதாகிய வாக்கு, சப்தஸ்பரிசரூபரஸகந்தம் இவைகள் பதினைந்து. *ஆக இந்தத் தத்துவங்கள் இருபத்திமூன்று. இருபத்தி நான்காவது அவ்வியக்தமாகிய பிரதானம். அதற்கு அந்நியன் அல்லது சிரேஷ்டன் புருஷன். இந்தப்படி யுபநிஷத்

சாரீரகோபநிஷத் முற்றிற்று.

---

* மூலத்தில் பதினாறென்றிருக்கிறது.

𑍐

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑍐 𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑌅𑌥 𑌋𑌭𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌤𑌦𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌰𑍂𑌪𑍀 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑌭𑍂𑌤𑍍𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌵𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌦𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌯𑌾𑌚𑍇 । 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌰𑍂𑌪𑍀 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 । 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌷𑌣𑍍𑌣𑌵𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌚 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌵𑌧𑌾𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍍 । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ।

ஓம்

பரப்பிர்ம்மணே நமஃ

ஸ்ரீகுரவே நமஃ

யஜுர்வேதத்தில்

வராகோபநிஷத்.

ஸஹநாவவதுசாந்தி.

முதல் அத்தியாயம்.

ரிபு என்கிற மகாமுனியானவர் தேவ வருஷத்தில் பனிரண்டு வருஷங்கள் தபசுசெய்தார். அதின்முடிவில் வராகரூபியான பகவான் பிரத்தியக்ஷமாய் "எழுந்திரு; எழுந்திரு, வேண்டியவரத்தைக் கேள்" என்றார். அவரெழுந்திருந்து அவரை (வராக ரூபியான மகாவிஷ்ணுவை) குறித்து நமஸ்காரம் செய்து, "பகவானே! காமிகளா லெதெது அபேக்ஷிக்கப் படுகிறதோ அதனை நான் தங்களிடத்திலிருந்து சுவப்நத்திலும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. சகலமான வேதசாஸ்திர இதிஹாஸ புராணங்களும் சகலவித்தியாசமூகங்களும் (மற்ற யோகம் கணிதம் ஜோதிஷம் முதலானவைகளும்) பிர்ம்மா முதலான சகலதேவதைகளும் உம்முடைய ரூபஞானத்தினலே முக்தியென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையினலே உம்முடைய ரூபத்தை தெரிவிக்கிற பிர்ம்மவித்தையைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதற்கு வராகரூபியான பகவான் சொல்லுகிறார்.

சிலவாதிகள் தத்துவம் இருபத்து நான்கென்றும் சிலர் முப்பத்தாறென்றும் பின்னும் சிலர் தொண்ணூற்றாறென்றும் நினைக்கிறார்கள். அவைகளின் கிரமத்தைச் சொல்லுகிறேன் கவனமான மனதுடன் கேளும்.

காது துவக்கு கண் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து; வாக்கு கை கால் முதலிய கருமேந்திரியங்கள் ஐந்து; பிராணாதிகள் ஐந்து; சப்தாதிகள் ஐந்து; மனோபுத்தி அகங்காரம் சித்தம் நான்கு; இப்படி இருபத்துநான்கு தத்துவங்களை பிர்மவித்துக்களறிகிறார்கள்.

𑌸𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌚 । 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌚। 𑌦𑍇𑌹𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃 । 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌯𑌃 । 𑌆𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌮𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚। 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃। 𑌅𑌶𑌨𑌾 𑌚 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌾 𑌚 𑌶𑍋𑌕𑌮𑍋𑌹𑍌 𑌜𑌰𑌾 𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 । 𑌏𑌤𑍇 𑌷𑌡𑍂𑌰𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌥 𑌵𑌚𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍇। 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑍇𑌦𑍋 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾𑌸𑍍𑌥𑍀𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧𑌤। 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍌 𑌲𑍋𑌭𑌮𑍋𑌹𑍌 𑌮𑌦𑍋 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌏𑌤𑍇𑌽𑌰𑌿𑌷𑌡𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌏𑌵 𑌚। 𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂। 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌗𑌾𑌮𑍍𑌯𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌿𑌤𑍀𑌰𑌿𑌤𑌂 । 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨𑌗𑌮𑌨 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 । 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾। 𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌉𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂। 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌵𑌾𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿 𑌵𑌹𑍍𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌪𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑌾𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌆𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌷𑌣𑍍𑌣𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂 । 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍇 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌯𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇।

இவைகளுடன் பஞ்சீகிருத பூதங்களான பூமி ஜலம் அக்கினி வாயு ஆகாசம் ஐந்து என்றும், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணங்களை மூன்று தேகங்களென்றும், ஜாக்கிரத் சுவப்ந சுஷுப்திகளை மூன்று அவஸ்தைக ளென்றும், ஞானிக ளறிகிறார்கள். ஆக தத்துவக்கூட்டங்கள் * முப்பத்தாறென்று முனிக ளறிகிறார்கள். இந்த தத்துவங்களுடன் இருத்தல், உண்டாதல், வளருதல், திரிதல், குறைதல், நசித்தல் இவ்வாறும் ஷட்பாவ விகாரங்கள். பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, (கிழத்தனம்) மரணம் இவ்வாறும் ஷடூர்மிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். தோல், ரக்தம், மாம்ஸம், கொழுப்பு, ஊண், எலும்பு இவ்வாறும் ஷட்கோசங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரியம் இவ்வாறு அரிஷட்வர்க்கங்களும்; விசுவன் தைஜஸன் பிராக்ஞன் என்ற மூன்று ஜீவன்களும், சத்துவ ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்கள் மூன்றும்; பிராரப்தம் ஆகாமி ஸஞ்சித மென்ற கருமங்கள் மூன்றும்; பேசுதல், எடுத்தல், நடத்தல், மலஜலம் விடுதல், ஆநந்தம் இவைகளாகிய கருமேந்திரிய வியாபாரங்களைந்தும்; சங்கற்பம், பிரயத்தினம், அபிமானம், நிச்சயம் இவைகளும்; சந்தோஷம் † தயவு ‡ சிநேகம் § அசட்டை ¶ இன்னுன்கும்; திக்குகள், வாயு, சூரியன், வருணன், அசுவினீ தேவதைகள், அக்கினி, இந்திரன், உபேந்திரன், மிருத்தியு; அப்படியே சந்திரன், சதுர்முக பிரம்மா, ருத்திரன், க்ஷேத்திரக்ஞன், ஈசுவரன்; ஆக தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறென்று சொல்லப்பட்டன. இந்த தத்துவக் கூட்டங்களுக்கு விலக்ஷணனாயும் வியாதி யற்றவனாயும் வராகரூபியாயு மிருக்கிற என்னை பக்தியோடு யார் பஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் அக்ஞானம் அதின் காரியங்கள் இவைகளிலிருந்து விடுபட்டு ஜீவன் முக்தர்களாகிறார்கள்.

---

* கணக்கிடுகையில் முப்பத்தைந்துதா னாகிறது. ஜீவனை ஒன்றாகச் சேர்க்கலாம்.

† சுகியாயிருப்பவரிடத்தில் சந்தோஷம்.

‡ தீனனிடத்தில் (துன்பப்படுகிறவனிடத்தில்) தயவு.

§ புண்ணியவானிடத்தில் சிநேகம்.

¶ பாபியிடத்தில் அசட்டை.

ஷண்ணவதிதத்த்வஜ்ஞா யத்ர குத்ராச்ரமே ரதா꞉ । ஜடீ முண்டீ சிகீ வாபி முச்யதே நாத்ர ஸம்சய இதி ॥

இதி வராஹோபநிஷதி ப்ரதமோ(அ)த்யாய꞉.

அத த்விதீயோ(அ)த்யாய꞉.

ருபுர்நாம மஹாயோகீ க்ரோடாகாரம் ரமாபதிம் । வரிஷ்டாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் த்வமதீஹி பகவந் மம । ஏவம் ஸ ப்ருஷ்டோ பகவாந் ப்ராஹ பக்தார்திபஞ்ஜந꞉ । ஸ்வவர்ணாச்ரமதர்மேண தபஸா குருதோஷணாத் । ஸாதநம் ப்ரபவேத்பும்ஸாம் வைராக்யாதி சதுஷ்டயம் । நித்யாநித்யவிவேகச்ச இஹாமுத்ரவிராகதா । சமாதிஷட்கஸம்பத்தி꞉ முமுக்ஷா தாம் ஸமப்யஸேத் । ஏவம் ஜிதேந்த்ரியோ பூத்வா ஸர்வத்ர மமதாமதிம் । விஹாய ஸாக்ஷிசைதந்யே மயி குர்யாதஹம்மதிம் । துர்லபம் ப்ராப்ய மாநுஷ்யம் தத்ராபி நரவிக்ரஹம் । ப்ராஹ்மண்யம் ச மஹாவிஷ்ணோர்வேதாந்தச்ரவணாதிநா । அதிவர்ணாச்ரமம் ரூபம் ஸச்சிதாநந்தலக்ஷணம் । யோ ந ஜாநாதி ஸோ(அ)வித்வாந் கதா முக்தோ பவிஷ்யதி । அஹமேவ ஸுகம் நாந்யதந்யச்சேந்நைவ தத்ஸுகம் ॥

இப்படித் தொண்ணூற்ருறு தத்துவங்களை அறிந்தவர்கள் எந்த ஆசிரமத்தில் (பிர்ம்மசாரி கிரகஸ்தவானப்பிரஸ்த ஸந்நியாசாச்சிரமங்களில்) இருந்தாலும், ஜடையையுடையவனுகிலும், (ரிஷி அல்லது யோகியாகிலும்) மொட்டத்தலையனுகிலும் (சந்நியாசியாகிலும்) குடுமியை யுடையவனுகிலும் (கிரகஸ்தனுகிலும்) மோக்ஷமடைகிருன். இதில் சந்தேகமில்லை.

முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ - வது· அத்தியாயம்.

ரிபு என்கிற பெயரையுடைய மகா யோகியானவர் குரோட (வராக) ரூபியாயிருக்கிற லக்ஷ்மீபதியை நோக்கி "பகவானே! சிரேஷ்டமான பிரம்மவித்தையை எனக்கு நீர் உபதேசம்செய்யும்" என்று கேட்டார். அப்படி கேட்கப்பட்டவரும் பக்தர்களுடைய துக்கத்தை போக்கடிக்கிறவருமான பகவான் சொல்லுகிருர். "தன்னுடைய வருணுசிரம தருமத்தினுலும் தபசினுலும் குருவை சந்தோஷப் படுத்துவதினுலும் புருஷர்களுக்கு வைராக்கியம் முதலிய சாதன சதுஷ்டய முண்டாகிறது. (அவைகளாவன) நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் இந்தவஸ்து அழிவற்றது; இந்தவஸ்து அழியத்தக்கது என்கிற அறிவு. இஹா முத்திரார்த்த பலபோக விராகம்—இந்த உலகத்திலும் சுவர்க்கம் முதலிய பரலோகத்திலுமுள்ள விஷயங்களில் ஆசையில்லா திருத்தல். சமாதிஷட்க சம்பத்தி—சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷா, சிரத்தை, சமாதானம், இவ்வாறுகளுடன் கூடியிருப்பது. முமுக்ஷுத்துவம் - மோக்ஷமடைய முயற்சி. இவற்றை அப்பியசிக்க வேண்டியது. இவ்விதமாய் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுய் சகல விஷயத்திலும் என்னுடையதென்கிற புத்தியைவிட்டு சாக்ஷி சைதன்னியமா யிருக்கிற என்னிடத்தில் "நான்" என்கிற புத்தியை வைக்கவேண்டும். மனுஷிய ஜன்மம் துர்லபம் (அரிது). அதிலும் புருஷஜன்மம் அரிது. அதிலும் பிராமண்ணியம் அரிது. இப்படிப்பட்ட ஜன்மமடைந்தும் வேதாந்த சிரவணுதிகளினுலே வருணுசிரமங்களை அதிகரித்ததாகிய வியாபக பிர்ம்மத்தினுடைய சச்சிதானந்த சுவரூபத்தை எவன் அறிகிறதில்லையோ அந்த அக்ஞானியானவன் எப்போது மோக்ஷ மடையப்போகிருன்? நானே சுகம், வேறென்றல்ல; வேறே (சுகம்) ஒன்றுண்டென்ருல் அது சுகமல்ல.

𑌅𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌹𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 । 𑌵𑌰𑍇
𑌮𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕𑌮𑌹𑌂𑌸𑌦𑌾 । 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌸𑌤𑌿𑌤𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌹𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾
𑌶𑍈𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵
𑌯𑌂𑌭𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍇𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 । 𑌤𑍇𑌹𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂
𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿𑌮𑍇𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑍇
𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌨𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌯𑌾𑌚 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌧𑌤𑌮𑍋𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌵𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰
𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌭𑌵𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌯
𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂𑌪𑌰𑌂𑌪𑌦𑌂 । 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾
𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌏𑌵𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌾𑌧𑌕𑌂 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂𑌤𑌮𑌸𑌃𑌪𑌰𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌥𑌂𑌬𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾
𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂𑌶𑌬𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑌤𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌂𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ।

என் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டன்றி பிரேமை என்பது கிடையாது. என்பொருட்டாக விருக்கிற அந்தப் பிரியமானது என்னுடைய சுவபாவமல்ல. விசேஷபிரேமைக்கு நானிருப்பிடமா யிருப்பதால் நானில்லை என்பதில்லை. இருக்கக் கடவேனென்று * எவன் பார்க்கப்படுகிறுனே அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற நானே. நான் பிரகாசமல்லவென்கிற சொல்லானது எந்தப் பிர காசத்தினுலுண்டாச்சுதோ அப்படிப்பட்ட சுவப்பிரகாசனுயிருக் கிற அந்த ஆத்மாவை அப்பிரகாசமானது எப்படித்தொடும். தா னுக விளங்கிக்கொண்டும் ஒன்றை ஆதாரமா யுடையதல்லாததாயு மிருக்கிற (ஆத்மா) தை எவர்கள் நிச்சயமா யறிகிறுர்களோ அவர்கள் தான் விசேஷஞானத்தையுடைய வர்களென்பது என் தாத்பரியம்".

"என்னுடைய பூர்ணுத்துமாவைத்தவிர ஜகத்ஜீவன் ஈசுவரன் மாயை முதலியவைகளில்லை. அவைகளுக்கு நான் விலக்ஷணன். தருமம் முதலிய லக்ஷணத்தை யுடையதாயும் அக்கியானுந்தகார ரூபமாயு மிருக்கிற கருமமானது சுவப்பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத் மாவான என்னைத்தொட யோக்கியமானதல்ல. சர்வசாக்ஷியாயும் வருணுசிரம மற்றதாயுமிருக்கிற (தன்) ஆத்மாவை பிர்ம்ம சுவரூ பமாகவே பார்க்கிறவன் பிர்ம்மமே யாகிறுன். விளங்கிக்கொண் டிருக்கிற பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாச ரூபமாயிருக்கிற பரமபதமாக வேதாந்தப் பிரமாணத்தினுல் பார்க்கிறவன் உடனே மோக்ஷமடை கிறுன். தேகத்தினிடத்தில் ஆத்மஞானம் (உறுதிப்பட்டிருப்பது) போல தேகாத்தும ஞானத்திற்கு விரோதியான ஞானம் ஆத்மா வினிடத்தில் எவனுக் குண்டாகிறதோ அவன் விரும்பாவிட்டா லும் மோக்ஷமடைகிறுன். சத்திய ஞானுநந்த பூர்ண லக்ஷண மாயும் அக்ஞானத்திற்கு புறம்பானதாயு மிருக்கிற பிர்ம்மாநந் தத்தை எப்போதும் பார்க்கிறவன் கருமத்தினு லெப்படி கட்டுப் படுவான். மூன்று (ஜாக்கிரத் சுவப்ன சுஷுப்தி) அவஸ்தை களுக்கு சாக்ஷியாயும் சத்தியஞ் ஞானுநந்த லக்ஷணமுடையதாயும் (க்ஷ்ம்) நீ (சுஹம்) நான் என்கிற பதங்களுக்கு லக்ஷ்யார்த்தமான தாயும் யாதொரு தோஷங்களுக்கும் சம்பந்தப் படாததாயும் எங் கும் பரவினதாயும் சச்சிதானந்தமாயு மிருக்கிற பிர்ம்மத்தை ஞா னக்கண்ணுள்ளவன் பார்க்கிறுன்.

---

* எவனுகத் தானுக வேண்டுமென் றிச்சிக்கிறுனே அந்தப் பிர்மம் நானே.

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌧𑌵𑌤𑍍। 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂। 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍। 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑍍𑌘𑌨𑌂। 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌨। 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂। 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃। 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍌𑌘𑌮𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌮𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾𑌂। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌿। 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌽𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂। 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑌿𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃। 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵𑌾𑌭𑌾𑌤𑌂 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌯। 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃। 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂। 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍। 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍। 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸 𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂। 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍈𑌕𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾-

பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கிற சூரியனை குருடன் பாராதது போல அக்ஞானி (பிர்மத்தை) பார்க்கிறதில்லை. பிரக்ஞானமே (ஞானசுவரூபமே) பிர்ம்மம். அது சத்திய ஞானத்தை லக்ஷண மாக வுடையது. இப்படி பிர்மத்தைச் செவ்வையா யறிகிறதி னாலே மனிதன் அமிருதனாகிறான். ஆநந்தமாயும் இருமையற்ற தாயும் குணங்களற்றதாயும் சத்தியமானதாயும் சித்கனமாயு மிருக் கிற அந்தப் பிர்ம்மத்தை தன்னாத்தும சுவரூபமாக அறிந்தவன் ஒன்றிலிருந்தும் பயமடைகிறதில்லை. சின்மாத்திரமாயும் எங்கும் பரவியதாயும் நித்தியமாயும் சம்பூர்ணமாயும் சுகரூபமாயும் நாசமற் றதாயு மிருக்கிறதுதான் உண்மையான பிர்ம்மம். அதைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்பதுதான் பிர்ம்மஞானிகளுடைய இருப்பு. உலகமானது குருடனுக்கு இருட்டாயும் நல்ல கண்ணுள்ளவனுக்கு பிரகாசமாயு மிருப்பதுபோல அக்ஞானிக்குத் துக்க சுவரூபமா யிருக்கிற உலகமானது ஞானிக்கு ஆநந்தமயமாயிருக்கிறது. ஆநந் தனாயும் சித்தனாநந்தனாயு மிருக்கிற வராகரூபியான என்னிடத் தில் அத்துவைத பாவனை (இரண்டாவதில்லை என்கிற எண்ணம்) இருந்ததே யானால் பந்தமேது? விடுபடுகிறவன்யார்? சகலமான தேகத்தை யுடையவர்களுடைய (ஜீவர்களுடைய) சுவசுவரூபமோ எப்போதும் சின்மாத்திரம்தான். கண்ணுக்குக் காணப்படுகிற (வடிம்) குடம்போல் தேகாதி சங்காதங்கள் (தேகம் முதலாயுள்ள தத்துவக்கூட்டங்கள்) இல்லவேயில்லை. ஆத்மாவைவிட அந்நிய மாகத் தோற்றுகிற சராசரப் பிரபஞ்சங்களை உன்னுடைய ஆத் மாவாகவே அறிந்து "அது நானாக விருக்கிறேன்" என்று பாவனை செய். (அப்படி பாவனைசெய்கிறவன்) சுவ சுவரூபத்தைத் தானே யனுபவிக்கிறான். தன்னைக் காட்டிலும் போக்கிய (அனுபவிக்கத்த க்க) வஸ்து வேறில்லை. இருக்கிறதென்கிற வஸ்து இருக்குமானால் அப்படியிருக்கிற லக்ஷணத்தை யுடையது பிர்ம்மந்தான். பிர்ம்மஞா னத்தை விசேஷமாயுடையவன் பிரசித்தமா யிருக்கிற ஜகத்தை எப் போதும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாலும் தன் ஆத்மாவைக் காட்டி லும் அந்நியமாகப் பார்க்கிறதில்லை. என்னுடைய சுவரூபத்தைச் செ வ்வையாய் அறிகிறதினாலே கருமங்களினால் கட்டப்படுகிறதில்லை. சரீரேந்திரியங்க ளில்லாததாயும் சர்வசாக்ஷியாயும் பரமார்த்த ஏகவிக்ஞானமாயும் (உத்தம பிரயோஜனமானதாயும் ஒன்றாயும்

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌃 । 𑌸 𑌧𑍀𑌰𑌃 𑌸 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌋𑌭𑍋 𑌭𑌵 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌬𑍋𑌧𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌖𑌲𑍁 । 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇𑌦𑌨𑍋 𑌨 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌚 𑌬𑌦𑍍𑌧 𑌏𑌵 𑌤𑍁 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 । 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌹𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 । 𑌨𑌮𑍋 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌯 𑌚 । 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌮𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌿𑌂 । 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌾 𑌯𑌥𑌾 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌗𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌅𑌹𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌜𑌨𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌣𑌪𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍁𑌨𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑍀 । 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌦𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌹𑌂𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋𑌹𑌮𑍇𑌵 । 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑌿𑌹𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

ஞான சுவரூபமாயும்) சுகத்துமாவாயும் சுவப்பிரகாசமாயு மிருக்கிற பிர்ம்மத்தையும் சகலத்தையும் (சகல பிரபஞ்சத்தையும்) தன்னுடைய சுவரூபமாக சுவானுபவத்தினலே எவன் அறிகிருனே அவன் தைரியமுள்ளவன். அவன் நானேயென்று அறிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவன். ஓ ரிபுவே! நீ அவனகக் கடவாய். இதற்குப் பிறகு பிரபஞ்சானுபவ மெப்பவுமில்லை; எப்போதும் சுவரூப ஞானுனுபவம் தான். இந்தப்படி ஆத்மாவை பரிபூர்ணமாயறிந்தவன் பந்தத்தி லிருந்து விடுபட்டவனுமல்ல. பெத்தனுமல்ல; சர்வசாக்ஷியாய் நர்த்தனம் செய்துகொண்டிருக்கிற என்னை ஒரு முகூர்த்தகாலம் சுவ சுவரூபானு சந்தானத்தினுலே எவன் தியானிக்கிருனே அவன் சகல பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிருன். சகல பூதங்களுக்குள்ளே யிருக்கிறவனுயும் நித்தியமுக்த சிதாத்மாவாயும் பிரத்தியக் சைதன்னியமாயும் (ஜீவாத்துமாவாயும்) இருக்கிற என் பொருட்டாகவே நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். ஓ தேவதே! நீ நானுகவிருக்கிருய். நான் நீயாக விருக்கிறேன். அநந்தனுயிருக்கிற உன்பொருட்டும் என்பொருட்டும் சிதாத்துமாவாயிருக்கிற என்பொருட்டு முன்பொருட்டும் பரேசனுயிருக்கிற என் பொருட்டும் மங்கள சுவரூபியாயிருக்கிற உன்பொருட்டும் நமஸ்க்காரம். நான் செய்யவேண்டுவதென்ன? நான் போகவேண்டிய தெங்கே? நான் கிரகிக்கவேண்டியதெது? நான் தள்ளவேண்டிய தெது? (ஒன்றுமில்லை; என்னத்தினுலென்ருல்,) மகாப்பிரளய ஜலத்தினுல் போல பிரபஞ்சம் என்னுல் நிறைந்திருக்கிறது. உள்ளபிமானம் வெளியபிமானம் தேகாபிமானம் இவைகளை எவன்விடுகிருனே சகலசங்க (சேர்க்கை) த்தி லிருந்தும் விடுபட்ட அவன் என்னையே அடைகிருன். இதில் சந்தேகமில்லை. பாம்பைப்போல ஜனக்கூட்டத்தை எப்பவும் விட்டிருக்கிறவனுயும் சோபனமாயிருக்கிற ஸ்திரீயை சவம் போலவும் முடிவற்றதாயிருக்கிற விஷயம் முதலியவைகளை விஷத்தைப்போலவும் நினைக்கிறவனுயும் காமங்களை விட்டவனுயும் வைராக்கிய முள்ளவனுயும் ஜகத்திலிருக்கிற பரமஹம்சன் எவனே அவன் வாசுதேவனுகிய நானே; இதுசத்தியம், இதுசத்தியம். இந்தசத்தியமே இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சத்தியமான பரபிர்ம்மம் நான், என்னைத்தவிர வேறே யாதொன்றுமில்லை."

𑌉𑌪𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇𑌯𑍋𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌃 । 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌨𑌤𑍁𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌷𑌣𑌂 । 𑌕𑌾𑌯𑌶𑍋𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌤𑌤𑍍𑌰𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌾𑌂 । 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌤𑌾𑌡𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍃𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌮𑌹𑍋𑌰𑌗𑌃 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌤𑌤𑍍 । 𑌅𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌸𑍌 । 𑌅𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 । 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌪𑌦𑍇 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌮𑍇𑌤𑌿𑌚 । 𑌮𑌮𑍇𑌤𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍇𑌤𑌿𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋𑌭𑌵 𑌸𑌦𑌾𑌸𑌖𑍇 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌲𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌲𑌨𑍇𑌹𑌿 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌃 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌤𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑌕𑌪𑌦𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌭𑌾𑌵𑌯𑌸𑍍𑌵 । 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌂𑌮𑌤𑍍𑌕𑌥𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌷𑌣𑌂 । 𑌮𑌦𑍇𑌕 𑌪𑌰𑌮𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌨𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑍇 । 𑌚𑌿𑌦𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌿𑌦𑌂

"உபவாச மென்பது ஜீவாத்ம பரமாத்துமாக்களுடைய சமீப வாசமேயன்றி தேகத்தை வறட்டுகிற விரதமல்ல. தேகத்தை வற ளச்செய்வதினால் அவிவேகிகளுக்கு என்ன பிரயோசனம்? புத்தை யடித்ததினால் பெரியபாம்பைக் கொன்றுவிட்டதாக ஆகுமா ? பிர ம்ம மிருக்கிறதென்று அறிந்தா லது பரோக்ஷஞானம் (கண்ணுக்கு காணப்படாமல் ஒரு பிர்ம்மமிருக்கிற தென்கிறஞானம்) ஆகிறது. நானே பிர்ம்மமென்று அறிந்தால் அது சாக்ஷாத்காரமென்று சொல் லப்படுகிறது. யோகியானவன் தன் ஆத்மாவைக் கேவலம் (பூர் ணம்) ஆக எப்போது அறிகிறானோ அதுமுதல் ஜீவன்முக்தனாகி றான். நானே பிர்ம்மமென்று (சுஹம்ஸ்ஸ்ரு ஜெஹரக்) எப்போது மிருப் பது மகாத்துமாக்களுக்கு மோக்ஷஹேதுவானது. பந்தமோக்ஷங் களுக்கு இரண்டு வாக்கியங்களிருக்கின்றன. என்னுடையது (விஷ யாபிமானம்) என்பதும் என்னுடையதல்ல (அபிமானமின்மை)என் பதும்தான். என்னுடைய தென்பதினால் (ஜந்து)கட்டப்படுகிறான். என்னுடையதல்ல வென்பதினால் விடுபடுகிறான். வெளிச்சிந்தை யும் செய்யக் கூடாது. அப்படியே உட்சிந்தையும் (செய்யக் கூடாது). ஓரிபுவே! சகலசிந்தையும்விட்டு சுவஸ்தமாக உன் ஆத் மசுவரூபத்திலேயே திருப்தியடைந்து இரு."

"ஜகத் முழுதும் சங்கற்ப (மனத்தோற்றம் அல்லது எண் ணம்) மாத்திரத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. சங்கற்ப மாத்திர த்தினாலேயே ஜகத் தோற்றம். சங்கற்பமாத்திரமா யிருக்கிற ஜகத்தை விட்டு நிர்விகல்பத்தை (விகாரமற்றதை) ஆசிரயித்து என்னுடைய ஸ்தானத்தை மனதில் பாவனைசெய். ஓ மகா புத்தி சாலியே! என் சிந்தனமும் என் கீர்த்தனமும் என்னைக்குறித்து ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷணையும் செய்துகொண்டு என்னையே சருவசிரேஷ்டமா யுடைத்தானவனாகி காலத்தைப் போக்கு. பிர பஞ்சத்தில் * சித்திருக்கிற தென்பது † சின்மாத்திரம்தான்; இந்தப்

* சித் என்றால், அறிவு அல்லது அறிவுவிளங்குகிறதற்கும் சொல்லலாம். ஜீவனை சித் என்று வியவகிரிப்பதுண்டு. ஆகையால், எது பிரகாசிக்கிறதோ, எது இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறதோ, அவைகளை எல்லாம் சித் என்று சொல்லலாம்.

† சின்மாத்திரமென்றால், பிர்ம்மமே. எதெதுசித்தாக சொல்லப் படுகிற தோ அவைகளெல்லாம் பிர்மத்தைத்தவிர வேறல்ல.

விநயேவேவ । விக்ஷம்விஜஹநேநேதவ ஜொகாஸ்ஞிதிநாயய । ஸர்வம்

நீராகதாம்நீக்ஷா நிஜெஷ்வொஹவஸவஷ்டா । ஸுஜாநஜநஸுகத்ஷாதி

காஸஹொதுநகஷ்ணா । ஶுத்தஸத்வநாதுவிஜ்ஞாந ஸுதீவொவா

யதிதகயம் । ஸுநாதுதாம்வாஸிதஜ்ஜ நிவிஷ்காஸொராஜஸஸ்லுஹேதள।

ஸநகநிஷ்டயாம்தஸ்ய ஸம்விநாதுவெஸொஹவ । வடாகாஶஸேராகாஶள

ஜஹாகாஶெ ஸுதிஷ்டிதள । ஸவம்யிவிஜாகாஶெ ஜீவெஶளவாஸி

கல்பிதள । யாவஸுராமா துநேநாயா தயாஷுவ திரஸ்கர்தா ।

ஸுஹவாதி ஹிரண்யதா ஸஹொயெதி விவெகதஃ । ஹாயாதக்காஸ்விஷ

யெ நெஸ்வரக்ஷம்

பிரபஞ்சமானது * சின்மயந்தான்; நீயும் சித்துத்தான்; நானும் சித்துத்தான்; இந்த லோகங்களும் சித்தென்றே பாவனைசெய். ஆசையை நிராசையாக்கு. எப்போதும் பற்றற்றவனுகி இரு. அக்ஞானத்தினு லுண்டான கருத்திராதிகாரகத்தினுலே † யுண்டான கருமத்தினுல் சுருதிமூலமா யுண்டான ஆத்ம விக்ஞான பிரகாசமான தீபம் எப்படி பாதிக்கப்படும்? தேகமே ஆத்மா வென்பதைவிட்டு ஜகத்வியவகாரத்தில் விகாரமற்றவனுய் ஓரேநிஷ்டையா யிருக்கும் நிலைமையினுலே உள்ளேயிருக்கிற ஞானத்தில் மாத்திரம் ஆசையுள்ளவனுக ஆய்விடு. மகாகாசத்தில் ‡ கடாகாசம் மடாகாசம் போல சிதாகாசமா யிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக்கப்பட் டிருக்கிருர்கள். (ஜீவேசுவரர்களாகிய) ஆத்மாவின் சிருஷ்டிக்கு முந்தி எதானது இல்லையோ, அப்படியே முடிவிலும் எதானது தள்ளப்பட்டதோ, அதானது மாயை யென்று விவேகத்தினுலே பிர்ம்ம ஞானிகளால் சொல்லப்படுகிறது. மாயையும் அதின் காரியமும் § நசித்துப்போனுல் ஈசுவரத்துவமு மில்லை.

---

* சின்மயமென்ருல், பிரபஞ்சம் முதலான சகலமும் பிர்ம்மமயமென்றே கொள்ளத்தக்கது. எப்படி என்ருல், ஓரே தங்கமானது பல ஆபரணங்களாய்ச் செய்யப்பட்டு பலபெயர்களை யடைந்திருந்தாலும் பலபெயருள்ள அந்த ஆபரணங்கள் முழுமையும் தங்கமயமே அன்றியில் வேறல்லனபோல, சிருஷ்டியா யிருக்கிற சகலபிரபஞ்சமும் பிர்ம்மத்தினுடைய சக்தியைத்தவிர வேறல்ல என்று சொல்லியிருக்கிற சுவேதா சுவதரோபநிஷத் ௧-வது அத்தியாயம் ௨-வது மந்திரத்தையும், நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத் ௬-வது உபதேசத்தையும் பார்க்க.

† எக்ஞத்தில் எஜமான் ரித்துவிக்குகள் ஹோதா முதலானவர்கள் கருத்திராதி. எக்ஞத்தை செய்விக்கிறவன் காரகன். அதினுலுண்டானது கருமம்.

‡ கடாகாசம் என்ருல், எங்கும் நிறைந்திருக்கிற ஆகாசமானது குடத்துக்குள்ளும் இருக்கிறது. அது குடத்துக்குள்ளிருக்கிற ஸ்திதியில் அது கடாகாசமென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே அந்த மகாகாசமானது வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் ஸ்திதியில் அது மடாகாசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

§ மாயையினுலுண்டான பிரபஞ்சம் மாயையின் காரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. மண்ணினுலுண்டான குடத்தை மண்ணின்காரியமென்று சொல்வதுபோல.

ந ஜீவதா । தத்ப்ரஸ்ருஷ்டிமீஶ்வராணாம் யோக்யாதேவ ந்ருபர்யாயிகம் ।

ஜீவேஶ்வராதி ரூபேண சேதநாசேதநாத்மகம் । ஈக்ஷணாதி ப்ரவேஶாந்தா ஸ்ருஷ்டிரீஶேந கல்பிதா । ஜாக்ரதாதி விமோக்ஷாந்த: ஸம்ஸாரோ ஜீவகல்பித: । த்ரிணாசிகேதாதி யோகாந்தா ஈஶ்வரப்ராந்திமாஶ்ரிதா: । லோகாயதாதி ஸாங்க்யாந்தா ஜீவவிப்ராந்திமாஶ்ரிதா: । தஸ்மாந்முமுக்ஷுபிர்நைவ மதிர்ஜீவேஶவாதயோ: । கார்யா கிந்து ப்ரஹ்மதத்த்வம் நிஶ்சலேந விசார்யதாம் । அத்விதீயப்ரஹ்மதத்த்வம் ந ஜாநந்தி யதா ததா । ப்ராந்தா ஏவாகிலாஸ்தேஷாம் க்வ முக்தி: க்வேஹ வா ஸுகம் । உத்தமாதமபாவஶ்சேத்தேஷாம் ஸ்யாதஸ்து தேந கிம் । ஸ்வப்நஸ்தராஜ்யபிக்ஷாப்யாம் ப்ரபுத்த: ஸ்ப்ருஶ்யதே கலு । அஜ்ஞா

ஜீவத்துவமுமில்லை. ஆகையினாலே * நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல் நான் சுத்தனாகவும் சித்தாகவு மிருக்கிறேன்.

ஈக்ஷணம் † முதல் பிரவேசம் வரையிலுள்ள ஜீவேசுவராதி ரூபமாகிய சேதனா சேதனாத்மகமாகிய சிருஷ்டியானது ஈசுவரனாலே கற்பிக்கப்பட்டது. ஜாக்கிரத்துமுதல் மோக்ஷம்வரையிலுள்ள சம்சாரமானது ஜீவனாலே கற்ப்பிக்கப்பட்டது. திருணசகம் ‡ (ஒருவித யக்ஞம்) முதல்யோகம் வரையிலுள்ள கருமங்கள் ஈசுவரப்பிராந்தியை ஆசிரயித் தவைகளாக விருக்கின்றன. லோகாயதம் (ஒருமதம்) முதல் சாங்கியம்வரையி லுள்ளவைகள் (மதங்கள்) ஜீவப்பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளா யிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே முமுக்ஷுக்களினாலே ஜீவேசவாதத்தில் புத்தியை ஒருபோதும் செலுத்தத்தகாது. நிச்சலமா யிருந்துகொண்டு பிர்ம்மதத்துவம் விசாரிக்கத்தகுந்தது. இரண்டாவதற்றதாகிய பிர்ம்மதத்துவத்தை எப்படி யிருக்கிறதோ அப்படி அறியாதவர்க ளெல்லோரும் பிராந்தர்கள்தான். அவர்களுக்கு முக்தியேது? இவ்விடத்தில் (பிரபஞ்சத்தில்) சுகமேது? அவர்களுக்கு § உத்தமாதம பாவங்கள் (உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்கிற எண்ணங்கள்) இருந்தால் அதினா லென்ன? சுவப்நாவஸ்தை சம்பந்தமான இராஜ்ஜியாதி பத்தியமும் பிக்ஷைவாங்குதலும் ஜாக்கிருதவஸ்தையில் ஒட்டுமா? புத்தியானது அக்ஞானத்தில் லயு

* குடமும் வீடும் இல்லாதபோது ஆகாசமானது குடத்தி லிருக்கிறதென்றும் வீட்டிலிருக்கிற தென்றும் சொல்ல இடமில்லையாகையால் அப்படிப்பட்ட நிலைமை நிருபாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. குடம் வீடு இருக்கிற நிலைமை உபாதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

† சாந்தோக்கியோபநிஷத் ஆறுவது பிரபாடக உ-௩-வது கண்டங்களில் அந்த தேவன் ஈக்ஷணம்=யோசித்து, அக்கினி முதலியவைகளை சிருஷ்டித்து அவைகளில் பிரவேசித்து" என்கிறவரையில் சொல்லியிருக்கிறதைப்பார்க்க.

‡ இந்த எக்ஞத்தின் விவரத்தை கடோபநிஷத் முதலாவது வல்லியில் காண்க.

§ ஈசுவரன் சர்வக்ஞனாகையால் சிரேஷ்டனாகவும் ஜீவன் கிஞ்சிக்ஞனாகையால் இவன் தாழ்ந்தவனென்றும் எண்ண மிருந்ததினால் மட்டும் பிரயோஜன மில்லை. உலகத்தில் இன்னது உயர்ந்தது, இன்னது தாழ்ந்தது என்று கொள்ளும் எண்ணம் அக்ஞானத்தினால்தான், சகலமும் பிரம்ம சுவரூபமென்றும் பிரம்மத்திற்கு அன்னியமானது ஒன்றுமில்லையென்றும், பிரம்மக்ஞானிகள் சமமாய் பார்ப்பதினால் அவர்களுக்கு உயர்தாழ்வு என்பது கிடையாது.

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌤
𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 । 𑌪𑌾𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋𑌪𑌾𑌯𑌂
𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌽𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯
𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌨𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍋 𑌪𑌾𑌦𑍇𑌶𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌶𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌕𑌾𑌰𑌕
𑌸𑌕𑌲𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌤𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌸𑍋𑌹𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍁
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌕𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌧
𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌦𑍇𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑌃 । 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌵
𑌦𑍍𑌧𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌾
𑌰𑍋𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌕𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑌾𑌂 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚
𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌤𑌃 । 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨𑍀𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑍁
𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌬𑍋𑌧𑍋𑌦𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌬𑍋𑌧𑍀𑌤𑍀𑌯𑌃 । 𑌕𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌰
𑌪𑌰𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ।
𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌂𑌸𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌹𑌿
𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 ।

மடைந்தபோது அது நித்திரையென்று வித்வான்களால் சொல்லப் படுகிறது. அக்ஞானமும் அதின் காரியமுமில்லா என்னிடத்தில் நித்திரை எப்படியுண்டாகும்? புத்தியானது மலர்ந்திருக்கிறபோது அதுஜாகரத் (விழித்திருத்தல்) என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்கு விகாரம் முதலியவை யில்லாததினால் ஜாக்ரதவஸ்தை இல்லை. சூக்ஷ்ம நாடிகளிலே புத்தியினுடைய சஞ்சாரமானது சுவப்னமா கிறது, சஞ்சார தருமமற்ற என்னிடத்தில் சுவப்னமில்லை. தமஸி னாலே (அக்ஞானத்தினாலே) சூழப்பட்ட சுஷுப்திகாலத்தில் சகலமும் லயித்திருக்கையில் (பிரகிருதியில் அடங்கியிருக்கையில்) காணத்தக்கவ னல்லாதவனாய் (தன்) சுவரூபமாகிற மகாநந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். சகலத்தையும் வித்தியாசமில்லாமல் சித்தாகவே எவன் பார்க்கிறானோ அவன் விசேஷஞான முடையவன். அவன் தான் சிவன். அவன்தான் ஹரி. அவன்தான் பிர்ம்மா. இந்த பிரபஞ்சத்தில் நீண்ட சுவப்நமெதுவோ, நீண்ட சித்தப்பிரமை எதுவோ, நீண்ட மனோராஜ்ஜியமெதுவோ, அதுதான் துக்கக் கடலான சம்சாரம். தூங்கி விழித்ததுமுதல் மறுபடி தூங்கு கிறவரையில் பிர்ம்மமொன்றையே சிந்திக்க வேண்டியது. *ஆரோ பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்தை லயப்படுத்துவதினால் சித்தம் என் சுவரூபமா யாகிறது. நம்முடைய பெரிதான அரிஷட் வர்க்கங் களைக் † கொன்று அவைகளுடைய நாசத்தினாலே மிகவும் சிரேஷ் டமான யானையாகிறான் (யானைகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான யானையைப்போ லாகிறான்) இந்தச்சரீரமானது இப்போது நசி த்தாலும் சந்திர நக்ஷத்திரங்களுள்ள வரையிலிருந்தாலும் அதி னால் சித்தையே தேகமாகவுடைய எனக்கு விசேஷமென்ன? குடமானது நசித்தால்தான் என்ன? வெகுகால மிருந்தால்தா னென்ன? குடத்திலிருக்கும் ஆகாசத்திற்கு விசேஷம் அற்ப மாவதில்லை.

---

* நிர்க்குணமாயும் இரண்டாவதற்றதாயும் இருக்கிற பிர்ம்மத்தினிடத்தி லிருப்பதுபோல் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிசொல்லுகிறதுதான் ஆரோபிதம். இந்தப் பொய்யான ஆரோபிதத்தைத்தள்ளி விடுவதினால் சித்தமானது பிர்ம் மசுவரூபமாய் விடுகிறது. என்றால், சித்தத்தையுடைய ஆத்மாசித்தம் முதலா னது நசித்து பிர்ம்ம சுவரூபமாக ஆகிறான் என்பதுகருத்து.

† காம, குரோத, லோப, மோஹ, மத, மாச்சரியங்கள்தான் அரிஷட் வர்க்கங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

அஸ்மிந் நிஶ்சயே நிஶ்சலே நிதாகோ ஜீவந்முக்த: । வக்ஷ்யே
பதிதத்வேஷு தத்ஸம்பந்தா நாஹி த்ருஶ்யதே । ஸகலம் ஸாக்ஷிமாத்ரம்
க்ஷேத்ரம் ஶரீரம் நாஹி த்ருஶ்யதே । ப்ரத்யக்ஜ்ஞாந ஶிவத்வேந யோ
ஜாநாதி ஸ ஏவ முக்த: । நேதி நேதீதி ஶ்ருத்யா ப்ரஶரீரஸ்வ
த்யயம் । ஶாஸ்த்ரேண நஶ்யேத் ப்ரமாதஜ்ஞா: கார்யக்ஷயம் நஶ்யதி
ஸாக்ஷாத்காரம் । ப்ராரப்த நாஶாத் ப்ரதிபாந்நாஶ ஸம்பத்த்யா
நஶ்யதி ஸா த்வயா । ப்ரஹ்மைவாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஜீவந்முக்தோ ந
ஸம்ஶய: । அமேமேதமேதத்தேஷ்வாஸநாஸுநிவர்தநே ।
ப்ராரப்தாந்தே தேஹஹாநிர் மாயேயம் க்ஷீயதே ƒகிலா । அஸ்தீத்யுக்தே
க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் பஶ்யாமி ப்ரஹ்மத்வமேவ ச । நாஸ்தீத்யுக்தே க்ஷேத்ரஜ்ஞ
த்வம் ஸாமாந்யம் ப்ரஹ்மைவ கேவலம் । ஸர்வஸம்பந்நம் ஜந்மஸம்ஸாரம் ஸர்வ
ஸம்பாத்யமேவ தத் । ஜகத்த்வமிதம் ஸர்வம் விஜ்ஞாத்வா ஸத்விசார்யத: ।
அஜ்ஞாநமேவ நகார்யதா ஜகத: ஸம்ஸாரஜீவஸ்ய ஜீவஶிகாஶ்ச
யாதிநாஶே । ஸகாலகேவலமிதி ஜகத்ஸ்வஸ்வரூபே ப்ரஹ்மைவ
கேவலம் ஸர்வம்பரிபூர்ணம் ஸத்ஸ்வ । பாவநாத் ஸம்பூர்ணவித்யா
மேம் ஸோƒஹம் ப்ரஹ்ம ஸம்பந்நா ஸத்யமேவ । ஸோƒஹம் நாயம் நாந்யோƒஸ்தி
க்ரியா ஸோƒபி நாஸ்தி ப்ரஹ்மைவ திஷ்டதி । ஸர்வதேவதேவமயம் ஸத்
ஸ்வரூபம் ஸத்யமேவ தத் । ததா ஸ்வநிஷ்டோ ஜீவந்முக்த: ஸமாதிஸ்தித
உச்யதே । உபாதிமோஹாவிஷ்டத்ராணோ உபாதிஹீந: ஸம்ஸாரம் ।
உபாதிஹீநஸமாஜாவஸ்தா ஸர்வதோ ப்ரஹ்மாந்வேஷிணா ।

பாம்பினல் நீக்கப்பட்டதும் உயிரற்றதுமான பாம்புச் சட்டையானது புத்தி விருக்கையில் பாம்பானது அதில் அபிமானத்தைப் பாராட்டுகிறதில்லே. இப்படியே (ஞானி) ஸ்தூலதேகத்தையும் சூக்ஷ்மதேகத்தையும் மதிக்கிறதில்லே. மித்தியாஞானமானது (ஜகத் சத்தியமென்கிற தப்புஞானமானது) அதின் காரணத்துடன் (ஸமூலமாய்) ஆத்மஞானமாகிற அக்கினியினல் நாசமடைந்தால் (நெதி, நெதி) இதல்ல, இதல்ல என்கிற நிஷேதரூபத்தினல் இந்த ஞானியானவன் சரீரமற்றவனகிறான். சாஸ்திரத்தினலே (பிரபஞ்சம்) 'வாஸ்தவமென்கிற ஞானம் நசித்துப்போகிறது. அபரோக்ஷ ஞானத்தினல் (பிரபஞ்ச வியாபாரமாகிற) வியவகார யோக்கியத்துவம் நசித்துப்போகிறது. பிராரப்தநாசத்தினல் பிரபஞ்சத்தோற்றம் நசிக்கிறது. மாயையானது இப்படி மூன்றுவிதமாய் நாசத்தை யடைகிறது. தனக்குள்ளே பிரம்மபாவத்தைச் சேர்க்காமல் (ஜீவ பிரம்ம ஐக்கியம் செய்யாமல்) போனல் ஜீவபாவம் போகிறதில்லே. உண்மையான அத்துவைதம் அறியப்பட்டதானல் (விஷய) வாசனே போய்விடுகிறது. (வாசனேயற்றால்) பிராரப்தம் போனபின் தேகம் வருகிறதில்லே. இவ்விதமாய் மாயை முழுதும் நசித்துப்போகிறது நிச்சயம். ஜகத்திருக்கிற தென்றால் (அப்படி) இருக்கிறதென்பது சத்ரூபமான பிரம்மமே. ஜகத் விளங்குகிறதென்றால், அப்படி விளங்குகிறது பிரம்மம் தான். பாலே நிலத்தின்தோற்றமான ஜலம் முழுதும் பாலே பூமியேயன்றி வேறில்லே. தன்சுவரூப விசாரத்தினல் இந்த மூன்றுலோகமும் (சுவர்க்க மர்த்திய பாதாளம்) சித்சுவரூப மாத்திரமே. ஜீவன், ஈசுவரன், குரு இப்படிப் பட்டகதைக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கிற ஏகாந்த கேவல சிதேகரஸ சுவபாவமான பிரம்மத்தினிடத்தில் அக்ஞானமே இல்லே. (அப்படியிருக்க) ஜகத்தினுடைய பிரஸ்தாபமேது. பரிபூர்ணமாகவே யிருக்கிற (அந்த) பிரம்மம் நானகவிருக்கிறேன். பூர்ணவிக்கிரகமாயிருக்கிற ஞானமாகிய சந்திரனவன் மோகமாகிற இராகுவினலே அபகரிக்கப்பட்ட தேஜஸை யுடைத்தா யிருக்கையில் மோசனம்வரையில் செய்கிற ஸ்நானதானயக்ஞம் முதலிய கிரியைகள் வீணனது. ஜலத்தில் உப்பைச்சேர்த்தால் (வேருகக் காணப்படாமல்) சமமாய் போவதுபோல ஆத்மாவும் மனதும் ஐக்கியமானல் அது சமாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. சத்குரு கிருபையன்றியில் விஷயங்களேத் தள்ளிவிடுவதும் துர்லபம், தத்துவதரிசனமும் (உண்மையான வஸ்துவையறிவதும்) துர்லபம்; ஸகஜாவஸ்தை (தன்சுவசுவரூபமாகவிருத்தல்)யும் துர்லபம்.

உத்பந்நஶக்திபோதஸ்ய த்யக்தநிஶ்ஶேஷகர்மண:। யோகிந: ஸஹ

ஜாவஸ்தா ஸ்வயமேவப்ரகாஶதே । ரஸஸ்யைகத்வமேவ ஸம்யக்ஷம்

ஸ்வாஹாவதம் । ஶோபநஸாதநாபஸம் கிம்நவிஸ்ருதிஸூரதமே ।

ஶக்திர்ஜாதா ஹ்ருதிஸ்வாயம் ஶூந்தாஜீவயதிஸ்வயம் । வேஷஃவேஹா

தாயதே ப்ரஹ்மஸம்பவேதவீ । இந்த்ரியாணாம் ஶநைநாயோ

ஞானசக்தி உதையமானவனும் சகல கருமங்களையும் விட்டவனுமிருக்கிற யோகியினுடைய ஸகஜாவஸ்தை (சுவஸ்வரூபமாயிருக்கும் நிலைமை) யானது தானாகவே பிரகாசிக்கிறது. * இரஸ (பாதரஸம்) த்திற்கும் மனதிற்கும் சலித்துகொண்டிருக்கும் தன்மை சுவபாவமாயுள்ளது. இரஸமானது கட்டப்பட்டாலும் மனது கட்டுதலையடைந்தாலும் பூமியிலே எதுதான் சித்திக்கமாட்டாது. மூர்ச்சையடைந்தவன் வியாதியைப் போக்கடிக்கிறான். மரணமடைந்தவன்தானே உயிர்ப்பி விக்கிறான். கட்டுப்பட்டவன் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்குதலை யடைகிறான். இரஸமும் மனதும் பிர்ம்மத்துவத்தை யுடையன. † இந்திரியங்களுக்கு எஜ

* இந்த அடையாளமுதல் † இந்த அடையாளம் வரையிலுள்ள வாக்கியங்களுக்கு அர்த்த மென்னவென்றால்: இவ்விடத்தில் ரஸம், மனது, இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று உபமானமாய்க் காட்டப்படுகிறது. எப்படி என்றால், ரஸமானது சலித்துக்கொண்டிருக்கிற சுவபாவமுடையது; அப்படியே மனதும். ரஸம் கட்டப்பட்டால் என்றால், சித்தர்கள் ரஸத்தின் சுவபாவமான சலனத்தை சில மூலிகைகளால் நிறுத்தி ரஸகுளிகைசெய்து அதை உண்பதினால் உலகத்தில் எவ்விடத்திலும் போகவும் இஷ்டமானவைகளை அடையவும் கூடுமாகையால், ரஸம் கட்டப்பட்டால் பூமியில் எதுதான் சித்திக்கமாட்டாதென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே மனதை ஒரே இடத்தில் நிறுத்திச் செய்கிறதாகிய இதின் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில், காலவஞ்சன மென்கிறயோகசித்தி யடைந்தவன் இச்சித்ததெல்லா மடைகிறானென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மனதை அடக்கினவனுக்கு பூமியில் எதுதான் சித்திக்கமாட்டாது. ரஸம் மூர்ச்சையடைந்தாலென்றால், சில மூலிகைகளினால் ரஸம் சுத்திசெய்யப்படும்போது அதின்சலன மற்றுப்போகிறது. அந்தஸ்திதி மூர்ச்சை என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸ்திதியில் அது வியாதிஸ்தர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் வியாதியைப் போக்கும். அப்படியே மனது சலிக்காமல் ஒரே நிலையில் நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிற யோகிக்கு வியாதி அணுகாது. மரணமடைந்தவன் தானே உயிர்ப்பிவிக்கிறான் என்றால், ரஸமானது மூலிகைகளினால் பஸ்மம் செய்யப்பட்டால் அந்த பஸ்மமானது உயிர்போகும் நிலமையிலிருக்கிற பிராணிகளைக்கூட உயிர்ப்பிவிக்கும். அப்படியே மனது நாசமடைந்தால், ஆத்ம சுவரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்; கட்டுப்பட்டவன் ஆகாசத்தில் சஞ்சரித்தலையடைகிறானென்றால், ரஸத்தைக்கட்டி அதனால் செய்யப்பட்ட குளிகையினால் சித்தாதிகள் ஆகாசமார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். அப்படியே மனதைக்கட்டினவன் சிதாகாசத்தில், அதாவது - பிர்ம்மாநந்த சுவரூபத்தில் சஞ்சரிக்கிறான். என்றால், ஆனந்தத்தை அடைகிறான். ரசமும் மனதும் பிர்ம்மத்துவத்தை யுடையன வென்றால், ரஸத்தைச் சுவாதீனம் செய்துகொண்டவன் எங்கும் (பிர்ம்மமென்கிறபதத்தி னர்த்தப்படிக்கு) வியாபிக்கிற சக்தி யுடையவனாகிறான். அப்படியே மனதைச் சுவாதீனம் செய்துகொண்டவன் பிர்ம்மமாகிறான். அல்லது ரஸத்தைக் கட்டினவன் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கிறான், மனதைக் கட்டினவன் பிர்ம்மமாகிறானென்றுவது அர்த்தமாகலாம்.

ஸச்சிச்சிம் நசவேத்யம் । விஶ்வம் ஸத்யம் ஹிவிராஜதே ஸ்வா

ப்ரதாம்போஜ ஸ்ருத்யாயோகிநஃ । ஶாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநஸம்பந்நம் ஸர்வ

ஜ்ஞஸ்வரூபம் ஹிதம் நிராமயம் । யத்ஸம்வித்ஸம்பந்நம் ஶிவம் தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி

மௌநமாஶ்ரய । ஜந்ஸ்ருத்யா ஸர்வவேத்யவர்ஜிதம் ஜாதிநீதி குலம்

கோத்ரம் । விஶ்வதர்ஜநதாஸ்யகாரணம் தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி

மௌநமாஶ்ரய । பூர்ணம் ஸம்பூர்ணம் விலஸேஹகுல நாஶிவ

ஜிதம் । ஶுத்தீய பரஸ்ஸ்வ்ருத்தம் ஸகம் தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி மௌநமாஶ்ரய ।

அறிவுமில்லை. சகல (பிரபஞ்ச) மும் அழுக்கோடு கூடினதுமல்ல; சுத்தமுமல்ல; சின்மயமாக பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கிறதாக விளங்குகிறது. சத்தியசித்கன அகண்டாத்துவயமாயும் திருசிய மல்லாததாயும் (இந்திரியங்களா லறியப்படுகிறதல்லாதது) கல்மஷ மற்றதாயும் சுத்தமாயும் இரண்டாவ தற்றதாயும் மங்களகரமாயு மிருக்கிற தெந்தப் பிர்ம்மமோ அது நானென்று (அது நீயே என்று) எப்போதும் மௌனத்தை ஆசிரயித்துக்கொண்டிரு. பிறப் பிறப்பு சுகதுக்க மற்றது. ஜாதிநீதி (விதி) குலகோத்திர மற்றது. ஜகத்திற்கு * விவர்த்தோபாதான காரணமாயுமிருக்கிற தெதுவோ அந்த சித் நானென்று ஆசிரயம் செய். பூர்ணமாயும் இரண்டாவ தற்றதாயும் அகண்டமான சேதனமாயும் பிரபஞ்சபேத சம்பந்தாதிகளற்றதாயும் அத்துவிதீய பரசச்சிதம்சகம் (அம்சமுடையது) ஆயு மிருக்கிற அந்த பிர்ம்மம் நானே (நீயே) என்று எப்போதும் மௌனத்தை ஆசிரயி.

---

* உபாதான காரணம் மூன்றுவிதப்படும். அதாவது, ஆரம்போபாதானம் பரிணாமோபாதானம் விவர்த்தோபாதானம் என்பவைகளே. துணிக்கு நூல் உபாதானகாரணம். நூல் துணியானதினால் நூலின் சுவரூபத்தில் மாறுதலன்றி பழய சுவரூபத்தி லிருந்துகொண்டே துணியாகவுமா யிருக்கிறது. ஆகையாலிது ஆரம்போபாதானம்.

தயிருக்குக் காரணம்பால். அந்தக் காரணமான பால் தன் சுவரூபம் மாறி தயிராகவாச்சுது; ஆகையாலிது பரிணாமோ பாதானம்.

கயிற்றினிடத்தில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாச்சுது; ஆனால் வாஸ்தவத்தில் கயிறு பாம்பாகவுமில்லை, கயிற்றில் பாம்புமில்லை. அப்படி யுண்டான தோற்றம் தப்பாயிருந்தாலும் பிரமை யிருக்கிறவரை வாஸ்தவமாய் பாம்பென்றே நம்பப்படுகிறது. இப்படியுண்டான பிரமைக்கு ஆதாரம் கயிறுதான்; ஆகையால் கயிறு விவர்த்தோபாதானம்.

பிர்ம்மமானது ஜகத்திற்கு விவர்தோபாதானம்தான். ஏனென்றால், ஆரம்போபாதானமானால் ஜகத்தானது பிர்ம்ம சுவரூபமாகவே காணவேண்டும். அப்படிக்காணவில்லை. பரிணாமோ பாதானமென்றால், சுவரூபம்மாறி வேறொரு சுவரூப மடையவேண்டும்; மாறாத சுவபாவமுடையதே பிர்ம்மம். மேலும் தயிர் பாலாகாதது போல பிர்ம்மம் சுவசுவரூபத்தை யடையவும் கூடாததாகும். ஆகையால், பரிணாமோபாதானமல்ல விவர்த்தோபாதானமே. அதாவது, கயிற்றில் பாம்பை அக்ஞானத்தினா லாரோபிப்பதுபோல பிர்ம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தானது ஆரோபிக்கப்படுகிறது.

கெநாப்யுபாயிதகெவந த்ரிகாமெவெ்யகாரஞவதஃ। விஜ்

உாநகுஉஸ்தெ்யத ஸ்தஜ்ரஞவகும் ஸஜாஉஉ। நிரஙவாயிக நிதீ்யம்ய

ஸ்தஙத்வளஸவஙுஸஙவாவ்ரம்। ஸஙவாரஞவகுவ உவெ்யத ஜாநம்ஜ

குஃஸஜாஉஉ। ஜிநகாரகிரணெ ஹ்ஶாவஙுரஜஉஶா நிபிஉதாரம் ஸபி

கிவ்ரணாஶஉதி। வநதரஹவகாரணம் தஶாயஜஸிஜிநகுத்ப்ரஹ

யாந வாஜுரண॥ உஉசரணஹ்ரணெந வஞஜயாச ஹ்ஸகுதஉஸஃ

வஸிஉஙச்யெதஹிஜஜஙஃ। நஹிஉரண வ்ர ஹவ வ்ரணாஶஹெதங

உஙுஉசரண ஹ்ரணாஜ்ரதெஹ்திகிம்விசு। ஞூஜரண யயாஹெஸ்ளதி

யநவஞம்யநெஹ்யா। தயாவெஷிஹ்கூதஙாரம் கொநஉஙவெ்யத

பம்யநாசு। ஞூஜிதீ்யஸ்நியெளஶொக ஶ்ரேஷ்டெதஹ்யஉவெதங।

தயாஉஸ்தந்நியாவெவ ஸஉஸ்தம்வெஷ்டெதஜமசு। ஶஙக்திகாயாம் யயா

தாரம் கஹ்லிதம்உாயயாதயா। உஹஜாஜிஜமந்நாயா உயம்உயெ்யவகெவலம்।

சஞ்ஞாஹ்டெஹெவஹ்ஶாஜி ஹ்ஶாவரஜ்ரஹ்விஜ்ரஹெ। குநெ்யஷங

தாரதஉ்யந ஹ்யிதெஷஙநதயாஹ்யஹம்। விநஷ்டஜிஹ்ர உஸ்யாவி

யயாவஞவஙும்விஹாதிஜிசு। தயாவிஜ்ஞாநவிஹ்ஸ்தம் ஜமநெஹ்ஹாதிதந்

ஹி। நஜெஹாநெம்ஜியம்வ்ராணொ நஉநாவஙய்ஹம்க்ருதிஃ।

நவித்தம்நெவஉாயாச நசவெ்யாஉாஜிகம் ஜமசு। நகுதஙுாநெவ

ஹொக்தாச நவஹொஜயிதா தயா। கெவலம்விஸ்தஜாநந் ஹ்ரஹெஹ்ஹ

வாஹம்ஜநாஜஙுநஃ।

ஒன்றினுலேயும் பாதிக்கப் படாததனுலே முக்காலத்திலும் ஓரே ரூபமாயிருக்கிறதும் எப்போது முள்ளதும் எதுவோ அது எப்போது மிருக்கிற என்னுடைய சத்ரூபம். உபாதியற்று நித்தியமா யிருக்கிறவும் சுஷுப்தியிலுள்ள சகலசுகத்தைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமாயிருக்கிறவுமான இந்த சுகசுவரூபத்துவமும் கூட என் ஆநந்தத்துவம் தான். சூரியகிரணங்களினுலே பெரிதான இருட்டு சீக்கிரம் நாசமடைவதுபோல பெரிதான ஜனனத்திற்குக் காரணமான இருட்டு ஹரியாகிற சூரிய காந்தியினுலே சீக்கிரத்தில் நாச மடைகிறது. வேருென்றினுலு மல்ல. என்னுடைய பாதஸ்மரணையினுலும் பூஜையினுலும் பிராணியானவன் தன்னுடைய அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபடுகிருன். மரண ஜனனங்களுடைய நாசத்திற்கு ஏதுவானது என்னுடைய பாதஸ்மரணே தவிர வேருென்று மில்லே. பண இச்சையுள்ளவன் பணக்காரனே எப்படி ஸ்தோத்திரம் செய்கிருனே அப்படிப்போல் ஜகத்திற்குக் கருத்தாவாயிருக்கிறவனே ஆதரவோடு ஸ்தோத்திரம் செய்தால் எவன்தான் பெந்தத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான். சூரியனுடைய சந்நிதியினுலே லோகம் தானுகவே சேஷ்டிக்கிறது (லோக வியாபாரம் நடக்கிறது) போல என்னுடைய சந்நிதியினுலேயே சகலமான லோகமும் சேஷ்டிக்கிறது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி (அக்ஞானத்தினுல்) கற்பிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்போல என்னிடத்திலேயே மாயாமயமான மகதாதி ஜகத்தானது மாயையினுலே கற்பிக்கப்படுகிறது. சண்டாள தேகத்திலேயும் பசுவாதி தேகங்களிலேயும் ஸ்தாவரத்தி லேயும் பிராம்மண சரீரத்திலேயும் மற்றவைகளிலேயும் தாரதம்மிய மிருக்கிறதுபோல் நான் அப்படியிருக்கவில்லே. திக்குப்பிரமை நிவிருத்தி யானவனுக்குங் கூட முன்போல் (திக்குப்பிரமை யிருந்தகாலத் தில்போல்) திக்குவிளங்குவதுபோல விஞ்ஞானத்தினுல் நாசமடைந்த ஜகத்தானது எனக்கு விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனுல், அந்த ஜகத்தில்லே. நான் தேகமுமல்ல, இந்திரியங்களு மல்ல, பிராணனுமல்ல, மனதுமல்ல, புத்தியுமல்ல, அகங்காரமுமல்ல, சித்தமுமல்ல, மாயையுமல்ல, ஆகாசம் முதலான ஜகத்துமல்ல, கருத்தாவுமல்ல, போக்தாவுமல்ல, அப்படியே புஜிப்பிக்கிறவனு மல்ல, ஜனுர்த்தனனுகிய கேவலம் சித் சதானந்த பிர்ம்மமாகவே யிருக்கிறேன்.

𑌜𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌃 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍈𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑌾 𑌤𑌵 । 𑌕𑍍𑌵 𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌃 । 𑌕𑍋𑌟𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌪𑌾 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌗𑌵𑌤𑍍 । 𑌸 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 । 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌦𑍈𑌵 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌣𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌪𑌰𑌦𑍋𑌷𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌰𑌤𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍋 𑌨 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌜𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌲𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌕𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑍇 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌤𑌿 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌲𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌦𑌾𑌃 । 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌨𑍋𑌪𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌜𑌾𑌲𑌸𑌂𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌲𑌾𑌭𑍋𑌦𑌯𑌾𑌭𑌿𑌧𑌃 । 𑌸 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌕 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

ஜலத்தினுடைய அசைவுனாலேயே சூரியனுக்கு அசைவு எப்படியோ அப்படி அகங்கார சம்மந்தத்தினாலே ஆத்மாவுக்கு சமுசார முண்டாயிருக்கிறது. சம்சாரமானது சித்தத்தை மூலமாயுடையது. அதைப் பிரயத்தினத்தினால் சோதிக்கவேண்டும். இந்தச் சித்தத்தினுடைய மகத்துவத்தில் உனக்கு விசுவாசமென்ன? ஆச்சரியம்! இராஜாக்களுடைய தனங்களெங்கே? பிரும்மாக்களெங்கே? ஜகத்துக்களெங்கே? புராதனங்கள் போய்விட்டன. எத்தனையோ சிருஷ்டிகளாய் விட்டன. எத்தனையோ கோடிப் பிரும்மாக்கள் போய்விட்டார்கள். எத்தனையோராஜாக்கள் தூளிகள்போல் போய்விட்டார்கள். ஞானியா யிருக்கிறவனுக்குங் கூட அசுரசுபாவத்தினாலே தேகாபிமான முண்டாகலாம். ஞானியாயிருக்கிறவனுக்கு அசுர சுவபாவ முண்டானால் அவனறிந்திருக்கிற தத்துவ தரிசனமானது நிஷ்பலமாகிறது. உற்பத்தியாகிற ஆசைமுதலானவை விவேக ஞானமாகிற அக்கினியினாலே எரிக்கப்பட்டுப்போனால் மறுபடி முளைக்கிறதேது. நல்ல புத்திசாலியா யிருக்கிறவன் பிறருடையதோஷத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் சந்தோஷ மடைவதுபோல் தன்குற்றத்தைக் கண்டுபிடிப்பானானால் எவன்தான் பெந்தத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான். ஓ! முனீசுவரா! ஆத்மஞான மில்லாதவனும் முக்தனல்லாதவனும் (அணிமாதி) சித்திகளை இச்சிக்கிறான். திரவியம் மந்திரம் கிரியை காலம் யுக்தி இவைகளினாலே அந்த சித்தியை யடைகிறான். ஆத்மஞான முள்ளவனுக்கு அவை (சித்திகள்) விஷயமல்ல. ஆத்மஞானியானவனும் ஆத்மாவிலேயே பார்வையை யுடையவனும் ஆத்மாவினாலே (மனதினாலே) ஆத்மாவிடத்திலே திருப்தி யடைந்தவனும் அவித்தையை அநுசரித்துப் போகிறதில்லை. ஜகத்திலெங்கெந்த வஸ்துக்களுண்டோ அவைகளை அவித்தியாசுவரூபங்களாக (ஆத்மஞானிகள்) அறிகிறார்கள். அவித்தையைவிட்ட ஆத்மஞானி அவைகளில் எவ்விதமாய் முழுகுவான். திரவ்விய மந்தர கிரியாகால யுக்திகள் நல்லசித்தியைக் கொடுக்கப்பட்டவைகளானாலும் அவைகளொன்றும் பரமாத்துமபதத்தை அடைகிற விஷயத்தில் உபகாரம் செய்யமாட்டா. சகல இச்சைகளுடைய வியாபாரமும் அடங்கி யிருக்கக்சே ஆத்மஞானி என்கிற பெயரை யுடையவனும் மனதேயில்லாதவனுமிருக்கிற அவன் சித்தியை இச்சிக்கிற விஷயத்தில் எப்படி அருகனாவான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌹 𑌋𑌭𑍁𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌾𑌘𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 । 𑌶𑍁𑌭𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍀 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍀 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌗𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋𑌕𑌾𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 । 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌬𑍀𑌜𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 । 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌃 । 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑍋 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌃 । 𑌉𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑍋 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌃 । 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑍋 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑍋 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌃 । 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌉𑌕𑌾𑌰𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾 । 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍀 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । 𑌤𑌦𑌤𑍀𑌤𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 । 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿॥

௪-வது அத்தியாயம்.

பின்னும் ரிபுவாகிய பகவானை நிதாகர் என்பவர் ஜீவன் முக்தி லக்ஷணத்தைச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அவர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொன்னார்:—

ஏழுபூமிகளிலே ஜீவன் முக்தர்கள் நான்குவகையார். சுபேச்சையென்பது முதலாவது பூமிகையாகவாகிறது. விசாரணை இரண்டாவது, தநுமானஸீ மூன்றாவது, ஸத்துவாபத்தி நான்காவது, அஸம்ஸக்தி ஐந்தாவது, பதார்த்தபாவனை ஆறாவது, துரீயகா ஏழாவது, பிரணவசுவரூபமான பூமிகையானது அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரா சுவரூபமாயிருக்கிறது. அகாராதிகள் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பீஜசாக்ஷி பேதத்தினாலே நான்கு வகைப்பட்டவைகள். அவைகளின் அவஸ்தை ஜாக்ரத் சுவப்ன சுஷுப்தி துரிய மென நான்கு. அகாரஸ்தூலாம்சத்தில் ஜாகரனாயிருப்பவனுக்கு விசுவனென்று பெயர். சூக்ஷ்மாம்சத்தில் அவன் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறான். பீஜாம்சத்திலவன் பிராக்ஞனென்று பெயரையுடையவன். சாக்ஷி யம்சத்திலவன் துரியன்.

உகாரஸ் தூலாம்சத்தில் சுவப்னாவஸ்தையையுடையவன் விசுவன். ~~சூக்ஷ்மாம்சத்தில்~~ அவன் தைஜஸன். பீஜாம்சத்தி லவன் பிராக்ஞன். சாக்ஷி அம்சத்திலவன் துரியன்.

மகாரஸ் தூலாம்சத்தில் சுஷுப்தன் விசுவன். சூக்ஷ்மாம் சத்தி லவன் தைஜஸன். பீஜாம்சத்திலவன் பிராக்ஞன். சாக்ஷியம் சத்திலவன் துரியன்.

அர்த்தமாத்திரை ஸ்தூலாம்சத்தில் துரியவிசுவன். சூக்ஷ்மாம் சத்திலவன் தைஜஸன். பீஜாம்சத்திலவன் பிராக்ஞன். சாக்ஷியம் சத்திலவன் துரியதுரியன்.

அகாரத்தினுடைய துரியாம்சம் ஒன்றிரண்டு மூன்று பூமிகைகள். உகாரத்தினுடைய துரியாம்சம் நான்காவது பூமிகா, மகாரத்தினுடைய துரீயாம்சம் ஐந்தாவது பூமிகா. அர்த்தமாத்திரா துரீயாம்சம் ஆறாவது பூமிகா. இதைக்கடந்ததே ஏழாவது பூமிகா.

(முதல்) மூன்று பூமிகளில் சஞ்சரிக்கிறவன் முமுக்ஷு வாகிறான். நான்காவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிரம்மவித்தாகிறான். ஐந்தாவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிர்மவித்வரனாகிறான். ஆறாவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிர்ம்மவித்வரீயானாகிறான். ஏழாவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிர்ம்மவித்வரிஷ்ட னாகிறான்.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌭𑍂𑌮𑌿𑌃𑌶𑍁𑌭𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌸𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌿𑌤𑌾 । 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌤𑍁 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍀 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍋𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾 । 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥ 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃𑌕𑌿𑌂𑌮𑍂𑌢𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌹𑌂𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑍈𑌃 । 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌭𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇𑌬𑍁𑌧𑍈𑌃 । 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑌸𑌂𑌪𑌰𑍍𑌕𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 । 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 । 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾𑌶𑍁𑌭𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾 । 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌤𑌨𑍁𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍀 । 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌰𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾 । 𑌦𑌶𑌾𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑌸𑌂𑌸𑌙𑍍𑌗𑌫𑌲𑍇𑌨𑌚 । 𑌰𑍂𑌢𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑌮𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾 । 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑌤𑌯𑌾𑌭𑍃𑌶𑌂 । 𑌆𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑌨𑌂 । 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾 । 𑌷𑌡𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌗𑌤𑌿𑌃 । 𑌶𑍁𑌭𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂𑌭𑍂𑌮𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌯𑍁𑌤𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 । 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

இதைக்குறித்து சுலோகங்களிருக்கின்றன. (அந்தச்சுலோகங் களின் அர்த்தம் அடியில் வரையப்படுகிறது).

"சுபேச்சையானது முதலாவது ஞானபூமியாகச் சொல்லப் "பட் டிருக்கிறது. விசாரணையான திரண்டாவது. தநுமானஸீ "மூன்ருவது. சத்துவாபத்தி நான்காவது. அதற்குப்பிறகு அஸம் "ஸக்தி ஐந்தாவது. பதார்த்தபாவனே ஆருவது. துரியகா ஏழா வது". நான் மூடனுகவே யிருக்கட்டுமா? சாஸ்திரங்களினுலேயும் சத்துக்களான ஜனங்களினுலேயும் பார்க்கிறேனென்று (இனி நான் மூடனுக விருக்கக்கூடாது. சாஸ்திரங்களுடையவும் சத்துக்க ளான ஜனங்களுடையவும் அனுக்கிரகத்தை அடைய முயலுகிறே னென்று) வைராக்கிய பூர்வமாயுண்டாகிற இச்சை சுபேச்சை யெ ன்று ஞானிகளால் சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திர சத்ஜனசேர்க்கை யும் வைராக்கியாப்பியாச பூர்வகமான சதாசாரப் பிரவிருத்தியும் விசாரணையென்று சொல்லப் படுகிறது. விசாரணை சுபேச்சை இவைகளினுலே இந்திரிய விஷயங்களிலே எவ்விடத்தில் ஆசை குறைகிறதோ அந்தபூமிகா தனுமானஸீ என்று சொல்லப்படுகி றது. (மேற்படி) மூன்று பூமிகளுடைய அப்பியாசத்தினுலே விஷ யங்களில் வைராக்கியமுண்டாய் அதினுலே சுத்தமான சித்தமா னது சத்தான ஆத்மாவிடத்திலே யிருக்கையில் சத்துவாபத்தி யென்று சொல்லப்படுகிறது. (மேற்படி) நான்கு பூமிகளுடைய அப்பியாசத்தினுலே பலாபேக்ஷையன்றியில் வேருன்றியிருக்கிற சத்துவகுணத்தினுடைய பிரகாசமானது அஸம்ஸக்தியென்று பெ யரை யுடையதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. (மேற்படி) ஐந்து பூமிக ளுடைய அப்பியாசத்தினுலே ஆத்மாவினிடத்தில் மிகவும் ரமித் துக்கொண் டிருக்கிறவனுய் உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்களில் பாவனே (தோற்றம்) இல்லாதவும் பிறரால் ஏவப்பட்டால் மாத்தி ரம் காரியங்களில் பிரவிருத்தியுள்ளவுமான ஸ்திதி தான் பதார்த் தபாவனே என்கிற ஆருவது பூமிகா. ஆறு பூமிகளுடைய வெகு காலாப்பியாசத்தினுலே (பிரபஞ்சாதி) பேதங்க ளற்றுப்போய் ஆத்மபாவனேயிலேயே நிலேத்திருக்கிற தெதுவோ அதுதான் துரி யகாவென்கிற ஏழாவது பூமிகா. சுபேச்சை முதலுள்ள மூன்று பூமிகளும் பேதா பேதத்துடன் கூடினவைகளென்று சொல்லப் படுகின்றன. (ஏனென்ருல்) ஜாக்ரத் அவஸ்தையில் எந்தஜகத் தைப் பார்க்கிருனே அந்தஜகத்தை வாஸ்தவமாக புத்தியினுல் அறிகிருன்.

𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌮𑌂 𑌗𑌤𑍇 ।
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌭𑍂𑌮𑌿𑌸𑍁𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌶𑌰𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑌵𑌿𑌲𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌶𑍇𑌷𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌾𑌘𑌦𑍃𑌢𑍀𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑌦𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂 । 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌂𑌶𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑍁𑌰𑌿𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌸𑌨𑌃 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 𑌗𑌾𑌢𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑍀 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑌸𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌮𑌨𑌨 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇𑌽𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭 𑌇𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭 𑌇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇 । 𑌮𑌾 𑌭𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌮𑌾 𑌭𑌵 । 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌮𑌖𑌿𑌲𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌭𑌵 । 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌸𑌹 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌭𑌜 । 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌵𑌤𑍋𑌪𑌿 𑌚 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌮𑍁𑌖𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾 । 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

அத்துவைதத்தில் ஸ்திரபுத்தி யுண்டானவனாய் துவைத பாவனை யடங்கினால் நான்காவது பூமிசம்பந்தத்தினாலே இந்த உலகத்தை சுவப்நம்போல் பார்க்கிறான். சிதறிப்போகிற சரத்கால மேகமானது எப்படி நாசமடையுமோ அப்படி ஜகத்து நசித்துப் போகிறது. ஓ! நிதாகா! (அப்படிப்பட்டவன்) சத்துவத்தை மாத்திரம் மிச்சமா யுடையவனாக விருக்கிறானென்று திடம்செய்து கொள். சுஷுப்தி பதமென்கிற பெயரையுடைய ஐந்தாவது பூமியை ஏறி சகலவிசேஷாம்சங்களு மற்றவனாய் அத்துவைத மாத்திரமாகவே யிருக்கிறான். எப்போதும் வெளி வியாபாரங்களி லிருந்தபோதிலும் எப்போது முள் நோக்க முள்ளவனானதினாலே இந்த (ஆறாவது) பூமியிலே அப்பியாசம் செய்கிறவன் (நன்றாய் விஷயவாசனை யற்றவனாய்) சிரமமடைந்து தூங்குகிறவனைப்போல் காணப்படுகிறான். பழமையானதும் கூடசுப்த்தி என்கிற பெயரை யுடையதுமான ஏழாவது பூமியானது கிரமமா யடையப்படுகிறது. எவ்விடத்தில் சத் அசத் ரூபமில்லையோ, அகங்காரமும் அநகங்காரமு மில்லையோ, (அந்த ஏழாவது பூமிகையில்) கேவலம் க்ஷீணமான மனசுடையவனும் பயமற்றவனும் இரண்டாவதற்ற ஸ்திதியிலே யிருக்கிறான். ஆகாசத்தில் சூனியமாயிருக்கிற குடத்தைப்போல் உள்ளும் சூனியமாயும் வெளியும் சூனியமாயு மிருக்கிறான். சமுத்திரத்திற்குள் பூர்ணமாயிருக்கிற குடத்தைப்போல உள்ளும் பூர்ணமாயும் வெளியும் பூர்ணமாயு மிருக்கிறான். அறிகிறவனும் அறியப்படுகிறவனும் ஆகவேண்டாம். சகல பாவனையும் தள்ளி மிச்சமான தெதுவோ (மிச்சமானது பிர்ம்மம்) அந்த சுவரூபமாகவாகக்கடவாய். பார்க்கிறவன் பார்வை பார்க்கப்படும் வஸ்து இவைகளை வாசனையுடன்தள்ளி (தர்சநப்ரதமாபாஸம்) விளங்குகிற சிரேஷ்டமானப் பிரகாசமாகிய ஆத்மாவையே பஜி. பிரபஞ்ச வியாபாரமுள்ளவனாலும் இந்தப் பிரபஞ்சமானது காணப்படாமலிருக்கிற ஆகாசம்போல் எவனுக்குக் காணப்படுகிறதில்லையோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். சுக துக்கங்களிலே எவனுடைய மனப்பிரகாசமானது உதயத்தையும் அஸ்தமயத்தையும் (சுகத்தில் பொங்குதலும் துக்கத்தில் மங்குதலும்) அடைகிறதில்லையோ, அடையப்பட்டதை *அதிக்கிரமிக்காம லிருக்கிற இருப்பை யுடையதோ, அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

* சுகதுக்கங்களில் எது தனக்குநேரிட்டதோ அதது நேரிட்ட ஸ்திதியிலேயே விட்டுவிடுகிறதேயன்றி சுகத்தை விர்த்திசெய்யவாவது துக்கத்தைப் போக்கவாவது முயற்சிசெய்கிறதில்லையென்பது கருத்து.

𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑍋 𑌬𑍋𑌧𑌃 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌭𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 । 𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌵𑌦𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌃। 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌷𑌭𑌯𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌜𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌶𑍀𑌤𑌲𑌃 । 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑍇 । 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍇 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑌦𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑌨𑍇 । 𑌅𑌕𑍍𑌷𑍁𑌬𑍍𑌧𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌇𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌹𑌂 𑌸𑍋𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌮𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵𑌂 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑌿 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌫𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍇 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍋 𑌭𑌵 ।

சுஷுப்தியிலிருக்கிற எவன் விழித்துக்கொண்டவனாக விருக்கிறானோ, எவனுக்கு விழித்துக்கொண் டிருப்ப தென்பதில்லையோ, எவனுடைய ஞானமானது (விஷய) வாசனையற்றதாக விருக்கிறதோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஆசை துவேஷம் பயம் முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக நடந்தாலும் எவனுடைய உள்ளம் ஆகாசத்தைப்போல் சுத்தமாயிருக்கிறதோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஒரு காரியத்தைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் எவனுக்குத் தான் கருத்தா என்கிற எண்ணமானது இல்லையோ, எவனுடைய புத்தியானது விஷயங்களில் பற்றுகிறதில்லையோ, அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். எவனிடத்திலிருந்து ஜனம் (ஜனங்கள்) பயமடைகிறதில்லையோ, ஜனங்களிடத்திலிருந்து எவன் பயமடைகிறதில்லையோ, சந்தோஷம் கோபம் பயம் இவைகளைவிட்டிருக்கிறவனெவனோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். சகலமான விஷயங்களிலும் வியவகரித்துக்கொண் டிருந்தாலும் பிறருடையவைகளில்போல (பிறருடைய வஸ்துக்களில் தனக்கு பற்றில்லாததுபோல) சீதளனும் (சாந்தனும்) பூர்ணமான ஆத்மாவாயும் (ஒருவித குறைவுமற்றவனும்) இருக்கிறவ னெவனோ அவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஓ முனியே! எப்போது சித்தத்திலுள்ள சகல காமங்களையும் தள்ளிவிட்டு சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற என்னிடத்தில் திருப்தியுள்ளவனாயிருக்கிறானோ அப்போ தவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். சித்தத்தினுடைய சகல வியாபாரமுமற்ற சின்மாத்திரமேயாகிய பரமபாவனமான (மகாசுத்தமான) பதத்தில் (ஸ்தானத்தில் அல்லது இடத்தில்) எவன் கலங்காத மனதுடையவனாக இளைப்பாறுகிறானோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய சித்தத்தில் இது ஜகத், நான், அவன், இவன், வாஸ்தவமல்லாத காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் (என்றபேதம்) உதையமாகிறதில்லையோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸ்திரமாயும் மகத்தாயும் பூர்ணமாயும் விஷயமற்றதாயு மிருக்கிற சத்தாகிய பிர்ம்மத்தினிடத்தில் ஆசாரியன் சாஸ்திரம் இந்தமார்க்கமாக (இவர்கள் உபதேசித்தவழியாய்) சீக்கிரமாகப் பிரவேசித்து அதில் ஸ்திரமாகவிரு.

𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 ।
𑌶𑌿𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 । 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌧𑍀𑌰𑍋
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 । 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑍂𑌞𑍍
𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌲𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍 । 𑌶𑍁𑌕𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑍋
𑌽𑌪𑌿 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌾𑌜𑍋 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌶𑍁𑌕𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍁
𑌸𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 । 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌂
𑌯𑍇𑌽𑌨𑍁𑌸𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍 । 𑌤𑍇
𑌵𑍈 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 । 𑌶𑍁𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍃𑌤𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑍇 ।
𑌶𑍁𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌿𑌕𑌾 । 𑌅𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌵𑌾 । 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣
𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 । 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌤𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌤𑌃 । 𑌶𑍁𑌕𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌯
𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌜𑌾𑌯𑌾𑌸𑌹𑌠𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨
𑌬𑌾𑌹𑍁𑌲𑍍𑌯𑌸𑌞𑍍𑌜𑌾𑌤 𑌅𑌣𑌿𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌶𑌾𑌦𑌿𑌹 । 𑌅𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌫𑌲𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑍈𑌵𑌾𑌯

சிவனே குரு, சிவனே தேவன், சிவனே வேதம், சிவனே பிரபு, சிவனே நான், சிவனே சகலமும், சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை. தீரனாகிய பிராம்மணன் அவனை (அந்தச்சிவனை) அறிந்து ஞானத்தை யடையவேண்டும். வெகு சப்தங்களை உச்சரிக்கவேண்டியதில்லை. அது (அப்படி உச்சரித்தல்) வாக்குக்கு வருத்தமே. சுகர்முக்தர். வாமதேவர்முக்தர். அவர்களைத் தவிர முக்தியடைந்தவர்களில்லை. (இவ்விருவருடைய மார்க்கத்தைத் தவிர முக்திக்கு வேறேமார்க்கமில்லை என்பது தாத்பரியம்). இந்த லோகத்தில் சுகமார்க்கத்தை எந்தத் தைரியசாலிகள் அனுசரிக்கிறார்களோ அவர்கள் சத்தியோ (உடனே என்றால், இந்தத்தேகம் போன உடனே) முக்தர்களாகிறார்கள். இந்த லோகத்தில் வாமதேவமார்க்கத்தை யெப்போது மனுசரிக்கிறவர்கள் மறுபடி மறுபடி பிறப்பை யடைந்து சத்துவத்தோடுகூடின யோகமார்க்கங்களினாலேயும் சாங்கிய (ஞான) ங்களினாலேயும் கருமங்களினாலேயும் கிரம முக்தர்களாகிறார்கள். சுகமார்க்கம் வாமதேவமார்க்கம் என இரண்டு மார்க்கங்கள் தேவனாலேற்படுத்தப்பட்டன. சுகமார்க்கமானது பக்ஷிமார்க்கம் (குறித்தவிடத்திற்குப் பக்ஷிகள்பறந்து போவதுபோல் இந்தத் தேகம் போனஉடனே முக்தியடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்கமானது எறும்புமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்கு எறும்பு போகவேண்டுமானால் கிரமக்கிரமமாய் ஊர்ந்து போகிறதுபோல் இந்தத் தேகத்தைவிட்டு பிறகு இதைவிட உத்தமமான ஜன்மமடைந்து அதிலிருந்து பின்னும் உத்தமமான ஜன்மமடைந்து இப்படியே பலஜன்மங்களை அடைந்து கடைசியில் பிரும்மலோகம் சென்று பிரும்மாவுடன் முக்தி அடைவது) என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விதிவாக்கியங்களினாலே யாவது நிஷேதவாக்கியங்களி னாலேயாவது மகாவாக்கிய விசாரத்தினாலேயாவது சாங்கியயோக சமாதியினாலேயாவது அசம்பிரஞ்ஞா ஸமாதியினாலேயாவது தன் ஆத்ம சுவரூபத்தை யறிந்து நிர்மலமானவர்கள் சுகமார்க்கத்தினாலே பரமபதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள். யமம்முதலிய ஆசனங்களினாலே யுண்டாகிற ஆயாச மாகிய அடாப்பியாசத்தினாலே (அடயோக அப்பியாசத்தினாலே) அடிக்கடி அநேக தடைகளினா லுண்டான அணிமாதி (சித்தி) களுக் குட்பட்டவனாய் நல்லபலனை யடையாமல் மறுபடி நல்லகுலத்திற் பிறந்து முந்திய (ஜன்மத்தின்) வாசனையினாலேயே

𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍁 । 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍇
𑌨𑌮𑍇𑌵𑌯𑌾 । 𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ।
𑌆𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂𑌯𑌾𑌨𑌲 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑌲 𑌶𑌿𑌵𑌲 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌰𑌂 । 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌟𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕 𑌸
𑌕𑌕𑍍𑌷𑌨𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤-
𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑍇𑌵𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑌮𑍇𑌕𑌂 ।
𑌸𑍈𑌵 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌶𑍍𑌚𑌵𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌵𑌰𑌾𑌃 । 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌣
𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑌾𑌪𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌋𑌭𑍁𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌾𑌘𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌕𑌾𑌠𑌿𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌪𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿 । 𑌦𑍀𑌪𑌨𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾 । 𑌷𑌟𑍍𑌛𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 । 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌹𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌘𑌾𑌤𑌤𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌵𑌲𑌿𑌰𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌗𑌣𑌾𑌪𑌾𑌯𑍇 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ।

மறுபடி யோகாப்பியாசம்செய்து அநேகஜன்ம அப்பியாசத்தினல் வாமதேவ மார்க்கத்தினுலே அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய முக்தியை யடைகிருன். பிர்ம்மப் பிராப்தியைக் கொடுக்கத் தக்கவும் மங்களகரமானவும் இந்த இரண்டுமார்க்கங்க ளிருக்கின் றன. இவைகளிலொன்று சத்தியோ முக்தியையும் மற்ருென்று கிரமமுக்தியையும் கொடுக்கத்தக்கது.

(சகலமும்) பிர்ம்மமென்று பார்க்கிறவனுக்கு மோகமேது? துக்கமேது? எவனுடைய புத்தியானது அனுபவத்தை முடிவா யுடையதாய் (பிர்ம்ம) தத்துவத்தில் பிரவிருத்தித் திருக்கிறதோ அவனுடைய திருஷ்டியிற் பட்டவர்களெல்லோரும் சகல பாதகங் களிலிருந்தும் விடுபடுகிருர்கள். பிர்ம்மவித்தானவனுடைய திருஷ் டியிற்பட்ட, ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் சஞ்சரிக்கப்பட்ட சகலமா னவர்களும் அநேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களிலிருந்து உடனே விடுபடுகிருர்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ரு - வது அத்தியாயம்.

பகவானுன ரிபுவை நிதாகர் யோகாப்பியாச விதியைச் சொல் லும்படி கேட்டார், அப்படியே அவர் சொன்னுர். தேகமானது பஞ்சபூதாத்ம சுவரூபம். ஐந்து மண்டலங்களால்* நிறைப்பப்பட் டிருக்கிறது. காடின்னியம் (கெட்டியா யிருக்கும்தன்மை) ஒன் ருன பூமியைச் சார்ந்தது. திரவாகிருதி (கசிவுள்ளபாகம்) எதுவோ அது ஜலம். பிரகாசிக்கிறது (தான்) தேஜஸ் (அக்கினிபாகம்). சஞ்சரிக்கிறது வாயுலக்ஷணம். சத்துவத்தினு லெங்கும் வியாபித் திருக்கிறது ஆகாசம். இவை யெல்லாம் யோகத்தை யிச்சிக்கிற வனு லறியத்தக்கது. இந்தத் தேகத்திலே வாயுமண்டலத்தினு டைய மோதுதலினுலே இராப்பகல் இருபத்து ஓராயிரத்து அறு நூறு (உ௧௬00) சுவாசம் (உண்டாகிறது.) பிரதிவி மண்டலம் குறைந்தால் தேகத்தை யுடையவர்களுடைய தேகத்தில் மடிப்புக ளுண்டாகின்றன. ஜலபாகம் குறைந்தால் கிரமமாய் நரையுண்டா கிறது.

---

* ஐந்து மண்டலங்களாவன — மூலாதார, சுவாதிஷ்டான, மணிபூரக, அனுஹத, விசுத்திகளே.

தேஜஃக்ஷயெக்ஷுயாகாஞி நஃஶ்ரதேஜாம்ஸி சக்ஷுஷோ ய। ஸர்வ
யஸ்ய ப்ராணேந ப்ராணந்தி நாஹமேவ ஏவ ஜீவதி। இதம் ஸர்வம் தஸ்யா நி
த்யம் ஜீவிதம் ஸர்வ தயாரணம்। உபாதாநம் காரணம் தஸ்யா ஜவிஷ்ணா
ஞ்சஹாவகம்। உத்யாணஞ்சேவஸ்யா தத்ரைவம் யோஹியதே।
உத்யாணோஹ்யஸ்ய ஸ்யம் யோ ஸூத்ராத்மா தம் மகேஸரீ। தஸ்ய ஸா
க்ஷித்வ ரூபா தஸ்யைவம் யோஹிதஷ்டம்। கமேள தம் வயித
காக்ஷள வேத நாஜாயதே ஹ்ருஹம்। நகாயம் ஹரி யிதே நாவி நாவி
விஷ்ணுத்வேதிநா। ஹிதம் ஹிதஞ்சேஹத்வம் ஞோகம் ஞோகம்
நேகயா। ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திஸம்ஹாரகர்த்தா நந்தஸ்வரூபம் ஸ்ஸம்। ஸ்வஞ்சு
ஹரியோமா யோமோஹ்யஷாம் ஸ்வம் யதம்। யதேவ நியம்மேவ
தயாவாஸநமேவம்। ப்ராணாயாமஸ்யா பஸ்தா த்ரிஹாரஸ்யா
வம்। யாரணாவ தயாப்ரநம் ஸமாதிஸ்ராஷ்டமோஹமேவ। ஸஹிம்
ஸாவ த்யஸ்யம் ப்ரஹ்மசர்யம் தயாஜவம்। க்ஷமாத்ருதி மிதா
ஹார ஸௌவ வேதியமாஃஸ। தபஸ்ஸந்தோஷமாஸ்திக்யம் தா நமீ
ஸ்வரபூஜநம்। ஸித்தாந்தஸ்ரவணம் ஹ்ரீமதிர்ஜபோவ்ரதம்।
ஏதே ஹி நியமாஃ ப்ரோக்தா தஶ யோகவிஶாரதை। ஏகாதஶாஸ
நாநி ஸ்யு சக்ராதி முநிஸத்தம। ஸ்வஸ்திகம் ஸ்ரவணம் ஸிம்
மய கோமுகம் ததா। வீராஸநம் ஸ்வஸ்திகஞ்ச ஹம்ஸம் ஹாஸ
நந்தயா। மயூராஸநம் மதாஸவஞ்ச ஸித்தம் யோமஸித்தமேஃ।

தேஜஸ் குறைந்தால் பசியும் காந்தியும் குறைகின்றது. வாயு பாகம் குறைந்தால் எப்போதும் நடுக்கலுண்டாகிறது. ஆகாச பாகம் குறைந்தால் ஜீவித்திருக்கிறதே யில்லே. எந்தக் (பூதங்கள் குறைந்த) காரணத்தினுலே பூதங்களேத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பிராணனுனது, இளேப்பார இடமில்லாம லிருக்கையில் பக்ஷி ஆகாசத்தில் கிளம்புவதுபோல, மேலே கிளம்பிப் போகிறதோ அந்தக் காரணத்தினுலே அதுவே உட்டியாண மாகிறது. அந்தவிஷயத்தில் ஒருபெந்தம் (கட்டு அல்லது தடை) சொல்லப் படுகிறது. உட்டியாண பெந்தமானது மிருத்துவாகிற யானேக்குச் சிம்மமாகிறது. அதினுடைய அனுபவமானது தேகத்தி லிருந்துதான். அந்த பெந்தமும் சரீரத்திலிருந்துதான். சரீரத்தில் அதைபெந்திப்பது துஷ்கரம் (பிரயாசை). அக்கினிவயிற்றி லசைந்தால் மிகவும் வேதனேயுண்டாகிறது. பசியுள்ளவ னுலேயும் மலஜலபாதையுள்ளவனுலேயும் (உட்டியாண பெந்தம்) செய்யத் தகுந்ததல்ல. ஹிதமாயும் மிதமாயு மிருக்கிற (ஆகாரத்தை) கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அநேகதடவை உண்ணவேண்டியது. மிருது, மத்தியமம், மந்திரம் இவைகளிலே (இந்தக்காலங்களிலே) முறையே மந்திரயோக லயயோக அடயோகங்கள் செய்யவேண்டியது. லயமந்திர அடயோகங்கள் அஷ்டாங்கத்துடன் கூடியது. யம நியம ஆசன பிராணுயாம பிரத்தியாஹார தாரணத் தியான சமாதி என எட்டு விதங்கள். (அவைகளில்) யமம் பத்துவிதம். அவையாவன—பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாமை, சத்தியம், களவாமை, பிரும்மசரியம், தயை, நேர்மை, பொறுமை, தைரியம், மிதமாயுண்ணல், சுத்தம் (தேகசுத்தம் மனச்சுத்தம்). நியமம் பத்துவிதம். அவையாவன—தபஸ், சந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம் (சுவாமி ஒருவருண்டென்னும் நம்பிக்கை யல்லது, வேதத்தில் நம்பிக்கை), தானம், ஈசுவரபூஜை, சித்தாந்த சிரவணம் (தான்கொண்டிருக்கும் மதவிஷயமாய் தன் குருவினுல் செய்யப்பட்டிருக்கிற கிரந்தத்தைக் கேழ்ப்பது), இலச்சை, நற்புத்தி, ஜபம், விருதம். சக்கிரம் முதலான பதினெரு ஆசனங்களிருக்கின்றன. (அவையாவன) — சக்கிரம், பதுமாசனம், கூர்மம், மயூரம், குக்குடம், வீராசனம், சுவஸ்திகம், பத்திரம், சிம்மாசனம், முக்தாசனம், கோமுகம், என்று யோகமறிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸவ்யாபஸவ்யே தக்ஷிணே பாஹ்வோ: தக்ஷிணம் தக்ஷிணேதரே । நிஷ்பாத்ய ஊர்த்வஜாநுகாயஸ்தம் வக்ராஸந ஸம்ஸ்திதம் । பத்மகம் கூர்மகுக்குடஸ்த வீரகம் பத்மகம் பத்நம் । ப்ராணாயாமம் ஸ்வ நாடீஹி ஸ்தாநாந்நாடீப்ரவர்த்தகே । ஶரீரமத்யஜம் தந்நாம ஷண்ணவத்யங்குலாத்மகம் । தந்மத்யே வாயுமேகாக்ர அங்குலாத்வயம் । ஜீவமேகாந்தரா தத்ர அங்குலாந்யஷ்டவத்ய தே । ஜீவாத்மா மத்யந்தம் நாடீநாமங்குலைர்ப்ரவர்த்ததே । அத்ர மத்வ்யம் ஸத்வரம் ப்ரதிஷ்டிதம் । குண்டலீ ஶக்தி ப்ரஸுப்தா தேஜோரூபா ஸ்திதா ஶிகேதி । தமேவ நாடீசக்ரம் ப்ராணாயாமம் ப்ரதிஷ்டிதம் । ஶரீரம் த்ரயம் தேந ஸம்ஸ்திதம் தத்ர கண்டம் । ப்ரஹ்மரந்த்ரம் வைஷ்ணவீ ஸ்தாநம் வ்யோம நாடியாஶயா । ஸுஷும்நா ஸூக்ஷ்மாயா கந்தமேண்டநாடீ வஸதஸ்ஸ்ய । கந்தஸ்தாநாயம் மேருதண்டாஶ்ரிதாயம் ஸம்ஸ்தா । தக்ஷிணாங்க ஸுஷும்நாயாம் பிங்கலா நாடீ வஸதேஸ்ய । இடா வாமபார்ஶ்வே ஸ்திதா நாடீ ஸரஸ்வதீ । ஸுஷும்நா பூர்வபார்ஶ்வே ஸ்திதா நாடீ கௌமாரீ । ஶங்கிநீ யஶஸ்விநீ । ததஸ்தேஷு யஶஸ்வினீ ப்ரஸ்ருதா । உதரே குஹூ ஸுஷும்நாயா ஜலமூத்ர நிவஸதேஸ்ய । கந்தாத் ஹஸ்திஜிஹ்வா ததா ஶ்வேதா வாமபாஸ்திதா । பூஷா தக்ஷிணசக்ஷுர்வஸதேஸ்யா । வாருணீ ஸர்வகாமபத்ரா ஸ்திதா ஆலம்புஸா விஶ்வோதரா । விஶ்வோதரீ நாடீ நாநாநாட்யஸ்ஸமாஶ்ரிதா: । ஶரீரம் ஸர்வநாடீஷு ப்ராணவாயுஸ்ஸஞ்சரதே ।

இடது கணுக்காலே வலது துடையின் பேரிலும் வலது கணுக்காலே இடது துடையின் பேரிலும் வைத்துக் கொண்டு நேரான தேகத்தை யுடையவனு யிருப்பது சக்கிராசனமாகிறது. பூரகம், கும்பகம், ரேசகம், அப்படியே மறுபடி பூரகம் (முதலானது) செய்யப்படுகிறது. அந்தந்த நாடிமூலமாய்ச் செய்யப்படுகிற பிராணுயாமம் நாடியென்று சொல்லப் படுகிறது. சகல ஜந்துக்களுடைய தேகமானது தொண்ணூற்ருறு அங்குலமுள்ளதாக விருக்கிறது. அதின் மத்தியில் அபானஸ் தானத்திற்கு இரண்டங்குலத்திற்குமேலும், மேட்டிரத்திற்கு இரண் டங்குலத்திற்குக் கீழும், மத்தியப் பிரதேசமென்று * சொல்லப்படுகிறது. மேட்டிரத்திற்கு ஒன்பதங்குலத்திற்குமேல் நாலங்குலம் நீளமும், நாலங்குல அகலமும் உள்ளதாக அண்டம் (முட்டைவடிவு) போல விருத்தமாயிருக்கிறது கந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது கொழுப்பு, ஊண், எலும்பு, உதிரம், இவைகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்திலேயே பனிரண்டு ஆரமுள்ளநாடிச் சக்கரம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. எதினுலிந்த சரீரம் தரிக்கப்பட் டிருக்கிறதோ அந்தக் குண்டலீ அவ்விடத்திலிருக்கிறது. அந்தக் குண்டலீயானது சுழும்னேயினுடைய பிரம்மரந்திரத்தை முகத்தினுல் மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. சுழும்னேயினுடைய (பக்கத்தில்) அலம்புஸாவும் இந்தக்குகூர்நாடியும் வசிக்கின்றன. அதற்கடுத்த விரண்டாரங்களில் வாருணு, யசஸ்விநீ, இவைகளிருக்கின்றன. சுழும்னேயின் தெக்ஷிண ஆரத்தில் கிரமமாய் பிங்களேயிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு இரண்டு ஆரங்களில் பூஷா, பயஸ்விநீ, இரண்டிருக்கின்றன. சுழும்னேயின் மேற்கு ஆரத்தில் சரஸ்வதி நாடியிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு இரண்டு ஆரங்களில் சங்கிநீ, காந்தாரி யிருக்கின்றன. சுழும்னேக்கு வடக்கே இடாஎன்கிற திருக்கிறது. அதற்கடுத்து ஹஸ்தி ஜிஹ்வாயிருக்கிறது. அதற்கு அடுத்து விசுவோதராவிருக்கிறது. இந்த ஆரங்களிலே பிரதக்ஷிணக் கிரமமாய் நாடிகள் பனிரண்டு வாயுக்களேச் சுமந்துகொண் டிருக்கின்றன. நாடிகள் வஸ்திரங்கள் † போலிருக்கின்றன. அவைகள் பலவருணங்க ளுடையனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வஸ்திரத்தின் மத்தியபாகம் நாபீசக்கரமெனப் படுகிறது.

---

* இந்தமத்தியப் பிரதேசத்திற்கு மூலாதாரமென்று பெயர்

† நூல்கள் குருக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கிற வஸ்திரம்போல.

நாடீயாமாஸோத்ருதா ஜ்வலந்தீ நாடீரூபிணீ । பரமம் ப்ராணாதிஷ்டாய ஸத்வாதாரமூர்திதா: । குண்டல்யாவிஹிதம் ஸர்வ ஜ்ஞஹ்ருதயம் ப்ரவ்ருத்தம் । ஏவமேதாஸ்ய நாடீஷு ஸஞ்சர ஸமாயவம் । ஏவம் நாடீகதிம் வாயு கதிம் ஞ்ஜாத்வா விசக்ஷண: । ஸமக்ரீவசிர: காய ஸம்வ்ருதாஸ்யஸ்ஸு நிஶ்சல: । நாஸாக்ரே சைவ ஹ்ருந்மத்யே பிந்து மத்யே துரீயகம் । ஸ்ரவந்தம் அம்ருதம் பஶ்யேந் நேத்ராப்யாம் ஸுஸமாஹித: । அபானம் மூகுலீக்ருத்ய பாயுமாக்ருஷ்ய சோந்முகம் । ப்ரணவேன ஸமுத்தாப்ய ஸ்ரீபீஜேன நிவர்தயேத் । ஸ்வாத்மானம் ச ஸ்ரியம் த்யாயேத் அம்ருதப்லாவனம் தத: । காலவஞ்சனமேதத் தி ஸர்வமுக்யம் ப்ரசக்ஷதே । மனஸா சிந்திதம் கார்யம் மனஸா யேன ஸித்யதி । ஜலேக்னிஜ்வலனா ஶாகா பல்லவானி பவந்தி ஹி । நாய ந்யூனம் மதம் வாக்யம் விபரீதமபி க்ரியா । மார்கே பிந்தும் ஸமாபந்த்ய வஹ்னிம் ப்ரஜ்வால்ய ஜீவனே । ஶோஷயித்வா து ஸலிலம் தேன காயம் த்ருடம் பவேத் । கதியோகாஸ்ய ஸம்ஸித்திம் ஸ்வகாயம் தேஜஸா வ்ருதம் । ஏவம் நித்யம் ஸமப்யஸ்ய ஸர்வ ரோகான் ஜயேத் ஸ்வயம் । ஸ்வாத்மானம் ச ஶிவம் த்யாயேத் அம்ருதப்லாவனம் ததோ । பஞ்சஸாரம் ஸமாக்ருஷ்ய யோஜயேத் ஸஹஸ்ராரகம் । ஸமயே ஜ்யோதிர்மயம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய ப்ராணா வானயோ மதம் । ஏஷ யோகவரோ தேவ ஸித்திமார்கப்ரகாஶக: ।

ஜ்வலந்தி, நாதரூபிணீ, பரரந்திரா, சுழும்ந, இந்தநான்கும் இரத்தின பூரிதங்களா யிருக்கின்றன. இவைகள் நாதா தாரங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. பிர்ம்மரந்திரத்தினுடைய மத்திய பாகமானது குண்டலீயினுல் அடிக்கடி மறைக்கப்படுகிறது. இந்தமாதிரிஇந்த நாடிகளில் பத்து வாயுக்கள் சஞ்சரிக்கின்றன. இந்தப்படி நாடிகளின் மார்க் கத்தையும் வாயுக்களின் மார்க் கத்தையும் விவேகியானவன் கழுத்து, தலை, தேகம் இவைகளைச் சமமாய் வைத்துக் கொண்டும் வாயை மூடிக்கொண்டும் அசையாமல் மூக்குநுனியிலும் ஹிருதியமத்தியிலும் பிந்துமத்தியிலும் துரீயகத்தை (ஆத்மாவை)த் தியானம்செய்து அதிலிருந் துண்டாகிற அமிருதத்தைச் சமாதானமான சித்தமுடையவனுகவிருந்து நேத்திரங்களால் பார்க்கவேண்டியது. அபானத்தை மூடிக்கொண்டு வாயுவை மேல் கிளப்பி பிரணவத்தினுலே மேலேயெழுப்பி ஸ்ரீபீஜத்தினுல் நிவர்த்திக்க வேண்டியது. தன்னுடைய ஆத்மாவை ஸ்ரீயாக தியானம் செய்யவேண்டியது. பிறகு அமிருதத்தினுல் நனைக்கப் பட்டதாகத் தியானிக்கவேண்டியது (என்ருல், ஆநந்தானுபவத்தை யடைய வேண்டியதென்று கருத்துக் கொள்ளலாம்) இதுகாலவஞ்சனம். எந்தச்சாதனத்தினுல் மனதில் சிந்திக்கிறகாரியம் மனதினுலேயே சித்தியாகிறதோ அப்பேர்ப்பட்டது இந்தக்காலவஞ்சனம். சகலத்திலு மிது முக்கியமானது. ஜலத்தில் அக்கினி சுவலிக்கும், அக்கினி சுவாலையில் கிளைகளும் துளிர்களு முண்டாகின்றன. ஜகத்தைக் குறித்துச் சொன்னவார்த்தைகளும் செய்தகாரியங்களும் வீணுகாது. மார்க்கத்தில் பிந்துவைத்தடுத்து அக்கினியை ஜலத்தில் சுவலிக்கச்செய்து, அந்த ஜலத்தை வற்றச் செய்தால் காயம் திருடமாகிறது. குதயோனிகளை ஒரேகாலத்தில் சுருக்கிக்கொள்ளுகிருன். அபானனைமேல் நோக்கச்செய்து இத்துடன் சமானனைச் சேர்க்க வேண்டியது. தன் ஆத்மாவைச் சிவனுகத் தியானித்துப் பிறகு அமிருதத்தினுல் நனைக்கப் பட்டதாகத் தியானிக்கவேண்டியது. ஒவ்வொரு ஆரபாகத்தினுடைய மத்தியில் பெலத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டியது. பிராணுபான சேர்க்கையினுலே மேலேபோகப் பார்க்கவேண்டியது. இந்தச் சிரேஷ்டமான யோகமானது தேகத்தில் சித்திமார்க்கத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது.

யதைவாபாநமுத்ஸ்ருஜ்ய ப்ராணவாஹம் நிரோதயேத் । த
தா ஶரீரமாப்யாய ஜ்ஞாதவ்யோ யோகிஸிம்ஹகா । ஸவ்யாபஸவ்யேந
ஶீநா ஸேவ்யம் ஸம்யக்ப்ரகீர்திதம் । ஸம்யக்ஸ்யாத்ஸ்யாத்ப்ராணேந ஹ்ரூ
பூரகஸ்திதேவதா । வஹ்நிஸ்தஸ்ஸ்மேதஸம்யோ ஸமஸ்த்யநிரோ
தகம் । வாகுஞ்சிகாமயந்ந்நாமதம் யேநஸிஞ்சாஸ்ஸமந்தாத் । உதாந
உத்க்ருஷ்ய ஸம்க்ருத்ய ப்ராணேநாஹ்வேமதம் । ஸம்யோகம்ஸ்யந்நா
ஶீநா உத்க்ருஷ்யாதிநிரோதகம் । க்ஷயத்வஸம்பந்தயோஜோ உத்
ஸம்யோபத்யம்ஸதம் । ஸம்யக்த்ரயஸந்தேநேவ ஸித்தித்தயஹ்யாஸ
யோமதம் । ஶிவாராத்ரிஸ்வித்ஹ்நம் யாஸேயாமேயதாதஜா । கநோநா
ஹ்யாஸயோமோந வாயுர்ஹ்யஸிதாஹமேவச । வாயாவஹ்யஸி
தேவஹ்நி: ப்ரத்யஹம்வர்த்ததேநௌ । வஹ்நௌவிவர்த்ததே
தத ஸர்வஸந்தாநாடீஶுத்தி: । கந்தாத்வயஶிவாகேந ஶக்ஷ்ய்ஸ்ஸ்ய
ஜாயதே । ஶக்திஸம்மதேநித்யம் வர்த்தேயாதவயா । யா
த்ரு நாம்வர்த்தநேநேவ ப்ரயோஜம்வர்த்ததேநௌ । த்வஹ்ய
ஜ்வலவர்த்மாநி ஜந்துகோட்யாஜீவதாநிவ । குதமேட்ராந்தரால
ஸ்தம் மூலாதாரம் த்ரிகோணகம் । ஶிவஸ்ய பிந்துரூபஸ்ய ஸ்தாநம்
தத்தி ப்ரகாஶகம் । யத்ர குண்டலிநீ நாம பரா ஶக்தி: ப்ரதிஷ்டிதா । ய
ஸ்மாதுத்பத்யதே வாயுர்யஸ்மாத்வஹ்நி: ப்ரவர்ததே । யஸ்மாதுத்ப
த்யதே பிந்துர்யஸ்மாந்நாத: ப்ரவர்ததே । யஸ்மாதுத்பத்யதே ஹம்
ஸோ யஸ்மாதுத்பத்யதே மந: । மூலாதாராதிஷட்சக்ரம் ஶக்திஸ்தாந
முதீரிதம் । கண்டாதுபரி மூர்தாந்தம் ஶாம்பவம் ஸ்தாநமுச்யதே ।

ஜலத்திலிருக்கிற அணையானது பிரவாகத்திற்குத் தடையாயிருப்பதுபோல (சரீரத்தையடைந்திருக்கிற பிரதி பிம்பனாகிய ஜீவனுக்குத் தேகத்தை சர்வவியாபகத்திற்குத் தடையாக அறியவேண்டியது.) சரீரத்தின் சாயையை அறியவேண்டியது. இந்தப் பெந்தமானது எல்லா நாடிகளுக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெந்தத்தினுடைய பிரசாதத்தினால் தேவதை பிரத்தியக்ஷமாகிறது. இந்த சதுஷ்பதபெந்தமானது மூன்று மார்க்கங்களைத் தடுக்கிறது. சித்தர்கள் எதினால் சித்தியைப் பெற்றார்களோ அந்த ஒருமார்க்கத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. பிராணனுடனே கூட உதானனைச் சீக்கிரமாக மேல்நோக்கச்செய்தால் இந்தப் பெந்தமானது சகல நாடிகளையும் தடுத்துக்கொண்டு மேலேபோகிறது. இதுசம்புடயோகமென்றும் மூலபெந்தமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஒரு அப்பியாச யோகத்தினாலேயே மூன்றுபெந்தமும் சித்திக்கிறது. இடைவிடாமல் இராப்பகலாவது அல்லது எப்போதெப்போது அனுகூலப்படுகிறதோ அந்த ஜாமத்திலாவது, செய்யும் அப்பியாசத்தினால் வாயு சுவாதீனப்பட்டதாக ஆகும். வாயுசுவாதீனமானால் தேகத்தில் அக்கினியானது நாள்தோறும் விருத்தியாகும். அக்கினிவிருத்தியானால் அன்னாதிகள் சுகமாக ஜீரணமாகும். அன்னம் சரியாய் ஜீரணமானால் இரஸவிருத்தியாகிறது. இரஸவிருத்தியானால் தாதுவிருத்தியாகிறது. தாதுவிருத்தியினாலே சரீரத்தில் ஞானவிருத்தி யாகிறது. அநேககோடி ஜன்மங்களில் சேர்க்கப்பட்ட சகல பாபங்களும் எரிக்கப்பட்டுப் போகிறது. குதத்திற்கும் மேட்டிரத்திற்கும் மத்தியில் முக்கோணமான மூலாதாரமிருக்கிறது, அதானது குண்டலீ என்கிறபராசக்தி எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ அந்த பிந்துரூபமான சிவனுடைய ஸ்தானத்தைப் பிரகாசிப்பிவிக்கிறது. அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து வாயுவுண்டாகிறது. அந்தஸ்தானத்திலிருந்து அக்கினி விருத்தியடைகிறது. அந்தஸ்தானத்திலிருந்து பிந்து உற்பத்தியாகிறது. நாதம் விருத்தியடைகிறது. அந்தஸ்தானத்திலிருந்து (ஹம்ஸ) அம்சனுற்பத்தியாகிறான். அந்தஸ்தானத்தி லிருந்து மனது உற்பத்தியாகிறது. மூலாதாரம் முதலான * ஆறுசக்கரங்கள் சக்திஸ் தானமென்று சொல்லப்படுகின்றன. கழுத்துமுதல் தலையுச்சிவரையில் சம்புவினுடைய ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது.

* ஆறுசக்கரங்களாவன — மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை.

நாடீ நாடீச்ரயம் விஷ்ணோ: நாடீ ப்ராணஸ்ய சாச்ரயா: । ஜீவஸ்ய நிலயம் ப்ராணோ ஜீவோ ஹம்ஸஸ்ய சாச்ரயம் । ஹம்ஸ: சக்தேரதிஷ்டானம் சராசரமிதம் ஜகத் । நிர்விகல்பப்ரஸந்நாத்மா ப்ராணாயாமம் ஸமப்யஸேத் । ஸம்யக்லயத்ரயஸ்யாபி லக்ஷ்யலக்ஷணகாரணம் । வேத்யம் ஸமுச்சேத்நித்யம் ஸத்யஸம்யாநமாநஸ: । ரேசகம் பூரகம் சைவ கும்பகேந்த்ரிய நிரோதயேத் । த்ருச்யசேதநபரோக்ஷ்ய ப்ரஹ்மண்யாஸ்ரிதம் । பாஹ்யவிஷயம் ஸர்வம் ரேசகஸ்ஸமுதாஹ்ருதம் । பூரகம் சாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநம் கும்பகம் ஸ்வகதம் ஸ்ம்ருதம் । ஏவமப்யாஸசித்தச்ச ஸ்முக்தோ நாத்ர ஸம்சய: । கும்பகேந ஸமாரோப்ய கும்பகேநைவ பூரயேத் । கும்பேந கும்பயேத்கும்பம் தத்ரஸ்தம் பரமசிவம் । புநராஸ்பாலயேத்த்ய ஸுஸ்திரம் கண்டமுத்ரயா । வாயூநாம் கதிமாவ்ருத்ய த்ருதா பூரககும்பக: । ஸமஹஸ்தயுகம் பூமௌ ஸமம் பாதயுகம் ததா । வேதகத்ரயயோகேந சதுஷ்பீடம் து வாயுநா । ஆஸ்பாலயேந்மஹாமேரும் வாயுவக்த்ரே ப்ரகோடிபி: । புடத்வயம் ஸமாக்ருஷ்ய வாயு: ஸ்புரதி ஸத்வரம் । ஸோமஸூர்யாக்நிஸம்பந்தாஜ்ஜாநீயாதம்ருதாய வை । மேருமத்யகதா தேவாச்சலந்தே மேருசாலநாத் । ஆதௌ ஸஞ்ஜாயதே க்ஷிப்ரம் வேதோஸ்ய ப்ரஹ்மக்ரந்திகம் । ப்ரஹ்மக்ரந்திம் ததோ பித்வா விஷ்ணுக்ரந்திம் பிநத்த்யஸௌ । விஷ்ணுக்ரந்திம் ததோ பித்த்வா ருத்ரக்ரந்திம் பிநத்த்யஸௌ । ருத்ரக்ரந்திம் ததோ பித்த்வா சித்த்வா மோஹமலம் ததா । அநேகஜந்மஸம்ஸ்கார குருதேவப்ரஸாதத: । யோகாப்யாஸாத்ததோ வேதோ ஜாயதே தஸ்ய யோகிந: ।

நாடிகளுக்கு ஆசிரியம்தேகம். பிராணனுக்கு நாடிகள் ஆசிரியம். ஜீவனுக்கிருப்பிடம் பிராணன். ஜீவன் ஹம்சனுக்கு ஆசிரியன். ஹம்சன் சக்திக்கிருப்பிடமாயும் சராசர ஜகத்தாயுமிருக்கிறான். விகற்பமற்றவனாயும் தெளிவான மனதுடையவனாயு மிருந்துகொண்டு பிராணாயாமத்தை யப்பியாசம் செய்யவேண்டியது. செம்மையாய் மூன்று பெந்தங்களையும் அனுஷ்டிக்கிறவனுங்கூட லக்ஷிய லெக்ஷண காரணமாயிருக்கிற அறியத்தகுந்த வஸ்துவை சத்தியத்தோடு கூடின மனதை யுடையவனாய் எப்போதும் அறிய முயல வேண்டியது. இரேசகம் பூரகமிரண்டையும் கும்பகத்தில் நிறுத்த வேண்டியது. காணப்படுகிறதாகவும் லக்ஷிய வஸ்துவாகவு மிருக்கிற பிர்ம்மத்தினிடத்தில்தான் ஆசிருதனாக விருக்கவேண்டியது. வெளிவிஷயங்களெல்லாம் ரேசகமென்று சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரவிக்ஞானம் பூரகமென்றும் சாஸ்திர விக்ஞானத்தை தனக்குள்ளேயே யடக்குவது கும்பகமென்றும் சொல்லப் படுகிறது. இப்படி அப்பியாசம் செய்கிற சித்தமுடையவனானால் அவன்முக்தனே. இதில் சந்தேகமில்லை. கும்பகத்தினால் எப்போதும் ஏற்றி கும்பகத்தினாலேயே நிறப்பவேண்டும். கும்பகத்தினாலேதான் கும்பகத்தை ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும். அதற்குள் பரமசிவமிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் அசையாமலிருக்கிற வாயுவை, கண்ட முத்திரையினாலே கலைத்துவிடவேண்டும். வாயுவினுடைய கெதியைத் தடுத்து பூரக கும்பகங்களை அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டுவந்து இரண்டு கைகளையும் இரண்டு கால்களையும் பூமியில் சமமாயூன்றி மூன்று வேதக சம்பந்தத்தினாலே வாயுவினால் சதுஷ்பீடத்தைத் தட்ட வேண்டும். வாயுவின் முகத்திலிருக்கிற பிறகோடிகளினாலே மகாமேருவை தட்டவேண்டும். இரண்டுபுடத்தை இழுத்து காற்றானது பிரகாசிக்கிறது. அமிருதத்தின் பொருட்டு சந்திரசூரிய அக்கினிகளுடைய சேர்க்கையை யறியவேண்டியது, மேருஸ்தானம் அசைவதினால் மேருவின் நடுவிலிருக்கிற தேவதைகள் சஞ்சரிக்கிறார்கள். முதலில் இவனுடைய பிரும்மகிரந்தியிலிருந்து சீக்கிரமாக ஒருதுவார முண்டாகிறது. பிறகு இவன் பிரும்மகிரந்தியைப் பிளந்து பிறகு விஷ்ணுகிரந்தியைப் பிளக்கிறான். பிறகு ருத்திரகிரந்தியைப் பிளந்து பிறகு அப்படியே மோகமலத்தைப் போக்கடித்தும் அநேக ஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தினாலேயும் குருதேவதைகளுடைய பிரசாதத்தினாலேயும் யோகாப் பியாசத்தினாலேயும் அந்தயோகிக்கு (வெயா) வேதமுண்டாகிறது.

இடாபிங்கலயோர்மத்யே ஸுஷும்நா நாபிஜ்ஞேயே । ஸுஷும்நா ப்ரஹ்மவிஶேஷேண வாயுப்ரவர்தகாரயேத் । ஹ்ருத்வோர்த்வ ஹஸ்தி வாவாநி ஜீவேஶ்வரோ ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாயகம் । ஸூர்யாயநஸ்பந்தாவாலி க்ரியயோர்த்வரேணந்த । ஸ்தயாரா ஸ்வாஹாஸ்ரம் ஜீவேஶ்வவந்யா நிநாதவத் । கவாயாம்ஸ்ரணவஸ்தாக்ரம் யஸ்ஸம்வேதஸம்வேதவித் । ஹ்ருத்ஸம்விரூபகதம் ஸ்வேவஸ்ரம் ஸ்ரு ஹ்ருதம்ப்ரகதம்பூதம் । ஸாதஸா ஜகதம்ஜ்ஞம் ப்ரவாதம்ஜ்ஞேஸிஸ்யே । ஶவஸ்விஹ்ருஹஸ்தாயம் ப்ர ணவஸவஸ்யோஷஹா । ஸூர்ம்ஹஸ்தவத்ஸ்ரேவ தயாவஸிவத்ஸா । நிஷ்டிஸ்ருதிகயிதா ஸ்ருதஸ்ரஸ்தாவஸ்ரஸஞ்ஜிகா: । கர்ணத்ரய ஸம் ஸஞ்ஜதம் ஜாஹ்ரம்கஸ்வஸிதஜ்ஞு । ஸூஞ்ஜம்கஸ்கர்பதே யத்ர ரம்ஹஸ உவ்ரதே । வாயவ்ஸ்பஸ்ஸிம்ஸ்தாவேயம் கர்வஸ்நாவஸய ஸர்வஸ்ரம் । யத்ர திஷ்டிஸா ஸ்ரோத்ர வடவாஸா ஸஞ்ஜிகாப ஸ்யேஃ । நஸஜிவோந நிஜீவஃ காயேதிஷ்டிநிஸ்ஸ்மம் । யத்ரவர் யஸ்ஸிர்ஸேஸா ஸ்ரயம்ப்ர வயஸஞ்ஜிகா । யத்ரா ஸ்ரநாஸ்ரிஷிஸ் யெள ஜீவந்த்திஜஸாமதஃ । ஸஸஜ்கர்பதயோமம் ஸேயம் நி ஷ்டிஸஞ்ஜிகேதி ।

இளைபிங்களைகளின் மத்தியிலிருக்கிறசுழூம் ஞநாடி மண்டலத்தில் முத்திராபெந்த மென்கிற விசேஷத்தினல் வாயுவை மேல் நோக்கச் செய்யவேண்டியது. பிரணவத்தைக் குறிக்கி உச்சரிப்பது பாபங்களைப் போக்கடிக்கிறது. தீர்க்கமாயுச்சரிப்பது மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறது. ஆப்பியாயன சுவரத்திலாவது புலுதசுவரத்திலாவது உச்சரிப்பதும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த மூன்றுவித உச்சரிப்பினல் இடைவிடாத எண்ணெய் தாரைபோலவும் தீர்க்கமான கண்டாநாதம் போலவும் வாக்குக்கெட்டாததா யிருக்கிற அந்தப் பிரணவத்தின் நுனியை எவன் அறிகிருனே அவன் தான் வேதத்தையறிந்தவன். குறுகலான சுவரம் பிந்துவிலிருக்கிறது, தீர்க்கசுவரம் பிர்ம்மரொந் திரத்திலிருக்கிறது. புலுதம் துவாத சாந்தத்தி லிருக்கிறது. மந்திர சித்தியின்பொருட்டு மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. இந்தப் பிரணவமானது சகலதடைகளையும் நிவருத்திக்கும். சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும். இதற்கு ஆரம்பம், கடம், பரிச்சயம், நிஷ்பத்தி என்று நான்குபூமிகள் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. கரணத்திரயங்களினல் (மனோவாக்குகாயம்) செய்யப்பட்ட வெளிக் கருமத்தைவிட்டு எப்போது மானசிககருமம் செய்கிருனே அது ஆரம்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. வாயுவானது மேற்புரத்தில் துவாரம் செய்துகொண்டு ரொம்பி எங்கே ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ அது கடமென்கிற பூமிகை யென்று வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறது. சரீரம் அசையாமலிருக்கையில் ஜீவனேடு கூடியதுமல்ல ஜீவனேடு கூடாததுமல்லாத எந்த அவஸ்தையில் வாயுவானது உறுதியாய் ஆகாசத்திலிருக்கிறதோ அது (பரிச்சயம்) பிரசயபூமிகை. எந்த அவஸ்தையில் ஆத்மாவினல் சிருஷ்டி லயங்களுண் டாகிறதோ, எந்தத்தெசையில் ஜீவன் முக்தியடைந்த யோகியானவன் பிரயாசையன்றி யோகத்தைச் செய்கிருனே அது நிஷ்பத்தி பூமிகை என்று சொல்லப்படுகிறது.*

---

* இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயம் யோகசம்பந்தமானது. அதிலுள்ள விஷயங்களைக் குருமுகமாயறிந்து யோகாப்பியாசம் செய்தவன்தான் விளக்கிக் காட்டக்கூடும். மற்றவன் சக்தனல்லவாகையால் உள்ளவாக்கியங்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பு மட்டும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 । 𑌦𑌿𑌵𑍀𑌵 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌓𑌂 𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍁 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾.

இந்த உபநிஷத்தை அத்தியயனம் செய்கிறவன் அக்கினியைப்போல் பரிசுத்தனாகிறான். வாயுவைப்போல் பரிசுத்தனாகிறான். சுராபான பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். சுவர்ணத்தைத் திருடின பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஜீவன் முக்தனாகிறான். இது இருக்குனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது) தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் । தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் இத்யுபநிஷத்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

வராகோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌾𑌜𑍁𑌷𑍀 𑌕𑌲𑌿𑌸𑌨𑍍𑌤𑌰𑌣𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌸𑌹𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌕𑌥𑌂𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌗𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌟𑌨𑍍 𑌕𑌲𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌲𑌿𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤 𑌕𑌲𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃। 𑌹𑌰𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌹𑌰𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌮 𑌹𑌰𑍇 𑌹𑌰𑍇। 𑌹𑌰𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌹𑌰𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌹𑌰𑍇 𑌹𑌰𑍇। 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌿𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍। 𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑍋𑌪𑌾𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑍇𑌘𑌾𑌪𑌾𑌯𑍇 𑌰𑌵𑌿𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍀𑌵𑍇𑌤𑌿।

ஹரி: ஓம்.

பரப்பிர்ம்மணே நம:

யஜுர்வேதத்தில்

கலி சந்தாரணோபநிஷத்.

(ஸஹநாவவதுசாந்தி:)

நாரதரானவர் துவாபரயுகக் கடைசியில் பிரும்மாவிடம் சென்று ஓ பகவானே! நான் பூமியில் சஞ்சரித்துக் கலியை எவ்விதமாய்த் தாண்டப் போகிறேனென்று கேட்டார். பிரும்மா (அடியில்கண்ட விதமாய்) சொன்னார்.

நன்றாய்க் கேட்டாய், எதினால் கலியாகிய சமுசாரத்தைத் தாண்டுவாயோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வசுருதி ரஹசியமாயும் கோப்பியமாயும் (இரஹசியமாய் வைக்கத்தகுந்தது) இருக்கிறதைக் கேள். ஆதிபுருஷனாகிய பகவானான நாராயணனுடைய நாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தினாலே கலிதோஷத்தை உதரிப் போட்டவனாகிறான். மறுபடி நாரதர் பிர்ம்மாவை அந்த நாமமெது? என்று கேட்டார்.

க உ
அதற்கு ஹிரண்ணியகருப்பர் (பிரும்மா) சொன்னார். ஹரே ராம
௩ ச ரு சு எ அ கூ கO
ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே, ஹரே கிருஷ்ண
கக கஉ க௩ கச கரு கசு
ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே. இந்தப் பதினாறு நாமங்கள் கலிதோஷத்தை நாசம் செய்யும். இதைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமான உபாயம் சகல வேதங்களிலேயும் காணப் படவில்லை. (இந்தப் பதிநாறு நாமங்கள்) பதினாறு கலைகளால் சூழப் பட்டிருக்கிற ஜீவனுடைய ஆவரணத்தை (ஞானத்திற்கு மறைவாயிருக்கிற அவித்தையை) நாசம் செய்கிறது. அதற்குப் பிறகு, மேகம் போனபிறகு சூரியமண்டலம் பிரகாசமாவதுபோல, பரப்பிர்ம்மம் பிரகாசிக்கிறது.

புனர்நாரத: பப்ரச்ச பகவன் கோ(அ)ஸ்ய விதிரிதி । தம் ஹோவாச நாஸ்ய விதிரிதி ஸர்வதா சுசிரசுசிர்வா படன் - ப்ராஹ்மண: ஸலோகதாம் ஸமீபதாம் ஸரூபதாம் ஸாயுஜ்யதாமேதி யதாஸ்ய ஷோடசீகஸ்ய ஸார்தத்ரிகோடிர் ஜபதி ததா ப்ரஹ்மஹத்யாம் தரதி ஸ்வர்ணஸ்தேயாத் பூதோ பவதி । வ்ருஷலீகமநாத் பூதோ பவதி । பித்ருதேவமனுஷ்யாணாமபகாராத் பூதோ பவதி। ஸர்வதர்மபரித்யாகபாபாத் ஸத்ய: சுசிதாமாப்நுயாத் । ஸத்யோ முச்யதே ஸத்யோ முச்யத இத்யுபநிஷத் ॥

ஓம் ஸஹ நாவவத்விதி சாந்தி: ॥

இதி கலிஸந்தரணோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

மறுபடி நாரதர் ஓ பகவானே! இதற்கு (இந்த நாமோச்சாரணத்திற்கு) என்னவிதி? என்று கேட்டார். இதற்கு விதியில்லை என்று சொன்னார். சுசியா யிருந்தாலும் அசுசியாயிருந்தாலும் எப்போதும் ஜபிக்கிறவன் பிரும்மாவினுடைய * சாலோக்கிய † சாமீப்பிய ‡ சாரூப்பிய § சாயுஜ்ஜிய ¶ த்தை யடைகிறான்.

இந்தப் பதினாறு நாமங்களடங்கிய மந்திரத்தை மூன்றரைக் கோடி $ (௩௫,000,000) எப்போது ஜபம் செய்கிறானோ அப்போது பிர்ம்மஹத்தியை (தோஷத்தை) தாண்டுகிறான். சுவர்ணம் திருடின தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனாகிறான். விருஷளீ, (தூரஸ்திரீ அல்லது நீசஸ்திரீ) சம்பந்த தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனாகிறான். பிதுர்க்கள், தேவதைகள், மனிதர்கள் இவர்களுக்குச் செய்த அபகார தோஷத்திலிருந்து பரிசுத்தனாகிறான். சகல கருமங்களையும் விட்ட பாபத்திலிருந்து உடனே பரிசுத்தத்தை யடைகிறான். உடனே பெந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான், உடனே பெந்தத்திலிருந்து விடப்படுகிறான் என்று உபநிஷத்.

கலி ஸந்தாரணோபநிஷத் முற்றிற்று.

---

* பிரும்மாவினுடைய என்றதினால், பிரும்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களைச் சொன்னதாகக் கொள்ளவேண்டியது.

† அவருடைய லோகத்தி லிருக்கும்படியான ரூபத்தை யடைகிறது.

‡ அவருடைய சமீபத்தி லிருக்கிறது.

§ அவருடைய ரூபத்தைப்போல் ரூபமடைகிறது.

¶ அவருடைய ரூபத்தில் கலந்துபோகிறது, அல்லது அவருடைய நட்புள்ளவனாக சமீபத்திலிருக்கிறது.

பாகவதம் ௩-வது ஸ்கந்தம் ௨௯-வது அத்தியாயத்தில் மேலே சொன்னவைகளும் வாஷ்டி-ஃ (சமான ஐஸ்வரியம்) யென்றும் ஐந்துவித முக்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

$ நாள் ஒன்றுக்கு லக்ஷம் மந்திரம் ஜபமானால் கொஞ்சநாள் குறைவாய் ஒருவருஷத்திலும், நாள் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரமானால் கொஞ்சகாலம் குறைய பத்துவருஷத்திலும், நாள் ஒன்றுக்கு ஆயிரமானால் கொஞ்சகாலம் குறைய நூறுவருஷத்திலும், இக்கணக்காகும்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஶுக்லயஜுர்வேதீயா - ஈஶாவாஸ்யோபநிஷத்.

ஓம் பூர்ணமத இதி ஶாந்தி:.

[illegible]

ஸ்ரீராமாயபரப்பிர்ம்மணேநமஃ
ஹரிஃ ஓம்

சுக்கில யஜுர்வேதத்தில்

முக்திகோபநிஷத்.

(பூர்ணமதஃ சாந்திஃ.)

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஓம். இரம்மியமான (இன்பத்தைத் தரத்தக்க) அயோத்தியா நகரத்தில் இரத்தின மண்டபத்தில் ஸீதா, பரத, லக்ஷ்மண, சத்துருக்கினன் முதலியவர்களோடு கூடிக்கொண் டிருக்கிறவராயும், ஸநகர் முதலான முநிக்கூட்டங்களாலேயும், வசிஷ்டர் முதலானவர்களாலேயும், சுகர் முதலானவர்க ளாலேயும், அந்நியர்களான பாகவதர் (பகவத் பக்தியுள்ளவர்) களாலேயும் இரவும் பகலும் ஸ்தோத்திரம் செய்யப் படுகிறவராயும், புத்தியினுடைய அநேக விகாரங்களுக்குச் சாக்ஷியாயும், விகாரமற்றவராயும், சுவரூபத்தியானத்திலேயே யிருக்கிறவராயுமுள்ள, ஹரியாகிய ராமனை, சமாதியை நிவர்த்தித்தகாலத்தில், அநுமாரானவர் பக்தியினுலேயும் சுசுரூஷையினுலேயும் ஸ்தோத்திரம் செய்து கேட்டதாவது. ஓ இராமா! நீர் சச்சிதானந்த சுவரூபியான பரமாத்துமாவாக விருக்கிறீர். ஓ! இரகுகுல சிரேஷ்டா! உம்மை யடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். ஓ! இராமா! முக்தியின் பொருட்டு உம்முடைய ரூபத்தை உள்ளபடி யறிய விரும்புகிறேன். எதினுல் வருத்தமன்றி சமுசார பெந்தத்திலிருந்து நான் விடுபடுவேனே, எதினுல்நான் மோக்ஷமடைவேனே, அதைக் கிருபைசெய்து சொல்லும் (என்பதே).

(ஸ்ரீ ராமசந்திரர் சொல்லுகிருர்).

ஓ! தோள்வலி யுடையவனே! நன்றுய்க்கேட்டாய், உண்மையானதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

வேதாந்தத்தில் நான் செவ்வையாக நிலைபெற் றிருக்கிறேன்.

வேதாந்தத்தை (உபநிஷத்துக்களை) நன்றுய் ஆசிரயம் செய் (என்றுர்).

வெஜாஞோ: கொஈவ-டெஶ்ரேஷ்ட வதஹெஞெ கு-டூ:தெவஜ । ஹ

நஞிஜோர்நுஶ்ரு-டண-டவகுஷ்ரிஜி வெஜாஞெஸ்லிதிஸம்ஜகா । நிஶ்வாஸஹஞி

தாஜெவிஷ்ணொவெஜாஜா தாஸ்ஸ-டவிஸ்தா: । த்ஜெஷ-டஜெதஜவஜெ

ஜெ வெஜாஞஸ்ஸ-டஊ தீக்ஷிதஃ । ஈாஜவெஜாஃகதிவியா த்ஜெஷாஶா

வாஶ்வாவவ । தாவஞெ-நிஷஜ்காஸ்ஸ்ரு-டம் கூஜ-யாவஜதகூ-தஃ ।

ஜஜெஶ்வஜாதிவிஹாஜெந வெஜாஶ்ஶகவா:ம:ஸிதாஃ । ஜெஷாமஶாவா

ஹ்ரஜெநகாஸ்ஸ்ர-ட ஸ்தாவஞெநிஷஜ்த்ரயா । ஜஜெஶ்ஜலா்த-டஶாவா

வஸ்ர-ட ஜெகவிம்பபதிவம்வெர்யா । நவாபிகஶதம்ஶாவா யஜ-டஷொ-

ஜா-டதாத்ஜ । வஹஸ்ரவம்வெர்யாஜாதா ஶ்வாஸாந்ஃவெஜதவ ।

கயவ-ணவர்ஶாவாஸ்ரு-டம் வஞாஶஜெஹ்ஜெதாஹஜெ । வணஜெக

கவர்த்ஸ-டஶாவாயர் வணஜெகொவநிஷ்த்தா । தாவா:ஜெகாஜு

வம்யெந வம்ருஜெதஹ்ஜெதாஜயி । வஃஹ்தாய-டஜர்வஜவிம் வூாஜெநா

திஜ-நிஜ-டஷஹாம் । ஈாஜகெவ்நு-ட நிஜெஶ்ரஷா ஜ-டக்திஜெகதிஷகூி

ஜெ । கெவ்கநாஜஹஜ்நா க்தாஶர்ஞாஜெர்வஜெஶதஃ । குஜெநர்

த-டவாம்வெர்யொஜெஜந ஹக்தியொஜெநவாவஜெ । குஜெநர்வெஜர்ஞெ

வாகுராயஞ விவாஈாத்ஜஷெயஃ ।

(அநுமார் மறுபடி கேட்கிருர்).

ஓ! இரகு சிரேஷ்டா! வேதாந்தங்களெவை? அவைகள் எங்கேயிருக்கின்றன? சொல்லும் (என்ருர்).

(ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிருர்).

ஓ! அநுமானே! வேதாந்தத்தின் சுவரூபத்தைச் சரியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேள். விஷ்ணுவாகிய என்னுடைய மூச்சுக்காற்றுகளாகிற வேதங்கள் விஸ்தாரமா யுண்டாயின. எள்ளில் எண்ணெய்போல வேதத்தில் வேதாந்தமானது நிலைபெற் றிருக்கிறது.

(அநுமார் மறுபடி கேட்கிருர்)

ஓ! இராமா! வேதங்களும் அவைகளின் சாகைகளும் எத்தனை விதங்கள்?

ஓ! இராகவா! அவைகளில் உபநிஷத்துக்க ளெவையா யிருக்கின்றன வென்பதை கிருபைசெய்து உள்ளபடி சொல்லும் (என்று கேட்டார்).

(ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிருர்).

ருக்வேதாதி விபாகங்களினுலே வேதங்கள் நான்கென சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் சாகைக ளநேகம். உபநிஷத்துகளும் அநேகம். ருக்வேதத்தில் (௨க) இருபத்தியொரு சாகைகள். ஓ வாயுகுமாரா! யஜுர்வேதத்திற்கு (க0கூ) நூற்றியொன்பது சாகைகள். ஓ! சத்துருக்களைத் தபிப்பிக்கிறவனே! சாமவேதத்திற்கு (க000) ஆயிரம் சாகைகள். ஓ! வானரோத்தமா! அதர்வணவேதத்தில் (ரு0) ஐம்பது சாகைகள். ஒவ்வொரு சாகைக்கு ஒவ்வொரு உபநிஷத்துண்டு. அவைகளில் ஒரு ருக்கை எவன் என்னிடத்தில் பக்தியுடையவனுய்ப் படிக்கிருனே அவன் முனிகளுக்குக்கூட அரிதான என்னுடைய சாயுஜ்ஜியத்தை (என்னுடைய ரூபத்தில் கலந்துபோகிறதை அல்லது மகாநண்பனுக சமீபத்திலிருக்கிறதை) அடைகிருன்.

(அநுமார் கேட்கிருர்).

ஓ! இராமா! சில முனிசிரேஷ்டர்கள் முக்தியொன்றேயென்று சொன்னுர்கள். சிலர் உம்முடைய நாம பஜனத்தினுலேயும், காசியில் தாரகோபதேசத்தினுலேயும், பின்னும் சிலர் சாங்கிய யோகத்தினுலேயும், பக்தியோகத்தினுலேயும், பின்னும் சில மகரிஷிகள் வேதாந்த வாக்கியார்த்த விசாரத்தினுலேயும் முக்தியென்று சொல்லுகிருர்கள்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

முக்தியானது ஸாலோக்கியாதி (ஸாலோக்கிய, ஸாமீப்பிய, சாரூப்பிய, ஸாயுஜ்ஜிய) விபாகத்தினாலே நாலுவிதமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார்.

பரமார்த்த சுவரூபமாயுள்ளது கைவல்லிய முக்தி யொன்றே.

ஓ! கபியே! துராசார முள்ளவனா யிருந்தாலும் என்னுடைய நாம பஜனத்தினாலே ஸாலோக்கிய முக்தியை யடைகிறான். மற்ற லோகங்களை அடைகிறதில்லை. காசியிலே பிர்ம்ம நாளமென்கிற இந்தவிடத்தில் மரணமடைந்தால் என்னுடைய தாரகத்தை யடைகிறான் (என்னுடைய தாரக மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்றவனாகிறான்). அந்த மனிதன் புனர்ஜன்ம மற்றதாகிய முக்தியை யடைகிறான். காசியில் எந்தவிடத்தில் மரணமடைந்தாலும் மகேசுவரரானவர் அவனுடைய வலதுகாதில் என்னுடைய தாரகமந்திரத்தை உபதேசிக்கிறார். அப்படிப்பட்டவன் சகல பாபங்களி லிருந்தும் விடுபட்டவனாய் என்னுடைய சாரூப்பியத்தை யடைகிறான். அதுதான் சாலோக்கிய சாரூப்பிய முக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. சதாசார முள்ளவனாகவே யிருந்து வேறேயிடத்தில் புத்தியைசெலுத்தாம லிருக்கிற, துவிஜனானவன் (பிர்ம்மக்ஷத்திரிய வைசியன்) சர்வ சுவரூபியாயிருக்கிற என்னிடத்தில் பாவனை (புத்தியைவைத்தல்) செய்தால்என்னுடைய சாமீப்பியத்தை யடைகிறான். இதுவே ஸாலோக்கிய, சாரூப்பிய, சாமீப்பிய முக்தியென்று சொல்லப் படுகிறது.

துவிஜனானவன் குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கப்படிக்கு நாசமற்றதாகிய என்னுடைய ரூபத்தை * பிரமர கீடஞாயம் போல் செவ்வையாய்த் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய சாயுஜ்ஜியத்தை யடைகிறான். இதுவே பிர்ம்மாநந்தகரமாயும் மங்களகரமாயு மிருக்கிற சாயுஜ்ஜிய முக்தியாகிறது. நாலுவிதமான முக்தி எதுவோ அது என்னுடைய உபாசனையினா லுண்டாகிறது. இந்தக் கைவல்லிய முக்தியானது, எந்த உபாயத்தினால் கிடைக்கிறதென்றாலோ, முமுக்ஷுக்களுக்கு (மோக்ஷமடைய விருப்ப முள்ளவர்களுக்கு) முக்தியின்பொருட்டு மாண்டூக்கிய உபநிஷத் ஒன்றே போதும் (அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மார்க்கமொன்றேபோதும்).

* வண்டினால் கொட்டப்படும் புழுவானது எப்போதும் தன்னை ஹிம்சிக்கிற வண்டையே நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறதினால் அந்தப்புழு வண்டுரூபத்தை யடைவதுபோல்.

[illegible]

அப்படியும் ஞானம் சித்திக்காவிட்டால் (௧௦) தசோபநிஷத்தைப்படி. சீக்கிரம் ஞானத்தை அடைந்து என்னுடைய ஸ்தானத்தை யடைவாய். ஓ! அஞ்சனை குமாரா! அதினாலும் ஞானம் உறுதிப்படாவிட்டால் (௩௨) முப்பத்திரண் டுபநிஷத்துக்களை நன்றாய் அப்பியாசம்செய். (பெந்தத்தி லிருந்து) நிவர்த்தி அடைவாய். விதேகமுக்தியி லிச்சை யுண்டானால் (௧௦௮) நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்களைப் பாராயணம்செய்.

(அந்தந்த உபநிஷத்துக்குள்ள) சாந்தியுடன் அவைகளுடைய கிரமத்தைச் சரியாய்ச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

* ஈசகேன கடப்பிரச்ன முண்டமாண்டூக்கிய தித்திரி: ஐதரேயஞ்சசாந்தோக்கியம் பிரஹதாரண்ணியகம் (௰) ததா, பிரும்ம கைவல்லிய ஜாபால சுவேதாசு வோஹம்ச ஆருணி:, கருப்போ நாராயணோஹம்ஸோ பிந்துநாத சிரச்சிகா, மைத்திராயணீ கௌஷிதகீபிர கஜ்ஜாபாலதாபநீ, காலாக்கிநி ருத்திரமைத்திரேயீ ஸுபால க்ஷுரி மந்திரிகா, சர்வசாரம் நிராலம்பம் ரஹசியம் வச்சிர சூசிகம், தேஜோநாதத்தியான வித்தியா யோக தத்துவாத்மபோதகம், பரிவிராட் திருசிகீஸீதா சூடா நிர்வாண மண்டலம், தெக்ஷிணசரபம் ஸ்கந்தம் மகா நாராயணாத்துவயம், ரஹஸியம் ராமதபநம் வாஸுதேவஞ்சமுத்கலம், சாண்டில்லியம் பைங்களம் பிக்ஷுமகச் சாரீரகம்சிகா, துரீயாதீத ஸந்நியாச பரிவிராஜாக்ஷமாலிகா, அவ்வியக்த்தைகாக்ஷரம் பூர்ணா சூரியாக்ஷியத்தியாத்துமகுண்டிகா, ஸாவித்திரியாத்துமா பாசுபதம் பரம்பிர்ம்மாவ தூதகம் திருபுராதபனம் தேவீ திருபுராகடபாவனா, ஹிருதயம் குண்டலீ பஸ்மருத்திராக்ஷ கெணதரிசனம், தாரசார மகாவாக்கிய பஞ்சப்பிரும்மாக்கிநி ஹோத்திரகம், கோபால தபநம் கிருஷ்ணம் யாக்ஞவல்க்கியம் வராககம், சாட்டியாயநீ ஹயக்கிரீவம் தெத்தாத்திரேயஞ்ச காருடம், கலிஜாபாலி ஸௌபாக்கிய ரஹஸிய ருசமுக்திகா, இப்படி (உள்ளஉபநிஷத்) நூற்றெட்டும் பாவனாத்திரயத்தை (சமுசயம், அஸம்பாவனை—வீண் எண்ணம், விபரீத பாவனை—ஒன்றை மற்றொன்றாய் கிரகிப்பது) நாசம் செய்யத்தக்கதாயும் புருஷர்களுக்கு ஞான வைராக்கியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயும் மூன்றுவாசனைகளை (சாஸ்திரவாசனை லோகவாசனை தேகவாசனை) நாசம் செய்யத்தக்கதாயு மிருக்கிறது.

---

* இந்த உபநிஷத்துக்களுடைய பெயர்முதலிய விவரம் இத்துடன் சேர்க்கப்பட் டிருக்கிற அட்டவணையில் பார்க்க.

पञ्चवेदान्तरेषु विहित तत्त्वज्ञानाभिलाषुकम् । वेदविद्याव्रतस्नात देशिकस्य मुखात्स्वयम् । गृहीत्वाष्टोत्तरशतं ये पठन्ति द्विजोत्तमाः । प्रारब्धक्षयपर्यन्तं जीवन्मुक्ता वसन्ति ते । ततः कालवशादेव प्रारब्धे तु क्षयं गते । वैदेहीं मामकीं मुक्तिं याति नास्त्यत्र संशयः । सर्वोपनिषदां मध्ये सारमष्टोत्तरशतम् । सकृच्छ्रवणमात्रेण सर्वाघौघनिकृन्तनम् । मयोपदिष्टं शिष्याय तुभ्यं पवननन्दन । इदं शास्त्रं मयादिष्टं गुह्यमष्टोत्तरशतम् । ज्ञानतोऽज्ञानतो वापि पठतां बन्धमोचकम् । राज्यं देयं धनं देयं याचतः कामपूरणम् । इदमष्टोत्तरशतं न देयं यस्य कस्यचित् । नास्तिकाय कृतघ्नाय दुराचाररताय वै । मद्भक्तिविमुखायापि शास्त्रगर्तेषु मुह्यते । गुरुभक्तिविहीनाय दातव्यं न कदाचन । सेवापराय शिष्याय हितपुत्राय मारुते । मद्भक्ताय सुशीलाय कुलीनाय सुमेधसे । सम्यक्परीक्ष्य दातव्यमेवमष्टोत्तरशतम् । यः पठेच्छृणुयाद्वापि स मामेति न संशयः । तदेतदृचाभ्युक्तम् । विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम गोपाय मा शेवधिष्टेऽहमस्मि । असूयकायानृजवेऽयताय न मा ब्रूया वीर्यवती तथा स्याम् । यमेव विद्याः शुचिमप्रमत्तं मेधाविनं ब्रह्मचर्योपपन्नम् । अस्मा इमामुपसन्नाय सम्यक्परीक्ष्य दद्याद्वैष्णवीमात्मनिष्ठामिति ।

இந்த நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்களை விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படிக்கு முன்னும் பின்னும் சாந்தியுடன் கூடிவேதவித்தியா விருதங்களில் பரிசிரமப் பட்டிருக்கிற குருவினுடைய வாக்கினலே தாங்கள் கிரகித்துக்கொண்டு, எந்த துவிஜோத்தமர்கள் படிக்கிறார்களோ, அவர்கள் பிராரப்தம் (இந்ததேகம்) நாசமாகிறவளையில் ஜீவன் முக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். பின்பு காலவசத்தினல் பிராரப்தம் நாசமானல் என்னுடைய விதேக முக்தியை யடைகிறார்கள் (பிர்ம்மமாகிறார்கள்). இதில் சமுசயமில்லை. ஓ வாயுபுத்திரா! சகலமான உபநிஷத்துக்களுக் குள்ளே சாரமானதாயும், ஒருதடவை கேட்கிறதினலே, சகலபாபக் கூட்டங்களையும் நாசம்செய்கிறதாயுமிருக்கிற, இந்தநூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள் சிஷியனுகிய உன் பொருட்டு என்னு லுபதேசிக்கப்பட்டன. என்னலுபதேசிக்கப்பட்டதும் இரஹஸிய மானதுமாகிய நூற்றெட் டுபநிஷத்தாகிற சாஸ்திரமானது, ஞானத்தோடாவது, அக்ஞானத்தோடாவது, படிக்கிறவர்களுக்குப் பெந்தத்தை நிவிருத்திசெய்யும். யாசிக்கிறவனுடைய இஷ்ட பூர்த்திக்காக இராஜியத்தைக் கொடுக்கலாம் திரவியத்தை கொடுக்கலாம் இந்தநூற்றெட் டுபநிஷத்துக்களை (மாத்திரம்) நாஸ்திகன்நன்றியற்றவன் துராசாரத்தில் முழுகியிருப்பவன்,என்னுடைய பக்தியில்லாதவன், அசத் சாஸ்திரமாகிய குகையில்விழுந்து மோகிக்கிறவன் இவர்களில் ஒருவனுக்கும் கொடுக்கக்கூடாது. குருபக்தி யில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும் கொடுக்கக்கூடாது. ஓ மாருதே! கைங்கரியம் செய்கிற சிஷியனுக்கும் ஹிதனன புத்திரனுக்கும் என்னிடத்தில் பக்தி யுள்ளவனுக்கும் நல்ல ஆசாரமுள்ளவனுக்கும் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவனுக்கும் நல்ல புத்தி யுடையவனுக்கும் செவ்வையாய்ப் பரிக்ஷைசெய்து கொடுக்கவேண்டியது. இந்தநூற்றெட் டுபநிஷத்துக்களை எவன் (சிரத்தையோடு) படித்தாலும், கேட்டாலும், அவன் என்னை அடைகிறான். சந்தேகமில்லை. இது ருக்கிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"வித்தையானவள் (சரசுவதி) பிராம்மணனிடம் சென்று என்
"னை சம்ரக்ஷணைசெய், உனக்கு நிதியாயிருக்கிறேன். பொறாமை
"யுள்ளவ னுக்கும், நேர்மார்க்கத்தி லில்லாதவனுக்கும், துன்மார்க்க
"னுக்கும், என்னைச் சொல்லாதே. (சொல்லாமலிருந்தால்) வீரிய
"முள்ளவளா யிருப்பேன். விஷ்ணு சம்மந்தமான இந்த ஆத்ம
"நிஷ்டாவித்தையை அதிகமாய்க் கேட்டவனுயும், ஜாக்கிருதை
"யுள்ளவனுயும், புத்திசாலியாயும், பிரிம்மசாரி விருதத்தில் பூர்ண
"மடைந்தவனுயும், விருப்பமுள்ளவனுயு மிருக்கிறவன் பொருட்டு
"செவ்வையாய் அவனைப் பரிக்ஷித்துக் கொடுக்கவேண்டியது."

कश्यपेन नवं श्रीरामचन्द्रं मारुतिर्वेदवित्सु। ऋग्वेदादि विभागेन प्रत्यक्षाणि मन्त्रब्राह्मणैरिति सम्भाषय श्रीरामम्। ऐतरेय कौषीतकि नादबिन्दु आत्मप्रबोध निर्वाण मुद्गलाक्षमालिका त्रिपुरा सौभाग्य बह्वृचानां ऋग्वेदगतानां दशसंख्याकानामुपनिषदां वाङ्मे मनसीति शान्तिः। ईशावास्य बृहदारण्य जाबाल हंस परमहंस सुबाल मन्त्रिका निरालम्ब त्रिशिखीब्राह्मण मण्डलब्राह्मणाद्वय तारक पैङ्गल भिक्षु तुरीयातीत अध्यात्म तारसार याज्ञवल्क्य शाट्यायनी मुक्तिकानां शुक्लयजुर्वेदगतानां एकोनविंशति संख्याकानामुपनिषदां पूर्णमद इति शान्तिः। कठवल्ली तैत्तिरीयक ब्रह्मकैवल्य श्वेताश्वतर गर्भ नारायणामृत बिन्द्वमृतनाद कालाग्निरुद्र क्षुरिका सर्वसार शुकरहस्य तेजोबिन्दु ध्यानबिन्दु ब्रह्मविद्या योगतत्त्व दक्षिणामूर्ति स्कन्द शारीरक योगशिखैकाक्षराक्ष्यवधूत कठरुद्र हृदय योगकुण्डलिनी पञ्चब्रह्म प्राणाग्निहोत्र वराह कलिसन्तरण सरस्वतीरहस्यानां कृष्णयजुर्वेदगतानां द्वात्रिंशत्संख्याकानामुपनिषदां सह नाववत्विति शान्तिः। केन छान्दोग्यारुणि मैत्रायणि मैत्रेयी वज्रसूचिका योगचूडामणि वासुदेव महत् संन्यासाव्यक्त कुण्डिका सावित्री रुद्राक्ष जाबाल दर्शन जाबालीनां सामवेदगतानां षोडशसंख्याकानामुपनिषदामाप्यायन्त्विति शान्तिः। प्रश्नमुण्डक माण्डूक्याथर्वशिरोऽथर्वशिखा बृहज्जाबाल नृसिंहतापनी नारदपरिव्राजक सीता शरभ महानारायण रामरहस्य रामतापनी शाण्डिल्य परमहंस परिव्राजकान्नपूर्णा सूर्यात्म पाशुपत परब्रह्म त्रिपुरातपन देवी भावना ब्रह्मजाबाल गणपति महावाक्य गोपाल तपन कृष्ण हयग्रीव दत्तात्रेय गारुडानामथर्ववेदगतानामेकत्रिंशत्संख्याकानामुपनिषदां भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः।

ஸ்ரீராமசந்திரனை அநுமார் ருக்குவேதம் முதலான விபாகத்தினாலே தனித் தனியாய் சாந்தியைச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அந்த ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார். ஐத்திரேய கௌஷீதகீ நாதபிந்து ஆத்மபோத நிர்வாணமுத்கல அக்ஷமாலிகா திருபுரா ஸௌபாக்கிய பெகுவிருச ஆகிய ருக்குவேதத்திலுள்ள இந்த பத் துபநிஷத்துக்களுக்கும் "வாங்மேமனஸி"* என்ற சாந்தி.

ஈசாவாசிய பிரகதாரண்ணிய கஜாபாலஹம்ச பரமஹம்ஸஸுபாலமந்திரிகா நிராலம்ப திருசிகீ பிராம்மணமண்டல பிராம்மணத்துவயதார்க பைங்களபிக்ஷு துரீயாதீதாத்தி யாத்தும தாரஸார யாக்ஞ வல்க்கிய சாட்டியாயநீ முக்திகா ஆகிய சுக்கில யஜுர்வேதத்திலுள்ள இந்தப் பத்தொன்பது உபநிஷத்துக்களுக்கும் "பூர்ணமத" என்றசாந்தி.

கடவல்லி தைத்திரீயக பிர்ம்ம கைவல்லிய சுவெதாசுவதர கருப்பநாராயண அமிருதபிந்து அமிருதநாத காலாக்கினி ருத்திர க்ஷுரிகா சர்வஸார சுகரஹஸிய தேஜோபிந்துத் தியானபிந்து பிரும்ம வித்தியா யோகதத்துவ தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்கந்தசாரீரக யோகசிகா ஏகாக்ஷர அக்ஷி அவதூத கடருத்திர ஹிருதயயோக குண்டலினீ பஞ்சபிர்ம்ம பிராணக்கினிஹோத்திர வராககலி ஸந்தாரண ஸரஸ்வதீ ரஹஸிய ஆகிய கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திலுள்ள இந்த முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துக்களுக்கும் "ஸஹநாவவது" என்ற சாந்தி.

கேநசாந்தோக்கிய ஆருணி மைத்திராயணி மைத்திரேயீ வச்சிர சூசிகயோக சூடாமணிவாஸு தேவமகத்ஸந்நியாஸ அவ்வியக்தகுண்டிகா ஸாவித்திரீருத்தி ராக்ஷஜாபாலதரிசன ஜாபாலி ஆகிய ஸாமவேதத்திலுள்ள பதினறு உபநிஷத்துக்களுக்கும் "ஆப்பியாயந்து" என்ற சாந்தி.

பிரசினமுண்டக மாண்டூக்கிய அதர்வசிர அதர்வசிகா பிரஹத்ஜாபால நரசிம்மதாபநீ நாரதபரிவிராஜக ஸீதாசரபமஹா நாராயண ராமரஹஸிய ராமதாபநீ, சாண்டில்லிய பரமஹம்ஸ பரிவிராஜக அன்னபூரண சூரிய ஆத்ம பாசுபத பரபிர்ம்ம திருபுராதாபன தேவீபாவனபஸ்ம ஜாபால கௌணபதி மகாவாக்கிய கோபாலதபன கிருஷ்ண ஹயக்கிரீவ தத்தாத்திரேய காருட ஆகிய அதர்வண வேதத்திலுள்ள முப்பத்தோ ருபநிஷத்துக்களுக்கும் "பத்திரம் கரணேபி:" என்றசாந்தி.

---

* இந்த சாந்தியையும் பின்னல் வரப்போகிற மற்ற நான்கு சாந்திகளையும் இதின் முதல்பக்கத்தில் காண்க.

𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌨 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑌭𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌹𑌿𑌤𑍇𑌰𑌤𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍁𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯𑍋𑌪𑌹𑌾𑌰 𑌪𑌾𑌣𑌯 𑌅𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣 𑌮𑌨𑌨 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌨𑍈𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌤𑍍𑌰𑌯𑌭𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌤𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 * 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌕𑍇𑌯𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌕𑌥𑌂𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰 𑌶𑌤𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 ।

---

* “𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾” 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌠𑌃.

முமுக்ஷுக்களான புருஷர்கள் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னர்களாய்க் காணிக்கை வஸ்துக்களைக் கையிலுடையவர்களாய், சிரத்தையுள்ளவனும் நல்லகுலத்தில் பிறந்தவனும் வேதாத்தியயனம் செய்தவனும் சாஸ்திரவிசுவாச முள்ளவனும் நல்ல குணமுடையவனும் கபடமில்லாதவனும் சகல பூதங்களிடத்திலும் ஹித முள்ளவனும் தயாசமுத்திரமாயு மிருக்கிற சத்குருவை அடைந்து நூற்றியெட் டுபநிஷத்துக்களை விதிப்படிக்கு அப்பியாசம்செய்து சிரவணமனன நிதித்தியாசங்களை எப்போதும் செய்து பிராரப்த க்ஷயத்தினுல் மூன்றுதேகத்தினுடைய நாசத்தையடைந்து உபாதிநீங்கிய கடாகாசம்போல பரிபூர்ணத்துவத்தை யடைகிறுர்கள். அதே விதேகமுக்தி. அதே கைவல்லியமுக்தி. ஆகையினுலே பிரும்மலோகத்தி லிருக்கிறவர்களும்கூட பிரும்மாவின் வாக்கினுல் வேதாந்தம் கேட்பது முதலியவைகளினுல், அவருடன் கைவல்லியத்தை யடைகிறுர்கள். ஆகையால் எல்லாருக்கும் ஞானமார்க்கத்தினுலே * கைவல்லியமுக்தி. கருமம், சாங்கியம், யோகம், இந்த உபாஸனுதிகளாலல்ல என்று உபநிஷத்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ-வது. அத்தியாயம்.

பின்பு அநுமார் ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி இந்த (க) ஜீவன்முக்தியாவதென்ன? (உ) விதேக முக்தியாவதென்ன? இந்தவிஷயத்தில் (ந) பிரமாணமெது? (ச) அந்தச்சித்தி (முடிவு அல்லது நிறைவேறுதல்) எப்படி? (ரு) அந்தச்சித்தியினுல் என்னப் பிரயோஜனம்? என்று கேட்டார்.

அந்த ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறுர்.

(க) கருத்திருத்துவ போக்த்திருத்துவ (நான் செய்கிறேன் நான் அனுபவிக்கிறேன் என்கிற அபிமானம்) சுகதுக்கம் முதலிய இலக்ஷணமுள்ள சித்தத்தினுடைய தருமமானது துக்கரூபமாயிருக்கிறபடியினுலே (அது) மனுஷியனுக்கு பெந்தமாகிறது. அதினுடைய அடக்குதல்தான் ஜீவன்முக்தி.

(உ) உபாதி நிவிருத்தியான (மறைவுபோய்விட்ட) கடாகாசம்போல பிராரப்தம் நசிக்கிறதினுலே விதேகமுக்தி.

(ந) ஜீவன்முக்தி விதேகமுக்தி இவைகளுக்கு நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள்தான் பிரமாணம்.

---

* "ஞானமாததிரத்தினுலே" என்று கல்கத்தா பாடம்.

[illegible]

(சா-ரு) கருத்திருத்துவாதி துக்கநிவிருத்தி மூலமாய் நித்தியானந்தப் பிராப்திதான் பிரயோஜனம். அதானது புருஷனுடைய பிரயத்தினத்தினுலே சாதிக்கப்படவேண்டியது. புத்திரகாமேஷ்டி (புத்திரனுண்டாக வேண்டுமென்று செய்யும்யாகம்) யினுல் புத்திரனேயும், வியாபாரம் முதலியவைகளினுல் திரவியத்தையும், ஜோதிஷ்டோமத்தினுல் சுவர்க்கத்தையு மடைவது எப்படியோ அப்படி புருஷப் பிரயத்தினத்தினுல் சாத்தியமானதாகிய வேதாந்த சிரவணுதிகளாலுண்டான சமாதியினுலே ஜீவன்முக்தி முதலிய லாபமுண்டாகிறது. அந்த லாபமானது சகலமான * வாசனே நாசமடைவதினுலுண்டாகவேண்டும். இந்தவிஷயத்தில் சுலோகங்களிருக்கின்றன. "புருஷப்பிரயத்தினமானது சாஸ்திரத்தை அதிக்கிரமித்த (மீறின)து, சாஸ்திரானு சாரமானது, என இரண்டு வகைப்படும். சாஸ்திரத்தை மீறினது அநர்த்தத்தின் பொருட்டும் சாஸ்திரத்தையனுசரித்தது பரமார்த்த (உத்தமமான பிரயோஜன)த்தின்பொருட்டுமாகிறது". இந்தஜந்துக்களுக்கு லோகவாசனே சாஸ்திரவாசனே தேகவாசனே இவைகளால் உண்மையான ஞானமுண்டாகிறதில்லே. வாசனேயானது சுபவாசனே, அசுபவாசனே, என இரண்டுவகை. நீ (சுப) சுத்தவாசனேயினுல் நடத்தப்பட்டால் நீ அதினுலேயே கிரமமாய் சீக்கிரத்தில் என்னுடைய பதத்தை யடைவாய். அப்படியில்லாமல் பழமையான அசுபவாசனேயானது சங்கடத்தில் உன்னேச் சேர்த்தால், ஓ கபியே! பிரயத்தினத்தினுல் அது உன்னுல் ஜயிக்கப்பட வேண்டியது. சுபாசுபங்களாகிற மார்க்கங்களிலே பெருகுகிற விஷயவாசனேயாகிய நதியானது, புருஷப் பிரயத்தினத்தினுலே சுபமார்க்கத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியது. அசுபங்களிலிருக்கிறதை சுபங்களில் திருப்பவேண்டியது. அசுபத்தி லிருந்து அசைப்பிக்கப் பட்டது சுபத்தை யடைகிறது. அதிலிருந்து (சுபத்திலிருந்து அசைப்பிக்கப்பட்டது) அசுபத்தை யடைகிறது. புருஷப் பிரயத்தினத்தினுலே சித்தமாகிற குழந்தையைலாலனே (சீராட்டுதல்) செய்யவேண்டியது. ஓ சத்துருக்களே வதைக்கிறவனே! அப்பியாச வசத்தினுலே (பழக்க பலத்தினுலே) இரண்டு வாசனேயும் (சுபாசுப வாசனேகள்) நன்ருு யுனக்கெப்போது போய்விடுகிறதோ, அப்போது அப்பியாசத்தினுடைய பிரயோசனத்தை அறிவாய். சந்தேகமுண்டான விடத்தில் (சுபாசுப வாசனேபோச்சுதோ, இல்லேயோவென்று சந்தேக முண்டானபோது) சுபவாசனேயையே நன்ருய் ஆசரிக்கவேண்டும்.

* வாசனே என்ருல் அபிமானம் அல்லது பற்றுதல்.

𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹𑍇 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑌃 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑍋𑌨𑌾𑌶𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑍇 । 𑌸𑌮𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌫𑌲𑌦𑌾 𑌮𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌦𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌶𑌤𑍈𑌃 । 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌵 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑍋 𑌦𑍃𑌢𑌾𑌃 । 𑌨𑌿𑌃𑌶𑌙𑍍𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌰𑍁𑌟𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌿𑌸𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌾𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌇𑌵 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 । 𑌸𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌾 । 𑌭𑍋𑌗𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌂 𑌦𑍂𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃 । 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑍀𑌭𑌾𑌵𑌮𑌾𑌚𑌰𑌾𑌶𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑍇 । 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑌿𑌲𑌯𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌃 𑌶𑌮𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌦𑍀𑌪𑌵𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌗𑌤𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 । 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 𑌵𑌾 । 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌹𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌶𑌯𑌃 । 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 । 𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌜𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌮𑌨𑌃 । 𑌸𑌂𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍌𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ।

ஓ வாயுபுத்திரா! சுபவாசனை விருத்தியில் (வளருவதில்) தோஷமொன்றுமில்லை. ஓ மகாபுத்திமானே! சேர்க்கையாய் வெகுகாலம் அப்பியாசம் செய்யப்பட்ட வாசனக்ஷயமும் (வாசனை நசித்தல்) விக்ஞானமும் (பகுத்தறிவு) மனோநாசமும் பலத்தைக் கொடுக்கின்றனவாக எண்ணப்பட் டிருக்கின்றன. இம்மூன்றும் எதுவரையில் அடிக்கடி சமமாய் அப்பியாசம் செய்யப்பட வில்லையோ, அதுவரையில் நூறு வருஷமானாலும் (என்னுடைய) பதப்பிராப்தி யுண்டாகிறதில்லை. இவைகள் ஒவ்வொன்றாய் வெகுகாலம் அப்பியாசம் செய்யப்பட்டாலும் சிதறிப்போனமந்திரம்போல (ஒருமந்திரத்தில் சிலபாகத்தைவிட்டுசெய்யும்ஜபமானது பலனைக்கொடாததுபோல்) பலசித்தியைக் கொடுக்கமாட்டா. வெகுகாலம் அப்பியாசம் செய்யப்பட்ட இந்தமூன்றுகளினாலே கெட்டியான ஹிருதய கிரந்திகள், தாமரைதண்டுகளை ஒடித்தால் அவைகளிலுள்ள நூல்கள் அறுந்து போவதுபோல, சந்தேகமன்றியில் நசித்துப் போகின்றன. நூறு ஜன்மங்களில் அப்பியாசம் செய்யப்பட்ட பொய்யான சமுசார வாசனையானது வெகுகால யோகாப் பியாசத்தினாலேயன்றி எவ்வளவும்நசிக்கிறதில்லை. ஓ!சௌமியா! ஆகையினாலே விவேகமுள்ள புருஷப் பிரயத்தினத்தினால் போக இச்சையை தூரத்தள்ளி இம்மூன்றையே ஆசிரயி. ஆகையினாலே வாசனையுடன் கூடினமனது பெந்தமானதென்று ஞானிக ளறிகிறார்கள். வாசனையிலிருந்து விடுபட்ட மனதானது, முக்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ மகாகபியே! வாசனையற்ற மனதின் சுவபாவத்தை சீக்கிரமாக ஆசரி (அனுசரி). நன்றா யாலோசனை செய்வதினாலேயும், சத்தியத்தினாலேயும் வாசனையானது லயமடைகிறது (நசித்துப்போகிறது). வாசனை லயமடைந்தால் தீபத்தைப்போல (எண்ணெய் அல்லது வர்த்தியில்லாத தீபம் அணைந்து போவதுபோல) மனது அடங்கிப்போகிறது. வாசனையைத்தள்ளி சின்மாத்திர சுவரூபியான என்னிடத்தில் வியாகுலமில்லாத மனதையுடையவனாக விருக்கிறவனெவனோ, அவன் சச்சிதாநந்த சுவரூபியானநானே. ஹிருதயத்தில் ஆசையற்றிருக்கிறவன் சமாதியையும் கருமத்தையும் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், உத்தமமான சித்தத்தையுடைய அவன் முக்தனே. எவனுடைய மனதானது வாசனையற்றதாக வாகிறதோ அவனுக்குத் தியானத்தினாலாவது ஜபத்தினாலாவது கருமத்தை விட்டதினாலாவது கருமத்தை செய்வதினாலாவது பிரயோஜனமில்லை. செவ்வையாய் வாசனையை விடுவதினாலேயும் மௌனத்தினாலேயும் அன்றியில் உத்தம பதம் கிடைக்கமாட்டாது.

𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌹𑍀𑌨𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌅𑌯𑌤𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌦𑍃𑌗𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌨𑍀𑌰𑌾𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌤𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌧𑍀𑌰𑌧𑍀𑌃 । 𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌿𑌤𑌾𑌮𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌦𑍃𑌢𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍈𑌕𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌦𑌤𑌿𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌂 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑌶𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 । 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌬𑍀𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌨 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌕𑍁𑌰𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌬𑍀𑌜𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌨𑌵𑌾𑌸𑌨𑍇 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌪𑌿 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌅𑌸𑌂𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌭𑌾𑌵𑌨𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌨𑌾𑌶𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂 । 𑌅𑌵𑌾𑌸𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 । 𑌅𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍋𑌪𑌶𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌃 । 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌚𑌰 । 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌕𑌷𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌾 । 𑌶𑍁𑌭𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌸𑌨𑍌𑌘𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵 ।

(மனது) வாசனையற் றிருந்தாலும் கண்முதலிய இந்திரியம் தன்னுடைய விஷயத்தில் அப்பியாச காரணத்தினாலேயே வெளியில் பிரவிருத்திக்கிறது. பிரயத்தினமன்றியில் அடையப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களிலே கண்ணனது ஆசையன்றி எப்படி பிரவேசிக்கிறதோ, அப்படிப்போல தைரியமுள்ள புத்தியுடையவன் காரியங்களில் ஆசையன்றி பிரவேசிக்கிறான். ஓ! மாருதே! பதார்த்த(வஸ்து) ஞானத்தினாலே வெளிப்படுத்தப் பட்டதாயும் அதை(அந்தபதார்த்தத்தை) அனுசரித்ததாயும் சித்தத்தினுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாயு மிருக்கிறதெதுவோ, அது வாசனையென்று முனிகள் அறிகிறார்கள். மிகவும் சஞ்சலமான சித்தமானது திருடமாய் அப்பியாசம் செய்யப்பட்ட பதார்த்தங்களுடைய பாவனையினாலே பிறப்பு, மூப்பு, மரணம், இவைகளுக்குக்காரணமாகிறது. பீஜாங்குரநியாயத்தைப்போல(விதைமுந்தியுண்டாச்சுதா? செடிமுந்தியுண்டாச்சுதா? என்று கேட்டால் விதையன்றி செடியுமில்லை செடியன்றி விதையுமில்லை யாகையாலெது முந்தினதென்று நிச்சயிக்கக் கூடாததுபோல) வாசனையினுடைய அதீனத்தினால் பிராண ஸ்பந்தமும் (பிராணனுடைய அசைவும்) அதினால் வாசனையும் சித்தத்திற்கு விதையாயிருக்கிறது. சித்தமாகிற விருக்ஷத்திற்குப் பிராணஸ்பந்தம், வாசனை, இவ்விரண்டுவிதைகள். இவ்விரண்டிலொன்று நசித்தால் இந்த இரண்டும் நசித்துப்போகிறது. (விஷயங்களில்) பற்றுதலன்றி பிரவிருத்திக்கிறதினாலேயும் பிரபஞ்ச தோற்றமற்றுப் போவதினாலேயும் சரீரம் நசிக்கத்தக்கதென்று அறிகிறதினாலேயும் வாசனை பிரவிருத்திக்கிறதில்லை. வாசனையைச் செவ்வையாய்த் தள்ளிவிடுவதினாலே சித்தமானது அசித்தமாகிறது. வாசனையற்றிருப்பதினாலே மனதானது எப்போது நினைக்கிறதில்லையோ, அப்போது மகா உபசமத்தைக் (மிகவும் அடங்குதலை) கொடுக்கிற மனதில்லாமை யுண்டாகிறது. எதுவரையில் விவேகமில்லாத மனதை யுடையவனாயும் பரமாத்துமாவை அறியாதவனாயு மிருக்கிறாயோ, அதுவரையில் குருவினாலேயும் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களினாலேயும் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறவிதியை யனுசரி. பிறகு எரிக்கப்பட்ட பாபமுடையவனாயும் வஸ்துதத்துவத்தை யறிந்தவனாயும் பெந்தமற்றவனாயு மிருக்கிற உன்னாலே இந்தச் சுபமான வாசனைக் கூட்டமுங்கூட தள்ளிவிடத் தக்கது. சித்த நாசமானது ஸ்வரூப அரூபமென இருவகை.

जीवन्मुक्ते[illegible] विदेहमुक्तिः । [illegible] जीवन्मुक्तस्य [illegible] । [illegible] मनोनाशो जीवन्मुक्तस्य [illegible] । [illegible] मनोनाशो विदेहमुक्ति[illegible] । [illegible]

ஸ்வரூபநாச மென்பது * ஜீவன் முக்தனிடத்தி லிருக்கிறது. அரூபநாச மென்பது † விதேகமுக்தனிடத்தி லிருக்கிறது. ஓ! வாயு புத்திரா! அந்தச்சித்தத்தி னுடைய நாசத்தை ஆதரவோடு இப் போது கேள். மைத்திரீ (சிநேகம்) முதலிய குணத்தோடுகூடிய சித்தமானது எப்போது சாந்தியை யடைகிறதோ (பிரவிருத்தியற் றிருக்கிற நிலைமை), அப்போது சித்தநாசமென்று சொல்லப்படுகி றது. சந்தேகமில்லை. ஜீவன் முக்தனுடைய அந்தமனதானது மறு படி ஜன்மத்திற்கு ஏதுவாகிறதில்லை. இந்த மனதினுடைய ஸ்வரூப நாசமானது ஜீவன்முக்தனுக் கிருக்கிறது. மனதினுடைய அரூப நாசமானது விதேகமுக்தியை யடைந்ததாக விருக்கிறது. ஆயிரம் முளைகள் கிளைகள் துளிர்கள் காய்கனிகள் இவைகளையுடைய இந் தச் சமுசார விருக்ஷத்திற்கு இந்தமனதே மூலமாயிருக்கிறது. (ஆணிவேரா யிருக்கிறது). அதைசங்கற்பம் (எண்ணம் அல்லது விருப்பம்) என்றே எண்ணுகிறேன். சீக்கிரமாக சமுசாரவிருக்ஷம் வறண்டுபோகும்படியாய் சங்கற்பத்தின் உபசம (அடங்குதல்) த்தி னால் மூலத்தை (ஆணிவேரை) வறளச்செய். தன்னுடைய மனதை அடக்குகிறதில் உபாயமொன்றேயுள்ளது. மனதுண்டாகிறபோதே (மனது விருப்பமடைய துவக்கும்போதே) மனதை நாசம்செய்கி றது (தான்). (அதுதான்) மகா சிரேய ஸாகிறது. ஞானிக்கு மனது நாசமடைகிறது. அக்ஞானிக்கு மனது விலங்காகவிருக்கிறதல்லவா? ஓரோதத்துவமென்கிற உறுதியான அப்பியாசத்தினால் மனதானது எதுவரையில் ஜயிக்கப்படவில்லையோ, அதுவரையில் இராக்காலத் தில் பேதாளம்போல் ஹிருதயத்தில் வாசனை சுத்திக்கொண்டிருக்கி றது. சித்தத்தினுடைய கொடுமை க்ஷீணித்த (குறைந்த) வனும் இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்களை ஜயித்தவனுமி ருக்கிறவனுடைய போகவாசனைகளானவை, பனிகாலத்திய தாமரைப் புஷ்பம்போல க்ஷீணித்துப்போகின்றன. கையைக் கையோடு பிசைந்தும் பல் லோடு பல்லைக்கடித்துத் தூள்செய்தும் அவயவங்களை அவயவங்க ளாலே துன்பம் செய்தும் முதலில் தன்மனதை ஜயிக்கவேண்டி யது.

---

* இரஜோகுணம், தமோகுண மிரண்டும் நசித்து சத்துவகுணம் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கும் ஜீவன்முக்தி தெசை ஸ்வரூபநாசம்.

† விதேக முக்தனுக்கு லிங்கசரீரம் நாசமடையும்போது மிஞ்சியிருந்த சத் துவகுணமும் நசித்துப்போகிற படியால் அந்த விதேக கைவல்லிய தெசை அரூ பநாசம்.

𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑍈𑌕𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃 । 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌤𑌙𑍍𑌗𑌜𑌃 । 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌗𑌮𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌨𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌯𑍇 𑌕𑌿𑌲 । 𑌸𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌹𑌠𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 । 𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍀𑌪𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌨𑍈𑌃 । 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌹𑌠𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌜𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌗𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍁𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌿𑌸𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌭𑌿𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌬𑍀𑌜𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌤𑌿𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 । 𑌏𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 । 𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌥𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯 ।

உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து அடிக்கடி ஒன்றை சிந்திக்கிறவனாலே நிந்திக்கப்படாதயுக்தி அன்றியில், மனதை ஜயிப்பது அசாத்தியம். (எப்படிஎன்றால்) மதித்தயானை யானது அங்குசமன்றியில் சுவாதீனமாகாததுபோல, (ஆத்மசுவரூபத்தை அறிகிறதாகிய) அத்தியாத்தும வித்தையினுடைய ஞானம், சத்துக்களுடைய சகவாசம், வாசனையைச் செவ்வையாய் விட்டுவிடுவது, சுவாஸத்தை யடக்குவது (யோகம்), இவைகள் சித்தத்தை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் பலமான யுக்தி. இந்த யுக்திகளிருக்கையில் (இவைகளை விட்டுவிட்டு) பலாத்காரமாய் மனதை எவர்கள் அடக்குகிறார்களோ, அவர்கள் தீபத்தை எறிந்துவிட்டு இருட்டுவீட்டில் தேடுகிறார்கள் (அப்படித்தேடுகிறவர்களுக் கொப்பாவார்கள்). மனதினுடைய ஜயத்தைப் பலவந்தமாய்ச் செய்கிறதற்கு எந்தமூடர்கள் எத்தனிக்கிறார்களோ, அவர்கள் தாமரைத்தண்டு (க்குள்ளிருக்கிற) நூல்களினால் மதயானையைக் கட்டுகிறார்கள் (கட்டுகிறவர்களுக் கொப்பாவார்கள்). வளர்ச்சியான கொடிகளை யுடைத்தாயிருக்கிற சித்தமாகிய விருக்ஷத்திற்கு இரண்டுவிதைக ளிருக்கின்றன. ஒன்று பிராணனுடைய அசைவு. மற்றொன்று திருடமானவாசனை (விஷயப்பற்றுதல்). எங்கும் நிறைந்த அந்த ஞானமோவென்றால், பிராணனுடைய அசைவினாலே அசைக்கப்படுகிறது (ஞானம் சிதறிப்போகிறது). எந்தச் சித்தத்தினுடைய ஒரேநிலையினாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஞானமுண்டாகிறதோ அதற்குச் சாதனமானத் தியானம் உபதேசிக்கப்படுகிறது (நான் இப்போது உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்). சகலமான விகாரத்தையும் (பிரபஞ்சத்தையும்) உற்பத்திக்கெதிரடிக் கிரமமாய் * ஒடுக்கி மிஞ்சினதெதுவோ, அந்த சின்மாத்திரமா யிருக்கிற சதானந்தத்தை சிந்தி.

---

* பிரபஞ்ச வுற்பத்திக் கிரமத்தில் கடைசியில் உற்பத்தியானவைகளாகிய பஞ்சீகிருதஸ்தூலபூதங்களாகிய தேகேந்திரிய அந்தக்கரணாதிகளை அபஞ்சீகிருத காரணபூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகளில் லயிக்கச்செய்து அந்த பஞ்சபூதங்களில் பூமியை ஜலத்திலும் ஜலத்தை அக்கினியிலும் அக்கினியை வாயுவிலும் வாயுவை ஆகாசத்திலும் ஆகாசத்தை அகங்கார தத்துவத்திலும் அகங்கார தத்துவத்தை மகத்தத்துவத்திலும் மகத்தத்துவத்தை மூலபிரகிருதியாகிய அவ்வியக்தத்திலும் அவ் வியக்தத்தைப் புருஷனிலும் லயிக்கச் செய்கிறது. பைங்களோபநிஷத் ௩-வது அத்தியாயம்பார்க்க. உற்பத்திக் கிரமமானது மேற்சொல்லியபடி புருஷனிடத்திலிருந்து அவ்வியக்தமும், அவ்வியக்தத்திலிருந்து மகத்தத்துவமும், மற்றவைகளும் இந்தக் கிரமப்படியே யென்றறியத்தக்கது.

𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇𑌸𑍍𑌤𑌂𑌗𑌤𑍇𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍋𑌹𑍃𑌦𑌿 । 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 । 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂𑌗𑌤𑍇𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌾𑌨𑌉𑌦𑍍𑌗𑌤𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌂𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑍋𑌽𑌹𑌂𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌦𑌾𑌯𑌕𑌂 । 𑌅𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌂𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 । 𑌅𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌃 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌧𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂𑌶𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 । 𑌦𑍃𑌢𑌭𑌾𑌵𑌨𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌯𑌦𑌾𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾 । 𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌂𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌸𑌂𑌵𑍇𑌗𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌸𑌃 । 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁𑌕𑌪𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌵𑌿𑌗𑌤𑍇𑌤𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌃 । 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍍𑌰𑍂𑌪𑍋𑌹𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑌿𑌵𑌶𑍀𑌕𑍃𑌤𑌃 । 𑌸𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿𑌯𑌦𑍈𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑍇𑌗𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂𑌨𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌮𑌦𑌵𑌶𑌾𑌦𑌿𑌵 ।

ஃவாஜெநஜூஂமஜெத — * பூரகம் செய்யப்பட்டு † ரேசகம்செய் யாம லிருக்கிறவனாயில் யோகிகளினுல் அனுபவிக்கப் படுகிறஸ் திதி ‡ கும்பக அவஸ்தையென்றும் ரேசகம் செய்யப்பட்டபிறகு மறுபடி பூரகம் செய்கிறவனாயி லிருக்கும் ஸ்திதி வெளிகும்பக மென்றும் வித்வான்க ளறிகிருர்கள்.

அகங்காரமற்று பிர்ம்மாகாரப் பிரவாகமாயிருக்கிற மனேவிரு த்தியானது தியானப் பியாசத்தினுடைய மேன்மையினுல் ஸம்பி ரக்ஞாத சமாதியாகவாகிறது. அடங்கியிருக்கிற விருத்தியையுடை யசித்தமானது பரமாநந்தத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறபோது அஸம் பிரக் ஞாதசமாதியென்று பெயர். அது யோகிகளுக்குப் பிரியமா னது. பிரகாசமில்லாமலும் மனதில்லாமலும் புத்தியில்லாமலும் சித்சுவரூப மாத்திரம் மிஞ்சியிருக்கிற (நிலே) தெதுவோ, அது அதத் வியாவிருத்தி சமாதியென்று முனிகளினுல் பாவிக்கப்படு கிறது. மேலும் பூர்ணமாயும் கீழும் பூர்ணமாயும் மத்தியிலும் பூர் ணமாயும் மங்கள சுவரூபமாயு மிருக்கிறது. பரமார்த்தமான இந் தச் சமாதியானது சாக்ஷாத் விதிமுகமாயிருக்கிறது (சாஸ்திரோக் தமா யிருக்கிறது, அல்லது பிர்ம்மாவினுடைய வாக்கி லிருந்துவந்த உபதேசமாயிருக்கிறது). உறுதியான பாவனேயினுலே முன்பின் விசாரணேயன்றி வஸ்துக்களுடைய கிரகணம் (வஸ்துக்களில் விருப் பம்வைப்பது) எதுவோ அதுதான் வாசனே என்று சொல்லப்படு கிறது. ஓ! கபிசிரேஷ்டா! இதரவாசனேயன்றி தீவரமான வேக மாய்த் தன்னுலே எது பாவிக்கப்பட்டதோ, சீக்கிரமாய் அதாகவே யாகிருன். வாசனேக்குச் சுவாதீனமான புருஷனைவன் அதற்குத் தகுந்த ரூபத்தையே யடைகிருன். எப்போது இந்தப் பிரபஞ்சத் தைசத்தாக பாவிக்கிருனே, அப்போது மோகத்தை யடைகிருன். வாசனுவேக விசித்திரத்தினுல் அந்த (வாசனேசம்பந்தமான) சுவரூ பத்தை விடுகிறதில்லே. துர்திருஷ்டி யுள்ளவன் (தப்பான பார்வை யுள்ளவனுகிய அக்ஞானி) மதம் கொண்டதினுல் பிராந்தனு யிருக் கிறவனேப்போல சகலத்தையும் பார்க்கிருன்.

---

* ஒரு மூக்கினுல் சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுப்பது பூரகம்.

† ஒரு மூக்கினுல் இழுத்த சுவாசத்தை மற்றெரு மூக்கினுல் வெளியில் விடுவது ரேசகம்.

‡ ஒரு மூக்கினுல் இழுத்த சுவாசத்தை உள்ளே சில பாகம் நிறுத்துவது கும்பகம்.

𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌚 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍁𑌘𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌘𑌨𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀 । 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌬𑍁𑌧𑍈𑌃 । 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌭𑍃𑌷𑍍𑌟𑌬𑍀𑌜𑌵𑌤𑍍 । 𑌬𑌹𑍁𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌥𑌾𑌕𑌨𑍍𑌥𑌾𑌰𑍋𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌥𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍇𑌕𑌶𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌵𑍀 𑌪𑌾𑌕𑌰𑌸𑌂 𑌯𑌥𑌾 । [illegible]* [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 । 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌜 । 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍀𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌃 । 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣𑌾𑌮𑌲𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌃 । 𑌤𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑍋 𑌭𑌵 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌃 । 𑌤𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌥 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌸𑌿 [illegible] ।

* [illegible]

வாசனையானது சுத்தம், மலினம் என இருவகையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மலினமானது பிறப்புக்குக் காரணமாயும், சுத்தமானது பிறப்பை யொழிக்கிறதாகவு மாகிறது. மலின வாசனையானது அக்ஞானகட்டி சுவரூப முடையதென்றும் மகா அகங்காரத்தை யுடையதென்றும் மறுபடி பிறப்பை யுண்டாக்கிறதென்றும் வித்வான்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புனர்ஜன்ம முளையைத் தள்ளியிருக்கும் இருப்பானது வறுபட்டவிதைபோல் (முளைக்க கூடியதல்லாததுபோல்) வெகுசாஸ்திரகதையாகிய கந்தை (கந்தல்துணி) யை பின்னும் பின்னும் மெல்லுவதினால் (அநேக சாஸ்திரங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பதினால்) என்ன பிரயோசனம்? ஓ! மாருதியே! உள்ளேயிருக்கிற ஜோதி (ஜோதி சுவரூபமான ஆத்மா) யைப் பிரயத்தினத்தினால் தேடவேண்டியது.

ஓ: கபிசார்தூலா! ஞானக் ஞானங்களைவிட்டு எவன் தானே பிர்ம்மமென் றிருக்கிறானோ, அவன் பிர்ம்மத்தை யறிந்தவனல்ல அவன் பிர்ம்மமே. நாலுவேதங்களையும் அநேக சாஸ்திரங்களையும் அத்தியயநம்செய்தும் பிர்மதத்துவத்தை யறியாதவன் கறிச்சுவையை யறியாத அகப்பை அல்லது கரண்டிக் கொப்பாவான். ஆகையினாலே மோகமாகிற * அசுசிவாசனையி லிருந்து எந்த மனிதன் விரக்தி யடையமாட்டானோ அவனுக்கு விரக்தியுண்டாக வேறென்ன உபதேசிக்கக் கூடும்? தேகமானது மிகவும் அசுத்தமுள்ளது. தேகத்தை யுடையவனோ (ஆத்மா) மிகவும் பரிசுத்தமுள்ளவன். இவ்விரண்டினுடையபேதத்தை யறிந்து எதற்குச் சுத்தியை விதிக்கலாம்? வாசனபெந்தமே பெந்தம். வாசனக்ஷயமே(நசித்தலே) மோக்ஷம். வாசனையைச் செவ்வையாய்த் தள்ளி மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிற இச்சையையும் விட்டுவிடு. மனச்சம்பந்தமான வாசனையாகிய விஷயவாசனையை முந்தித்தள்ளிவிட்டு மைத்திரீ—சினேகம் முதலான பெயர்களையுடைய சுத்தவாசனைகளைக் கிரகித்துக்கொள். அந்த வாசனைகளோடு வியவகரித்துக்கொண் டிருந்தாலும் பிறகு அதுகளையும் தள்ளி உள்ளுக்குள்ளாகவே சாந்தமாய்ப்போன ஆசையுடையவனாய் சின்மாத்திர வாசனையுள்ளவனாய் ஆகக்கடவாய். மனது புத்தி இவைகளுடன் கூடியிருக்கிறதையும்(சின்மாத்திரவாசனையும்) விட்டு ஓ! மாருதே! மீந்திருக்கிற நீ என்னிடத்தில் ஸ்திரமான சமாதி யுடையவனாக ஆவாய்.

---

* தன் தேகமாகிற அசுசி வாசனையினாலே என்று கல்கத்தாபாடம்.

ஸம்பூர்ணோ முக்த ஏவ ஸர்வம் தயாரஸம் நித்யம் ஸம்யக்த்வ யத் | ஸநாதநோ த்யம்ஶோ பரமேஶ்வரம் ஸஜ்ஜநித்யம் பநாத்ஜாதிம் ஹம் | த்ரிவிதம் பரம் ஸமிநாபரம்பரம் ஸத்ஸ்ரிஷ்டம் ஸ்வஜமேவ மேக்ஷணம் | ஸமேபஸம் ஸஸ்ஸ்ரதம்யஜ்ஞம் ததேவவாஸம் ஸஸமம்விமுக்த ஓம் || த்ரிவிதஸம்ஸமேஸாஸ மவிக்ரியாத்மஜோ ந மேஸ்ஸிகிஞ்சி த்விஷயஸ்ஸாவத: | பஞ்சபஸ்ரிஷ்டிஸ்ரோத்ய முஸ்ஸஸஸந்தஸ்ஸ பஞ்சந் ஸம்பாஸஸீதீக்ஷ ஸாவய | ஸமேதாமம்பேஸ்யதயாஜமோர த்ரதஸ்யம் ப்ரஸங்க ஸமிதாஸமவேத்ய: | நகாரணம் காரணத்வாந் நிமுக்தஸ்ய சைவ த்ருஷ்டோ ஹி தீக்ஷ ஸர்வய | ஜீவந்முக்தபதம் த்யக்த்வா ஸ்வதேஹே காலஸாத்க்ருதே | விஶத்யதேஹமுக்தத்வம் பவநோஸ்பந்ததாமிவ | ததேதத்ருசாப்யுக்தம் | தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் | ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: | திவீவ சக்ஷுராததம் | தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே | விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ||

ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத்.

ஓம் பூர்ணமத இதி ஶாந்தி:.

இதி முக்திகோபநிஷத் ஸமாப்தா.

சத்தமற்றதும், உணர்வற்றதும், உருவமற்றதும், இரஸமற்றதும், வாசனையற்றதும், நாசமற்றதும், எப்போது முள்ளதும், பெயரற்றதும், கோத்திரமற்றதும் எதுவோ அப்படிப்பட்ட, துக்கத்தை நாசம் செய்கிறதாகிய என்னுடைய ரூபத்தை, ஓ! வாயுகுமாரா! எப்போதும் நீபஜீ.

ஞான சுவரூபமானதாயும் ஆகாசத்தை உவமையா யுடையதாயும், சிரேஷ்ட மானதாயும், எப்போதும் விளங்குகிறதாயும், பிறப்பற்றதாயும், ஒன்ருனதாயும், நாசமற்றதாயும், பற்றற்றதாயும், எங்கு முள்ளதாயு மிருக்கிற அத்துவய (பிர்ம்மம்) மெதுவோ அது நானே. சகலமாயும் மோக்ஷ சுவரூபியாயு மிருக்கிறேன். ஓம். "நான் ஞான சுவரூபி சுத்தன் விகாரமற்ற சுவரூபி சுவபாவமாய் யாதொரு விஷயமும் எனக்கில்லை எதிரிலும் குருக்கிலும் மேலும் கீழும் எங்கும் பூர்ணமாயிருக்கிற பிர்ம்மமே நான்" என்று எப்போதும் பாவனைசெய். நான் பிறப்பற்றவன் மரணமற்றவன் ஜரையற்றவன் மோக்ஷ சுவரூபி சுவயம் பிரகாசன் எங்கும் வியாபித்தவன் நாசமற்றவன் காரண மில்லாதவன் பிரபஞ்சத்தைக்கடந்த நிர்மலன் எப்பவும் திருப்தியுள்ளவன்" என்று பாவனைசெய்.

தன்தேகம் காலத்திற்கு இரையானபோது ஜீவன் முக்தி தெசையைவிட்டு அசைவற்றிருக்கிற காற்றைப்போல விதேகமுக்தித்துவத்தை யடைகிருன். இது ருக்கிலுேலேயும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. (அதாவது) ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கிற கண்ணைப்போல (ஆகாசத்தில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களைக் கண்ணனது தடையின்றி பார்க்கிறதுபோல) அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை ஞானிக ளெப்போதும் பார்க்கிருர்கள். எப்போதும் ஞானக்கண்களையுடைய பிராம்மணர்கள் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமெதுவோ அதை யநேகவிதமாய் ஸ்தோத்திரம் செய்துக்கொண்டு பிரகாசப்படுத்துகிருர்கள். ஓம் சத்தியமென் றுபநிஷத். சத்தியமென் றுபநிஷத்.

உ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முக்திகோபநிஷத் முற்றிற்று.

பஞ்சதசோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ர வதிகா.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧	௨	ஶாம்தயெ	ஶாம்தயொ
,,	௯	தஜாத்ரநிநிரலெத	தஜாத்ரநிரலெத
,,	௧௭ ௧௮	ஷஷ்ணி	ஷஷ்ணி
,,	௨௧	ஶுண்ஷம்ஃ	ஶுண்ஷல
,,	,,	வ்ருஷாவஃ	வ்ருஷாவஸ
௪	௬	த்ருவொவநம்	த்ரிவொவநம்
௫	௩௨	யுடைவனுய்	யுடையவனுய்
௬	௮	யாரிணி	யாரிணீ
,,	௧௬	த்ஶெரா	தீஶெரா
௮	௧	ஶ்ருணொரவ	ஶ்ருணொரவ
,,	௭	ரூதிர்யரிமெத	ரூதீர்யரிமெத
,,	௧௧	ரரஶ்ருமெதா	ரரஶ்ருமெதா
௯	௨௦	வருஞ்சிரதரும	வருஞ்சிநமதரும
௧௦	௧௬	ஸயஶ்ரூ	ஸயஶ்ரூ
,,	௧௯	ஶிதியொ	ஶிதீயொ
,,	௨௧	வஶ்ரூஸ	வஶ்ரூஸ
௧௧	௨௭	இரண்டாவதெனுரு	இரண்டாவதொரு
௧௨	௭	யொமி	யொமீ
,,	௧௪	வ்ருத	வ்ருாத
௧௪	௬	ஶிவிஜம்	ஶிவியம்
,,	௧௫	ஷம்யயொ	ஷம்யயெ
௧௫	௧௮	எப்போநு	எப்போது
௨௦	௫	தஷ	தஷா
,,	௬	நஶ்ரி	நஶ்ரீ

பக்கம்.	வரி.	அஶுத்3ம். பிழை.	ஶுத்3ம். திருத்தம்.
௨௨	௩	ஊஷஂ	ஊயஂ
,,	௪	ஶிவ	ஶிவா
,,	௬	தமெஷ	ஷதமெஷ
,,	௭	ஶஷ்ரொ	ஶாஷ்ரொ
,,	௧௦	மாயாஂ	மாயாஂ
,,	௧௧	நஷி	நஷி
௨௪	௪	வஸ்ராஷ	வஸ்ரஷ
௨௭	௧௯	உபதேகிக்க	உபதேசிக்க
௨௮	௪	ஸுஷஂ	வுஷஂ
௩௦	௧	ஸுஷ	வுஷ
,,	௨	யெஷ	ஷஷ
,,	௩	க்ஷயஃ	க்ஷயஃ
,,	௧௦	வதூதெ	வதூதெ
௩௧	௧௫	சரீரமாது	சரீரமானது
௩௨	௮	ஷ்ர விஶஜ	ஷ்ராவிஶஜ
,,	௯	வஷுய்ா	வஷுயா
௩௩	௪	பிஜராபதி	பிரஜாபதி
,,	௫	மாயை	மாயையை
௩௪	௭	நிதிரதாதி	நிதிரதீதி
,,	௧௩	ஷாயஜொ	ஷயஜொ
௩௫	௨௭	திருப்பதி	திருப்தி
௩௬	௧	வாநி	வாநீ
,,	,,	வஷுஹி	வஷுஹீ
,,	௨	யாநிஶா	யாநீஶா
,,	௪	வகூவிவ	வகூஶிவ
,,	௧௯	வாஷுாஷா	வாஷுாஷா
௩௭	௩௬	(ஜிவன்)	(ஜீவன்)
௩௮	௧	ஸுஷி	ஸுஷி
,,	௩, ௧௫	வாஷுாஷா	வாஷுாஷா
,,	௭	ஷிஂஷ	ஷிஂஷ
,,	௧௦	நவஶ	நாவஶ

புட. பக்கம்.	பங்க்தி வரி.	அஶுத்தம். பிழை.	ஶுத்தம். திருத்தம்.
௪௦	௬	உபவேதி	உபவேதி
௪௧	௨	கேழ்வின்	கேழ்வியின்
௪௨	௬	ஶ்ரிதம்	ஶ்ரீதம்
,,	௧௦	தம்ஷ்ட்ர	தம்ஷ்ட்ர
,,	௧௧	உத்பலகம்	உத்பலகம்
,,	௧௨	வீரப்டகம்	வீரப்லகம்
௪௪	௧௦	ஹநேமஷம்	யேநேமஷம்
௪௬	௨	ஸ்லோகேஷ்வாஷ்டாதம்த்ரியம்	ஸ்லோகேஷ்வாஷ்டாதம்த்ர்யம்
		யவிஷஸ்லோகேஷு	யவிஷஸ்லோகேஷு
௪௭	௧௬	மற்றவவை	மற்றவை
,,	௧௭	யோஜ	யோஜன
,,	௫௫	பலணையிச்	பலணை
௪௮	௨	ஶ்ருதி	ஶ்ருதீ
,,	௫	த்வஷ்வி	த்வஷ்வீ
,,	௧௨	ஹவம்	யஹவம்
௫௦	௧	வஸிஷ்டபுணர	வஸிஷ்டபுணர
,,	௪	த்ரியோதரம்	த்ரியோதரம்
,,	௭	ப்ருஹஸ்பதி	ப்ருஹஸ்பதி
,,	௮	ரேதஸ்ய	ரேதஸ்யா
௫௨	௧	வாஸ்ய	வாஸ்யா
,,	,,	நிஹநயா	நிஹநயா
௫௩	௬	யைதள்ளி பிர்ம்மாகவே	யைத்தள்ளி பிர்ம்மமாகவே
௫௪	௨	களத்ஷாயநி (ஜ	களத்ஷாயநீ (ஜ
,,	௧௦	தஷ்ட்ரபும்ஷேவாஜஷ்ட்ர	தஷ்ட்ரபும்ஷேவாஜஷ்ட்ர
௫௬	௧	ஈய்வஸாயா	ய்வஸாயா
௫௮	௬	மதிஸிதவம்	மதிஸிதேவம்
௬௦	௭	ஶிஶாஶ்ரு	ஶிஶுஶ்ரு
,,	௯	உபாஸிதோ	உபாஸீதோ
,,	௧௪	வக்ரதேத	வக்ரதேதா
,,	௧௫	ஹிதேவம்	ஹீதேவம்
௬௪	௮	ஹித்ர	ஹீத்ர

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சுசு	ங	ஷ்விஷ்டா	ஷ்விஷ்டா
,,	ச	க்ஷிதந்வக்ஷாம்	க்ஷிதந்ஷக்ஷாம்
,,	ரு	ஐஹதோ	ஐஹதீ
,,	கூ	விஷ்வ வந்தநா	விஷ்வந்தநா
சுஅ	உ	விம்தயாதி தந்ரஹா	விம்தயாதீ தந்ஹா
,,	கச	ஹந்ராஹா	ஹந்ராஹ
சுகூ	ரு	விஷயத்தில் பிரே	விஷயத்தில்) பிரே
எ0	க	ஷ்ரேணாதி	ஷ்ரேணாதி
,,	கூ	விஜ்ஞாஸிதவேந்ரா	ஜிஜ்ஞாஸிதவேந்ரா
எஉ	ரு	ஷ்டந்தம்	ஷ்டந்தம்
,,	எ	யத்ர	யஷ்ஷ
எங	ரு	ஸாக்ஷயா (ஷா	ஸாக்ஷியா (ஷா
எச	ங	ஹிஹஸ்ய ஸமேவா வஸி	ஹீ ஹஸ்ய ஸமேவா வஸி
,,	கஉ கச	ஜஷ்ஷஃ	ஜஃ ஷஃ
எசு	க	யம் தஸ்ஷா தீ ஜ	யம் । யஷ்ஷா தீ ஜ
,,	ச	வஸிணாஐக்ஷம்ஐஹஷா	வஸிணாஐக்ஷா நூஹஷா
,,	க0 கக	தீநீ ஷ்ஷாஷ்நீ ஹவஷ்ந்ரா யந்ரவ	தீநி ஷ்ஷாஷ்நி ஹவஷ்ந்யந் வ
எஎ	உஅ	ளும் கருவிகளாயிருக்கின்றன).	ளும்) கருவிகளாயிருக்கின்றன.
எஅ	சு	வந்விஷ்டா	வந்விஷ்டாஃ
,,	எ	ஸந்ரஸி	ஸந்ரஸீ
,,	கூ	வந்ராணஃ	வந்ராணாய
அ0	உ	வந்ராணாம்ஶோ	வந்ராணாம்ஷ்ஷோ
,,	சு	வந்யிவீம்ஷிந்தாஃ	வந்யிவீஷிந்தாஃ
,,	கஉ	ஹந்ராஹா	ஹந்ராஹ
அஉ	எ	தாவஷ்ஷம்தஃ	தாவஷ்ஷம்தஃ
அரு	கஅ	காஷ்ட	காஷ்டை
அசு	சு	நியஷ்நி	நியஷ்நி
,,	அ	காமோய	கமோய
அஅ	சு	ஸாக்ஷி	ஸாக்ஷீ

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம். பிழை.	சுத்தம். திருத்தம்.
கூஉ	எ	[illegible]	[illegible]
கூச	கக	[illegible]	[illegible]
கூரு	உ	[illegible]	[illegible]
,,	க0	[illegible]	[illegible]
கூஅ	ரு	[illegible]	[illegible]
,,	எ	[illegible]	[illegible]
,,	க0	[illegible]	[illegible]
க00	க	[illegible]	[illegible]
க0உ	உ	[illegible]	[illegible]
,,	ச	[illegible]	[illegible]
,,	கக	[illegible]	[illegible]
க0ச	ச	[illegible]	[illegible]
,,	கக	[illegible]	[illegible]
க0ரு	ரு	[illegible]	[illegible]
,,	அ, கூ	[illegible]	[illegible]
,,	கஉ	[illegible]	[illegible]
,,	கரு	[illegible]	[illegible]
க0அ	க	[illegible]	[illegible]
,,	உ	[illegible]	[illegible]
க0கூ	கச	அபரிதமாயும்	அபரிமிதமாயும்
ககக	உச	அபமானம்	அபிமானம்
ககரு	ச	[illegible]	[illegible]
ககஎ	ரு	புத்தி	† புத்தி
கஉஉ	ரு	[illegible]	[illegible]
,,	சு	[illegible]	[illegible]
,,	கச	[illegible]	[illegible]
கஉச	சு	[illegible]	[illegible]
கஉரு	ருஉ	கார்கவத்திய	கார்கபத்திய
கஉசு	உ	[illegible]	[illegible]
,,	ச	[illegible]	[illegible]
,,	சு	[illegible]	[illegible]

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉஎ	கக	ஆதித்தத்துவத்தை	ஆதித்தியத்துவத்தை
,,	ஙக	பநின்த்	பநிஷத்
கஉஅ	எ	ஷியஞ	ஷீயஞ
கஙக	கஅ	யக்ஞயம்	யக்ஞம்
கஙஉ	கக	வாரம்,	வாரம்
கஙஅ	க	தஸ்மாத (ய	தஸ்மாத (ய
,,	எ	வணக்ஷள வக்தித்ஸ்ரணவத	வாக்ஷணளவக்தித்ஸ்ரணவத்ர
கசO	அ	யதாயம்	யதாயம்
,,	கஉ	ஸமெழ்க்ஷ:	ஸமெழ்க்ஷ:
கசஉ	ச	ஹ்ரவாணா	ஹ்ரவாணா
கசங	கூ	சேவர்கள்	சேவகர்கள்
,,	உக	உற்பதி	உற்பத்தி
கசச	ங	ஸவித்யாயா	ஸவித்யயா
,,	அ	ஸக்ரகெஸாவக்ஷ	ஸக்ரகெஸாவக்ஷ
,,	கக	ஹிஷ்டம்ஹிண	ஹிஷ்வம்ஹிண
கருஉ	கூ	விஷ்ருணை	விஷ்ணுணை
கருச	கங	வணக்ஷ	வணக்ஷ்ய
கசுO	கூ	ஹக்ஷ்ய	ஹக்ஷ்யம்
,,	கங	த்யஜெஷ்யா	தயஜெஷ்யா
கசுச	கக	விஷம்	விஷாம்
கஎO	கச	ஸாஸாவத:	ஸாஸாவர்
கஎஉ	எ	ஸாக்ஷிகஞ்டதெரா	ஸாக்ஷீகஞ்டயெரா
,,	கூ	ஸெஷ்யஸ்யா	ஸெயஸ்யஸ்யா
,,	கO	தநிவதிக்ஷ	தநிவ்ருத்தி
,,	கங	நக்ஷத்ர ஹீமெத	நக்ஷத்ர ஹீமெத
கஎச	உ	ஹஹ்வாரீஷு	ஹஹ்வாரீம்
கஎரு	ங	ஷ்யக்ஷவஹித	யக்ஷவஹித
கஅக	கக	யிருக்கிற	யிருக்கிறது
கஅஉ	கO	ஹெஷவதி	ஹெஷவதீ
கஅO	எ	ஸவக்ஷாநக்ஷநிஸ்ய க்ஷெத	ஸவக்ஷாநக்ஷஸ்ய க்ஷெத
கஅஉ	கூ	யஜாஷ்ய	யஜாஷ்ய

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௯௭	௧௯	நிராரலம்போ	நிராலம்போ
௧௯௮	௧௨	[illegible]	[illegible]
௨௦௦	௫	[illegible]	[illegible]
,,	௯	[illegible]	[illegible]
,,	௧௫	[illegible]	[illegible]
௨௦௨	௧	[illegible]	[illegible]
,,	௧௪, ௧௫	[illegible]	[illegible]
௨௦௪	௪	[illegible]	[illegible]
,,	,,	[illegible]	[illegible]
,,	௬	[illegible]	[illegible]
௨௦௬	௯	[illegible]	[illegible]
,,	௧௨	[illegible]	[illegible]
,,	௧௬	[illegible]	[illegible]
,,	௧௯	[illegible]	[illegible]
,,	௨௦	[illegible]	[illegible]
௨௦௮	௧௧	[illegible]	[illegible]
௨௧௦	௧	[illegible]	[illegible]
,,	௪	[illegible]	[illegible]
,,	௧௪	[illegible]	[illegible]
௨௧௨	௭	[illegible]	[illegible]
,,	௧௬	[illegible]	[illegible]
,,	,,	[illegible]	[illegible]
௨௧௩	௫	பிராமம்ம	பிராம்ம
௨௧௪	௪	[illegible]	[illegible]
,,	௬	[illegible]	[illegible]
௨௧௬	௩	[illegible]	[illegible]
,,	௮	[illegible]	[illegible]
,,	௧௦	[illegible]	[illegible]
,,	௧௧	[illegible]	[illegible]
௨௧௮	௫	[illegible]	[illegible]
௨௧௯	௧௯	யங்கனே	யங்களே

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨௨0	௬	வஷ்ட்ராவெநகத்ரு	வஷ்ட்ராவெவகத்ரு
௨௨௨	௬	வஜெக	ஹஜெக
௨௨௮	௧௩	வாநவ்ருஜெஷ்டா	வாநவ்ருஜெஷ்டா
,,	௧௪, ௧௫	வ்ருவ்ருஜெ	வ்ருவ்ருஜெ
௨௩0	௨	வ்ருவ்ருஜெ	வ்ருவ்ருஜெ
௨௩௨	௧௧	ஸாருத்ருவிஜெயா	ஸாருத்ருவிஜெஷா
௨௩௩	௧௮	சூத்திரதை	சூத்திரத்தை
௨௩௪	௩	வ்ராடெக	வ்ராஜெக
,,	௧௮	நிஷ்டாவ	நிஷ்டாவ
௨௩௮	௧௧	ஊயஃ	ஊயஃ
௨௪0	௯	த்யா	த்ஷா
௨௪௨	௯	ஸஜெ்தா	ஸஜெ்தா
௨௪௬	௧௫	சூதஶ்ருஜெசூதவித்ரு	சூத்தஶ்ருஜெசூத்தவித்ரு
௨௪௮	௨, ௩, ௮	நிவ்ருத்ரு	நிவ்ருத்ரு
௨௫௪	௧௫	ஸ்தந்ராஸாஃ	ஸ்தந்ராஸாஃ
,,	௧௯	ஶக்தி	ஶக்தி
௨௫௫	௩0	அசக்திஞலேயும்	அசக்தியிஞலேயும்
௨௫௬	௧௨	வெவாமர்ஹாவெ	வெவாமர்ஹாவெ
௨௫௭	௩௫	விசாரிதது	விசாரித்து
௨௫௮	௧0	ஸ்தஶீயா	ஸ்தயஶா
,,	௧௨	வநித்ரு	வநித்ரு
௨௯0	௧௪	கஷணஶம்	கஷ்ணஶம்
௨௯௧	௧௭	மற்றவனுயம்	மற்றவனுயும்
௨௯௨	௩	நயெர்	நாயெர்
,,	௧௨	வஜெ	வஜெ
௨௯௮	௧0	நிஜி த்தஜெஶக	நிஜி த்தஜெஶக
,,	௧௫	கஜெர்ந	சூஜெர்ந
௨௭௨	௩	சூத்தாராஜெ	சூத்தாராஜெ
௨௭௫	௧0	விருககிறவனுய்	விருக்கிறவனுய்
௨௮௮	௯	ஜெகெ	ஜொகெ

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உகூ0	எ	[illegible]	[illegible]
உகூ௩	௩0	வாச்கியார்த்த	வாக்கியார்த்த
,,	௩க	லக்ஷியாாத்த	லக்ஷியார்த்த
உகூஅ	கூ	[illegible]	[illegible]
,,	க0	[illegible]	[illegible]
௩க0	க	[illegible]	[illegible]
௩உஉ	கூ	[illegible]	[illegible]
௩உசு	கச	[illegible]	[illegible]
௩உகூ	அ	யிக்கிற	யிருக்கிற
,,	உஅ	ஜநது	ஜந்து
௩௩ச	கஉ	[illegible]	[illegible]
௩௩ரு	கச	வரக்	வாக்
௩சஉ	க	[illegible]	[illegible]
௩சச	ச	[illegible]	[illegible]
௩சஅ	க௩	[illegible]	[illegible]
௩சுச	கூ	[illegible]	[illegible]
௩சுகூ	க	சுகத்துமா	சுகாத்துமா
௩எசு	அ	[illegible]	[illegible]
௩கூஉ	ச	[illegible]	[illegible]
சஉஉ	உ	[illegible]	[illegible]
ச௩அ	கஎ	[illegible]	[illegible]
சசஉ	கச	[illegible]	[illegible]
சசச	ச	[illegible]	[illegible]
,,	கசு	[illegible]	[illegible]
சசசு	௩	[illegible]	[illegible]
,,	கூ	[illegible]	[illegible]
,,	கசு	[illegible]	[illegible]
சசஅ	சு	[illegible]	[illegible]

பிழை திருத்தம்

முற்றிற்று.